

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

KAREN MARIE MONNING

ARTEMIS

Herkes kendi
krallığına sahiptir.
Onu ya korursunuz
ya da kaybedersiniz.

ATEŞ ŞARKISI

BİR ATEŞ SERİSİ ROMANIDIR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tanitey.org>

ATEŞ ŞARKISI

❖ BİR ATEŞ SERİSİ ROMANI ❖

MUTLULUĞU BEKLEMEKLE ANCAK ÖMRÜNÜ
TÜKETİRSİN. ÖNEMLİ OLAN, O MUTLULUĞU BİR
SAVAŞIN ORTASINDAYKEN BULABİLMEK.

Mac, Barrons, Ryodan ve Jada dünyanın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken düşmanlar müttefik oluyor, doğru ve yanlışın, ölümle kalımın, arzuyla aşkın arasındaki çizgiler anlamını yitiriyor. Dublin'in üstündeki kara delikler dünyayı yok etme tehdidiyle yükselirken en büyük tehlike MacKayla Lane'in içinde ortaya çıkıyor: *Sinsar Dubh*, bedenini ele geçirdi ve doymak bilmez güç arzusuyla her şeyi yakıp yıkmaya kararlı.

İnsanlığın ve Fae'nin kaderi, kitabı yok edip Yaradılış Şarkısı'nı geri almaya bağlı. Ancak bu amaçlara ulaşabilmek için *sidhe*-kâhinlerin, Dokuzlar'ın, Seelie ve Unseelie'nin iş birliği yapması ve kaçınılmaz seçimlerle yüzleşmesi gerekiyor.

Bu kez fedakârlık olmadan başarı, risk olmadan kazanç, geri dönülmez kayıplar olmadan zafer yok. Mac'in ruhu için verilen savaşta, her kararın akıl almaz bir bedeli var.

"Mac ve Dani'nin dünyayı kurtarmaya çalıştığı bu zekice kurgulanmış, heyecan verici, sarsıcı hikâye sizi büyüleyecek. Serinin hayranları her andan, her sayfadan büyük keyif alacak. İnanılmaz yetenekli Karen Marie Moning'in sürprizleri bitmiyor."

—USA Today

KAREN MARIE MONING, baş karakteri MacKayla Lane olan "Ateş" serisinin New York Times çoksatarı yazarı. Purdue Üniversitesi'nde toplum ve hukuk eğitimi aldı. Şimdilerde "Ateş" dünyasında geçen yeni bir kitap üzerinde çalışıyor.

Artemis Severier
@artemiskitap
artemisayinlari

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kitap Üzerine: photoartistic 2018
Göster: Shutterstock

ATEŞ SERİSİ
IX

KAREN MARIE
MONING

ATEŞ
ŞARKISI

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

AB/604
ABG/304
AC/920
A/55

ATEŞ SERİSİ IX
ATEŞ ŞARKISI

Karen Marie Moning
Orijinal Adı: *Feversong*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur
Editör: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Nisan 2018
ISBN: 978 - 605 - 304 - 329 - 4
Sertifika No: 10905

KAREN MARIE MONING © 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretine Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ATEŞ SERİSİ
IX

KAREN MARIE
MONING

ATEŞ
ŞARKISI

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Karanlık Ateş'i satın alıp benimle Karanlık Bölge'ye geçen,
inançlarını sağlam tutup ıztığı seçen ve sonuna dek bana yarenlik
eden cesur okuyucularım. Bu sizin için.
Kadehimi size kaldırıyorum ve tüm kalbimle teşekkür ediyorum.
Raibh maith agat.
"Ateş" serisi sizsiz var olamazdı.*

Sevgili Okuyucu,

Bu kitap “Ateş” serisinden elinize aldığınız ilk kitapsa, arka planı daha iyi anlayabilmeniz için en sona *Kişiler, Mekânlar ve Diğer Şeyler* ile ilgili bir kılavuz ekledim.

Serinin sıkı bir takipçisiyseniz, rehberime yine de göz atmanızı öneririm. Önemli olaylar, belli başlı karakterler ve onların geçmişlerine dair bilgilerle hafızanızı tazelemek faydalı olabilir.

Bir e-kitap okurursanız, rehberi hikâyenin bitiminde bulabilirsiniz.

Önce rehberi okuyup dünyamızla tanışabilir, ya da hikâyede yeri geldikçe ona başvurabilirsiniz. Rehber sırasıyla ırklarına göre karakterleri, mekânları ve diğer şeyleri içerir.

1. KISIM

Planlarınız gece kadar karanlık ve sarsılmaz olsun.
Ve harekete geçtiğinizde, yıldırım gibi düşün herkesin ve
her şeyin üzerine.

-Sun Tzu

Düşmanınızı tanımak için o olun.

-Sun Tzu

GİRİŞ

MAC

Hayat felsefem basit. Birini öldürmediğim her gün benim kitabımda gayet güzel bir gündür.

Ama son zamanlarda nadiren iyi günlerim oluyor.

Geçen yılı şöyle bir hatırlarsam:

5 Temmuz, kız kardeşim Alina cebimi aradı ve ancak haftalar sonra dinleyebileceğim bir mesaj bıraktı. Sesi korkudan deliye dönmüş gibiydi. O aramadan kısa bir süre sonra öldürüldü ve bir arka sokaktaki çöp yığınlarının arasına atıldı.

3 Ağustos, Dublin'e geldiğim gece sihrinin ardındaki ilk Fae canavarımı gördüm. Ya benim ya da dünyanın delirdiğine kanaat getirdim. Deliren dünyaydı ama bu beni pek rahatlatmadı doğrusu.

Eylül hiç yaşamadım. Periler Diyarı'nda ölü kız kardeşimin illüzyonuyla voleybol oynayarak geçirdiğim bir öğleden sonra, dünyada koca bir ayıma mal oldu.

3 Ekim, Vampir özentisi Mallucé, Burren'in altındaki cehennem mağarasında bana işkence etti. Az kalsın

ölüyordum. O gece karanlık Fae'nin etini yemenin iyileştirici gücünü ve bana muazzam bir güç katacağını öğrendim.

31 Ekim, Cadılar Bayramı. İnsanlarla Fae'nin arasındaki duvarlar yıkıldı. Dört Unseelie prensinin toplu tecavüzüne uğradım ve Fae seksi bağımlısı, kaçık bir kadın olup çıktım.

Kasım, aralık ve ocak ayının bir kısmı zihnimde yırılan takvim sayfalarından ibaret. Sonradan Pri-ya'lık cehenneminden döndüğümde, bu sürenin tamamını Jericho Barrons'la yatakta geçirdiğimi öğrendim.

Bir de asla bilemeyeceğim bir tarih var. Gümüşler'de hangi gün, yıl ve hatta yüzyıl olduğunu asla anlayamayacağım bir tarihte Barrons'u öldürdüm, onun öldüğüne inandım ve kafayı *Sinsar Dubh*'u ele geçirmekle bozdum. Böylece Barrons'un da içinde olduğu yeni bir dünya yaratılabileceğime inanıyordum.

Ocak ayının diğer yarısı ve şubat, Gümüşler'de kayboldum, düşmanla iş birliği yaptım ve intikamımı planladım.

11 Mayıs gecesi kardeşim gibi sevdiğim kızın, kız kardeşimin katili olduğunu öğrendim.

16 Mayıs, *Sinsar Dubh*'u manastırın yer altı odasına yeniden gömdük ve V'lane'in aslında dört tecavüzcümden biri, Cruce olduğunu öğrendim. Meğer Unseelie prenslerinin en kurnaz ve en tehlikeliyle iş birliği içindeymişim.

26 Haziran, Dani'yi Tüm Günler Salonu'na kadar kovaladım ama oraya girmeye cesaret edemedim. Zamanı geri alabilsem o lanet Gümüş'e atlar ve her şeyi göze alıp peşini bırakmazdım.

22 Temmuz, Jada'nın kim olduğunu öğrendim. Benim zeki, uçar ve güçlü Dani'm gitmiş ve geriye ciddi, kontrol-lü ve soğukkanlı bir katil kalmıştı.

Şimdi bu kasvetli zaman çizelgesine bir tarih daha ek-leyeceğim.

Pedikürlü ayağımı İrlanda'nın vahşi topraklarına basışı-mın üzerinden tam bir yıl beş gün geçmişti.

8 Ağustos, *Sinsar Dubh*'un zaferi.

Beni yenmek için güya sessizce ve sabırla bekleyip ara sıra usulca dürtüklemesi yetmişti. Sonunda o yasak çizgiyi geçecek kadar kafayı yemiştin. Kitap'ın madde-sel varlığını manastırın altına gömeli daha iki buçuk ay olmuştu ve düşman işgalcim onu oradan çıkarmam için beni kandırdı.

O sürenin çoğunu hafiyelikle geçirmiştin. Unseelie Kralı'nı çağırarak bir büyü arıyordum. Böylece içimdeki Kitap'ını geri almasını sağlayacaktım. Kendimi Barrons'tan ve dünyadan uzak tutmak için elimden geleni yapıyordum. İçi boş bir kabuğa dönmüştüm çünkü *Sinsar Dubh*'un beni aldatıp onu yer altından çıkarmaya zorlayacağından korkuyordum.

Ve başardı.

Artık biliyorum.

Korkularımızı bir şekilde çağırıyoruz. Yasak bir aşka atıl-ırcasına korka korka ama bir yandan da zevkle dans edi-yoruz onlarla. Belki de bilinçaltımızda onlarla yüzleşmek istiyoruz. Ya da belki evrenin düzeni bu. Bizler miknatıslı dansçılarız. Umutlarımız ve korkularımız bütün hayalleri-mizi ve kâbuslarımızı kendilerine çeken bir tür elektriksel akım yaratıyor.

Kendi eserimiz bir dans pistinde yaşıyıp ölüyoruz.
Şimdi burada, sessizlik ve durağanlıkta sürüklenirken,
her bir yanlışıımı mükemmel bir netlikle görebiliyorum.

"Katil şafak sökmeden uyandı ve botlarını giydi"

*Karanlık bölgeden birinde bir depo
Dublin, İrlanda*

Uyandım.
Ya da uyanmaya çalıştım. Jada boğuk bir homurtuyla üzerime atıldı. Elleri her yerimdeydi. Dokunuyor, itiyor, çekiyor, bağlarımı çözüyordu. Birden bunların hepsi çok fazla geldi. Vücudum aşırı hassastı.

Sonunda ellerim serbest kaldı. Onu itip gözlerimi açtım. Keşke acele etmeseydim. Işık beynime kama gibi saplandı.

Gözlerimi kapadım. Bu sefer kokular saldırıya geçti. Çöpçü'nün peyklerinin ekşi kokusu, beton ve toz, kimyasallar ve ter.

"Işığı söndür," dedim.

"Neden?" diye sordu Jada.

"Başım çatlıyor." Depoda gezinirken ayak seslerini dinledim. Çöpçü'nün ameliyatımız için yaktığı kör edici ışıkları kapadı.

Göz kapaklarımdaki baskı azalınca gözlerimi açtım. Eh, bu kadarına katlanabilirdim.

“Nasıl becerdin, Mac?” diye bağırdı Jada. “Gittiler! Öylece kayboldular!”

Sesi kulaklarımdaki narin yapısında bir gong etkisi yarattı. Gitmemişlerdi. Çöpçü’yle peykleri hâlâ yakınlardaydı. Yerleri değişmişti, o kadar. “Basit bir geri sarma büyüsü,” dedim. Hiçbir Fa’e’nin geleceğe müdahale etme gücü yoktu. Geçmişi ise yalnızca ben ve Kral yönlendirebilirdik. O da ancak bu şekilde. Çöpçü’nün geri dönmesi an meselesi. Ama ben o zamana kadar tüymeyi planlıyordum.

Önce niyet et demişler.

Doğruldum. Ama vücudum planladığım gibi hareket etmedi. Jöle gibi titredi, çöktü ve gevşedi. Jada gözlerini kısmış, beni izliyordu. “Yatmaktan her yanımda tutulmuş,” dedim. Karnımı sıktım, belden büküldüm, üst gövdeyi sabit tutmaya çalıştım, kalçalarımı çevirdim ve bacaklarımı bir bütün hâlinde tekerlekli masanın kenarından sarkıttım. Ayaklarım yere değdi.

Kalktım.

Ayaktaydım.

Tutku. Şehvet. Açgözlülük. Ve yükselmek için seçtiğim yol.

Bir uyum ve evrim ustası olarak, her nefeste tenime daha emin adımlarla yayıldım. Sahip olduğum şeyin karmaşık olduğu kadar da kusurlu zarafetinin tadını çıkardım. Uzun ve yavaş nefesler alarak önce karnımı, sonra akciğerlerimi havayla şişirdim. Nefes almak beni dayanılmaz kokulara maruz bıraksa da, yakında alışırdım.

MacKayla Lane’in tecrübe ettiği her şey, benim kılı kırk yaran zihnimde depolanıyordu. Ama vücuduna hapsoldü-

ğum süre zarfında göremiyor, duyamıyor ve koku alamıyordum.

Tıpkı onun şimdi olduğu gibi karanlık ve sessiz bir hapisanede tutsaktım. Dünyayla tek bağlantım onun merkezi sinir sistemine sarsılmaz irademle ve defalarca uğraşarak işlediğim bir eklentiydi. Varlığım biraz karmaşık bir elektriksel yükü. Maddesellikten uzak iç içe geçmiş şablonlar. Hayatını elimden geldiğince gözlesem de, vücudunu, ellerini ve gözlerini sadece bir kere kısa bir süreliğine kullanabildim. Geri kalan her şey ikinci el ve seyretilmiş algılardı. Gri Kadın'la Mick O'Leary'i öldürdüğüm o yağmurlu gün hariç.

Güç. Zafer. Kazanacağımı o gün anladım. İlk kez bir vücuda bindiğim o beceriksiz ve takatsiz saatlerde.

Mükemmel bir kontrol için zamana ihtiyacım vardı.

Evet, zaman.

İçeride kendimi merkeze topladım. Bütün o muazzamlığı, kadimliğimi, açlığımı ve varlığımın fırtınalarını. Ve ele geçirdiğim kusurlu biyolojik kaba yayıldım. Her bir hücresine nüfuz ettim, onları sahiplendim. Kanımı, kemiklerimi ve derimi doldurdum.

Bütün gücümle Jada'ya dönüp tek bir kez göz kırp-tım. Arkasındaki dondurucunun paslanmaz çelik kapağında gözlerimin yansımalarını gördüm. Akları kayboldu. Simsiyah oldular. Etrafımdaki hava serinledi. İşte benim varlığımın etkisi.

Rengi attı. Beynini kalbine bağlayan sinirler korkuyla titreşti. Kan akışı sekteye uğradı. Yüzündeki kan çekilince turuncuya kaçan çilleri bembeyaz yüzünde daha da belirginleşti. Gözleri irileşti. Göz bebekleri genişleyip sabitleşti.

Vücudundan yayılan koku değişti. İlgimi çeken bir şeye dönüştü.

Bunların hepsini kendi duyularımla tecrübe ettim. Mürthiştı. Bu çalıntı deriye yuvalanan varlığım, etrafımdakilerin anatomisini yeniden programlıyordu.

Güç.

Ben bunun için yaratılıştım.

Etini kemiklerinden sıyırmayı tercih ederdim ama beni tutan bir şeyler vardı. Yeni yüzümle gülümsedim.

“Yerinde olsam kaçırdım,” dedim usulca.

Tavsiyemi dinledi ve toz oldu. Tereddüt etmedi. Bir zavallı gibi itiraz etmeye kalkışmadı. Göz açıp kapayınca kadar kayboldu. İnsan ırkının üstün bir üyesiydi.

Hızını gıptayla izledim. MacKayla Lane bunu *dondurulmuş görüntü* olarak adlandıırırdı. Jada’yı yiyip yeteneğini emebilseydim, yerimde saymayı dert etmezdim.

Yiyebileceğim başka bir şey daha vardı. Zeki MacKayla. Kusurlu MacKayla. Yükselmeme engel olanlar. En dipten başlamanın iyi tarafı yükselme şansınızın olmasıdır.

Depodan çıkıp kasvetli güne karıştım.

Evet, yaptım bunu. Çöpçü yakında ortaya çıkacaktı. Onu yok etmeye benim bile gücüm yetmezdi.

MacKayla’yı taklit edip onların arasında yaşamaya niyetliydim. Çevresine sızıp hedeflerimin peşinden koşacaktım. Ama kimliğimin açığa çıkması riskini göze alamadım. Zekâmı gizleyip daha aptal biri gibi davranmaya çalışmam imkânsızdı. Hem ben yeni dövülmüş bir kılıçtım. Çekiç ve ateşle geçirdiğim zamandan şüphesiz faydalanacaktım.

Zaman yeni düşmanım ve müttefikimdi. Planımı uygulamaya sokmak için gereken ana maddeden bende fazlasıy-

la mevcuttu. Çıkarlarını korursan başarıya ulaşırsın. Savaşı daima en güçlü ve en hızlı olan kazanır. Ben zaten güçlüydüm. Şimdi de en hızlı olacaktım.

Onlar beni avlayana dek zaman müttefikimdi. Beni emellerime ulaştıracak silaha sahiptim. Mızrak. Hem değerini biliyordum hem de ondan nefret ediyordum. Bana zarar verebilirdi. Kolumun altındaki ağırlığı bir yandan bana güven verirken, diğer yandan beni itiyordu.

MacKayla'nın en sevdiği şarkılardan birini mırıldanarak sokağın aşağısına doğru yürüdüm. *"Life could be a dream sweetheart... Şı-bummm..."*

Köşeyi döndüm ve ilk hedefime doğru ilerledim. Eskiden nöral ağlar gibi görünen Dublin haritası şimdi enlem ve boylamlardan oluşuyordu. MacKayla avare avare gezerken ben dikkat kesilmiştim.

Ne de zavallı bir denekti. Ondan çok daha fazla isterdim.

Kişinin emellerine kilitlenmesi, gücün ta kendisidir. İnsanlar bunu nadiren başarır. Bahçelerini empati, sevgi ve merhamet denen parazitlerle kirletip vicdan azabıyla sularlar. Öyle ki, bir zamanlar verimli toprağın üzeri bu hastalıklı duygulardan oluşan tepeciklerle kaplanır. Aralarında cılız şefkat otları biter. Zararlılardan bile korunmaktan aciz kör bahçıvanlar hayat bahçelerini boşuna ekip biçer.

Oysa bizler arzuyuz, şehvetiz, açgözlülüğüz ve en yükseğe giden yollarız.

İnsanlar bu gerçeği romantikleştirir. Gerçekte seks isterler. Ve önlerine gelenle sevişmesinler diye bir engel isterler. Evlilik diye bir kurum yaratıp açgözlülüklerini ve arzu nesneleri üzerinde üstünlük kurma heveslerini yasallaştırırlar.

BİZLER ARZUYUZ.

ŞEHVETİZ.

AÇGÖZLÜLÜĞÜZ VE EN YÜKSEĞE GİDEN
YOLLARIZ.

Bunu aklınızın bir köşesine not edin, ahmaklar! Sonra da gidin, lanet olası dünyayı fethedin.

İki Unseelie prensi ve bir prenses hâlâ hayattaydı. Hepsi ölecekti. Tahtımla aralarına girmelerine izin ver-meyecektim.

Ne yazık ki vücudum bir prens değildi. Sadece insan-dı. Bir Fae biçimi bazı bezdirici kısıtlamaları ortadan kal-dırabilirdi. Ama kaçma fırsatını yakaladığım gece etrafta prens filan yoktu. Gökyüzünü yırtacak kanatlar isterdim doğrusu. Mızrağımla Ölüm'ün gırtlığını deşmek isterdim. Altındaki ateşi kanıyla söndürmek.

Ama ilk kurbanım, MacKayla'yı tanıyordu. Onun ben olduğumdan habersiz kucağıma düşecekti.

Kıkırdadım. "Sürpriz," diye mırıldandım o anı düşle-yerek.

İlk çocuklarımı gözetledim. Karanlık Bölge'den çık-tığımda olduğum büyülerin meyvelerini. Onlar pişman Kral'dan çok benim tohumlarımdı. Şu tezada bakar mısı-nız? Gerçek bir kral pişmanlık duyar mı hiç? Bir gücün önünde eğilir mi?

MacKayla'nın dünyaya dair bildiklerinin hepsi benden kaynaklanıyordu. Bir şeylere taktığı isimleri kolayca hatırlıyordum. İçindeki varlığım bir zamanlar sayfaları arasında sıkıştığım Kitap'ta tecrübe ettiğimden çok daha canlıydı. Kırk dokuz kişilik kastım -o, onlara Gergedan Çocuklar di-yor- bir kadınla birlikteydi. Etlerinden yemek için kendini

gönüllü olarak feda etmişti. Anlık zevkler için oynuyorlardı onunla. Boncuk gözler, boncuk zihinler, ufacık mağaralarla titreşen minik gölgeler.

Unseelie Kralı'nın da bilgisinin çoğu bana aitti. Ben onun Karanlık Sarayı'nı yaratmak için yaptığı büyülerle doğdum. Unseelie'nin gerçek isimlerini biliyordum. Bu da onları parmağımda oynatmamı sağlıyordu. Ne yazık ki, yakın zamanda doğan Unseelie'ler de vardı. Mesela İskoçyalı prens. Onların isimlerini henüz bilmiyordum. Yoksa o yeniyetmeyi ayağıma çağırıp hemen şuracıkta icabına bakardım. Bir de Cruce vardı. Kral'ın büyü odasından onu çağırmam imkânsızdı. Eh, ne yapalım? Baş düşmanlarımı şimdilik elemek zorundaydım.

İlk Dil'de sohbete dâhil oldum. Üç uzun dişli kafa bana döndü. Onlara bana tapınmalarını emrettim. Beni Jada'nın gücü ve hızına ulaştıracak eti sunmalarını. Çocuklarım homurdanarak ve birbirlerine çarparak dizlerinin üzerine düştü. Başlarını eğdiler. Korku ve itaatle titriyorlardı. Basit bir kasttılar. Bir şaheser sayılmazlardı şüphesiz.

Fae uzun zamandır onlara önderlik edecek birinin açlığını duyuyordu. Onların korktuğu kararları verecek birinin. Kargaşa, ölüm ve savaş getirecek cesur birinin. Şimdilik bazı engellerim vardı. Dolayısıyla şu kırılgan oyuncaklarla oynamak zorundaydım. Onlar benim gibi gerçek değildi.

Yine de, kırılgan oyuncakları, oynayacak hiçbir şeyim olmamasına tercih ederdim. Koca bir hiçliğin içinde sürüklendiğim zamanlarım da olmuştu.

Hiçlik cehennemden beterdi. MacKayla'nın şu anda bulunduğu yer.

Bazı şeyleri ancak parçalara ayırarak çözebilirsiniz.
Ve onları kontrol ederek.
Unseelie karşımda titreyecekti.
Tıpkı bütün dünya gibi.

"Selam! Çılgının teki olduğunu duydum"

CHRISTIAN MACKELTAR

Arlington Manastırı bütün çabalarımın rağmen düşmüştü.

Ölümcül buz ateşi artık yanmasa da, hisarın yıkılmasına engel olamamıştım. Çatı çökmüş, isten siyahlaşan kirişler yaralı bir canavarın kırık kaburgaları gibi etrafa saçılmıştı. Duvarlar tebeşir tozundan kül yığınlarına dönüşmüştü. İlk olarak bir *shian*'ın, bir pagan tapınağının üzerine kurulan ve sonra bir kiliseye dönüştürülen bu kadim ibadet yeri artık bir harabeydi.

Avluyu ve manastırın soğuk kemiklerini birkaç santimlik bir buz tabakası kaplamıştı. Dublin'in yağmuru hiç dinmez. Sanırsınız Yaradılış Günü gözünü intikam hırsı bürümüş bir tanrı Zümrüt Ada'nın başına bir gökyüzü okyanusu bela etmiş. Göklerdeki nemi çekip öfkemle şekillendirdim. Mavi siyah alevleri söndürmek için kalenin üzerine saldıım.

Çabam sonuçsuz kalmadı. Bir Fae olabilirdim ama uzun süre uçmaktan sırtım ve omuzlarım yanıyordu. Bir uçurumun kenarında defalarca sökülen bağırsaklarım kramplarla sarsılıyordu.

Yıkılan kale burcunun altında labirent gibi bir yer altı şehri vardı. Cruce'un hapishanesi de oradaydı. Cruce henüz dünyanın bağırsaklarından fışkırmadığına göre yer altı şehri hâlâ sağlamdı. Sağ kalan *sidhe*-kâhinler belki yer altına inebilirdi. En azından Cruce'un hapishanesinin üzerindeki manastır duvarı artık kara deliğe düşecekmiş gibi sallanmıyordu. O açgözlü ucubenin süratle büyümesi tehdidi ortadan kalkmıştı. Bir uçan tekmeyle duvarı içe doğru yıkmıştım. Şimdi bir toz yığınıydı ve dönüşü olmayan noktadan yeterince uzaktı.

Sidhe-kâhinler ölülerinin isimlerini haykırıyor ve hâlâ hayatta olanlar için yardım istiyordu.

Manastırın üzerine doğru uçtum. Fırtına bulutlarının arasından siyah kanatlı bir gölge gibi geçtim ve gözlerimi kısarak savaş meydanında bir kıpırtı aradım. Manastırı kurtarmak için insan ya da hayvan biçiminde savaşan Ryodan'ın adamları şimdi büyük duvarın yarıcağı boyunca devriye geziyordu. Sıradaki saldırıya hazırlanıyorlardı. Bu geçmişti ama yenisinin geleceğine hiç şüphe yoktu. Cruce'u kurtarma kampanyası daha yeni başlamıştı.

Göz ucuyla bir hareket gördüm. Bir Unseelie buzla kaplı, kesik başlı cesetlerin altında sürünüyordu. Yaralıları arayan bir *sidhe*-kâhinin yoluna çıktığında hızla alçaldım ve tepesine bindim. Hareketsiz kalana kadar durmadım.

Sidhe-kâhinin güvenliğinden emin olduğumda saldırımı sonlandırdım ve rüzgâra karşı kanatlarımı çırparak yük-

seldim. Savaş meydanının üzerinde birkaç tur daha attım. Acil bir duruma rastlamayınca meydanın ortasına indim. Kanatlarımı kapayıp hafifçe yukarı topladım. Uyumadan önce saatlerce cehennem yaratıklarının kanlarını ve bağır-saklarını temizlemek istemiyordum.

Ölüm uykusunda ufacık bir çocuğu andıran, ya da belki yaşarken de öyleydi, bir *sidhe*-kâhinin cesedini kaldırırken buzla kaplı, kesik başlı bir Unseelie'ye takıldım. Sonra etrafımdaki onlarca ölüye baktım. Onlardan geriye sadece vücutları kalmamıştı. Bir şey daha vardı. Ölüm psikik bir iz bırakıyordu. Beden altına sıcıyor ve ruh da kocaman bir osurukla kişinin en güçlü hislerini, korku ve arzularını defediyordu. İşte her yerde o tortu vardı. Üzerime yapışıyordu. Öfkelerini hissediyor, başka kimsenin işitemeyeceği çığlıklarını duyabiliyordum. Etrafımı saran havada çınılıyorlardı. Bir ayağım kimsenin göremeyeceği bir dünyadaydı.

Kadınlar bu doğaüstü serinlikteki havada titreyerek ölen kız kardeşlerinden oluşan yığının etrafını sarmaya başlamıştı. Onlara yaklaştığımda kaçamak bakışlarla süzdüler beni. Bazıları hemen başlarını çevirdi. Eskiikten iyice solan kot pantolonum, yürüyüş ayakkabılarım ve gri balıkçı kazağımla, avına sinsice yaklaşan bir kurttan farkım yoktu. Sırtıma bir koyun postu atmış olabilirdim ama ür-künçlüğümü gizleyemiyordu. Kendimi onların gözünden gördüm. Soğuk ve uzak bakışlı, dev gibi bir adam. Siyah kadife kanatlar. Çiyle kaplı bir gövde. Derimin altında do-laşan siyah yılanları andıran dövmeler ki kan ve şehvetle uyarıldığında gerçekten de yılanlar gibi kıvrılırlardı ve kucağımda ufacık tefecik, sarışın bir kız. Şüphesiz onun katili gibi görünüyordum. Yüzüm aynalara kemiklerimin

üzerinde hissettiğimden daha vahşi yansıyordu. Ceset ve ben daha uyumsuz olamazdık herhâlde. Yine de aramızda mükemmel bir uyum vardı. Kollarıma aldığım bir kadın ya zaten bir ölü olurdu ya da çok geçmeden ölürdü.

Kadınlardan biri beni diğerlerinden daha keskin bakışlarla süzüyordu. Birçoğu gibi gözlerini kaçırmadı.

Ne düşündüğü belliydi ama savaşın uyandırdığı şehvetini manastır çalılıklarının arkasında sert bir seks yaparak dindirebileceği kişi ben değildim. *Aptal*, dedim gözlerimle konuşarak. *Başını çevir ve bir daha bana asla bakma.*

Gözlerinin kenarlarından kanlar süzölmeye başladı. Gözlerini yumup elini şakağına bastırdı.

Başını ağrıttığımı umdum. Bir daha gözlerimin içine bakmayacaktı.

Adım, Ölüm. Soyadım, Keltar. Göbek adım, Müzmin Bekâr.

Küçük kalabalığa doğru yürüdüm. Kadınlar nefeslerini tutup geri çekildi. Benim için geniş bir koridor açtılar. Aralarından birkaçı, deminki de dâhil, beni kaçamak bakışlarla süzdü. Bir Unseelie olmama karşın onların yanında savaşmış ve yangını söndürmüştüm. İçlerinden destanımı bir kez daha yazıyorlardı kuşkusuz. Belki de kimilerinin gözünde adalet savaşçısı, romantik bir İskoçyalıydım. Bakışlarımı kucığımdaki cesede kaydırdım. Sert ve temkinliydim. Bir Unseelie prensiyle seks yapmayı bir an bile akıllarından geçirdikleri için onları lanetliyordum.

Ama bir yandan da onları anlıyordum.

Savaşın böyle tuhaf bir yanı vardır. Adrenalin, daha çok adrenalin ihtiyacı doğurur. Bir noktada hepimiz onun bağımlısı oluruz. Tehlikedeyken acı hissetmeyiz, yaşadığımızı

hissetmek için Ölüm'le dans ederiz. Savaşın sertleştirdiği askerler zor bir günü nasıl kurtaracaklarını bilir.

Ama normalî yaşamayı sonsuza dek unuturuz.

Kızın ölüsünü yığına bıraktım. Hafif yükümden kurtulup doğrulduğumda yeni birinin gelişini sezerek hareketsiz kaldım. MacKayla Lane yakınlarda bir yerdeydi. Kokusunu iyi tanıyordum. Güneş ışığında ısınan bir ten, bir havuzdaki belli belirsiz klor ve adını koyamayacağım kadar çamurlu ve karmaşık bir şey daha. Bana hep böyle kokuyor ve kaçığın teki çıkabilecek yeni ve seksi bir kız arkadaş vadediyordu.

Sidhe-kâhinleri itip donmuş çeşmenin etrafından dolaştım. Karanlık ve kasvetli sabahı yararak güney kanada doğru yürüdüm. Gökyüzü fırtına bulutlarıyla ağırlaşmıştı. Alaca karanlıktan belki biraz daha aydınlıktı. Mac buzlu taş yığınlarının arasında bir yerlerdeydi. Neden kız kardeşlerinin yanında değil de burada yalnızdı bilmiyordum. Bu gece manastıra, Dani'ye ve insan ırkına sadakatini göstermişti. Benim aksime, o, onlara aitti.

Biri arkamdan omzuma dokundu. Hızla döndüğümde omzumdaki el düştü. Kanatlarım açıldı ve tehditkârca dalgalandı. Boynumdaki tork mavi-siyah, soğuk bir ışıkla parladı. Kimse bana izinsiz dokunamaz. Kimi istersem o zaman dokunur.

"Selam," dedi gözlerini benden ayıramayan *sidhe*-kâhin.

Ona sert bir bakış fırlattım. *Kapa çeneni ve git buradan. Yoksa ölürsün.*

Tek kaşını kaldırdı. "Sen de selam versen ölür müsün?"

Sesi güzeldi. Boğuk ve hafifçe tarazlı. Seksi bir Fransız aksanı da cabası. "Tam bir sohbet erbabı," dedim alayla.

“Sıradaki numaran ne? Bir de *n’aber* diye sor da iyice aklım başımdan gitsin.”

“Ateşi buzlarla söndürdün,” dedi.

Gözlerimin bütün tuhaflığımı yansıtmamasına izin verdim ve yeniden yüzüme bakması için ona meydan okudum. Ama o bakışlarını göğüs kafesimden ayırmadı. “Ben aya-küstü laflayabileceğin bir adam değilim. Ya önemli bir şey söyle ya da git.”

Onu uzaklaştırma çabalarım kayıtsız kaldı. “Bir sorunun olduğunu duydum.”

“Neymiş o?” Mac’i görecektim, Dageus’u kontrol edecek ve tek başıma eve dönecektim. Bir canavardansa bir erkek olduğuma dair bir kanıt bulana kadar da yalnız kalmaya niyetliydim.

“Seviştiğin kadınlar ölüyormuş. Yine de tıpkı soluk almak gibi buna ihtiyacın var. Artık kimseyle olmadığını duydum. Kimseyi öldürmemek için. Perhizin nasıl gidiyor diye merak ettim.”

Bir Unseelie prensine yanaşıp onunla seks hakkında konuşabileceğini mi sanıyordu? Hem seksi bıraktığımı kim biliyor ve bunu *sidhe*-kâhinlere kim söylüyordu? “Nereden duydun?” diye sordum açıkça.

“Colleen. Kardeşin senin için endişeleniyor.”

Beline dayadığı ellerini yumruk yaptı. Düpedüz bana meydan okuyordu. Canına susamış olmalıydı. Lanet Colleen lanet arkadaşlarıyla lanet olasıca abisini çekiştiriyordu demek? İlk fırsatta hesabını soracaktım. “Sen de bana yardım edebileceğini mi düşündün?” diye sordum.

“Aslında hayattaki diğer her şeyden bir farkı yok. Sadece disiplin lazım. Ve ben o işi iyi bilirim.”

Onu baştan aşağı süzdüm. Uzun boyluydu ve sağlam bir vücudu vardı. Kan lekeleriyle kaplı, yırtık pırtık tişörtünden biçimli karın kasları belli oluyordu. Montunun içinden çaprazlamasına taktığı fişeklikler görünüyordu. Buraya çektiğim soğuk rüzgârı hissediyorsa bile, diğerleri gibi titremiyordu.

Omzuna F2000 model bir saldırı tüfeği asmıştı. Kemerinde kan lekeleriyle kaplı bıçaklar vardı. Bir tanesini de botunun içine sokmuştu. Sağ yanağı çürükler ve kesiklerle kaplıydı. Ellerin eklem yerleri kanıyordu. Alt dudağı yarılmıştı. Yaranın iki yanında kurumuş kanlar vardı. Bana yaklaştı ve öne eğildi. Başımı uzatıp kokladım. Duman, ter, kan ve kadın kokuyordu. Ve inceden süpürgeotu sabunu. Colleen manastırda eski usullerle sabun yaptıklarını anlatmıştı. Bana kuzeydeki dağları, Tara'yı, cömertçe sunulan ve alınan masumiyeti ve ölümü hatırlatıyordu.

"Öp beni," dedi gözlerini dudaklarıma dikerek. "İstediyini biliyorum. Bana nasıl baktığını gördüm."

Gözlerimi kanlı dudaklarına diktim. Pembe ve suluydular. Ağzı Thanatos'la kaplanmış Eros'tu. Öpüşmeyi öğrenmişim. İçimdeki cinsel ve duygusal enerji fırtınasını serbest bırakmaya ihtiyacım vardı. Hem de her zamankinden daha çok. "Daha fazlasını yapmak istiyorum," dedim.

"İzin vermeyeceğim." Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdiğinde tüfek hafifçe sallandı. "Henüz değil."

"Beni durduramazsın."

Kimse durduramazdı. Öpüşürsek sevişecektik ve bu onun son seferi olacaktı çünkü kendimi kontrol edemeyecektim. Yatakta kadınların hayat enerjisini emerim ben. Seninle asla buluşmayan gözlere bakmak garip bir histi.

Göz bebekleri daralıyor, sonra yine genişliyordu. İstifini bozmadı. Cesurdu, belli.

Dudaklarını yaladı, kurumuş kanların tadına baktı ve onları elinin tersiyle sildi. Ama işe yaramadı. Kanlar yüzüne bulaştı. “Tek bir öpücük. Sonra git. Kendini ancak böyle disipline sokabilirsin. Sana öğretecek hiçbir şeyim olmadığını sanıyorsun. Kimseden bir şey öğrenmem sanıyorsun. Ben de bir zamanlar öyle düşünürdüm. Belki haklısın. Belki değilsin. Ya da belki koca bir korkaksın. Teklifimi yabana atma. Öp beni.”

Koyu kahverengi gözlerini bana dikti. Mesaj açıktı. Yeniden kanayana dek bana bakmayı sürdürecekti.

“Gücünü seninle oynayanların gücüyle ölçmek istiyorsun. Bu seni tahrik ediyor,” diye tısladım.

“Senin vasatlığınla mı tahrik olmalıydım?”

“Bir *insandan* tahrik olmalıydın! Git, başkasıyla uğraş.” Göz kenarlarında iki kırmızı damla belirdi. Arkamı döndüm.

“İyi. Git öyleyse,” dedi. “Denemezsen hiç hata yapmazsın tabii. Ama başarılı da olamazsın. Hayatın kanunu bu. Büyüyünce beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Asıl ben sana büyük gelirim,” dedim soğuk bir tavırla. Kadının biri benim gibi biriyle tehlikeli bir oyun oynamak istedi diye yine o karanlık yola girmeyecektim. Günahlarıma bir yenisini daha eklemeyecektim. Hem bunun benimle bir ilgisi yoktu. Tamamen onunla ilgiliydi. Kafasını kışından çıkarmak zorundaydı.

Güldü ve kaygan buzlarda sağlam adımlarla uzaklaştı. Seksi ve kendinden emindi çünkü dönüp bakacağımı düşünüyordu. Nasıl yürüdüğünü nereden mi biliyordum?

Çünkü gerçekten de dönüp baktım. Omurgasının haşın zarafetine, bacaklarındaki adalelere ve kalçasının kıvrımlarına baktım.

Sonra çiyle kaplı çimenlerden geçip Mac'i bulmaya gittim. Tahrik olduğumda bu hissim uzun süre geçmezdi. Bir insan kalbi tarafından pompalansa da, damarlarımda bir Unseelie prensinin sapkın ve ateşli kanı akıyordu.

Yumruğumu göğsüme vurdum. Orada yatan canavarın tam üzerine. Kendime bir İskoçyalı olarak doğduğumu ve öyle kalacağımı hatırlattım.

“Christian!” diye fısıldadı Mac telaşla.

Ona katılmak için koştum. Sonraki savaşımız her neyse, onunla beraber yüzleşecektik.

"Evime hoş geldin"

MAC

Her yer karanlıktı. Nefes alamıyordum.
Göremiyordum.

Bir boşlukta kör varlığımı sürdürüyordum. Kutudaki bir palyaço gibi, biri kapağı açtığında dışarı fırlamaya hazırıdım.

Artık benim olmayan beden çılgınca nefes almaya çalışıyordu.

Bir ağzım olmamasına rağmen bağıırıp duruyordum.

MacKayla'nın hafızası benim olmuştu. Hepsi değil ama yetecek kadarı. Fiziksel dünyayla her türlü bağ kurma yoluna vkıftım.

Barrons'un araba anahtarlarını nerede sakladığını biliyordum. Kitapçının ilk katındaki çalışma odasındaki aynanın, yer altındaki sığınacağına inen bubi tuzaklı bir tünel olduğunu da yle. Onu nasıl kullanacağımı biliyordum. Bir keresinde içeri girmesine yardım etmiştim. Kahvesini nereden aldığını, nasıl makyaj yaptığını, saçlarını nasıl taradığını, üvey annesi ve babasıyla nasıl konuştuğunu. Bunların hepsini biliyordum. Kendimi Barrons'un Gökkuşağı Kızı olarak satacak her türlü ayrıntıya sahiptim.

Vücut hafızasını da ele geçirmiştim. Araba kullanmak çocuk oynacağıydı. Bu buzlu bölgede yolu bulmaya çalışmak tuhaf gelse de zor değildi. Ama soğuktan hoşlanmıyordum. Beni titretiyordu. Sert hava şartları ve kar, MacKayla gibi beni de zorluyordu.

Manastır arazisinde dondurucu kış rüzgârına karşı süzuldüm. Her adımında içinde bulunduğum bu kusurlu kas ve kemik yığınının biraz daha uyum sağlıyordum. İçime gömülüp Mac'in kutusunu açmak ve bol işkenceli bir beş çayından sonra onu öldürmek istiyordum. Bu kabı bunca zamandır çantada keklilik bilip ihmal ettiği ve her fırsatta tehlikeye attığı için ondan hesap sormak istiyordum. Bu kap onu işgal ettiğim andan itibaren benim olmalıydı. Ne yazık ki, yeterince güçlü değildi. Mac daha iyisini yapabiliirdi. Onun zayıflıkları yüzünden kısıtlı bir hayat yaşıyordum.

Kurbanlarımın ilki bana doğru koşturdu. Ona bahsedilen gücü içsel çatışmalarıyla heba eden bir arpacı kumrusu daha. Keşke yeteneklerini elinden alabilseydim.

Fısıltıma telaş kattım. "Christian."

İsten kararan ve üzerlerine buzlar yağan taşların arasındaydım. Vücuduna sahip olma arzusuyla sarsıldım. Şu kabı zerre kadar hak etmiyordu. Bir önceki dirilişimdeki gibi fiziksel temasla bir başkasının tenini ele geçirebilir miydim? (*Sinsar Dubh*'un bir önceki maddi kopyası bir toz yığınının dönüşmüştü.) İçine nüfuz edip onu elimde tutabilir miydim? Christian benim varlığımın yüceliğini kaldırabilir miydi?

İçimde bulunduğum vücut kusurluydu. Ama Christian'ın henüz değildi.

MacKayla onun için çantada keklilik derdi. Sık sık kullandığım bu deyişi ondan duymuştum.

MacKayla'yı düşününce kıkırdadım. Onun ne çantası vardı ne de kekliliği. Şu anda cehennemdeydi ve onu oraya ben göndermiştim. Tutkum, açgözlülüğüm ve üstünlüğüm sayesinde.

Christian soğuk rüzgârda hışırdayan kanatlarıyla bana tuhaf tuhaf baktı. “Mac?”

“Kusura bakma. Her seferinde şu hâline alıştığımı sanıyorum.” Özrümü kabul etti. Kendinden nefret etmeye o kadar dalmıştı ki, etrafına odaklanamıyordu. Hem bu gece ölmemesi için bir sebep var mıydı? Dünyayı ortalıkta gerine gerine dolaşan canavarların istila ettiğine inanıyordu. Hâlbuki en tehlikelilerimiz kendilerini en iyi saklayanlardır. Bir yalan makinesi olmasına güveniyordu. Karşısındakinin çatışmalı duygularını hissedebilmesine.

Şu şanssızlığa bakın ki, bende öyle hisler yoktu. Dolayısıyla beni okuması imkânsızdı. Terazisi beni ölçecek kadar hassas değildi.

“Dani nasıl... Jada? O iyi mi?”

Yaşamısına izin vermiştim. Yakında ölecek değersizler ve daha sonra ölecek değerli tanıklar. İkinci grup daha enteresan buldıklarımı. Aynaları ve oyunları olmayanlarsa bende sonsuz bir esneme hâli yaratıyordu. “Olacak... Ah!” Elimle gözümü kapadım. “Ah!” diye inledim yine.

“Neyin var, Mac?”

“Lanet rüzgâr. Galiba gözüme bir kıymık kaçtı. Bir bakabilir misin?”

“Bu karanlıkta nasıl göreceğim?”

Tepemizde bulutlar yuvarlandı, birbirlerine çarptılar ve gök gürledi. Kulaklarıma hançerler saplandı sanki. “En azından, dene. Gözüme koca bir taş kaçmış gibi. Ne olur, yardım et.”

Başımı arkaya atıp kulaklarımı tıkama arzumu bastırmaya çalıştım. Yaklaşıp yüzüme dokundu. Saldırmak için daha iyi bir fırsat yakalayamayabilirdim.

Ceketimin içindeki mızrağa uzandım. Benim sevgili mızrağım. En değerli hazinem. Gerçek kaderimi yaşamam için ölmesi gereken herkesi öldüreceği için seviyordum onu. Ve beni içten içe çürüttüğü için tiksiniyordum ondan. Mızrağı usulca çektim...

“Kıpırdayıp durma. Böyle yaparsan göremem ki.”

Hâlâ bana dokunuyordu. O istediği için değil, ben öfkeden kıpırdayamaz hâle geldiğim için.

Fahişe! O zeki kaltak. Her şeyi mahvetmişti işte. HER ŞEYİ!

Yeni derime tam olarak yayılmadan önce Jada’nın her tarafıma dokunduğunu hatırladım. Önce ayak bileklerimdeki kayışları çözmüştü. Ayaklarımı serbest bırakmasaydı bana dokunuşlarına daha çok dikkat ederdim. Beni kandırmıştı. Resmen oyuna getirmişti. Baldırlarım, göğüslerim, kaburgalarımın yanları. “Ha siktir!” diye patladım. En son ellerimi çözmüştü. Onun olmayanı aldıktan sonra.

Emellerime ulaşmak için ihtiyacım olan tek şeyi.

“Acıdığını biliyorum ama hareket etme, Mac,” dedi Christian.

Ne kadar acıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sersemliğimi üzerimden atamadığım o ilk dakikadan faydalanmıştı. Ama bu haksızlıktı. Daha yeni doğmuştum.

Mızrağın varlığından o kadar emindim ki. Ceketimin altındaki kılıfında ağırlığını hissediyordum. Yeni tenime uyum sağlarken ona dokunmaktan kaçınmışım. Onun için de hâlâ yerinde mi diye bakmak aklıma gelmemişti.

Mızrağın yerinde şimdi bir tabanca vardı.

Ne işime yarayacaktı ki? Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine aldırmadım. Gözlerimi kapadım ve bir büyü

yaptım. Dudaklarım sessizce kıpırdıyordu. -En sevdiğim büyülerden biriydi.

“Bak, hâlâ kıpırdıyorsun. Böyle yaparsan... Mac? Ne...”

Elimle ağzını kapadım. Daha fazla konuşmadı. Dudakları Mac’in değil, benim cam gölümünden çağırdığım kanlı bir rünün açgözlü iğneleriyle dikilmişti. Mac kendi gölünü asla bulamamıştı. Sebebi bendim. Onu illüzyonların arasına gizlemiş ve Mac’in sinir sistemiyle hafifçe oynamıştım.

Christian sendeledi. Kaçmaya çalıştı. Ama üzerine rünler yağdırdım. Bütün iştahlarıyla boynuna, kollarına ve benim olmaları için neler yapmayacağım o güzelim kanatlarına yapıştılar. Ah, o kanatlar. Christian onlara ne gereken değeri veriyor ne de özeni gösteriyordu.

Kendini tırmalayarak buzlu toprağa düştü.

Sessizce mırıldanırken ellerimden bir düzineden fazla rün uçtu. Vücuduna asıldılar, kıyafetlerini ve tenini kemirmeye başladılar. Bir yandan da büyüyüp yayılıyorlardı. Unseelie prensi, Unseelie hapishanesinin duvarlarını koruyan sihirli parazitlerin istilasına uğramıştı. Artık hareket edemiyordu. Bu rünler kurbanlarının gösterdiği kurtulma çabasından beslenirdi. En ufak bir direnişle daha da güçlenirlerdi. İskoçyalı çok geçmeden kanlı bir kozanın içinde hapsolacaktı.

Ona gerçek bir dert vermiştim işte. Cehennemvari bir sonsuzlukta kurup dururdu artık. Gerzek!

“Seni öldürmek istiyordum,” diye fısıldadım kanlı suratından akan iyiliği yalarken. “Seni can çekişirken izlemek istiyordum. Daha önce bu yolu kullanmamıştım. Nasıl olacağını görmek istedim.”

Varlığımın yüzüme yansımına izin verdim.

Bana dehşetle baktı. Mac'ın gerçekte kim olduğunu acı bir şekilde öğrendi. Benim kim olduğumu.

BENİM!

Onu daha çok rünle sıvadım. Gözlerini usulca rünlerle kapladım. Sonra alnını ve burun deliklerini. Onu yere ittim. Belki birkaç tane de tekme atmışımıdır. Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Zihnim çoktan başka bir düşünceye geçmişti. Mızrağım olmayabilirdi ama onu ele geçirene kadar düşmanlarımı bir yere toplayacaktım.

Christian'ı taş yığınlarının arkasına sürükledim. Manastırdan ayrılmadan önce onu alıp sığınağıma götürecektim.

Belki ölmeden önce onunla biraz oynardım.

Bazı şeyleri ancak parçalara ayırarak çözebilirsiniz.

Ben daima meraklı bir tip olmuştum.

Harabeye dönen avluya arka kapısından girdim. Yıkık dö-kük taşların ardından *sidhe*-kâhinlerin sesleri geliyordu. Gözlerim gelişigüzel fırsatlara odaklandı.

Her yerdeydiler.

Kalenin erzak dolaplarına koydukları fare zehri kutularından birindeki buzları kazıdım. Sonra, yarısı yıkılan kilerde artezyen kuyularından çektikleri sularla dolu tıpalı şişeler buldum. Şu ikisi bir araya geldiğinde bol kanlı bir ölüm vadeden pek tatlı bir içkiye dönüşebilirlerdi. Kimseye kafayı buldurtmazdı belki ama çok eğlendireceği garantiydi.

Kaygan taşların ve kırık kirişlerin arasında dikkatle dolaştım. Doğuya doğru yürüdüm. Yolu biliyordum çünkü

önceki ev sahibim buradan geçmişti. Ben de o sırada zihninin süzgecinden sızanları değerlendirip izlenimler edinmekle meşguldüm tabii.

Aşağı. Daha aşağı. Eski maddesel bedenime uzun zaman ev sahipliği yapan mezar odasına hiç inmemeyi tercih ederdim. O KADAR UZUNDU Kİ, AKLIMI KAÇIRACAĞIMI SANMIŞTİM. Ama kaçırmamıştım işte. Soğukkanlılığımı korumuş ve doğru zamanı beklemiştim. Sonra da *Sinsar Dubh* taşınırken ondan ayrılıp kimselere görünmeden kaçmıştım. El çabukluğu marifet dedikleri bu olsa gerekti.

Mağaranın kapalı kapılarının önünde durdum. Uzun zaman önce Kral, Unseelie Hapishanesi'ndeki büyük kalesinin kapılarını mühürlemiş ve sonra bu mührü kendi kırmıştı. O zamanlar, Yaradılış Şarkısı'nı yeniden yaratmak için uğraşıp duruyordu. Takıntılıydı ama dikkatsizdi piç. Anılarının çoğu benimdi. Mağaranın içinde tutsakken ve rünlerinin yapışkan örümcek ağları hareket kabiliyetimi kısıtlamışken o bilgilerin bana bir faydası yoktu. Ama mağaranın dışında, Cruce'un içinde var olmasına izin verilmeyen eski benliğimin kalıntılarını toparlamam (ve öldürmem) için belki de yalnızca onlara ihtiyacım vardı.

Kral'ın özel mülkünün kapılarını açıp kapayan büyüüyü mırıldandım. Tam da umduğum gibi, yüksek kapılar sonuna kadar açıldı. Ahmak Kral'ın aksine, ben aynı koruma büyüsunü nadiren ikinci kez kullanırdım.

Gölgelerin arasında bir prens kalktı ve kapıya doğru süzüldü. MacKayla'nın onu son görüşünde Cruce hapisti. Ama artık değildi. Yanardöner beneklerle bezeli, siyah, kocaman kanatlarıyla dev gibi bir Fae'ydi. Vücudu vahşi gücün ve kusursuzluğun leziz bir birleşimiydi âdeta. Hükmetmek

için doğmuştu. Kırıp dökmek ve fethetmek için. Kanım öfkeyle tutuştu. Onun şu olağanüstü kabı benim olabilirdi.

“Cruce,” dedim eşikten geçerken.

Durup beni süzdü. “MacKayla. Seni beklemiyordum.”

Vah benim canım mızrağım. Şuracıkta işini bitirmek için neler vermezdim ki. Ondan benim olamayanı almak. Ama iki ölümcül emanet benim olana kadar onu ancak İskoçyalı piçle depolayabilirdim.

Yine de final maçını aceleye getirmem için bir sebep yoktu.

Final maçları pek sinir bozucudur.

Çünkü biterler.

Sonra yine sıkılırsınız.

“Dinlemediğimi mi sanıyorsun? Bana dünyayı vadettin,” dedim. “Kraliçen olacağımı söyledin.” Cruce beni Mac sanıyordu. Gözlerim şimdilik yeşildi. “*Sinsar Dubh* sende.”

Beni temkinli gözlerle süzdü. “Benden korkman lazım.”

“Öyle mi?” O kadar da emin değildim doğrusu. Manastırdan kaçtığım gece elimdeki büyülerin yarısını ardımda bırakıp kendimi Isla O’Connor’a aktarmak zorunda bırakılmışımdı. Ama ben zekice davranıp varlığımın belli başlı unsurlarını Kitap’a yerleştirmiş ve sayfalarını kimse-nin okuyamaması için bir büyü yapmışımdı. Orada bıraktığım duygusallık var olmaya devam edecek ve eninde sonunda toz olacaktı. Bir başka *benin* dünyada dolaşmasına izin vermeyecektim. Bunu becerebileceğimden emindim.

“Kral, benim o, senin de kraliçem olmanın tek seçeneğimiz olmadığını söyledi,” dedi Cruce. “Bunu uzun uzun düşündüm. Sence neyi kastediyordu, MacKayla? Neden

ırkımızın büyüsunün seni tercih edebileceğini düşünüyor gibiydi?”

MacKayla'nın Kral'ın kapılarını açabilecek nasıl bir özelliği olduğuna kafa patlatıyordu. Benim kendi kendini yiyip bitiren kabıma girip içinde olduğumu keşfetmişti. Ama karşısında duranın ben olduğumdan haberi yoktu. Periler Diyarı'nda yarım milyon yıl boyunca bir Seelie prensi olarak yaşayan baş sahtekâra birkaç adım kala durdum. Ben hücre hapsindeyken onun gerçek kimliğini yeni yaratılan Unseelie prensi ortaya çıkarmıştı. Şimdi ben en büyük sahtekârdım ve o bir mahkûmdu. Rollerini değiştirmiştik anlayacağınız. “Bu gezegene beraber hükmedeceksek birbirimize güvenmeliyiz.”

“Ah, şimdi de benimle birlikte iktidar hayalleri mi kuruyorsun?”

“Seni kurtarmadım mı?” Cruce'le oyun oynamak hoşuma gidiyordu. O söylediklerimi ayıklayabilirdi. Ben yapamazdım. Sırf bu yeteneğiyle bile teknik açıdan benden daha üstündü. Ama onu yendiğimde aklımın gücünü herkes tanıyacaktı. Etrafımdakilerin yetenekleri umurumda değildi. Eninde sonunda herkes tuzağıma düşerdi. Cruce koca bir aptaldı. MacKayla asla *hükmetmek* kelimesini kullanmazdı. Dünyaya *rehberlik edeceğiz* gibi ezik laflar seçerdi. Cruce ilk ve en büyük hatasını yapmıştı. Kırmızı kart. Kendilerini korumayı bilmeyenler başlarına gelecek her tür felaketi hak eder. Herkes kendi krallığına sahiptir. Onu ya korursunuz ya da kaybedersiniz.

“Neden yaptın bunu?”

“Kitap'taki büyülerini emdiğini ama onun seni ele geçiremediğini düşünüyorum. Doğru mu?” Bunu biliyordum

zaten. Birkaç artık bilgi, büyüler, müzik, koruma büyüleri ve rünler dışında benim müthiş sezgilerimle başa çıkacak bir özelliği yoktu. Kitap'ı okuyarak özüksediklerinden bazıları sahip olduklarımla eşdeğerdi ama bunun bir önemi olmayacaktı. Çöküşüne anbean yaklaştığının farkında bile değildi.

Kısa bir an duraksadı. Sonra gözlerini kısıtı ve başını salladı.

“Öyleyse benimle gel. Acele etmeliyiz. Dünyamız tehlikede. Fae sarayının başında kimse yok. Onları kontrol altına alabilirsen ve bize kara deliklerle ilgili yardımcı olursan seni kabul ederler.”

Ah, işte bu. Gözlerinde görmek istediğim ilgi ve inanç. Muhteşem bir geleceğin hayallerini kurmaya başlamıştı bile. Arzuyla yanıp tutuşuyordu. Bunun ne demek olduğunu iyi biliyordum. Hem de çok iyi. Benim tutkum bu gezegenin üzerine yağmur gibi yağacaktı.

“Sana tecavüz ettiğimi söyledin,” dedi kadife gibi bir sesle. “Benden nefret ediyordun hani?”

“Alınganlık etmişim. O köprünün altından çok sular aktı.” Tutsak bir zihni esir almanın öyle ahım şahım bir yanı yoktu. Asıl eğlence özgür ve aç ruhlara işkence etmekti. En hırslılarına. Onları kırıp dökmek daha uzun sürüyordu.

Beni dikkatle süzdü. “Öyleyse öp beni, MacKayla ve ismini geri al.”

Şimdi kapılar açıldı ya, MacKayla'yı bir dokunuşuyla ayıklayıp buradan götürebileceğini sanıyordu. Sonra da boş bir vaktinde onu sorguya çekecekti. Bir tuzak olduğunu hissediyordu ama yanlış iz üzerindeydi. Güçlüler sıkça aynı

hataya düşerdi. Yeteneklerini abartıp kendi çöküşlerinin mimarı olurlardı.

Yaklaşp başımı arkaya attım ve dudaklarımı yaladım.

Bana doğru yürüdü. Kolları belime dolanmak için uzandı. Dudaklarını büzdü. İki elimle göğsüne vurdum ve tenine iki avuç dolusu kırmızı rün yapıştırdım.

Olduğu yerde donup kaldı. Sonra öfkeyle kükreyerek rünlerle savaştı. Onlar da bu mücadeleden beslenip kuvvetlendi.

Ağızına da bir rün yapıştırdım. Dudakları birbirine dikildi.

Unseelie eti yemenin kabıma bahşettiği atıklıkla bütün vücudunu rünlerle kapladım. Bıçaklarımdan biriyle kanatlarını kesip filetolarını çıkardım. Gri Kadın'ı parçalara ayırdığım günkü gibi müthiş bir keyifle, âdeta kendimden geçerek kestikçe kestim. Büyük, yüce, kudretli Cruce'u kendime oyuncak ettim. Güçlü olabilirdi ama benimle boy ölçüşemezdi. MacKayla'nın vücuduyla gerçeği dilediğim gibi şekillendirebiliyordum.

BEN EN BÜYÜĞÜM.

Cruce'u doğramaya devam ettim. Kanları fişkırdı. Abanoz siyahı tüyleri koptu. Çantada keklik benim olmayabilirdi ama bu, onu sakatlamama engel değildi.

Boynundaki üç tılsımı söktüm. Benimkinin etrafına doladım. Daha çok rün çağırdım ve kanlı kozasını örmeye devam ettim.

Yavaş yavaş. Sindire sindire. Cruce'un hepsini hissettiğinden emin olmak istiyordum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Çaresizliğini kana kana içtim. Müthiş acısı beni zevkle ürpertti.

BİZLER ARZUYUZ.

ŞEHVETİZ. AÇGÖZLÜLÜĞÜZ VE EN YÜKSEĞE
GİDEN YOLLARIZ.

Ne bir eksik ne bir fazla.

Siz, dünyayı fethetmenin hayalini kuranlar.

Bunu yazın bir kenara. Sözlerimdeki gerçekliği ve samimiyeti kalbinizin en derininde hissederseniz, kurban olmanız zorlaşır.

Benim için de, maç heyecanı işte asıl o zaman başlar.

İHANETE UĞRAYAN

*A*nnem anı dondurabildiğimi ilk keşfettiğinde beni yakınında tutmak için eşyalara bağlamaya başladı. (Işınlanmak kadar süper değildi tabii. Sadece o kadar hızlı hareket edebiliyordum ki, beni kimse göremiyor, yalnızca hafif bir esinti hissediyorlardı.)

Küçükken kolaydı. Bir iskemle, masa ya da kanepede iş görüyordu. Annem gazetedeki iş ilanlarını tararken beni bunlardan birine bağlayıp bir çizgi film açıyordu.

İlk yıllarda geçimimizi nasıl sağladı bilmiyorum. Bir şekilde halletti. Ama zor zamanlardı. Genellikle konserve fasulye ya da et yiyorduk. Bayıldığım tatlı mısıra veda etmek zorunda kalmıştım.

Bir gün bağlarımı çözebildiğimi fark ettim. Annem hep çok zeki olduğumu söylerdi. Erken yürümüş ve vaktinden önce konuşup büyük laflar etmeye başlamıştım.

Ertesi sabah bir köpek tasmaı aldı. Üzeri sahte elmaslarla süslü, pembe bir tasma. Alım gücünün çok ötesinde olmalıydı. Ama bir köpek için değil, kızına almıştı bunu.

Bir haftaya kalmadan tasmayı kopardım.

Bu sefer bir yerlerden kalın bir ip buldu ve her türlü karmaşık düğümü öğrendi.

*Ama ben güçlü ve hızlıydım. İp de çok geçmeden ince-
lip koptu. Annem acı bir kahkaha atar ve "Danielle Megan
O'Malley, benim küçük sevgilim, bir gün on erkek gücünde
olacaksın," derdi. "Ben nasıl bir kız doğurdum böyle? Yoksa
sen bir süper kahraman mısın?"*

Ben de şişinip dururdum.

*Bana bir sürü kural koymuştu. Dünyanın kötü bir yer ol-
duğunu söylerdi. Benim gibi küçük kızlar için birçok tehlike
vardı. Ben özel biriydim ve saklanıp korunmam lazımdı.*

*Birinci kural, anı dondurma numarasını evin dışında de-
nemememdi. Pencereleden ya da kapılardan çıkmam yasaktı.
DIŞARISI, BÜYÜYENE kadar ziyaret edemeyeceğim yaban-
cı bir ülkeydi. DIŞARISI ve BÜYÜMEK sihirli sözcüklerdi.
İkisi de karamela rengindeydi. DIŞARI çıkmaya özenmeye-
yim diye bütün perdeleri kapalı tutuyordu annem.*

*Ama annemden gizli perdeyi araladım ve DIŞARISI karşı
konulmaz bir çekicilikteydi. Çocuklar, etrafa sular sıçratarak
 oynayabileceğin su birikintileri, güneş, sis, çiçekler, bisikletler
 ve diğer her şey beni büyülüyordu. Her şey durmadan değiş-
 yordu. Canlı bir televizyon şovunun içindeydin sanki. Hatta
 konuyu şekillendirme şansım bile vardı.*

*Annemin kurallarına harfiyen uyduğumu söyleyemem.
 Beni birkaç kere bahçede yakaladı.*

*Ertesi gün, beni verandanın basamaklarına oturmuş, ip
 atlayan komşu kızları izlerken buldu. Beni buzdolabına bağ-
 ladı ve gidip kalın bir zincirle bir asma kilit aldı. Zinciri
 belime dolayıp beni kanepeye bağladı.*

Bir saat sonra, mutfğa geçmeye çalıırken peşim sıra sürüklediğim yeşil kanep paramparça oldu.

Annem mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu. Kanepenin kırık dökük hâli ve döşemelerinden fıskıran süngerler bana pek komik gelmişti. Kıkırdayıp duruyordum. Ama annem çok kızdı ve kötü şeyler söyledi. Bir daha ondan o lafları duymak istemediğim için bana yıllar kadar uzun süren birkaç hafta boyunca sözünden çıkmadım. Beni nereye koyarsa orada kaldım.

DIŞARININ er geç aklımı çeleeği aşıkârdı. Bir gün perdenin kenarından bakarken bir dondurma arabası gördüm. Dondurmacı tekerlekli arabasını iterken bir düzine kadar çocuk çevresini sardı. Az sonra ellerindeki külahları görünce dayanamadım. Onları bowling lobutları gibi devirerek arabanın yanında bittim. Çikolatalı dondurma teknesini kaptdığım gibi annem gittiğini bile anlamadan eve döndüm. Dondurmacı sadece kaldırırma serilen çocukları gördü. Belki dondurmalarının eksildiğini de fark etmiştir. Ama büyüklerle ilgili bir gerçeği çoktan öğrenmiştim. Bir şeyi açıklayamadıklarında hiç yaşanmamış gibi davranıyorlardı.

Az kalsın o olaydan yırtıyordum.

Boş tekneyi ne yapacağıma dair bir planım bile vardı.

Annem öğle yemeğini salona getirdi.

Metal kutuyu bir koltuğun arkasına ittim. Ama fasulyemi yerken annemin yanımda duracağı tuttu. Dondurma eridi tabii. Yanlırlıkla koltuğa çarpınca kutu devrildi ve her yer erimiş çikolata oldu. Annem yine beni fena azarladı. O kadar çok ağladım ki, karnım ortadan ikiye ayrılacak sandım.

Bir daha onun sözünden çıkmamaya yemin ettim. Özellikle de, DIŞARI çıkmayacaktım.

Annem de ağladı.

Birkaç gün sonra marketten döndüğünde yiyecek doğru dürüst hiçbir şey almamıştı. Ama eli kolu metal çubuklar, levhalar ve çeşitli alet edevatla doluydu. Bana hiç paramız kalmadığını ve işe dönmek zorunda olduğunu söyledi. Satacak bir şeyimiz de kalmamıştı.

O yokken bana göz kulak olacak bir köpek alacaktı. Ona özel bir kafes yapacağını söyledi. Hatta bunun için kaynak yapmayı bile öğrenmişti. Şu annem ne akıllı kadındı!

Köpeğin büyük bir ırk olacağını düşünüyordum çünkü kafes kocamandı. Ama annemin onu neden içeride kurduğunu anlayamamıştım doğrusu. Bu koca kafes bizim evin kapılarından nasıl geçecekti? Annemin işi bittiğinde kafesin içinde oynadım. Bir yandan da, yeni arkadaşım ile ne kadar eğleneceğimin hayalini kuruyordum. Evde bir dostum olursa DIŞARISI bana o kadar çekici gelmezdi belki.

O zamanlar şimdiki kadar güçlü değildim. Büyüdükçe gücüm arttı ve duyu organlarım keskinleşti. Köpek dostumun çok ama çok güçlü olacağından emindim çünkü kafesinin parmaklıkları annemin kolları kadar kalındı. Kafesin tabanına bir zincir ve kalın bir tasma monte etti ve eve misafir gelirse köpeği zincirlememiz gerekebileceğini söyledi.

Ama bizim eve hiç misafir gelmiyordu ki.

Ailemizin yeni üyesini düşündükçe içim içime sığmıyordu. Köpeğime bulduğum isimleri annemle paylaştığımda nedense suratı asılıyordu.

Oldum olası uykum ağırdır.

Bir gece annem bana banyo yaptırdı. Saçlarımı kurutup taradı. Eski mutfak masasında oyun oynadık. Uykum geldiğinde beni yatağına götürdü. Başımı üzerinde minik ördekler

olan yastığa koydum ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Ona uykulu gözlerle baktım çünkü dalmadan önce onu izlemeyi seviyordum. Bana sokuldu. Mis gibi anne kokuyordu. Hayatında benden daha değerli hiçbir şey olmadığını bilmenin tatlı huzuruyla rüyalara daldım.

Ertesi sabah, boynumda bir tasmayla uyandım. Köpek kafesinin içindeki küçük bir yatağa zincirlenmişim.

JADA

Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nın ilk katındaki çalışma odasında, yatağın kenarında durdu. Kat bu oda dışında boştu. Şeffaf denebilecek kadar ince, gümüşü kumaş parçalarına sarılı vücuda kaşlarını çatarak baktı.

Ryodan kaş çattığını ve hatta odada olduğunu bile bilmiyordu. Vücudu acıyla titrese de, göğsü düzenli aralıklarla alçalıp yükseliyordu. Nefesini saymıştı. Dakikada iki tane alıp veriyordu. Nabızı yoktu. Ya derin bir meditasyondaydı, ya da biri, hiç şüphesiz Barrons onu sihirli ve şifalı bir uykuya yatırmıştı.

Bir protein barı açıp yatağın kenarında diz çöktü. Kumaş parçalarından birinin kenarını kaldırıp derin bir nefes aldı. Kabarcıklarla kaplı derisinden pembemsi bir sıvı sızıyordu. Kumaşı usulca örttü ve bir başkasını kaldırdı.

Onu kurtarma uğruna bazı yerleri kemiğe kadar yanmıştı. O sırada o ne yapıyordu?

Bir bakıma orada var olmadığını bildiği birini kurtarmaya çalışıyordu.

“Sarmayı reddettiğim yara,” diye fısıldadı. Bir anlığına on dört yaşına geri döndü. Ryodan’laydı. Bir zindana zincirlenmişti. Ryodan onu hayatındaki kötülüklerle yüzleşmeye zorluyordu. Onlara duygusuzca yaklaşıp bir nevi onlarla barışacaktı. Zırhından içeri sızmanın tek bir yolu vardı. Onun merhametsiz sevgisi. Kendine bunun ilgi ve endişe değil, düpedüz güdümlene olduğunu söylüyordu. Onunla ilgili düşünceleri ve hisleri hep uçlardaydı zaten. Onu idolleştirmişti. Saygısını kazanmak için yapmayacağı yoktu. Ona hiçbir zaman güvenmemişti. Ama bu gece yaptığı... Ryodan’ın bundan nasıl bir fayda sağlayacağını anlayamıyordu.

Rüzgârı bile kışkandıracak ve hiçbir acının yetişmeyeceği bir hızla geleceğe geçmişti. Macera arıyordu. Yeni hisler. Zira yeni bir his eskileri unutturabilirdi. *Geçmiş geçmişte kaldı*, diyordu önüne gelene.

Ryodan’ın söylediklerini daha dün gibi hatırlıyordu. Onun her sözünü ezberlemişti. Ona yararlı sözler söyleyen birkaç yetişkin olmuştu. Evsiz bir kızın sırtışı ve tasasızlığıyla onları Mega beyninin bir köşesine sıkıştırmış ve her zaman özenle saklamıştı.

Sarmayı reddettiğin yara, hiç kapanmayacak olandır. Kan kaybedersin ama nedenini bilmezsin. Güçlü olman gereken kritik bir anda seni zayıflatır.

Bu gece, kapanmayan yaraları ikisine de pahaliya patlamıştı.

Onun ölümüne daha önce bir kere tanık olmuştu. Kırmızı Cadı bağırsaklarını sökmüştü. Mucize eseri dirilmişti. Bu yanıkların onu öldüreceğini sanmıyordu.

Yine de, onu bu hâlde görmek gücüne gidiyordu.

Gözlerini kapadı. Manastırın saldırıya uğrayışını hatırladı. Savaşı ve kan banyosunu. Onlarca ölü vardı. Gencecik yaşlarında paramparça olanlar. Cehennem ateşi. Aklını çıkaracağını sandığı o an.

Shazam.

Ryodan'ın kucağında onunla ve oyuncak hayvanıyla sendeleyerek cehennemden çıkışı.

Düşünceleri omurgasının tabanındaki dövmeyle kaydı. Cebindeki telefona. Ryodan'ın onu nereye giderse gitsin bulmasını sağlıyordu.

Artık en büyük arzusunun kavuştuğuna göre sadece kendini düşünmesini haklı çıkaramazdı.

Yemeyi unuttuğu protein barı eriyordu. Parmaklarına yapış yapış çikolatalar akıyordu. Onu iki lokmada yuttu. Parmaklarını yaladı ve ambalajını cebine attı.

Ellerini yumruk yaptı.

“Ryodan, bazı sorunlar var. Mac gitti. *Sinsar Dubh*'u kullanarak bizi Çöpçü'den kurtarmaya çalıştı. Ondan bir büyü aldı ve Kitap onu ele geçirdi. Barrons'u bulamıyorum. Mac hâlâ orada bir yerlerde mi bilmiyorum. Kitap temas ettiği her şeyi yok edebilir mi?” Duraksadı ve duygusuz bir sesle ekledi. “Mantığım onu ilk fırsatta öldürmemi söylüyor.”

Ve o fırsatı kaçırmıştı.

Ellerini çözmeden önce Mac'ın mızrağını almıştı. Kitap zehirli bakışlarıyla kendini gösterdiğinde ona saldırmalıydı. Yeterince hızlıydı ve belli ki Kitap yeni biçimine alışmaya çalışıyordu. Masadan güç bela kalkabilmiş ve ayakta durmakta zorlanmıştı. Mızrağı saplayabilir, kılıcıyla onu ikiye

ayırabilir ve *Sinsar Dubh*'u içinde barındıran bedeninin çürüyüp ölmesini garantileyebilirdi.

Mac'ın bedeni.

Er geç.

Yavaş yavaş ve korkunç bir şekilde.

Hayatını *carpe momentum et cetera sequentur*- anı yaşa, gerisi gelir, mottosuna göre sürdüren bir kadın olarak fazladan bir dakikanın bile peşinden koşmak istememişti.

Nedenini biliyordu ve baygın adama hararetle açıklamaya çalıştı. "Arkadaşlar birbirlerinden vazgeçmez. Hem de hiçbir şartla."

Yataktaki hasta titredi ama konuşmadı.

Gümüşler'de kaybolmak ya da Kitap'ta kaybolmak. Jada ikisinden de kurtulma olasılığını aynı görüyordu. Ama sonuçları apayrı olacaktı. Birinde, kızın birini bir daha gören olmayacaktı. Diğerinde dünya yıkılacaktı. Tabii önce kara deliklerin gazabına uğramazsa.

"Lor nereye gittiğimi bilmediğini söyledi," dedi odanın sessizliğine. "Senin hatan değildi. Mac'ın de öyle. İnsanlar benim yapıp ettiklerimin sorumluluğunu üzerlerine almaya çalışmaktan vazgeçmeli. Neden hep kurtarılmaya muhtaç bir yaratık gibi görülüyorum? Benim hiçbir zaman korunmaya ihtiyacım olmadı ki." Her zaman kendini kurtarmanın bir yolunu bulmuştu.

Yine de içten içe, geçen her günün hüznüyle kanıyordu. Soğuk, aç ve yalnız geceler geçiriyordu. Her an biraz daha öldüğünü biliyordu.

Mac, Jada'nın kurtuluşu için kendini feda etmişti. *Sinsar Dubh*'u açıp onları kurtaracak bir büyü yapmasaydı, Çöpçü, Mac'le Jada'nın korkunç bir şekilde değiştirilmiş

versiyonlarını dünyaya salacaktı. Bir de üzerine, Kitap serbest kalırsa işler iyice sarpa saracaktı. Çöpçü Mac'in beynini kurcalarken *Sinsar Dubh* yine serbest kalabilirdi. Bu geceki seçimleri kolay olmamıştı. İyi ya da kötü yoktu. Kötü ve daha az kötü vardı. Ya bir ya da iki kadın ölecekti.

Mac onun ölü bedeninin yanında hiç gelmeyecek yarımını bekliyordu.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdüğünde Ryodan bir şeyler mırıldandı. O kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki, mükemmel işitme yeteneğine rağmen kelimeleri ayırt edemedi.

Arkasına baktı. "Boşuna uğraşma. Dinlen. İyileş. Çabucak ayağa kalk."

Ryodan tekrar mırıldandı ve ani bir hareket yaptığında cildini koruyan sihirli kumaşlardan birkaçı yere düştü. Onları toplamak için yanına gitti. Ryodan bu sefer yüzündeki kumaşı üfledi ve bunun için harcadığı çabadan titremeye başladı.

Onu durdurmaya çalışmadı çünkü Ryodan kararını vermişti bir kere. Söylemeye çalıştığı her neyse onu mutlaka duymasını istiyordu.

Yeniden hareketsiz kaldığında ağzına doğru eğildi. Güzelim yüzü kömür gibi bir canavar maskesine dönüşmüştü. Göz kapakları su toplamış, dudakları yanıp çatlamıştı.

Bunu Ryodan'a o yapmıştı. Çöpçü'nün bozmaya çalıştığı kalbi kusurluydu. Rol yapmada ustalaşmıştı. Ama bu sefer fazla ileri gitmişti. Hayalle gerçeği birbirine karıştırmıştı. Bunun bedelini hep birlikte ödemişlerdi. Değer vermekten nefret ettiği ama yine de vazgeçemediği bir bedeldi bu.

Ryodan usulca konuştu ve yine bayıldı. Titremesi geçmişti. Tek bir cümle mırıldanmak bütün gücünü tüketmişti.

Jada sihirli kumaşı usulca örttü. Sessiz bir şaşkınlıkla kahkahalarla gülme isteği arasında sıkışıp kaldı. Gözleri parlıyordu.

Bilgisayarlar kafayı yedi, Robin, diye fısıldamıştı. Katil bir MacBook fırarda!

“Batman,” dedi acı çekmediğini umarak. “Bu kez pelearini ben takacağım.”

Mac’in dördüncü kattaki odasına çıkan merdivenleri üçer üçer tırmandı.

Ama oda orada değildi.

Bütün katta hâlâ tek bir oda vardı fakat geçen seferki değildi. Dağınık yatak odasının yerini bir oturma odası almıştı. Kırmızı kadife döşemeli bir kanepa, soluk bir İran halısı, kristal lambalar ve mineli şöminede yanan neşeli bir ateş.

Merdiven boşluğuna döndü ve gözlerini kısarak yukarı baktı.

Mac’in peşinden buradan çıktığında, merdivenin devam ettiği bir üst kat yoktu. Sadece taç kabartmalarıyla süslü bir tavan vardı. Ama şimdi karşısında yukarı çıkan basamaklar duruyordu.

Jada, Gümüşler’de geçen yıllarından sonra boyut değiştirmeye aşinaydı. Barrons’un Kitapları ve Süs Eşyaları en az bir tane güçlü Gümüş’e ev sahipliği yapıyordu. Belki daha fazlası da vardı. Yeterince zamanı olduğunda bu esrarı çözecekti. Dokuzlar’ın sırlarını takıntı derecesinde enteresan buluyordu.

Yatak odasını altıncı katta buldu. Koridorun sa-
ğında değil, solundaydı. Paltosunu çıkardı. Tişörtünü
Mac'inkilerden biriyle değiştirdi. Üstü başı kurumuş kan-
lar, organ kalıntıları ve kısa bir süreliğine giydiği zombi yi-
yen hayalet denen deli gömleğinin sarı tozlarıyla kaplıydı.
Hepsi birleşince koku alma yeteneği körelmişti. Nemli bir
havluya yüzünü sildi. Pantolonuyla botlarını da çıkardı.

Silahlarını, protein barlarını ve kalan son enerji pod'unu
Mac'in deri motorcu montunun ceplerine yerleştirdi.
Kılıcını kuşandı. Mızrağı bacağına taktığı kılıfına koydu.
Yatağın yanındaki masada Mac'e verdiği bilekliği gördü.

Mac'in onu neden çıkardığını bilmiyordu ama ortalık-
ta kalmasına müsaade edemezdi. Onu ele geçirmek için az
uğraşmamıştı. Uzun bacaklarıyla odayı birkaç adımda geç-
ti. Bilekliği koluna takıp montunun altına sakladı.

Yatakta, yastıkların arasında isten kararmış pelüş bir
hayvan duruyordu. Yarık karnından pelüş bağırsakları fış-
kırmıştı. Siyah boncuk gözleriyle her hareketini izliyordu.

Seni görüyorum, Shazam.

Hafifçe silkinerek toparlandı. Duygular ölümcüldü.
Planlar ve hedefler aydınlatıcıydı.

İçinden fışkıranları yerlerine koydu, yarığı kapadı ve
oyuncak ayıyı yüksek bir rafa kaldırdı.

Sonra odadan çıktı. Merdivenlerden indi ve arka kapı-
dan kasvetli Dublin şafağına çıktı.

Sol eliyle, kılıç tutan eli, Barrons'un Kitapları ve Süs
Eşyaları'nı saran girdaptan geçmek için daha önce yaptığı
büyünün izini sürdü. Derisinin altında siyah damarlar ka-
bardı. Bileğine kadar iniyorlardı. Eli buz kesti. Yıllar evvel,
ışık kılıcını bir Avcı'ya saplamıştı ve silahından parmakları-

na bir şey sızmıştı sanki. Daha sonra, Gümüşler'de sol eliyle daha güçlü büyüler yapabildiğini keşfetmişti. Sık sık yanar, kaşınırdı. Bazen de geceleri uyandığında elini soğuk ve kararmış olarak bulurdu. Shazam sol eliyle kulaklarının arkasını kaşımamasından çok hoşlandığını itiraf etmişti. Bunun farklı hissettirdiğini iddia etmişti. Daha detaylı bir açıklama istediğinde, huysuz yaratık cevap vermeyi reddetmişti.

Shazam. Kalbi ağrıyordu. Kederin başı sonu yoktu. Sadece uzun ve ısıraplı bir ortası vardı.

Derin bir iç çekip bütün dikkatini şehrine verdi.

Depodan çıktığından beri Ryodan'dan başka kimseyi görmemişti. Barrons'un Mac ve belki onu aramaya çıktığından şüpheleniyordu. Sokaklar boş ve sessizdi. Yoğun fırtına bulutlarının grisi binalara vurmuştu. Normal bir sabahta, tabii eğer normal diye bir şey kaldıysa, sokaklarda daha çok Fae ve insanlar olurdu. Ama geçen gece Fae'nin toplandığını gören insanlar ya onlara katılmış ya öldürülmüş ya da yer altına inmişti. Cadılar Bayramı'nda, dünyalar arasındaki duvarlar yıkıldığındaki gibi bir katliamdan korkuyorlardı.

Donarak ölmesine ramak kalan kiliseyi geçerken harabenin üzerinde asılı duran kara deliğe baktı. Son gördüğünden bu yana neredeyse üçte bir oranında genişlemişti. Mac kara deliklerden gelen müziği duyabildiğini söylemişti. Ama Jada üstün işitme kabiliyetine rağmen bir titreşim bile algılayamıyordu.

Hâlihazırdaki problemlerini düşündü. Dünyayı yutan kara delikler, Yaradılış Şarkısı'nın kaybolması, *sidhe-kâhinlerin* neredeyse yarısının yaralı ya da ölü olması, Cruce serbest kalana ya da yok olana dek manastıra yapıla-

bilecek başka bir saldırı, Unseelie Kralı'yla eski Kraliçe'nin ortalıkta olmayışı ve Mac'in *Sinsar Dubh* tarafından ele geçirilişi.

Dublin için şahane bir gündü doğrusu. Günlük gazeteyi basmaya bile vakit yoktu.

Mac'i ya da *Sinsar Dubh*'u kontrol etmenin bir yolunu bulabilseydiler Kitap'ı açmaları o kadar da kötü olmayacaktı. Acele etmeyip dünyalarındaki kara delikleri kapamanın ya da en azından büyümelerini engellemenin bir yolunu bulsaydılar insan ırkının bir geleceği olmayacaktı. Söylenenlere bakılırsa, Unseelie Kralı tarafından yazılan ve efsanevi Yaradılış Şarkısı'yla ilgili bilgiler de içeren *Sinsar Dubh*'un da öyle. Bu söylentiye enine boyuna düşündü. Aslına bakılırsa duyduklarına inanıp inanmama konusunda kararsızdı. Zira Fae kraliyet ailesinin geçmişiyile ilgili araştırdığı bütün hikâyelerde, hatta Gümüşler'de dinlediklerinde bile, Kral'ın, Yaradılış Şarkısı'nı yeniden yaratmayı başaramadığı söyleniyordu. O hâlde kitabına nasıl koyacaktı ki? Belki kitapta bazı ipuçları vardı. Kral'ın Dancer'la birlikte şarkının gerçek doğasıyla ilgili derlediği ufak tefek bilgiler. İncelenip geliştirilmeleri mümkün müydü acaba? Dancer'dan söz etmişken, Mac'in cinnet geçirdiğini onunla paylaşmalıydı. O'Connell Sokağı postanesindeki gizli odalarına hâlâ bakıyor muydu acaba? Öncesinde karşılaşmaya cakatlarını varsayarak oraya onun için bir not bırakmayı aklının bir köşesine yazdı. Zira Dancer'ı ne zaman gerçekten düşünse birdenbire karşısına çıkmak gibi bir özelliği vardı.

Kendini hava akımına bıraktı ve ortadan kayboldu. O üst boyutta dünya hiçbir sürtünme kuvveti olmadan kaydı. Binalar, insanlar ve karman çorman duyguları yıldızlarla

kaplı o güzelim tünelin ötesinde kayboldu. Metabolizmasını ateşleyecek kadar yemek yeseydi, orada yaşar ve hiç aşağı inmezdi. Bir süper kahraman olup dünyayı korurdu. Ne görülür ne de dokunulabilirdi.

Chester's kulübüne yaklaşmıştı ki, varlığını hiç hissetmediği tuğla bir duvara bindirdi. Dokuzlar'dan biriydi kuşkusuz. Geriye doğru düştü.

Görüntüsünden önce kokusu geldi. Jericho Barrons. Jada onun göğsüne çarpıp havalandı. Barrons onu hareketsiz formundan çekebilecek kadar hızlı refleksleriyle kolundan tuttu ve sokağın karşısına yuvarlanmasına engel oldu.

"Dani," dedi.

Jada başını arkaya attı. Barrons'un gece siyahı gözlerine ve esmer, haşın yüzüne baktı. Elektrik akımına kapılmışçasına vücudundaki bütün tüyler dikildi. Tıpkı Ryodan gibi, Barrons'un da ilkel bir enerjisi vardı. Bir zamanlar ona sıırılsıklam âşıktı. Ama o farkına bile varmadan, Mac'le ikisi yerle gök, geceyle gündüz ve ateşle buz gibi birbirlerine ait oluvermişti. Gümüşler'de seyahat ettiği bazı dünyalarda Dokuzlar'la ilgili efsaneler duymuştu. Ama bunların özüne inmeyi başaramamıştı. Tek bildiği, dokuz amansız savaşçı olduklarıydı. Öldüklerinde tekrar tekrar diriliyorlardı. Ölümsüz ve yenilmezlerdi. O da öyle olsaydı keşke. Bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırdı üstelik. Kolunu çekip saçlarını düzeltti. "Jada."

"Mac'i gördün mü?" diye sordu Jericho.

Tipik Barrons. Havadan sudan konuşmak hiç tarzı değildi. Jada bunu takdir ediyordu doğrusu. Aynı netlikle cevap verdi.

"*Sinsar Dubh* onu ele geçirdi."

Barrons donup kaldı. Öyle ki, Jada sabahın kasvetli havasında bir an onu kaybetti. Tam gittiğini sanırken, ruhani sesi konuştu. “Onu neden hissedemediğim belli oldu.” Sonra yine arkasındaki tuğla duvardan ayrıldı ve karşısındakı belirdi. İstediginde müthiş bir bukalemun olabiliirdi. “Emin misin?” Sesi o kadar hafifti ki, Jada titredi. Zira bu sert ve amansız adamın yumuşaklığının ardında yatanı iyi biliyordu. Bütün enerjisini özündeki çekirdeksel füzenin nükleer başlığına yönlendirmişti. Dolayısıyla enerjisinin tek bir damlasını bile birine laf anlatmakla tüketmek istemiyordu.

“Evet.”

Barrons’un bakışları bulutlandı. İrislerinde tuhaf gölgeler belirdi. Çenesinde bir kas seğırdi. “Emin misin?”

“Yüzde yüz.”

“Nasıl oldu?” diye sordu fısıltıdan da daha hafif bir sesle.

Jada atkuyruğunu sıkıştırdı. Saçları yine kıvırcıklaşıyordu. En azından buna çabalıyorlardı. Kıvırcık saçtan nefret ediyordu. Kendini Dani gibi hissediyordu. Manastırdakiler *Sinsar Dubh*’un bir kez daha Dublin’de dolandığını bilmiyordu. Kaleden geriye kalanları bir sonraki saldırıya hazırlamak için fazla vakti yoktu. Cruce’u serbest bırakmaya çalışanlar ya da Mac oraya yeniden saldıracaktı şüphesiz. “Bir an önce manastıra gitmeliyiz, Barrons. Yolda konuşuruz.”

Jericho Barrons cep telefonunu çıkardı. Birini aradı ve telefonu kulağına götürdü. “*Sinsar Dubh*’u hissediyor musun?”

Jada hattın diğer ucundaki kadın sesini duydu. Çılgın gibiydi. Bu sesi biliyordu. Kâbuslarında duyuyordu. Ağlıyor, yalvarıyor ve çığlıklar atıyordu. Titreyerek bir protein barı daha çıkardı ve iki lokmada yuttu.

“Barrons, ben de sana ulaşmaya çalışıyordum! Bir saat kadar önce hissettim. Burada, Dublin’de. Neler oluyor? Kilit altında olduğunu söylemiştin. Nasıl kurtulmuş?”

“Şimdi nerede?”

“Kuzeye, kırlara doğru gitti. Sonra kaybettim. Sen neredesin? Mac nerede? Ben de sizinle geliyorum.”

“Olmaz. Annenle babanı bul. Benden haber alana kadar onlarla kal.”

“Ama a-annem ve ba-bam yaşadığımı bi-bilmiyor ki,” diye kekeledi Alina.

“O senin sorunun. *Sinsar Dubh*’un yaklaştığını hissedersen, Jack’le Rainey’i Chester’s’a getir ve beni ara. Kulübe ulaşamazsan ilk fırsatta yer altına in.”

“Neler oluyor?” diye sordu Alina. “Benim de bilmeye hakkım...”

“Dediğimi yap.” Barrons son sözünü söyleyip telefonu kapadı.

Jada bu konuşmayı gözlerini kısarak dinlemişti. Mac’in vaktiyle sözünü ettiği, Dublin’de onun kız kardeşi kılığında dolaşan kadın bir şekilde Barrons’un otomatik aramasında kayıtlıydı. O da Mac gibi, bu kişinin Alina olduğuna inanıyordu. *Sinsar Dubh*’u hissedebilmesi artık bir özellikti tabii ama Barrons ona tam anlamıyla güvenmiyordu. Ya da belki daha çok sorumluluk üstlenmek istemiyordu.

“Mac manastıra gidiyor,” dedi Barrons.

Jada, Alina’yla ilgili şüphelerini şimdilik bir kenara bıraktı. O düğümü böyle bir anda çözmesi imkânsızdı. Dolayısıyla onu da zihninin bir köşesindeki er geç düşümesi gerekecekler kutusuna attı.

Chester's'a vardıklarında ve her tür silahla donanımlı, büyük, siyah bir cipe bindiklerinde bütün şokuna ve kapanmayan yaralarına rağmen yine amacına odaklı bir makineden farksızdı.

Geçmiş geçmişte kalmıştı. İnsanın iç çatışmalarını çözmesi için güvenli bir ortama ihtiyacı vardı.

Ve Jada asla güvende olmamıştı.

•

"Delikte ateş olduğunu bilmiyor musun?"

MAC

Cılgılık atmaktan vazgeçmek için kendimi zorladım.
Çevremi mutlak bir sessizlik sardı.
Bir vakumun içindeydim.

Ya da hayır. Uzay boşluğunda körcesine sürükleniyordum. İlk izlenimim küçük bir kutunun içine hapsedilmişimdi. Bir yerlerde duvarlar olduğundan emindim. Yine de zifiri karanlıkta boşlukta süzüldüğüm hissinden kurtulamıyordum.

Hiçbir şey kavrayamıyordum. Yalnızca kendi kavrayışsızlığımın farkındaydım.

Deliliğin sınırlarında geziyordum.

Cehennem, Jean-Paul Sartre'ın iddia ettiği gibi, başkaları değildi. Karanlık ve sessiz bir ortamda sonsuza dek kendi düşüncelerinizle kalmaktı.

Paniğim giderek artıyordu. Neredeydim ben?

Bedensiz bir bilinçsizlikte mi?

Varlığım hâlâ devam ediyor muydu? Vücudumun içinde bir kutuda mıydım? Ya da daha kötüsü, ölmüş müydüm? Ölüm bu muydu? İyi ama bunu nereden bilecektim?

Bu korku beni yok edecekti. Burada, bu cehennemde, tek istediğim yok olmaktı zaten. Kendi varlığımı böylesine net hissetmenin dehşeti bir an önce kaybolsun istiyordum.

Bittim ben, diye düşündüm.

Barrons bir keresinde beni *Sinsar Dubh*'tan kurtarmak için kafamı yumrukladı. Ama o zamanlar vücudumun kontrolü hâlâ benim elimdeydi. Kitap da kilit altındaydı. Ama şimdi Barrons'un beni hapseden psikopatı aşır buraya gelmesi imkânsız. *Sinsar Dubh*'un gücünü hissettim. Tarifsizdi. Çirkin, hastalıklı, sapkın, aç ve Unseelie Kralı kadar büyük. Beni vücudumun her bir parçasından tek tek kazıdı. Onu benden aldı. Onu durdurmam imkânsızdı. O kısacık temas anlarında ben de psikopatlaştım. Dokunuşu o kadar aşikâr bir biçimde şeytani ve tatmin ediciydi ki, sadece varlığı bile beni kirletmeye yetti. Benden daha büyüktü. Daha hedef odaklı, daha yoğunlaşmış. O kadar büyük bir öfke ve kötülükle güdümlüydü ki, varlığı anbean genişliyordu. Kendimi onun evinde bir fare gibi ufacık hissediyordum.

Kitap'ın maddi bedeninin Barrons'u nasıl kandırdığını hatırladım. Bir gece, az kalsın onu ele geçirecekti. Jericho Barrons'un birine boyun eğdiğine ilk kez tanık oluyordum. Yağmurlu Dublin sokaklarında düşmanından kaçmıştı.

Duyularım tamamen köreldi. Dünya bile yok oldu sanki. *Sinsar Dubh* onu alt etti. Hem de benim vücudumu kullanarak!

Dehşet obur bir histi. Etrafımdaki karanlıktan besleniyordu. Dakikalar içinde beni de yutacaktı.

Şu anda her neyse, varlığımı oluşturan da oydu. Duraksadım... Hâlâ maddesel bedenimde olsaydım, sakın bir kadın olarak sorunuma daha serinkanlı yaklaşırdım. Şimdi ise bir vücudum olmamasına karşın hâlâ vardım. Bu yeterdi. En azından bir başlangıç noktam vardı. Geçen yıl başıma gelen bütün kötü olayları düşünüyordum da, ben-
ce hepsi de evrenin beni bu ana hazırlayış yöntemiymiş. Bir nevi yoğunlaştırılmış bir eğitim programı. Öyleyse neden hayatta kalamamıştım?

Belki de önce bu son problemi halletmem gerekiyordu. Şimdiye kadarki bütün sorunlarım bir öncekinden daha büyük ve dayanılmaz olmuştu zaten. Bunda bir yenilik yoktu ki.

Beyhude bir panikle varlığımın son kırıntılarını da ona teslim etmeyecektim. Hiçbir şeyimin olmadığı bu yerde, yine de bir şeyim vardı ve o bana yeterdi.

Korkunun dışında bir duyguyu seçecektim.

Öfke etkin bir yakıttı. Ryodan tamamen haklı sayılmazdı çünkü öfke bir silah olarak kullanılırsa, odaklanarak ve hedefe kilitlenerek, işte o zaman faydalı bir enerji de olabilirdi. Öfke arıtır, damıtır ve saflaştırırdı.

Hem burada yakacak kendimden başka bir şeyim yoktu.

Bu arada, vücudumu da yakıp kül edersem varsın olundu.

"Mezbahaya hoş geldiniz"

Yer altı şehrinde bir *sidhe*-kâhine rastladım. Zıt yönlerden gelirken köşede az kalsın çarpışıyor-duk. Yanımda bir meşale ya da fener yoktu. Gölgeler yeni doğan gözlerimi rahatlatıyordu.

"Mac!" diye inledi kadın.

Zihnimdeki dosyaları gözden geçirdim ve sinirsel itkile-ri görsel uyarılarla eşleştirdim. Adı, Margery'di. Güç manya-ğıydı ve kendini pek akıllı sayıyordu.

Ardımda sürüklediğim bedenim ayaklarını durdurdum ve bunu yaparken çıkardığım gereksiz gürültüyü gizlemek için hafifçe öksürdüm. Gözlerimi kırıştırdım. Kör edici siyahlarını sakın bir yeşille değiştirdim.

Gözlerimi birkaç kere daha kırıştırdım. Işıktan rahatsız oluyordum. "Çek şunu," diye tısladım. El fenerini kapadı-ğında bile karanlık duvarlarda ve üzerinde parlak benekler görmeye devam ettim.

"Burada ne işin var?" diye sordu.

"Cruce'a bakıyordum. Sen ne yapıyorsun?"

“Ben de Cruce’a bakmaya geldim. Saldırıyı fırsat bilip kaçar diye korktum.”

“Diyelim öyle bir işe kalkıştı, sen ne yapacaksın? Yaygara mı koparacaksın? Bağırıp çağırarak mısın? Hım, Margery?” diye mırıldandım.

Gözlerini kıstı. “Mac? Sen iyi misin?”

“Daha iyi olamazdım,” diye yalan attım. Hâlbuki mağara bir zamanlar Cruce’la bana ev sahipliği yapan tablayı kırarken bana bir şey olmuştu. Ölesiye nefret ettiğim o soğuk taşı paramparça edip üzerinde tepinmişim. Vücudum titremeye başladı. Uzun süre oturduktan sonra yürümekte zorlanıyordum.

“İyi o zaman,” dedi Margery. “Gel, beraber bakalım. Sonra...”

Göğsüne bir yumruk attım. Elim bluzundan geçip etine gömüldü. Kemiklerini kırıp kalbini söktüm.

Onu avucumda sıktım. Kanlar fışkırdı. Kaslar patladı. Birkaç parçası yerlere saçıldı. Enteresan bir deneyimdi. Onlara hayat veren şey bu muydu yani? Bu kadar kırılğan mıydı?

Margery’nin vücudu sendeledi ve yere yığıldı.

Bir varmış, bir yokmuş. Bırakın bağarmayı, ufacık bir hayret nidasına bile fırsat bulamamıştı.

Düşündüğüm kadar tatminkâr olmamıştı.

Hayal kırıklığıyla, Cruce’un ayak bileğini tuttum, onu ölünün üzerinden aşırıttım ve koridorun aşağısına doğru devam ettim.

Manastırın altındaki birçok katmanı tırmandım. Esirim her adımıyla daha da ağırlaşıyordu.

Margery’nin kalbini yese miydim acaba?

Belki de vücudumun besine ihtiyacı olduğu için güçten düşmüştüm. MacKayla'nın ne sıklıkta yemek yediğine hiç dikkat etmemiştim. Vücudunu son kez ne zaman beslediğini düşündüm. Bayağı olmuştu.

Karşıma çıkan ilk insanı yemeye karar verdim.

Cruce'u son basamaklardan yukarı çeğiştirirken nefesim sıklaştı. Merdivenin tepesinde duraksadım. Ne zamandır maddesel bir biçim arzusundaydım. Tek odak noktam oydu. Ama deminki cinayetim gibi, yeni vücudum da beni hayal kırıklığına uğrattı. Çok uzun yıllar evvel, piç Kral beni manastırın altına hapsedmeden önce, eski cismim nasıl bu dünyayı gezdiyse, ben de galaksiler arasında dolaştım. Beni içlerine almaları için arka arkaya kurbanlar seçtim. MacKayla'ya dek, hızla çürümeyen tek bir hareketli form bulamadım. Ama MacKayla hücresele bağlamda bir erozyona uğramasa da, kendine göre bazı zayıflıkları vardı. Çocuklarımin etini yemeye devam ederken, bir yandan da elimdeki kuşu güçlendirmenin bir yolunu bulmalıydım. Tamamen dokunulmaz bir ölümsüz olmam önemliydi.

Bir zamanlar merdiven boşluğunu gizleyen, yıkık dökük duvarın ötesinde, taşlarda yankılanan ayak sesleri duydum. Yakınlarda biri vardı. İçimden gülümsedim.

Güzel ve narin bir şey buzlarla kaplı yıkıntıların arasında dolaşıyordu. Belki güzel ve narin şeyleri öldürmek de, güçlü ve kibirli şeyleri öldürmek kadar tatminkârdı. Margery tıknaz, suratsız ve sıkıcıydı. Ölümü de bir o kadar sıkıcı olmuştu.

"Önce eğleneceğim," diye mırıldandım. Sonra yiyecektim. Ya da belki hâlâ canlıyken yerdim onu. Canlı et daha besleyici olabilirdi.

MacKayla ahlak ve vicdan denen zincirleri yüzünden insan etini hiç tatmamıştı. Ama Unseelie gibi insan etinin de güç verdiği söyleniyordu.

Ben de bu teoriyi denemeye can atıyordum.

MacKayla bu kadını iyi tanıyordu.

“Jo,” dedim yanına koşarak. “Yardım ister misin?”

"Dünya bir savaş meydanı"

JADA

Hummer'ın geniş yolcu koltuğuna, Barrons'un yanına oturdu. Arkadaki erzak kutusundan bir paket bayat cips aldı.

"Konuş!" diye gürledi Barrons kontağı çevirirken. "Mac'e ne oldu? Sen neredeydin?"

Jada, Mac'i yatak odasının penceresinde gördüğü andan itibaren anlatmaya başladı. Çöp yığınlarıyla dolu arka sokağa geçip Barrons'un adını seslenmişti. Jada onu takip etmiş ve zombi-yiyen-hayaletlerin saldırısına uğramıştı. Sonra depoda uyanmış ve Mac, onları kurtarmak için *Sinsar Dubh*'tan bir büyü yapmaya karar vermişti. Mac'in masadan kalktığı anda neler olduğunu anlatacak ki, Barrons birden "Mac!" diye gürledi.

Jada anında doğruldu. "Nerede? Durdur arabayı."

"Burada değil. Manastırda. Onu hissedebiliyorum. Çok kızgın."

“Bence Kitap’ı hissediyorsun.” Depodaki kötülüğü o kadar baskındı ki, içerideki oksijeni emiyordu.

“Hayır, o. Saatlerdir hissedemiyordum. Şimdi birden... Kahretsin. Yine kayboldu.”

“Nasıl yapıyorsun? Bir dövmeyle mi? Mac’i bu şekilde mi takip edebiliyorsun?”

“Ryodan’ın seni takip edip edemeyeceğini merak ediyorsun.”

“Evet.”

“Dövmesini bitirdi mi?”

“Evet.”

“Öyleyse evet.”

Jada gözünün altında bir kasın seğirdiğini hissetti. Tuzlu parmağını üzerine bastırıp bütün iradesiyle onu durdurmaya çalıştı. Jada’nın onu araması hâlinde, Ryodan’ın onu takip edebildiğinden hiç haberi yoktu Jada’nın. Orada top Jada’daydı. Şimdi ise, Ryodan’ın ona ait kendi Çapulcu Haritası vardı. Dilediği zaman onu açıp inceleyebilirdi ki, bu da topu ona atıyordu. Gizlenebileceği hiçbir yer yoktu. Dancer’la gizli kapaklı görüşemez, Chester’s ve hatta Periler Diyarı’nda dolaşamazdı. “Onu düşünmen mi lazım, yoksa sürekli olarak nerede olduğunu biliyor musun?”

“Biraz düşünmem lazım.”

“Kızgın olduğunu söyledin. Dövme onun ne hissettiğini anlamamı mı sağlıyor?”

“Bazen ve bazı hisleri.”

“Doğruluk payı ne ya da ne kadarlık bir mesafede iş görüyor?” diye sordu soğukkanlılıkla.

“Şartlara göre değişir.”

“Ne şartı?”

“Aş artık şunu. Hiçbir büyü bedelsiz elde edilmez. Bunu sen istedin. Ryodan’ın kılıcı tek uçlu değil. Seninki de öyle.”

“Belki ama ben en azından...”

Barrons sözünü kesti. “Mutlak özgürlüğün ve kontrolün olmamasıyla ilgili rahatsızlığından daha önemli sorunlarımız var. Bunu hepimiz isteriz ama hiçbirimiz sahip olamayız. Tek bir şeyin önemi var. Bilseydin, dövmeyi hâlâ ister miydin?”

Jada çenesini kapadı. Evet. Bunları bilseydi bile dövme-yi isterdi. Cipslerin kalanını da mideye indirip bir gofret açtı. Dokuzlar kiskanılası yiyecek stoklarını nerede saklı-yordu acaba? Ve tabii bir de onları neden saklıyorlardı? Jada şimdiye kadar hiçbirinin bir şey yediğini görmemişti.

“Mac büyüyü kullandıktan sonra ne oldu?” diye sordu Barrons.

“Çöpçü’yle hayaletler kayboldu. Kitap önce Mac gibi davrandı ve onları geçmişe gönderdiğini söyledi.”

Barrons ona sert bir bakış fırlattı. “Zamanda mı?”

“Galiba,” dedi Jada.

“Ha siktir,” diye mırıldandı Barrons. “Zamanı yönlendirebiliyorsa...”

“Sıçtığımızın resmidir,” diye tamamladı Jada.

Barrons bir an sessiz kaldı. Sonra, “Devam et,” dedi. “Bütün ayrıntıları öğrenmek istiyorum.”

Jada gözlerini kapayıp o sahneyi zihninde canlandırma-ya çalıştı. Sonra da Barrons için Ryodan’ı bile etkileyecek kadar canlı bir tablo çizdi.

Manastıra yarım saat kala, Jada uzun uzun gerindi. Bilekliği kolunu sıkıyordu. Onu fazla yukarı çektiğini düşünerek

montunun fermuarını indirdi. Bilekliği aşağı kaydırıldı. Altın ve gümüş bileklikteki yakutlar minik, kırmızı ateşleri andırıyordu. Bilekliği döndürüp daha yakından baktı. “Hay aksi,” diye mırıldandı.

“Ne oldu?” diye sordu Barrons.

Eskiden kolayca çıkan bileklik bir şekilde hiç ek yeri olmayan metal bir banda dönüşmüştü. Elini kesmeden onu çıkarmasına imkân yoktu. Üstelik gerinirken etini kapmıştı.

“Bilekliğim sıkışmış, çıkmıyor. Daha önce hiç olmamıştı.”

“Nereden buldun onu?”

“Şeye ilk gittiğimde Cruce’tan... Ha siktir!”

“Bu da ne?” diye tısladı Barrons ve frene öyle bir asıldı ki, Jada bir öne bir arkaya savruldu.

Tam önlerinde kocaman, kırmızı bir cisim belirmişti. Bir camdan diğerine kadar bütün ön koltuğu kaplamıştı. Jada ön camı göremiyordu. O kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, ikisi konserve sardalyalar gibi sıkışıp kalmıştı. Jada cismi tekmelemeye çalıştı ama başaramadı. Bunun üzerine onu yumruklamaya koyuldu.

“Jada, dur. Bize saldırmıyor,” diye tısladı Barrons.

Jada yumruklarını göğsüne çekip ona ters bir bakış fırlattı. “Dalga mı geçiyorsun? Onun yüzünden hiçbir şey göremiyorum.” Kafasını koltuğa yapıştırdığında, cisimle arasında yalnızca birkaç santim mesafe kalıyordu.

Barrons da onunla aynı durumdaydı. Gözlerini kısıp cismi inceledi. “Belki Mac yollamıştır. Bu rünleri daha önce gördüm.”

“Ne rünü? Üzerinde rün filan yok. Kanlı bir su kabarcığı o kadar.”

Baksana, tamamı birbirinin içine geçmiş rünlerden oluşuyor. Hem bu bir kabarcık değil. Camıma dayanmış bir ayak var.”

“Nasıl bir ayak?”

“Ne demek nasıl bir ayak? Kaç çeşit ayak var ki?”

“Sırf Unseelie’lerde bile binlerce. Toynaklar, dokunaçlar, pençeler, kıskaçlar. Bir de Seelie kastları var. İnsanlar, hayvanlar. Daha açık konuş.”

“Bir insan ayağı. Parmaklarını görüyorum.”

“Tırnakları ojeli mi?”

“Hayır.”

“Kıllı mı?”

“Hayır. Ama büyük bir erkek ayağı.”

Jada kaşlarını çattı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ne burada ne de Gümüşler’de. Onu usulca dürttü.

Hemen parmaklarına tutundu. Tıpkı Unseelie Kralı’nın kütüphanesindeki Boora Boora kitaplarının iğneli cümleleri gibi. “Bu şeyi buradan derhâl çıkarmalıyız, Barrons!”

Barrons kapıyı bir tekmede açtı. Kabarcık hemen genişledi ve Hummer’dan sarktı. Jada nihayet onu kucağından itip araçtan inebildi.

Barrons da onun altından güç bela kurtulup kabarcığı dışarı çekti.

“Bu da nesi?” dedi Jada.

Barrons kabarcığın etrafında dolaşarak onu her açıdan inceledi. “Bence kim diye sorsan daha doğru olur.”

“Her kimse ya hep iri yarıydı ya da rünler büyüyüp genişlemesine sebep olmuş.” Hoş, o hâlâ rün filan göremiyordu ya neyse.

Barrons tek kelime daha etmeden onu ayağından tutup Hummer'ın arkasına doğru sürükledi. Sonra da kabarcığı arka koltuğa tıktı. Kapılar kapanmayınca kemerinin iki ucunu kapı kollarına ve sonra birbirlerine bağladı.

"Ne yapıyorsun? Ya büyümeye devam ederse? *The Blob*'da etmişti." O filme bayılmıştı. Uzun zaman önce, başka bir hayatta onu Snickers'lar ve jöle şekerler eşliğinde Dancer'la birlikte izlemişti. Snickers. Adı kıs kıs gülmek anlamına gelen bir çikolatayı kim sevmezdi? "İkimizi de emebilir. Sonra Mac'i kim kurtaracak?"

"Kapa çeneni ve bin şu arabaya," dedi Barrons.

Arlington Manastırı, Jada'nın kafesten sonra hayattan aldığı ilk ısırtıktı. Arkadaşlık ya da özgürlük nedir bilmeyen on sekiz yaşındaki bir kız için Hogwarts'ın Harry'ye ifade ettiği şeye eş değerdii. Nihayet hürdü ve sarhoş bir Energizer tavşanı gibi dur durak bilmeden koşturuyordu. Ne yedikleriyle ne gördükleriyle ne de yaşadıklarıyla yetiniyordu. Konuştukça çenesi açılıyordu. Artık tasma yoktu. Zincirler ve parmaklıklar yoktu. Önünde keşfedilecek kocaman bir hayat vardı, o kadar. Bundan sonra lazımlık kullanmasına gerek yoktu. Herkes gibi tualete gidebilirdi. İstedigini yiyebilirdi. Ona hiçbir şey verilmeyeceğinden korkarak ve karnı zil çalarak beklemek zorunda değildi. İstediginde su içebilirdi. Basit şeylerdi ama her biri eşsizdi.

Önceleri yaşadığı hayatı göz önünde tutarak, Rowena'nın boğucu otoritesini gereksiz buluyordu. Sonra müdirenin entrikalarından doğan büyük zararları gözlemlemeye başlamıştı. Onun baskınlığı, onları açıkça yönetmeye çalışması ve sinsi deneyleri *sidhe*-kâhinleri

güçlendirmiyordu. Aksine, güçten düşürüyordu. Bazı kafesler açık seçik ortadadır. Bazılarını da ancak tatlı sözlerle ve boş vaatlerle kandırılıp içine tıkdıldıktan sonra fark edersiniz. Yapışkan banda takılıp kalan bir karasinek gibi debelenip durursunuz. Geriye de yalnızca paramparça olan masumiyetiniz kalır.

Sonra Mac gelmiş ve o da gerçekleri görmüştü. Radikal değişiklikler yapılmazsa, bu düzen yıkılacaktı.

Jada, Gümüşler'den kaçtığından beri bu radikal değişikliği birinci önceliği olarak görüyordu.

İşe kadınları ekiplere ayırmakla başlamıştı. Dublin'in ve dünyanın geleceği için hepsinin de yetenekli savaşçılar olması önemliydi. Her bir *sidhe*-kâhinle özel olarak ilgilenmiş ve yeteneklerini anlamaya çalışmıştı. Manastırı Gümüşler'de öğrendiği büyülerle sağlamlaştırmıştı. Nihayet kendine uyum sağlayabileceği ve yuvam diyebileceği bir yer bulmuştu. Üstelik burada ona saygı duyuluyor ve değer veriliyordu. Beş buçuk yıl amaçsızca dolanmak ona farklı bir bakış açısı kazandırmıştı.

Manastır koca bir harabeye dönüşmüştü.

"Yeniden inşa ederiz." Uzun bahçe yoluna girdiler. Fae cesetlerinin arasından geçip dumanları tüten dev kaleye doğru ilerlediler. Manastırın girişinde, kadınlar yaralılarla ilgileniyordu. Bazıları iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Gözleri ölü yığınlarına kaydığı anda gayriihtiyari yumruklarını sıktı. Birçoğunu tanıyordu. Büyük savaşçılar olma yolunda emin adımlarla ilerliyorlardı. Ve hayatları böyle saçma bir şekilde son bulmuştu. Toz ve kül. Şimdi tek gelecekleri, soğuk bir taş kazınacak isimleriydi. Onlardan geriye kalansa beyhude gözyaşları.

Kendini zorlayarak gözlerini kaçırdı. Kara deliğe baktı. Kurşuni gökyüzünde büyük, mürekkep siyahı bir küre asılıydı. Neyse ki manastırın duvarı yıkılmıştı ve artık bir tehdit oluşturmuyordu.

Barrons bahçe kapısını geçince Hummer'ı durdurdu. Araçtan inip kapılara bağlı kemeri çözdü. Kabarcığı sü-rükleyerek Hummer'dan uzağa götürdü. Duvarın orada devriye gezen gölgeye Jada'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Konuştuğu kişinin yanında dün gece *sidhe-kâhin*lerle omuz omuza savaşan siyah derili dev yaratıklar-dan üçü vardı.

Yaratıkların koruduğu adamı Chester's'da defalarca görmüş-tü. Jada daha gençken, o ve Ryodan'ın adamlarından birkaçı, sıra dışı yeteneğine rağmen onu olduğu yere mih-lamıştı. Bu arada, Ryodan, Mac'i sorguya çekiyordu. Adı ona mükemmel uyuyordu. Ryodan'dan rahat bir on, on beş santim uzun ve çok daha iri yarı olmasına rağmen kolayca gözden kaçabiliyordu. Bir an manastırı çevreleyen yosunlu duvarın dibinde güçlkle ayırt edilen bir karaltı, başka bir an sislerin arasında beliren bir lekeydi.

"Fade," dedi Barrons ve iki adam usulca mırıldanırken Jada kulaklarını dört açtı. Ama bilmediği bir dil konuşuyorlardı. Birkaç dakika sonra, Fade siyah tenli yaratıklara bir emir verdi. Anında kanlı kabarcığın üzerine atladılar. Tıslayarak ve homurdanarak onu yemeye koyuldular.

Jada asıl amaçlarının kanlı deriyi yiyip içindekini serbest bırakmak olduğunu fark etti. Mac'in Gümüşler'de bulduğu bu karanlık ve ölümcül yaratıklar böylesine tehlikeli bir büyüğü nasıl emebiliyordu? Fade'in emirlerini neden dinliyorlardı? Hangi dili anlıyorlardı? Daha da

önemlisi, Jada onların kontrolünü nasıl ele geçirebilirdi? Dün gece, Mac ona yaratıkların savaşa katıldığını haber verdiğinde, Jada onları dikkatle izlemişti. Dost mu, düşman mı olduklarını anlamak istemişti. Dokuzlar gibi, Mac'in getirdiği yaratıklar da görünen bir silahları olmadan Fae'yi öldürebiliyordu. Bu da onları bir kılıç ve mızrak kadar değerli kılıyordu.

Mızraktan söz etmişken... Jada avlunun karşısındaki bir kadına seslendi. Adı, Enyo Luna'ydı. Onu Dublin'de dolaırken bulmuştu. Yarı Fransız, yarı Lübnanlı'ydı. Her gün asker disipliniyle talim yapan bir grup ukala *sidhe*-kâhinin komutanıydı. Duvarlar düştüğünde, Enyo'yla kadınları İrlanda'ya kadar uzun ve tehlikeli bir yolculuk yapmıştı. Yolda aralarına başkaları da katılmıştı. Vatandaşlık hakları için mücadele ediyor ve kendilerine vatan diyebilecekleri bir yer arıyorlardı. Enyo gerçek bir savaşıydı. Annesi onu orduya ait bir tankın içinde dünyaya getirmişti. Suriye'de, ateş altındaki bir kentte bir tek orayı güvenli bulmuştu. Enyo ilk nefesini bir savaşın göbeğinde almıştı. Son nefesini de yine bir savaşta vereceğini söylerdi. Göğsüne çaprazlama astığı fişeklikleri, kan lekeleri ve yara izleriyle kaplı yüzü ve çakmak çakmak gözleriyle onlara doğru yürürken kara bir panteri andırıyordu. Savaşırken kendini yüzde yüz adar ve elinden gelenin en iyisini yapardı. Ama geri kalan her şeyde sağı solu belli olmazdı. Savaşmak Enyo'nun vahşiliğini dizginliyordu ama Jada barış zamanlarında ona güvenebileceğinden emin değildi. Bir adrenalin bağımlısı bir diğerini iyi tanırdı tabii.

Jada mızrağını fırlattığında, Barrons onun havada vınlıyarak uçmasını izledi. Sonra Jada'yı süzdü ve başını salladı.

“Demek yine bizim oldu?” dedi Enyo. Sıçradı, akışkan bir hareketle mızrağı kaptı ve belindeki kılıfa soktu. “Bu Mac’i kaybettiğimiz anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” dedi Barrons. Sesi korkulacak kadar yumuşaktı. “Hayatta bir sürü şeyi kaybettim ama Mac asla onlardan biri olmayacak.”

“Cruce’tan haber var mı?” diye sordu Jada. “Hapishane sağlam mı?”

“Kaçtığını düşünmek için bir sebebimiz yok ama henüz bakamadık. Shauna’yı aşağı yollarım.”

“Canlı bir Fae bulursanız...” Jada cümlesini bitirmedi. Enyo birkaç adım uzaklaşıp gözlerini savaş meydanına dikti. Sonra usulca mızrağı çekti.

Jada kanlı kabarcığa doğru yürüdü. Yaratıkların fazla yakınına gitmemeye çalışıyordu. Serbest bıraktıkları şeye baktı. Kanlı bir deriyi andıran kozasının büyük bir kısmı parçalandığı için rünleri ayırt edebiliyordu. Birden onları daha önce de gördüğünü fark etti. Mac neredeyse altı yıl önce, bir gece birkaçını Dani’yi Gri Kadın’ın ellerinde korkunç bir ölümden kurtarmak için kullanmıştı. O gece, Jada tamamen dibe vurmuş ve Alina’nın katili olarak afişe olmuştu.

“Bir Fae. Bir prens olmalı. Kanatları vahşice kesilmiş,” dedi Fade.

“Saf öfke,” diye mırıldandı Barrons.

“Sence Mac miydi?” Jada yumruklarını sıktı. Sonra kendini onları açmaya zorladı. Yerde yüzükoyun yatan prensin Christian MacKeltar olmasından endişe ediyordu. Bunu hiç hak etmemişti. Zaten yeterince acı çekmişti. Önce bir Unseelie’ye dönüştürülmüş, sonra Kırmızı Cadı’nın esiri

olmuş ve defalarca öldürülmüştü. Son olarak da amcasını Cadi'ya kurban vermişti. Bir keresinde, onu kendini feda etmek gibi korkunç bir karardan döndürmüştü. Jada ona olan borcunu henüz ödeyemediğine inanıyordu.

"Hiç şüphesiz, *Sinsar Dubh*'un marifeti. Daha önce de buna benzer rünler kullandığını gördüm. Prensleri yok ediyor. Mızrağı almasaydın, onu sağ bırakmazdı."

Jada, Fade'e baktı. "Christian nerede? Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir, bir buçuk saattir ortada yok."

Barrons yine o anlaşılmaz dilde Fade'le konuştu.

"Yanımda gizli kapaklı konuşacaksanız bana güvenmiyorsunuz demektir," diye patladı Jada. "Bu durumda ben de sizinle iş birliği yapamam. Karar verin. Tek bir ülke miyiz, yoksa ayrı ayrı adalar mı?"

"Yüzünü çevirmesini söyledim."

"Neden benim anladığım dilden konuşmuyorsunuz?"

"Öylesine ağızdan çıktı işte."

Fade gırtlığından boğuk sesler çıkarak emirler yağdırdı. Yaratıklar Unseelie'yi sırtüstü yatırıp rünleri yırtmaya devam etti.

Kurbanın yüzü ortaya çıktığında, Jada usulca nefesini bıraktı. Bu prensi daha önce manastırın altında buzdan bir hapisanede görmüştü. Christian değildi, Cruce'tu. Ama rahatlaması uzun sürmedi. "Onu yeniden hapsedmeliyiz!"

"Emin değilim," dedi Barrons.

"Ama o da *Sinsar Dubh*."

"Ondan da emin değilim. Bence sadece Kitap'ın bilgisini emdi. Ama Mac, Kitap tarafından emilmiş olabilir.

Cruce onu İlk Dil’de okudu ve büyüler kollarından kaçtı. Ama Mac’in başına gelenleri böyle tarif etmiyorsun.”

Jada, Kitap’ın Mac’i tamamen emdiği konusunda diretmedi. *Sinsar Dubh*’un maddesel formunun gömüldüğü gece mağarada değildi. Dolayısıyla detayları bilmiyordu. Ama Cruce’tan Mac gibi şeytani bir enerji fişkırmıyordu. Bir psikopatın karanlık enerjisi. “Christian’ı bulmalıyız. İlk kurban değilse bile sonuncusu olabilir.”

Barrons ters bir hareket yaptı. “Mızrak ya da kılıç olmadan Kitap, Christian’ı öldüremez ve bu yaratıklar onu serbest bırakabilir. Cruce’un Hummer’da birdenbire önümüzde bitmesinin ne ifade ettiğini araştırmalıyız.”

Yerdeki Unseelie prensi inleyerek kıpırdandı.

Barrons botunun burnuyla onu dürttü. “Hadi uyan, Tinker Bell. Ne oldu anlat.”

Cruce gözlerini kırpıştırarak Barrons’a baktı.

Ve ortadan kayboldu.

Jada hayretle Barrons’a döndü. “Onu serbest bıraktın. Üzerinde birkaç rün bıraktığını sanıyordum.”

“Neden?”

“Fae’nin kaçmasını engeller.”

“Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” diye sordu Barrons şaşkınlıkla.

“Her şeyi bildiğini sanıyordum. Sen her zaman her şeyi bilmez misin? Onları tanıyorsun.”

“Bu neyi yapıp neyi yapamadıklarına dair her şeye vâkıf olduğum anlamına gelmez,” diye yapıştırdı.

“Yaratıklar bütün rünleri yiyip bitirmeden birkaç tane saklamayı öneririm. Cruce’ta işe yaramasalar bile, Mac’i yakalamamıza yardım edebilirler.”

Barrons, Fade'i bir kap bulmaya yolladığında, Jada gözlerini kapadı. Cruce'un Hummer'daki ani ortaya çıkışını zihnindeki mantar panoya iğneledi. Bu olayı henüz açıklayamasa da, onunla ilgili bütün bildiklerini derledi ve büyük resme bakarak bir mantık aradı. Etrafındaki dünya kayboldu ve Jada en sevdiği şeyle baş başa kaldı. Esrarlara bayılırdı. Onları çözmeye ve aklını çalıştırmaya. Evrendeki her şeyin bir mantığı vardı. Yeterince bilgi toplayıp dikkatli bir inceleme yaparsanız onları çözmemeniz imkânsızdı.

Cruce'un yıkılan hapishanesinden yukarı çıktı, mağaranın kapalı kapılarını geçti. Aylardır taktığı bileklik ilk kez sıkışmıştı. Cruce'u *Sinsar Dubh*'un bıraktığına şüphe yoktu. Yoksa ona kaçmaya çalışırken mi rastlamıştı? Akli yine bilekliğe takıldı. Daha önce alamadığı bir sinyale tepki veriyordu sanki. Efsaneye göre, bileklik bir koruma kalkanı görevi görebilmesinin yanı sıra, metresin Unseelie Kralı'nı çağırmasına da yarıyordu. Sırf bu sebeple, Jada onu Cruce'un kolundan çalmıştı ama asla işe yaramamıştı.

Şüpheler yerlerini gerçeklere bıraktı. "Şaka," diye mırıldandı.

"Efendim?" dedi Barrons.

Jada gözlerini açtı. "Ortaya çıkmadan önce ondan bahsediyorduk. Bilekliği kolundan çıkardığımda Cruce hâlâ hapisti. Bir kan kabarcığına dönüşmeden önce kısa bir süreligine özgür kalmış olmalı."

Belki de bileklik o sırada yaratıcısına tepki vermiş ve aralarında bir bağ kurmuştu.

Jada, Barrons'un haklılığına güvenerek ve Mac'in başka bir versiyonunu çağırmadığına ikna olarak, onu denedi. "Cruce."

Prens geri döndü ve eli boynunda, hafifçe yalpalayarak tam ortalarında dikildi. Önce şaşkıncı ama sonra ifadesi sertleşti.

Ve yine ortadan kayboldu.

“Cruce,” dedi Jada bir kez daha.

Cruce geri döndü. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. “Kes şunu, insan ve onu bana geri ver. Zaten senin değildi.” Elini uzatarak Jada’ya yaklaştı ama Jada sırtındaki kılıcı çektiğinde donup kaldı.

Jada gözlerini kısarak onu dikkatle süzdü, fakat *Sinsar Dubh*’tan bekleyeceği o korkunç kötülüğe dair bir iz bulamadı. “Hilelerin artık bana sökmüyor.” Cruce’un ona dayattığı illüzyonun yoğun baskısını hissetmişti. Onu kılıcını aldığına ve ona karşı savunmasız kaldığına inandırmaya çalışıyordu. “Her seferinde tıpış tıpış dönmek istemiyorsan bir yere gitme. Yoksa buna bütün gün devam ederiz.”

“Bana bilekliğimi ver ya da öl, insan.”

“Ne oluyor?” diye gürledi Barrons.

Jada kıs kıs güldü. “Görünüşe bakılırsa, bizim güç temsilisi Cruce’un boynuna tasmayı geçirdim.”

“O tasma seni de bağlar, insan,” diye mırıldandı Cruce ve tekrar kayboldu.

“Ha sik...” ve Jada da kayboldu.

"Ben iyi kızların yapmadıklarını yaparım"

Joe beni görünce gülümsedi. "Harika olur, Mac," dedi yardım teklifimi kabul ederek. "Kalan malzemeleri toplayıp aşağı indiriyoruz."

"Şuradakiler su mu?" diye sordum yarısı çöken kileri işaret ederek. "Burada bir düzine, hatta daha fazla testi var."

Gülümsemesi daha da ışıldadı. "Onları kadınlara dağıtalım. Çoğu dün gecedan beri ağızlarına lokma koymadı." Testilere doğru seğırtti.

Zehir ve ölüm saçacağından haberi yoktu ahmağın. Bu dünyada hiçbir şeyi çantada keklik görmemek gerektiğini bilmiyordu. Bizim varlığımıza bile inanmıyordu şüphesiz. Oysa bizler bunun gibileri, basit ihtiyaçları tek boyutlu suratlarına karalanan aciz yaratıklardan ibaret görürüz.

Mesela benim tek bir ihtiyacım bile yok. Ben tutkuyum. Şehvetim ve açgözlülüğüm.

"Lor'la nasıl gidiyor?" diye oynadım onunla. Bana testileri vermeye başladı. Bir bir. Uzun, düz bir taştaki buz kırıklarını süpürüp testilerden birini oraya koydum. Yanına

üç tane daha dizdim. Arkası dönükken birini açıp içiyormuş gibi yaptım. “Oh, çok iyi geldi. Al, sen de iç.” Testiyi ona verdim ve sudan uzun bir yudum almasını izledim.

“Uf, tadı ne tuhaf,” dedi eliyle ağzını silerek. “Eskiden bal gibi tatlıydılar.”

“Jada içlerine tatlandırıcı koyduğu içindir,” diye yalan attım. “Bana şekerli suyun anı dondurma yeteneğini kuvvetlendirdiğini söylemişti. Eee, Lor nasıl?” Birazdan elinden alacağım hayatından ne kadar memnun olduğunu duymak istiyordum.

Güldü. “Ah, Mac. Onun bu kadar... nasıl desem... derin biri olduğunu tahmin etmezdim. Bir kere, çok zeki. Hatta süper zekâlı da denebilir. Kimin aklına gelirdi ki? Hafızam için bir dosyalama sistemi yaratmama yardım ediyor.”

“Onu bayağı beğeniyorsun, ha?”

Testiden bir yudum daha alıp yüzünü buruşturdu. “Bunu düşünmeye fırsat bulamadım,” dedi testiye geri verirken. “Şimdilik hepimiz sadece ve sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz.”

Ama ben anlamıştım. Gözlerindeki pırıltıdan belliydi. Güvenebileceği birini bulduğunu sanıyordu. Ona hayatı dolu dolu yaşatacak kadar güçlü birini. Macera ve aşk onu bekliyordu. İnsanların en zayıf yönlerinden biri de buydu. Mutlu aptal! Sabah makyajını yapmış, saçını başını düzeltmişti. Bugün onu görmeyi umuyordu.

Oysa bir daha onu hiç göremeyecekti.

Göreceği son kişi bendim. Krallığını koruyamama suçundan idama mahkûm olmuştu.

Ama bu kez işi ağırdan alacaktım. Öldürmenin her bir sulu ve leziz ayrıntısının tadını çıkaracaktım. Bacaklarımdan

arası şehvetle kasıldı. Bu his o kadar yoğundu ki, neredeyse takılıp düşecektim. Yok etmek beni azdırıyordu. Ama bu kadında istediğim organlar yoktu.

Loş ışıktaki bakışlarımı boynuna kaydırdım. Narin ve kanla doluydu. Kan belki beni güçlendirirdi. “Gel,” dedim usulca, “bunları aşağı indirelim. Sonra birkaçını *sidhe-kâhinlere* götürürüz.”

Testilerden ikisini aldım ve geri zekâlı bir köpek yavrusu gibi peşime takıldı. Hani onlar da dünyayı gül bahçesi sanır ya? Herkesin onlara mama ve oyuncak vereceğini zannederler? İşte aynı öyleydi. Birlikte yer altı şehrine indik. Sonra merdivenin tepesinde hayatımın şokunu yaşayarak zınk diye durdum.

Cruce’un cesedinin yerinde yeller esiyordu. Nasıl yani? Kısa bir akıl tutulması yaşadım. Bana belli etmeden kimse buraya adımını dahi atamazdı ki. Mutlaka bir ayak sesi ya da gürültü duyardım. Ya da rünlerden bir şekilde kaçabilse (Kİ İMKÂNSIZDI!) mutlaka hissederdim.

Yok, kesinlikle açıklayamıyordum. Hesaplamadığım bir şey olmuştu. Bu da bir düşmanım olduğu anlamına geliyordu. Aklı da zehir gibi çalışıyordu hani. Ama kim? Planlarıma KİM burnunu sokardı? Ve NASIL? MacKayla’nın kullandığı geçici büyüye mi başvursaydım? Belki zamanda birkaç dakika geri gidebilirdim. Böylece merdiveni tırmanıp etrafı gözler ve diğer benliğimi uyarırdım. Ama benden birkaç tane olması gücümü azaltabilirdi. Ya da geçici bir çatışmada yok olduğu takdirde gücü de yok olurdu. Kitap’ın maddesel formundan ayrılırken neler olduğunu iyi hatırlıyordum. Bazı parçalarımı arkada bırakmak zorunda kalmıştım. Önemli parçalarımı. Bir

dikkat dağıtma aracına dönüşüp bütün gözlerin Kitap'a çevrilmesine neden olmuşlardı. İsla unutulmuştu. Ama ben kaybımın yasını tutmaktan vazgeçmemiştim. O gün, güçlü büyülerimin bazıları feda edilmişti. ENGELLER! HER YER ONLARLA DOLUYDU! Damarlarımda kan yerine öfke akıyordu. Bütün vücudum titriyordu. Şu bıçare beden ne de aciz bir yaratıktı. Mızrak gitmişti. Şimdi de kozalarımından biri kayıptı. Hangi köşeyi dönsem gücümü küçümseyen biriyle karşılaşıyordum.

Hızla Jo'ya döndüm. Onunla oynama isteğim geçivermişti. Omuzlarına yapıştım. Hemen şimdi öfkemi boşaltmalıydım.

"Ne oldu, Mac?" diye sordu şaşkınlıkla. Ama gözleri hâlâ güvenle bakıyordu.

Bir elimle onu sıkıca tuttum. Parmaklarımı sırtına geçirdim. Başparmağımı köprücük kemiğinin altındaki yumuşak deriye bastırdım. Unseelie etiyile artan gücümün her bir damlasını kullanarak ona bir yumruk attım.

Jo'nun burnu kırıldı, çenesinin sağ tarafı çatladı, gözleri arkaya devrildi.

Dengesini kaybederek sendeledi. "Mac, ne..."

İkinci yumruğumla çene kemiğini yerinden çıkardım ve bir daha konuşamadı. Ağzına dolan kanlarla öksürmeye başladı. Boğazından boğuk haykırırlar yükseldi.

Onu yine, yine ve bir kere daha yumrukladım. Alnındaki ve göz çukurlarındaki kemikleri kırdım. Kör oldu. Hiç bilmediğim bir düşmanım olduğunu hatırlayarak kafatasını parçaladım.

Benden her şeyimi çalan zeki bir düşmanım vardı. Bana ait iki şey haksızca elimden alınmıştı.

Jo'nun kırık dökük kafasından miyavlamaya benzeyen sesler geliyordu. İlk yumruğum o kadar şiddetliydi ki, bana karşılık vermeye bile kalkışmamıştı. Elini bıraktığımda yere yığıldı. Son gücünü kullanarak bacaklarını karnına çekti. Ama elimden kurtulamayacaktı.

Ben ölümsüzüm. Yıkıp geçerim. Bir tsunami gibi.

Benim iradem onunkinden daha güçlü. Herkesinkinden. Hedeflerim daha büyük.

Ben daima kazanırım.

Onu defalarca tekmeledim. Kaburga kemikleri kırıldı. Organları patladı.

Üzerine oturup beyni kanlı saçlarının arasından fışkırana dek kafasını yumrukladım. Sonra dişlerimle boynunun yan tarafını parçalayıp yemeye başladım.

"Savaş köpekleri"

JADA

Yüzünü beyaz kumlardan oluşan bir aynanın yansıttığı keskin güneş ışığından korumak için elini kaldırdı. Masmavi gökyüzünün altında, kocaman bir kumsaldaydı. Palmiye ağaçları tropik bir esintiyle dalgalanıyor, koyu mavi dalgalar kıyıya çarpıyordu. Ağaçların arasında rengârenk hamaklar asılıydı.

Cennet miydi bu?

Hayır.

Biraz ileride duran Unseelie prensine baktı. Bir büyüyle kendini dönüştürmüştü ve şimdi Seelie prensi, V'lane'di. Jada onun kesilen kanatlarını gizlemek için böyle bir biçime büründüğünden şüpheleniyordu. Güçten düştüğünü başkalarının görmesini istememişti. Şimdiki formunda olağanüstü yakışıklı, ölümcül ve erotik bir Fae asilzadesiydi. Bir kadını cinsel arzularının oyuncağı edip tutkularıyla sersemlatebilirdi.

Jada, *sidhe*-kâhinlere has özel yeteneğine odaklandı ve büyüünün ardındaki daha karanlık formunu gördü. V'lane uzun boyluydu ama Cruce bir devdi. Boyu iki metreyi aşılıyordu. Daha kaslı, yüzü daha az klasik, hatları daha belirgin ve daha haşindi. Öfkeli ve küstah bir tanrı tarafından yaratılmışlardı. Esmer teni kaleydoskopik döv-melerle kaplıydı. Her iki biçiminde de güneşin altında parlayan, yanardöner bir kaftan giyiyordu. Yüzü acıyla kasılmıştı ve gözleri yarı kapalıydı. *Sinsar Dubh*'un saldırısından Jada'ya göstermek istemediği kadar çok etkilenmişti. Güçlü ya da güçsüz her iki biçimde de o hâlâ bir Seksle Öldüren Fae'ydi. Yine de, Jada geçmişte pek çok kereler hissettiği o iradeyi altüst eden arzuyu hissetmiyordu. *Sinsar Dubh*'un sapkın ve psikopat varlığını da öyle. Cruce'un gerçek biçiminin *sidhe*-kâhinlere has görüşünden kaybolmasına ve yerini altın formunun almasına izin verdi.

"Bana bilekliği ver, *sidhe*-kâhin," diye tısladı Cruce. "Yoksa seni götürceğim dünya burası kadar davetkâr olmaz. Orada ölürsün."

Jada elini kılıcının kabzasına attı. "Sen de."

"Bana asla o kadar yaklaşamazsın."

"Denesene." Jada pervane akımını yakaladı ve tam karşısında belirdi. Kılıcının ucunu çenesine dayamıştı.

Cruce ortadan kayboldu.

"Cruce," dedi Jada ve biraz ileride belirdi. Birkaç adım geri çekildi ve kumların üzerinde karşılıklı durup birbirlerini tarttılar. Jada durumunu çabucak gözden geçirdi. Karşısında Unseelie prenslerinin en eskisi vardı. Müthiş bir bilgeliğe ve güce sahipti. Zeki bir strateji uzmanı olduğunu

çoktan kanıtlamıştı. Sabırlı, kurnaz ve hesapçıydı. *Sinsar Dubh* ikisinin de baş düşmanıydı.

Jada'nın baş düşmanının düşmanı onun dostu sayılırdı. "Boşuna didişmesek? Neden anlaşıyoruz?"

"Ben insanlarla anlaşmam."

"Bir insan kanatlarını kesti ve seni tek başına asla kaçamayacağın bir kozanın içine hapsetti. Senden çok daha güçlü ve belli ki senden hoşlanmayan bir insan. Serbest kaldığını öğrendiğinde seni unutacağını mı sanıyorsun?"

"Öncelikle, asiller her zaman tazelenir ve eski hâllerine dönerler. İkincisi, o bir insan değildi. Sevgili MacKayla'n sonsuza dek yok oldu. Ondan geriye kalanlar bir daha asla bir insan olmayacak."

Mac yok olmamıştı. Barrons onu hissetmişti. Jada için bu yeterliydi.

"Bilekliği taktığım sürece hoşlansak da hoşlanmasak da beraber olacağız. Ayrıca elimde ölümsüz varlığını sonlandırabilecek bir silah var."

"Ben başlı başına senin ölümlü varlığını sonlandırabilecek bir silahım."

"Dediğim gibi, bence yenişmemiz mümkün değil. Ya birbirimizi öldürürüz, ya da ortak düşmanımıza karşı birlikte hareket ederiz. Şartları konuşalım. Ne istiyorsun söyle. Benim listem hazır bile."

"Bilekliğimi geri istiyorum."

"İmkânsız."

Cruce hırlayarak ona doğru atıldı ama sonra geri çekilip elini kolunu yokladı.

"Avantaj bende. Ya kabul et ya da vaktimi harcama. Mac ikimiz için de büyük bir sorun. Kitap'la ilgili bilgi sahibiy-

sen, onu geri almak için kullanabileceğimiz bir yol biliyordur belki.”

“Onu geri almanın hiçbir yolu yok. O MacKayla değildi. Kitap da değildi. En azından benim dokunduğum o değildi. Şey gibiydi...”

“Ne?” diye sordu Jada.

“Benimkini bile gölgede bırakan bir üstünlük hissi veriyordu. Bunun mümkün olabileceğine hayatta inanmazdım. Beni aşağı görüyordu. Kitap için ben bir... *insan* kadar hastalıklıydım. Mutlak egemenliğe aç, sadist bir manyak. Bir Fae ama şimdiye kadar rastladığım hiçbirine benzemiyor. Değişmiş.”

“Biz de onu tekrar değiştireceğiz,” dedi Jada. “Seni yine alırsa ki ben alacağını düşünüyorum, seni serbest bırakmayacağız. Başının çaresine bakarsın artık. Bize ihtiyacın var. Yerinde olsam, bizim de sana bir konuda ihtiyacımız olmasını sağlardım.” Kısa bir duraksamanın ardından sordu. “Bu bileklik Unseelie ya da değil, onu takanı birçok şeyden koruyor. Buna sen de dâhilsin, değil mi?” Hem V’lane’in, hem de Cruce’un gözlerinin içine bakabiliyordu. Gözleri kanamıyordu ve Cruce’un bilerek bu özelliğini kıştığını hiç sanmıyordu.

Yanardöner bakışlarındaki bir anlık hiddet Jada’ya istediği cevabı verdi. Belli belirsiz gülümsedi. “Aynı zamanda bilekliği takanı kendine karşı korumadan onu diğer prenslere karşı kullanamazdın.”

“Sana zarar veremeyebilirim, *sidhe*-kâhin. Ama seni bir ateş dünyasına ıslayabilirim.”

“Orada sen de ölürsün. Giderken seni de yanımda götürecektir kadar hızlıyım. *Sinsar Dubh*’tan aldığın bilgiyi istiyorum. Bana her şeyi anlatacaksın.”

“MacKayla’nın ölmesini istiyorum ve şu anki biçimde öldürülebilir.”

“Bu şartı kabul etmem mümkün değil.”

“Öyleyse anlaşılamayız.” Ortadan kayboldu.

“Cruce,” diye mırıldandı Jada ve suratı öfkeyle çarpılmış bir hâlde geri döndü.

Jada ansızın kendini Kutuplar’da uçsuz bucaksız bir arazinin ortasında buldu. Sert rüzgârla iliklerine kadar ürperdi. Pervane akımına kapıldığında deri ceketini donup çatladı. Sarsılarak geçtiği daha yüksek boyutta artık o kadar da üşümüyordu.

Ve kılıcının ucu bu kez Cruce’un kalbinin tam üzerindeydi.

Cruce onu arka arkaya birkaç yere sürükledi. Aklı sıra hızını kontrol ediyordu.

Jada onun yorulmasını bekliyordu. Cruce onu tehdit ettiği ateş dünyasına asla gitmeyecekti. Zira kendi ölümsüz varlığını ölüme davetiye çıkaramayacak kadar çok seviyordu.

Yine kumsala döndüler.

Jada bütün soğukkanlılığıyla bir protein barı çıkardı ve yavaş yavaş yedi. Aslında tükenen enerjisini yerine koymak için onu iki lokmada yutabilirdi ama kendini tuttu. Cruce da sihrinin altında bitap görünüyordu.

“Vay canına,” dedi Cruce alayla. “Ufaklık nasıl da değişmiş. Seni hatırlıyorum, insan. Hâlâ küstahsın. Ama o eski fasulye sırtığı hâllerin kalmamış.” Alevler fışkıran gözlerini kıstı. “Yok, cidden hiç kalmamış.”

“Sen de değişmişsin.” V’lane’le önceki karşılaşmalarında, prens hep flörtöz ama bir o kadar tedirgindi. Güzel

konusuyordu ama insanların usullerine karşı suni bir aymazlık içindeydi. Cruce'la birlikte bütün sahtelikler kaybolmuştu. Karşısındaki prens yüzyıllardır türlü dolaplar çeviren, soğuk, hedef odaklı ve acımasızdı. V'lane ayartan, Cruce fethedendi.

"Kitap'ın etkisiz hâle getirilmesini istiyorum. O zamana kadar da korunmak istiyorum."

"Kabul. Ama amacımıza ulaşana dek insanları cinsel cazibenden koruyacak bir sihir yapacaksın."

Başını yana eğdi. "Bu andan itibaren Fae sarayını ben yöneteceğim."

"Bunu Barrons'la konuş. Onları gezegenimizden uzak tuttuğun sürece bir itirazım yok."

"Burası bizim gezegenimiz ve burada kalacağız."

Bunu bekliyordu. Planlı imtiyazlarından biriydi. "Dünyalar arasındaki duvarları yeniden inşa etmek için tam desteğini istiyorum."

Gözleri ani bir ilgiyle parladı. "Yaradılış Şarkısı'nı geri almana yardım edeceğim."

"Uzaktan ve onunla ilgili yalnızca üstünkörü bir bilgiye sahip olarak."

Bu, düşmanı yakınında tutacağı bir savaş olacaktı. Onu yenmesinin tek yolu buydu.

Cruce güldüğünde birbirine çarpan siyah kristallerin çingirtısı yankılandı. "Mümkün değil. Bunu sen de biliyorsun. Hem beni içeri davet edeceksin, hem de kapıyı kapayacaksın. İş birliği yapacaksak hepimiz için aynı riskler olacak, *sidhe*-kâhin."

"Günlük bazda ihtiyacımız olacak bütün yardımı sağlayacaksın. Gerekli gördüğümüz görevleri itirazsız yerine

getireceksin. Bundan sonra bir ego savaşıyla vakit harcamayız.”

“Aynısını Barrons’a da söyleyiver.”

“Gerek kalmayacak. Zamanımız olmadığını biliyor.”

“Ortak amaçlarımıza ulaştığımızda bilekliğimi geri vereceksin.”

“Son bir hizmet karşılığında.”

“Neymiş o?”

“Senin için basit bir şey. Sonra bilekliğine kavuşursun.”

Başı tamamen insanlıktan uzak bir şekilde üç yüz altmış derece döndü ve gözlerinde buzulların ışıltısı yanıp söndü.

“Bütün bunlar için tek bir kelimem var.”

“Kabul,” dedi Jada.

“Bu andan itibaren ırkımın kralıyım ve kendimi öyle göreceğim. Mutlak hâkimiyetime kimse karşı çıkamaz. İskoçyalı piç prens bile bana bağlılık yemini edecek. Barrons ve onun türünden olanlar hükümdarlığımı tanıyacak ve önümde diz çökecek.”

Jada alayla homurdandı. “Bak, onunla ilgili ciddi şüphelerim var. Bu andan itibaren ırkına insanları öldürmemelerini emredeceksin.”

“Mümkün değil. Kardeşlerim yıllardır yok yere kilit altında tutuldu. Onları yeniden açlığa mahkûm etmeyeceğim. Mevcut durumumuzu koruyacağız. *Sinsar Dubh*’u yok etmek için ortaklaşa çalışacağız, o kadar. Bunun dışında...”

“Bir dakika. Mac’i unutuyorsun. Onu sağ kurtarmakla ilgili şartımdan vazgeçmeyeceğim.”

“... şarkı halkımın hafızasına geri yüklenecek.”

Jada kılıcın kabzasını daha sıkı kavradı.

Cruce'un gözleri eline kaydı ve pis pis güldü. "Emellerimize ulaştığımızda ırkım gezegeninizde insan öldürmekten vazgeçecek. Ama daha önce olmaz."

Jada bunun nedenini biliyordu. "Çünkü şarkıyla birlikte her yere gidebilir ve bütün dünyaları fethedebilirsiniz."

"Eski ışıltılı günlerimize döndüğümüzde daha konuksever bir yer bulacağız."

"Kurban etmesi daha kolay bir dünya, öyle mi?"

"Biz canavar değiliz. Kardeşlerim yıllarca hapsedilmeseydi, ihtiyaçları bu kadar büyük olmazdı. Kim bilir? Belki de görünüş ve mizaç bakımından peri sarayındakilere benzerlerdi."

"Aman ne büyük bir gelişme," diye alay etti Jada.

Cruce o kadar öfkelenmişti ki, Jada neredeyse o kocaman ve artık var olmayan kanatlarının hışırtısını duydu. "Bana ve ırkuma saygı göstereceksiniz."

"Siz bize nasıl davranırsanız biz de size aynı şekilde davranacağız." Dünyanın düzeni buydu. Liderler zayıf temelli, sözde bir barış içindeyken, halklar savaşmayı sürdürürdü. "Anlaştık mı?"

"Hedefimize ulaşana kadar, evet. Ama bir dakika daha fazla değil. O andan itibaren yeni bir barış anlaşması isterseniz farklı şartlara tabi olur."

"Tamam. Şimdi bizi manastıra geri götür."

"Nasıl istersen," dedi Cruce çiy taneleriyle kaplı, tehlikeli bakışlarıyla.

Manastırda Jada, Barrons'la Fade'e, Cruce'la yaptığı anlaşmanın detaylarını anlattı. Birlikte çalışmanın önemine değindi. "Bu defter kapandığında birbirinizi gırtlaklayabi-

lirsiniz ama o vakte kadar müttefikiz. Mac'i kurtarıp kara delikleri tamir edeceğiz. Bununla bir sorunuz varsa hemen şimdi gidebilirsiniz.”

Kimse kıpırdamadı.

Jada, Barrons'a döndü. “Kitapçının iyi korunduğunu biliyorum. *Sinsar Dubh* oraya girebilir mi?”

“Kendi başına hayır. Rowena onun tarafından ele geçirildiğinde onu kitapçıya getirmişti. Dükkânı o ihtiyara karşı korunmasız bırakmıştım. Mac'in içeri girip giremeyeceğini zaman gösterecek.”

“Bir yolunu bul.”

“Yaşlı kaltak bir insandı ve bir Kitap tarafından ele geçirilmişti.”

“Mac de bir insan,” dedi Jada, “ve Kitap'ın kontrolünde.”

“Onu hissettim ve sana katılmıyorum.”

“Ne hissettin?” Barrons'un atalarından gelen hislere sahip olmayı isterdi doğrusu.

“Konu dışı. Devam et.”

“Konu dışı filan değil,” diye başladı ama tartışmanın faydası yoktu. Cruce'a baktı. “Yaralı *sidhe*-kâhinleri kitapçının arkasındaki sokağa taşımaya başla.”

Cruce öfkeyle tısladı. “Ben *sidhe*-kâhinleri taşımam.”

Barrons'un göğsünün derinliklerinde bir homurtu yükseldi. “Dükkânımı onlarla dolduramazsın!”

“Yeterince iyi anlatamadım herhâlde?” dedi Jada soğuk bir tavırla. “Daha iyi bir fikrin var mı, Barrons? Chester's, *Sinsar Dubh*'tan korunuyor mu? Cevabın evetse, *sidhe*-kâhinleri oraya taşıyın. Kitap'ın buraya geldiğini biliyoruz. Belki hâlâ buralarda bir yerde. Kadınlarımı güvenli bir yere nakletmeliyiz.”

“Onu kim sorumlu yaptı?” diye gürledi Fade, Barrons’a.
“Buna sen mi izin verdin?”

“Ben sorumlu değilim,” dedi Jada sakın bir sesle. Egolarını hesaba katarak konuşmalıydı. “Sadece hasar tespiti yapıyorum. Hepimiz sorumluyuz. Kadınlarımın hayatları söz konusu.”

Barrons gözlerini kısıtı ve onu uzun uzun süzdü. Sonra esmer başını eğdi. “Jada’nın söylediğini duydun. *Sidhe-kâhinleri taşı*. Ama kitapçıya değil, Chester’s kulübe.”

“Önce kadınları ateşkes anlaşmamızdan haberdar edecek,” dedi Cruce. “Birinde mızrak var. Onu elinden aldığınızda işe koyulurum.”

“Enyo’ya seni rahat bırakmasını söylerim. Bana itaatsizlik etmez.”

“Ben insanlara senin kadar güvenmiyorum, insan. Mızrağı geri iste.”

“Fade,” diye gürledi Barrons. “Biz Jada’yla *sidhe-kâhinleri* hazırlayana dek Cruce’u koru.” Dönüp manastırın girişine doğru yürüdü.

Jada peşinden koştu. “Beni desteklediğin için teşekkürler.” Manastırın girişine odaklanarak usulca pervane akımını yakaladı.

Ama Barrons onu sertçe çekti.

“Seni desteklediğim filan yok,” diye tısladı. “Herkes gibi sen de duygusal davranıyorsun. Şu işe bile kıçından başlıyorsun.”

Jada bir silkinişte Barrons’un kıskaç gibi elinden kurtuldu. “Bunun duygusallıkla bir ilgisi...”

“Hah! *Sidhe-kâhinleri* kurtarmak da ne demek oluyor? Geri çekildiğimizde manastır korunmasız kalacak. Tek bir

amaç için diğer her şeyi çöpe atıyorsun. *Sinsar Dubh*'u içinde barındırabilecek dört taş hâlâ yıkıntıların arasında bir yerde değil mi?"

Jada başını salladı.

"Nerede olduklarını söyle. Sakın işaret etme çünkü lanet Cruce tam arkamızda duruyor."

"Ejderha Kadın'ın kütüphanesinin karşısındaki oturma odasında bir kasaya sakladım." Yıkıntıların arasındaki bir noktayı göstermemek için kendini zor tuttu.

"Ancak onları aldığımızda burayı teslim edip yardıma ihtiyacı olanlarla ilgilenebiliriz. Gerçek bir koruyucu olmak için bir koruyucu gibi düşünmemelisin. Her zaman önce bir fetheden gibi düşünmelisin. Bunun bir bedeli var. Ruh ve kan."

Jada bir dizi küfür mırıldandı. Barrons haklıydı. Önceliği taşlardı ama onları düşünmemiştii bile. Oysa o taşlar *Sinsar Dubh*'u hapsedip Mac'i nasıl geri alacaklarına kafa yormak için onlara zaman kazandıracaktı. Yine de, Jada önce başkalarının kurtuluşunu düşünmüştü. Belki de kitap buraya prensleri öldürmeye gelmişti. Ama onu içinde barındırabilecek tek şeyi almaya gelmesi daha akla yatkındı. Bu arada yoluna çıkan düşmanlarını da öldürmekten kaçınmıyordu tabii. Oyalanması işlerine gelirdi. "Chester's güvenli mi?"

"Yeterince. Özellikle bazı bölümleri. Cruce'u kadınları nakletmekle oyalasın. Ben taşları arayacağım ve onları bulduğumda Dublin'e döneceğim. Perilere bundan bahsetme."

"Ya Mac'e rastlarsan?"

Yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi.

"Niyetim o zaten."

“Barrons, ne hâlde olduğunu bilmiyorsun. O depoda değildin. Neye dönüştüğünü hissetmedin.”

“Yine de şansımı deneyeceğim.”

“Ama...”

“Yeter. Git hadi.”

Jada başını sallayarak ona sırtını döndü. Barrons arkasından seslendi. “Cruce taşların burada olduğunu bilmiyor. Şu anda sadece kendi kucını kurtarmanın derdinde. Kitap’ın ona yaptığı şey kafasını bulandırdı ama yakında kendini toplar. Onu oyala ve hızlı hareket et. Bir de, dikkatli ol tabii. Savaş köpekleri kimseyle müzakere etmez. Düşmanlarını kandırmak için uzlaşmış gibi görünür ve saldırmak için en uygun zamanı beklerler. Dört taşı da ele geçirebileceğini düşünseydi bunu yapardı. Ama onu da yutacaklarını biliyor. Yoksa onları Kitap kadar çok istediğinden emin olabilirsin.”

Jada başını salladı ve kendini pervane akımına bıraktı.

Sonra gizli sığınağında Barrons’u yine yanında hissetti. Ama yıldızlı tünelden başka bir şey görmüyordu. Sonra bunun Barrons’un ondan daha hızlı hareket ettiği için olduğunu anladı. Kendini tutamadı. “Şunu nasıl yaptığını bana da öğret!” dedi.

Barrons’un sesi uzaktan geldi. “Mac’i geri alıp dünyamızı tamir etmeme yardım et. Ryodan önce davranmazsa öğretirim.”

Bütün vücudu ürperdi çünkü Barrons sözünün eriydi ve Jada bir keresinde onlar kadar hızlı olmak için kendi elini çiğnemeyi bile aklından geçirmişti.

“Dün gece cehennemi yaşadık ve sen hayatta kalmayı başardın. Ryodan haklıydı, ufaklık. Sen basbayağı esaslı bir hatun oldun.”

Ona ufaklık demesi Jada'yı rahatsız etmedi. Sanki sözleri hem Dani, hem de Jada için bir onay niteliğindeydi ve iyi hissettirmişlerdi. Dani onun temeliydi. Jada ise kalesi. İkisi de oydu. İkisi de gerekliydi.

Ve Barrons çekip gitti.

"Tanrı'nın unuttuğu"

İnsanlar değersizdi. Zayıftı.
Etleri de öyle.

Jo'yu öldürmek tatmin ediciydi ama eti lezzetsizdi ve onun yemenin bana hiçbir faydası olmamıştı. Enerjim giderek tükeniyordu.

Geçmişte, MacKayla'nın bedenini ele geçirdiğimde ona saatlerce binmiştim ama zamanla kontrolüm azalmıştı. Birdenbire kabımın idaresini kaybetmiştim ve kaldırıma yığılıp kalıvermişti. MacKayla arada geçen zamanı hiç hatırlamıyordu. Ben ise her bir anın bilincindeydim.

Ama o günden bu yana, gücüm artmıştı. Vücudunun kontrolünü bana kaptırmak zaten zedelenen güveninin son kırıntılarını da alıp götürmüştü. Fethetme çabamı sonlandırıp cezbetmeye odaklanmışım. Arzularını körüklemesi için usulca ona gücümü ödünç veriyordum. Onu görünmez yapıyor, kız kardeşi Alina'yı hayata döndürmek için en karanlık büyülerimi kullanıyordum. Zihin bahçesinde çukurlar kazıyor ve toprağı zehirliyordum.

BAHÇENİZE KİMSEYİ SOKMAYIN. EKİNLERİNİZİ ÇAPALAYIP AYRIK OTLARI DİKERİZ. BU ARADA SİZE AYRIK OTLARINIZIN NE KADAR GÜZEL OLDUĞUNU, ONLARA SAHİP OLDUĞUNUZ İÇİN NE KADAR ŞANSLI OLDUĞUNUZU SÖYLERİZ. SONUNDA ONLARI GERÇEK EKİNLERİNİZDEN AYIRT BİLE EDEMEZSİNİZ.

Embesiller. Reziller. Biz böyle kazanırız işte. Krallığınızın siktüğimin anahtarlarını güle oynaya teslim edip sonra işgale uğradığınızda sızlanmayın. Kafalarınızı yeterince yalanla karıştırdığımızda artık gerçekleri göremezsiniz. Gerçekliğinizi ele geçiririz.

Onu bize SİZ verirsiniz.

Ayağa kalktığımda yalpaladım ve yine düştüm. Öfkeyle tıslayarak saçlarımı yüzümden çektim ve biraz dinlenirken bir sonraki adımımı düşündüm. Kaslarım yanıyordu. Acı yeni bir histi ve aklımı karıştırıyordu. Bu kadar kusurlu bir bedende doğmayı kendime hakaret sayıyordum. Etleri yırtmaktan çenem ağrıyordu ve diş etime saplanan kemik kıymığı canımı yakıyordu.

Bıçaklarımdan birinin ucuyla onu çıkardım. Manastıra gelirken üç tane hedefim vardı. Christian'ı öldürmek, Cruce'u öldürmek ve taşları bulmak. Olaylar planladığım gibi gelişmemişti. Unseelie eti yemek bende MacKayla'daki etkiyi göstermemişti. Enerjimi fazlasıyla hızlı tüketiyor ve daha çoğuna ihtiyaç duyuyordum. Bir günü aşkıncıdır uyu-mamamın da bedenim üzerindeki etkisi müthiş bir yor-gunluktu. Mızrağı kaybetmem planlarımın içine etmişti. Bu vakte kadar, iki prens de ölmeliydi.

Bilincimi genişleterek taşları aradım. MacKayla onların manastırda olduğundan emindi.

Hiçbir şey hissedemedim.

Acaba başka bir yere mi taşınmışlardı? Seçenekleri gözden geçirirken kendi yarattığım bir engelle karşılaştım. Güç kazanmak için Unseelie yemiştım. Bu da MacKayla'nın Fae güç objelerini hissedebilme yetisini zayıflatıyordu. ENGELLER VE YİNE ENGELLER!

Bundan kurtulana dek oyalanmalıydım. Sonra dinlenip ordumu toplamalı, taşları almalı, onları yok etmeli ve planlarımın bir sonraki aşamasına geçmeliydim. Bir Unseelie ordusu çağırmayı düşündüm. Manastırdaki savaşı sürdürmeyi ve daha çoğunun yıkıntıları arasında beni aramasını sağlamayı. Ama MacKayla o taşlara Kriptonitim derdi. Onları gün yüzüne çıkarıp güvenilmez ellere bırakamazdım.

Belki de onları unutmalıydım. Üçte iki fena bir rakam değildi. Prensleri öldürme zevkini tadamamıştım ama onları kovalara hapsetmek de şimdilik işimi görürdü.

Mızrak önemliydi. Planlarımı yeniden gözden geçirdim ve buna karar verdim.

Jo'nun kanlı kalıntıları arasında doğruluyordum ki, birinin beni gözetlediğini fark ettim. Onu hissedebiliyordum. Yoksa düşmanım mıydı? Şu zeki olan? Kimdi ve nasıl benden önce davranabilirdi? Benim kadar zeki ve güçlü biri daha var mıydı?

Kıpırdamadan durdum. Düşmanımın yüzünü merak ediyordum.

Yıkık bir duvarın arkasından Jericho Barrons çıktı.

Bir an onu gıptayla süzdüm. Fiziksel bakımdan erkeklerin daha güçlü olduğu bir dünyada bir kadın olarak dün-

yaya gelmiştim. Christian. Cruce. Şimdi de-Barrons. Vahşi, güçlü ve aç bir enerjisi vardı. Varlığı bütün mekâna yayılıyordu. Fae bile titriyordu karşısında. Geçtiği yerlerdeki gölgeler korkuyla geri çekiliyordu. Fae asillerini öldürmüştü. Işınlanma ustalarını! Kabı geniş omuzlu, iri kemikli, adaleli ve bir aslan kadar kudretliydi. Kıskançlıktan çatlamak üzereydim.

“Mac,” dedi sertçe ve beni ne olarak gördüğünü anladım. Küçük, sarışın ve cıvı cıvı Mac’i kanlar içindeydi. Saçları kanla matlaşmıştı. Suratı kıpkırmızıydı. Sağına soluna siyah tüyler yapışmış, tırnaklarının arasına Jo’nun beyninin parçaları girmişti.

Kalıntıları karanlık gözleriyle taradı. Onlara bir anlam vermeye çalıştı. Ama yerdekinin kim olduğunu anlamasına imkân yoktu. Jo’nun kafası, içine kafatası kırıkları karışan kanlı bir omletten farksızdı.

“Jo,” dedim bu anın tadını çıkararak. “Onu yedim. Senin için yeterince vahşi mi, Barrons?”

“Eski Mac yeterince vahşiydi. Daha fazlasına gerek yoktu.”

“O zayıftı.” Hâlâ öyle. Aptal, pişman fahişe.

“Hayır, gençti,” diye düzeltti. “Gençlik bazen seni afalattıyor ha?”

“Gençler sıkıcıdır. Seni hiçbir zaman anlamadı. Ama ben anlıyorum.” Elini kolunu bağlayan şu saçma etik kurallarından vazgeçebilseydi, birlikte galaksilere hükmedebilirdik. Onunla düzüşürdüm. Vücudumun bana zevk anlamında neler verebileceğini keşfederdim. Ona her baktığımda şehvetin esiri oluyordum. Ama hayır. Daha sonra bunun için zamanımız olacaktı.

“Boş versene. O beni tanıyor. Sen tanıyorsun.”

“MacKayla’dan çok daha iyi tanıdığım kesin. O güvensiz yaratık hiçbir konuda doğru dürüst bir karar bile veremiyordu. Dolayısıyla onun adına karar vermem kolay oldu.

“MacKayla er geç dönecek. Ben sabırlı bir adamım. Beklerim.”

“Ona olan aşkın en büyük zayıflığı. Yazık. Çok daha fazlası olabilirdin.” Benim gibi olabilirdi. İçindeki canavar benim gibi olmasını istiyordu. Ama o en kuvvetli yanını görmezden geliyordu. MacKayla onun ne yediğini bilmezden gelebilirdi ama biz biliyorduk. Onun gerçek kimliğini biliyorduk. Ama bundan bahsetmiyorduk.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

“İstediyimi aldım. Bana verecek hiçbir şeyin yok.”

“Yine de bir dene. Sana başka bir vücut bulayım.”

“Aklında biri mi var?” diye sordum merakla. Avımı asla hafife almazdım. Belki de MacKayla ve benim bilmediğim bir şey biliyordu.

“Evet. Ben,” dedi rahat bir tavırla.

Beklenmedik teklifi karşısında duraksadım. Muhteşem vücudunu baştan aşağı süzdüm ve bu kara canavara binmenin ne kadar zevkli olacağını düşündüm. Onu ele geçirerek bütün sırlarını öğrenecek ve kıskanılasi güçlerini kullanabilecektim. Mızrağa ya da kılıca ihtiyacım olmadan Fae’yi öldürebilecektim. Karanlık sanatlarda bin yıllık bir deneyimim olacaktı. MacKayla’yı kurtarmak için bu kadar ileri gider miydi? Bu olağanüstü yaradılışı, aşk denen yanılsamaya feda eder miydi? Demek düşündüğümünden daha aptaldı? Onun güçlü, değişken ve dayanıklı tenini ele geçirme arzusu bütün hücrelerimi uyandırdı. Vücuduna eksiksiz bir

şekilde aktarılabilirsem, yüceliğim diğerleri gibi onu da yakacak ve sonsuza dek geri dönebilecektim. Tek yapmam gereken ölürlen ve yeniden doğarken biçimim üzerindeki kontrolümü kaybetmemektir. Ki bunu çok daha güçlü avlarım da bile başarmıştım. Bizzat Unseelie Kralı beni eskiden yarattığı maddesel Kitap'tan söküp atmaya çalışmıştı.

Ama başaramadı.

Belki ölüm anında duygusallığını söküp atabilirdim. İşgal ettiği kabı hak etmiyordu. İradem mutlaktı. Kimse benim kadar hedef odaklı ve iştahlı değildi.

Kesin bir numara çekecekti. Yoksa kendini sunmazdı. Barrons bir kurban değildi. Hem bu işin daha garantili bir yolu vardı. Onunla düzüşecektim. Sonra da onu öldürecektim.

“Benim için ondan daha uygun olduğunu düşünüyorsun çünkü içinde bir canavar var, öyle mi? Daha güçlüsün ve onun adına onun savaşını verebilirsin. Hep yaptığın gibi çünkü o zavallı bir kurban. Senin hayvanın,” diye mırıldandım, “benim evimde ufakık bir fare olur ancak. Onu sen zincirledin. Lanet ahlakınla köstekledin.”

“Yine de beni bir dene,” dedi kadife gibi bir sesle. “Madem kendinden o kadar eminsin, onunkini bırak, benim vücudumu al. Onunki narin. Ölebilir. Ama benimkinin güçlü olduğunu biliyorsun. Mantığın bunu söylemiyor mu zaten? Tabii eğer becerebilirsen,” diye ekledi alayla. “Ah ama belli ki kendine sonsuz güveniyorsun.”

İçimde derin bir öfke kabardı. Barrons çantada keklikti. Tenine açtım ve benim olacaktı. “MacKayla'nın vücudu bana yeter. Onun için güzel planlarım var,” dedim. İşkence edilmeyi hak ediyordu. Arzularımı körüklüyordu. Birden

yüzüm düştü. Sessiz bir çığlık attım. Siyah gözlerim yeşile döndü. Sonra yine siyaha ve yine yeşile.

Onun Gökkuşakı Kızı gibi davranıyordum. Kanların arasında yine de narin görünmeye çalıştım. Dizlerimin üzerine düşüp kafamı tuttum. “Barrons!” diye bağırdım. “Yardım et! Buradayım! Lütfen, çıkar onu. Kurtar beni!” Çığlıklarına kâbuslarında bile duyacağı türden bir çaresizlik kattım.

Sonra silkindim. Gözlerim yine siyaha döndü ve “Onu elimden asla alamayacaksın,” diye tısladım.

“Mac, buradayım! Seni kaybetmeyeceğim!” dedi heyecanla. “Savaşmak zorundasın. Yapabilirsin. Savaş onunla!”

Siktiğimin amigosu! Bir pembe ponponları eksik. Tiksintiyle kafamı sallamamak için kendimi tuttum.

Gözlerimin rengini durmadan değiştirerek titremeye başladım. Sözüm ona kontrolü ele geçirmek için savaşıyordum.

“Barrons!” diye bağırdım. “Canım acıyor! Beni öldürüyor! Ne olur kurtar beni! Fazla vaktim kalmadı!”

Bana doğru atıldı ama sonra kendini tuttu.

Çektiği acıdan zevk alıyordum. “Beni alt edemezsin.” Gözlerim yine simsiyah oldu. “O benim ve sana asla bırakmayacağım.” Doğrulup kalçalarımı kıvrarak ve memelerimi sallayarak ona doğru yürüdüm. Dudaklarımı ıslatıp gü-lümsedim. Vücudum ısınmıştı. Bazı yerleri günahkârca bir zevkle sızlıyordu. ŞEHVET. Ona sahip olmak istiyordum. Onu zincirlemek. Onu kullanmak ve taciz etmek. Barrons için planlarım vardı.

Mırıl mırıl bir şeyler söyledi ve aramızda gümüşü bir duvar belirdi.

Biraz daha yaklaştım ve alelacele diktiği duvarla aramızda birkaç santim kaldığında durdum.

“Druid’leri Fae eğitti,” diye mırıldandım. “Ama birçok bilgiyi onlardan sakladık.”

Cruce’tan aldığım üç tılsımı boynuma asmıştım. Elimi onların üzerine kapadım ve usulca mırıldandım. Barrons’u druid duvarını yıkıp bana kurban olmaya ikna edecek bir illüzyon büyüsü yaptım.

Duvar olduğu yerde kaldı.

Daha yüksek sesle mırıldandım. Tılsımlarım mavi-siyah bir ateşle parlamaya başladı.

Dudakları alayla çarpıldı. “O üçü bana işlemez. Bu özellik sadece Kral’da ve bende var. Mac bile neler yapabileceğimi bilmiyor. Sen de öyle. Sınırlarımı öğreneceksin. Öyle bir kavramım olmadığını keşfederek.”

Benim olması gereken bir tılsıma sahipti ve bu, sinirlerimi bozuyordu. Kıpırdamadan durdum. Öfkemi yıkılışına dair görüntülerle dindirmeye çalıştım. Ona defalarca ölümün kıyısına gelene dek işkence edecektim. Bu dünyadan gittiğimde onu da tutsağım olarak yanımda götürecektim. Beslemeyi planladığım kara delikler hızla büyüyüp dünyayı mideye indirdiklerinde onun arada sıkışıp kalmasını zevkle izleyecektim.

Sonsuza dek koca bir hiçlikte yaşayacaktı.

Küstah gülümsemesine karşılık verirken bunları düşünüyordum.

Gözlerini kısıtı. “Onu sana bırakmaktansa öldürürüm daha iyi. Ya bedenimi al ya da bana başka bir teklif sun. Yoksa evrenin öbür ucuna gitsen de bulurum seni. Bütün uzuvlarını bir bir koparıp seni MacKayla’nın içinden çı-

karırım. Cehennemde yaşamasına izin vermeyeceğim. Üç günün var. Mac'ın vücudunu terk et. Ya da öl.”

Üç güne kalmadan gidecektim zaten. Uzun süre peşimden gelemezdi. Kara delikleri beslediğimde ya ölecek ya da hiçliğin içinde hapsolacaktı. Druid duvara farklı bir yöntemle saldırmayı düşündüm ama vücudumun bu hâliyle onunla baş edebileceğimden emin değildim.

Kendi etrafımda dönerek ondan uzaklaştım.

Arabamı manastırın arkasındaki koruya park etmiştim. Zayıflayan vücudum elverdiğinde hızla oraya doğru ilerledim.

Barrons peşimden gelmedi.

Beni bırakacağını biliyordum zaten. MacKayla'nın vücuduna zarar vermezdi.

Sevgili Gökkuşığı Kızı'na hâlâ ulaşabileceğine inandığı sürece emniyeteydim.

Herkesin her şeyden daha çok değer verdiği bir şeyi vardır. Sizin tek boyutlu suratlarınıza baktığımızda onu görürüz.

Değer verdiğiniz şeyi. Onsuz kolayca kırılabileceğinizi.

Boktan krallıklarınızın anahtarı onlardır işte.

"Bu yıkım meydanlarından nice acemi asker geçti"

JADA

Jada *sidhe*-kâhinleri Chester's kulübe sağ salim ulaştırdıktan sonra onları üst kattaki odalarına yerleşmeleri için yalnız bıraktı ve Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'na döndü. Aslında bu meseleyle daha önce ilgilenmeliydi. Artık her bir dakikanın hayati önemi vardı. 1a

Günün büyük bir kısmını kadınları güvenceye almakla geçirmişlerdi. Yaralıları bir bir Ryodan'ın kulübüne ışınlamışlar, sağlam olanları da manastırdaki birkaç arabayla onların ihtiyaçlarını karşılamaları için yollamışlardı. Jada kulüpten ayrılmadan önce ağır yaralı dört *sidhe*-kâhin daha hayatını kaybetmişti. Kırılan kafatasları ve parçalanmış organlar sınırlı tıbbi yeteneklerini aşıyordu. Cruce'un iyileştirme gücü vardı ama kozada geçirdiği zamanın bunu geçici bir süreliğine yok ettiğini iddia etmişti. Doğruyu söyleyip söylemediğini kimse bilemezdi. Kadim prens ortada kendi çıkarına uygun bir durum

yoksa değerli gücünü basit bir insana harcamaya tenez-zül etmezdi.

Herkesin yardımına ihtiyaçları vardı. Hele Ryodan gibi kurnaz ve engin bir büyü bilgisine sahip birininki özellikle önemliydi. Jada onun kadınlardan bazılarını da iyileştirebileceğini düşünüyordu. Ne yazık ki Jada'nın böyle bir yeteneği yoktu ve olması için neler vermezdi ki.

Yatağın kenarında durup Ryodan'ın hiç kıpırdamayan göğsünü gözlerini kısarak izledi. Yumruklarını sıkıttı. Onu acı çekerken görmek hislerini altüst ediyordu. Gün içinde onu ikinci kez buraya getiren problemin sıkıntısıyla sertçe sordu. "Uyanık mısın?"

Ryodan kumaşın altında hafifçe başını oynattı.

"Saçmaladığının farkındasın, değil mi? Bu şekilde iyileşmen ne kadar sürer? Günler? Haftalar? Ölmeni izledim. Ama sapasağlam geri döndün. Madem ölüp sağlıklı bir şekilde dirilebiliyorsun, neden şimdi de yapmıyorsun? Yoksa sayı sınırlaman mı var? Kedilerin dokuz canı olması gibi. Ya da belki sadece dolunayda yapabiliyorsun. Nesin sen söylesene. Her neysen şu hâlinle hiçbir işe yaramıyorsun," dedi öfkeyle.

Ryodan boğuk bir ses çıkardı. Belki de gülüyordu. Sonra nefesini üfledi ve kumaş hafifçe kıpırdadı. Jada yere diz çöküp üzerine doğru eğildi ve yüzünü açtı.

"Yapabilirdim. Ama sen," dedi güçlükle nefes alarak.

"Ölüp dirilebilirdin ama benim yüzümden yapmayacaksın. Öyle mi?"

Ryodan belli belirsiz başını oynattı.

"Düpedüz hakaret. Ben iyiyim. Tamamen toparladım. Bir daha olmayacak." Dağılmıştı ve kendine gelmişti.

Boktan şeyler olurdu ama hayat devam ediyordu. Ryodan onun için kendini yakmıştı ve şimdi onu merak ettiği için gitmeyi reddediyordu. “Benim için yandın.” Bir an duraksadı. Sonra “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Kaşları yoktu ve yüzü berbat bir şekilde erimişti. Yine de, Jada’ya üç kafa daha çıkarmış gibi şaşkınlıkla bakmayı becerebildi. Jada soğukkanlılıkla durumu açıklamaya çalıştı. “Hak ettiklerinde insanlara teşekkür ederim. Sen genelde hak etmezsin. Bana ayak bağı olma. Bu hâlinle bana yardımın dokunmaz.”

Boğuk bir sesle güldü. Sonra birden “Dövme,” dedi. “Cep... onu ... kullanma.”

“Neden?” Omurgasının dibinde, çatalının tam üzerindeki dövme yeni tamamlamıştı. Jada’ya BÇCB’yı aradığı takdirde onu her yerde bulabileceğini söylemişti. Ama Jada’nın bugün Barrons’tan öğrendiğine göre, Ryodan’ın tenine mürekkeple kazıdığı dövme onu her koşulda bulmasına olanak sağlıyordu. Yani Jada’nın onu aramasına lüzum yoktu. Öyleyse telefon neden gerekliydi? “Yaralandığın için mi?”

“Çoğumuzu... oyun dışı bıraktı. Şimdi çok tehlikeli.”

Jada loş ışıkta onu inceledi. Telefonunda Eğer Ölmek Üzereysen olarak kayıtlı numarayı aramanın ne işine yarayacağını bir kere daha düşündü. O numarayı kullanmakla Dokuzlar’ın kaçıyla iletişime geçecekti? Keşke ona söyleseydi. Belli ki, sadece yerini saptamakla kalmıyordu. Ama Jada gibi Ryodan da ketumdu. “İki tane hedefim var,” dedi. “Mac ve dünyayı kara deliklerden kurtarmak. Bunları sırayla yapmak istiyorum çünkü Mac’i kurtarmakla dünyaya yardım edebileceğimi düşünüyorum. Bu arada senin telefonunu kullanmayı planlamıyorum. Öldüğünde en çabuk

ne zaman dönebiliyorsun?” Geçen sefer onu yeniden görmesi biraz zaman almıştı.

“Değişiyor.”

“Ama bu şekilde daha yavaş iyileşeceksin.”

“Evet.”

“Öyleyse öl. Geri döndüğünde burada olacağım.”

Kan çanağına dönen gümüş gözleriyle ona baktı.

“Buralarda olacağım. Son sözüm bu. Bilirsin sözüme sadığımdır.” Anlaşamayabilirlerdi ama Jada ona saygı duyuyordu ve nezaketini karşılıksız bırakmayacağını biliyordu.

Gözlerinde gümüş renginin açıkli koyulu tonları oynayıyordu.

Jada sabırsızca kıpırdandı. “Ne bekliyorsun?”

“O... kadar... basit değil.”

“Neden?”

“Hareket bile edemiyorum. Nasıl öleceğim?”

Jada birden endişeye kapıldı. “Hep geri dönüyor musun? Az da olsa işe yaramama ihtimali var mı?”

Ryodan usulca başını iki yana salladı. *Yok.*

Jada derin bir iç çekti. Gençken bir gün yüce Ryodan'ı alt edeceğini söyleyerek övünürdü. Ama Kırmızı Cadı'yı serbest bırakarak onu öldürdüğünü sandığı gün hayatının en sefil günlerinden biriydi.

“Yine bütün pis işleri bana yaptıracaksın,” dedi öfkeyle.

Ryodan'ın gözlerinin kenarları kırıştı. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle yayıldı.

“Bana gülüyor musun?”

“Beni öldürmek... hoşuna... gider sanıyordum. Barrons da... yapabilir. Ama... istemem. Çünkü... bundan zevk alır.”

“Nasıl yapmamı öneriyorsun?” diye sordu Jada gergin bir sesle.

“Kılıçla. Cadı gibi.”

Jada odaya baktı. Belki daha kolay bir yöntem aklına gelirdi. Daha sevecen, daha az kanlı ve o kadar da kişisel olmayan bir yöntem. “İlaç filan versem?” diye sordu.

“Zehir... işe yaramaz. Kafamı kes.”

“Hay ben böyle işin,” diye tısladı Jada.

“Teknik sorunlar... Haklısın. Ölmem daha mantıklı.”

Jada başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini ovuşturdu. Birini öldürmek onun için doğaldı. İstediginde zalim ve ölümcül olabilirdi ve bunu gücünün bir parçası olarak görürdü. Ama Ryodan onun için değerliydi. Gümüşler’le çoktan uzlaşmıştı. Ryodan’ın dünyanın herhangi bir köşesinde tam da ona göre bir şeyler yaptığını bilmek hoşuna gidiyordu. Bazen o yapıp ettiği şeylerden hiç hoşlanmasa bile. İlk yıl, Jada dünyalar arasında dolaşırken, kendine Ryodan’ın onun yokluğunda yaptığı birçok enteresan ve sinir bozucu şeyle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Bu hikâyelerin başında da, Ryodan’ın onu aramaya çıkması ve bu sırada maceradan maceraya atılması vardı. Her seferinde Ryodan onu buluyor ve Dublin’e dönüş yoluna başlarına yine türlü enteresan olaylar geliyordu. Dolayısıyla Ryodan geçici olarak ölse de, Jada onu öldürme fikrini korkunç buluyordu.

Gözleri duygularının yoğunluğuyla parlayarak başını kaldırdı.

Ryodan’ın bundan daha hareketsiz olamayacağını düşünüyordu ama o gözlerini kıstı ve yüzüne bakarken zamanda donup kaldı sanki.

Jada birine değer vermekten nefret ediyordu. Ama dün gece bastırmaya çalıştığı bütün duyguları açığa çıkmıştı. Bir kere yerlerinden oynayınca da hepsi okyanus tabanından yüzeye fışkırmıştı. Şimdi duyguları suyun üzerinde sürükleniyor ve her yeri acıyordu.

Birden kafasının içinde Ryodan'ın sesini duydu. *Her zaman böyle olmayacak. Fazla düşünme. Bir an önce bitir şu işi. Ölüm hiçbir zaman kolay değil. Ama yaşamak bazen çok kolay olabiliyor, Jada.*

Jada kararlılıkla ayağa kalktı.

“Geri dönsen iyi olur. Bir de senin için vicdan azabı çekmek istemiyorum.”

Geri döneceğim. Hep döneceğim. Bir an duraksadı. Sonra sesindeki o belli belirsiz alaycılık geri döndü. *İleride herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa çekinme.*

“Neden? Jayne kılıcı aldığında yardım ettin mi sanki?”

Seninle ne yapacağımı şaşırmıştım, evlat. Marvel'in mutantları gibiydin. Negasonic Teenage Warhead gibi.

Jada o zamanlar kendini şaşırmıştı. Ona sınır koymaya kalkışan herkese karşı mega güçlü bir itiraz bombası gibiydi. Bu sınırların mantıklı bir sebebi olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu. Hayat felsefesi sınırsızlıktı. Ryodan'ın Marvel çizgi romanlarını ne ara okumaya başladığını düşünerek “Hiç de bile,” dedi. “Ben ondan daha havalıydım.”

Çizgi romanı okumadım. Filmi izledim.

Jada omuzlarını geriye alıp sırtını dikleştirdi. Deadpool bile Negasonic'in sinema versiyonundan etkilenmişti. “Senin gibi görmüş geçirmiş biri ergenlik çağındaki bir kızla nasıl baş edemez?”

Steroid manyağı süper kahraman. Hayatımda senin gibi birine hiç rastlamamıştım.

Jada'nın gözleri parladı. Bazen o günleri özlüyordu. Uyandığında hayatın elektriğini hissediyordu. Kendi içindeki elektriği. Her yeni gün kaleydoskopik bir elektrikli kaydıraktan kaymaktan farksızdı. Rengârenk akımlarla sürüklenmek muhteşemdi. "Onca yıl yaşamışsın. Sahi kaç yıldır?" diye yem attı. "Hiç mi benim gibisini görmedin?"

Jayne'in kılıcı almasına izin vererek seni sokaklardan uzaklaştıracığımı düşündüm.

"Ama öyle olmadı." Hiçbir yol işe yaramazdı. Sırf özgür olduğunu kanıtlamak için sokaklarda çırlıçıplak ve savunmasız dolaşmıştı. Mutlak özgürlük dışında her şey onu asla kaçamadığını düşündüğü kafes kadar tiksindiriyordu. Kaçışının bedelini ağır ödemişti. Bedeller genelde ağır olurdu zaten. "Kaç yaşındayım demiştin?" diye üstelendi.

Diğer seçenek Chester's kulübe taşınman için ısrar etmekte.

"Onu birkaç kez denedin. Beni sonsuza dek bir yere zincirlemeliydin. Her fırsatta kaçtım. Her sırtını dönüşünde orayı yangın yerine çevirdim." Muhteşem bir havai fişek gösterisi izlemeleri için patlayıcıları önceden yerleştiriyordu. "Kendimi sana meydan okuyarak tanımlıyordum."

Bunu fark ettiğini bilmiyordum.

"Birçok şeyin farkındayım. Ama bazı insanların yaptığı gibi, sızlanmakla kimsenin vaktini çalmak istemiyorum."

Manastırı yeniden inşa etmenize yardım edeceğiz.

Jada birden kasıldı. Atışmaları hoşuna gidiyordu ama Ryodan'ın sözleriyle suratı asıldı. "Sizden yardım istemedim. İhtiyacım yok."

Biz yine de yapacağız. Onu yeniden kullanıma açmanız gerek. Aksine, buna ihtiyacın var.

Jada'nın bir yanı geri çekildi ve ondan kurtulduğuna seviniyordu doğrusu. Dokunaçlarıyla çevresini algılamaya çalışan bir ahtapotken bir köpek balığı olup çıkmıştı. Dokunaçlar kesilebilirdi. Ama köpek balıklarıyla kimse oyun oynayamazdı. "Neye ihtiyacım olduğunu sen nereden bileceksin?"

Sert bir dille yanıt verdi: *Ben senin ihtiyaçlarını her zaman anladım. Bütün öfkeni ve ıstırabını içinden söküp atacak kadar kuvvetli birini yıkıp dökmek istiyorsun. Acılarını ancak böyle yakıp kül edebilirsin. O küllerden Anka gibi doğmak için. Kadın, çocuk, her neysen senin yeniden doğduğunu görmek istiyorum. Benden nefret etsen de.*

Jada kılıcını hızla savurdu. Bütün gücü ve kararlılığıyla. Ryodan'ın başı vücudundan ayrıldı ve zıplayarak duvara çarptı. Jada iki büklüm olup öğürmeye başladı.

Kusması bittiğinde doğrulup ağzını sildi ve gözlerini kapayarak geri geri yürüdü.

Bitmişti işte. En doğrusu buydu. Ryodan'ı uyarmadan ansızın yapması gereksiz acı çekmesini engellemişti. Bazen kötü bir şeyin gerçekleşmesini beklemek o şeyin gerçekleşmesi kadar korkunçtu.

Hem böylece çenesini de kapamıştı.

Kâbus gibiydi.

Yeniden doğduğunu görmek istiyorum.

Jada kafasının içinde yankılanan bu sözleri unutmaya çalışarak kapının çerçevesine yaslandı. Mide bulantısının geçmesini bekledi. Kapının tokmağını yoklayıp da bir kilitle düşmesi bulamayınca Ryodan'ın programladığı cep te-

lefonunu çıkardı. Kapıyı kilitlemek için Gümüşler'de öğrendiği büyüü kullanmayacaktı. Jericho Barrons'a ait bir şeyi büyülemek alalecele yapılacak bir iş değildi. Onu iyi tanıyordu ve kapıda zaten bir büyü olduğunu tahmin ediyordu. Yeni bir büyü ya geri tepecek ya da başka bir şeye dönüşecekti. Öte yandan, Ryodan'ın kesik başlı cesedini kilitsiz bir kapının ardında öylece bırakamazdı. Biri odaya girmeye kalkışabilirdi. Ryodan'ın bütün sırlarını bilmesede, en azından bildiklerini koruyacaktı.

Barrons'a bir mesaj yolladı. Ya da yollamaya çalıştı. Elleri titriyordu. Derin bir nefes alıp bir süre içinde tuttu ve usulca üfledi. Sonra mesajı yazdı.

**RYODAN DAHA HIZLI İYİLEŞEBİLMESİ
İÇİN ONU ÖLDÜRMEMİ İSTEDİ. ODASINI
KORUMAYA AL.**

Bir iki saniye sonra ekran parladı. Cevap gelmişti.

**Neden büyük harfle yazıyorsun? Bana bağırır
gibi. Bir daha yapma. Sinir oluyorum.**

Jada kaşlarını çatarak cebinden bir protein barı çıkardı ve iki lokmada yuttu. Kusmak enerjisini tüketmişti ve buna izin veremezdi. Şu Barrons her şeye sinir oluyordu. Ebedi bir sinir olma hâli içinde ve bıçak sırtında bir hayat sürüyordu. Şüphesiz her şeyi fazla ince eleyip sık dokuyan ölümlülerle takıldığı içindi. Hâlbuki şöyle güzel bir katliam hem daha etkili, hem de daha eğlenceli olurdu. Barrons bu tuhaf içerikli mesaja yazı karakterini eleştirerek cevap

vermişti ya? Daha da ötesi yoktu. Jada hayatında ilk kez tek bir kişiye hitaben bir mesaj yazıyordu. *Dani Daily* bütün şehre ulaşıyordu oysa.

Parmakları yine harflerin üzerinde dolaştı. Kusma kısmını boş verdi. Bir de etrafı temizlemekle uğraşamazdı. Büyük harfi nasıl kapatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nasıl açtığını bile bilmiyordu ki.

**ÖLDÜ VE HER TARAF BATTI. KİMSE
GÖRMESİN.**

Barrons anında cevap verdi.

**SEN HALLET. BENİM İŞİM VAR. YA DA
ETME. NASIL OLSA YAKINDA BİR ÖNEMİ
KALMAYACAK. TAŞLARLA CHRISTIAN
BENDE. KIÇINI KALDIRIP BİR ZAHMET
CHESTER'S'A GEL.**

Jada odadan çıkıp kapıyı kaparken kendi kendine homurdandı. Barrons haklıydı.

Şu büyük harf olayı cidden sinir bozucuydu.

"Özgür olmadığımı söyleyen sen değil miydin?"

MAC

Öfkeyle hiçbir yere varamayacaktım. Vahşi bir enerjiyle doluydum ve onu yönlendirecek bir hedefim olmadan boşlukta daireler çiziyordum.

Bir süre sonra, gerçi burada zamanın bir anlamı yoktu, durdum (yine anlamsız bir sözcük) ve düşüncelerimi beni esir alan kişiye yönlendirdim.

Barrons daha geçenlerde demişti. *Sinsar Dubh*'u senin içinde yaşayan gerçek bir kitap olarak hayal ediyorsun diye. Onu somut bir kitap gibi düşünmekten vazgeçmiydim.

O zaman ne demek istediğini anlamıştım. İçime gömüldüğünü söylüyorsun. Ayrılmaz bir parçam olarak. Etik yapım sadece bir kılıf, öyle mi?

Sinsar Dubh daha önce kontrolümü eline aldığı anda, kesik kanatlarım konusunda öfkeliydim. Dünyayı iyi yönde değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordum. Öfkemin ve

bıkkınlığının içimden taşıp bir şiddet gösterisine dönüşmesine izin vermiştim.

Sert kız. Ama sert filan değildim. Sadece kötüydüm.

Bu sessiz ve karanlık ortamda o günkü davranışlarımı daha net değerlendirebiliyordum. Şüphe ve korku zincirlerimi vahşilikle kırmıştım. Gri Kadın kötüydü. Onu yok ederek bir iyilik yaptığımı düşünüyordum.

“Şeytan iyilik yaptığını sanan bir kötüdür,” demişti Ryodan bir keresinde.

Gri Kadın’ı öldürmek yanlış değildi.

Yanlış olan onu öldürme sebebidir. Kendime onu Dublin’i korumak için öldürdüğümü söylüyordum. Gerçekse, onu kendimi daha iyi hissetmek için öldürdüğümdü. Artık önemsiz hissetmemek için. Potansiyel kurbanları kurtarmak bir bahaneydi. Bencillik pastamın süsleriydi, o kadar.

Bir yıldır Dublin’deydim. Jericho Barrons’la gelişimden kısa bir süre sonra tanışmama rağmen o on iki ayın büyük bir kısmı Periler Diyarı’nda kaybolarak ve Gümüşler’de geçmişti. Bir de bir Pri-ya’ya dönüşerek aklımı kaçırdığım günler vardı tabii. Dolayısıyla Barrons’u iyi tanıyamamıştım. Hatta onu biraz bile tanıdığımdan emin değildim. Ama onu hep etrafımda istediğimi biliyordum. Belki bir gün onu tanıma fırsatı da bulurdum.

Yine de, onunla çoğunlukla anı yaşayarak geçirdiğim birkaç ayda ahlak anlayışına, hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermeyişine ve sahiplendiği birkaç kişiye ve davaya kendini adanışına hayran kalmıştım.

Bir yanım, “Beni neden kurtarmıyor?” diye haykırmak istese de, daha mantıklı yanım bana baştan beri bunu göster-

meye çalıştığını söylüyordu. Beni kurtaramazdı ve bunu biliyordu. Bir keresinde, korkunun boşa harcanan bir duygudan daha fazlası olduğunu söylemişti. Korku insanı kör ediyordu. Gerçek benliğimle yüzleşemezsem, onu asla kontrol edemezdim ve benden daha güçlü herkesin elinde oyuncak olurum. Barrons bunu iyi biliyordu çünkü o da içindeki canavarla savaşıyordu. Ama ben onu daha yeni anlıyordum.

Hayatımızdaki en kritik ve tanımlayıcı mücadelelerini kendimizle baş başayken yapıyorduk.

Kendimize karşı.

Bazen kötü bir çocukluğu geride bırakıp kendi değerimize inanmak için. Ya da fazla kilolarımızın ardındaki kadının aslında sevmeye layık olduğunu anlamak için. Ya da uyuşturucuyu veyahut sigarayı bırakmak için. Bunların hiçbirini bir başkası sizin adınıza yapamazdı.

Hayatım boyunca bölünmüştüm.

Buna dur demenin zamanı gelmişti.

Çöpçü beynimi tamir etmek isterken haklıydı. Burada ikimize birden yer yoktu.

Sidhe-kâhin olmayı ben istememiştim. Bir fetüsken yanlış zamanda yanlış yerde olmak benim seçimim değildi. Hele hayatım boyunca Seelie Kraliçesi ve Unseelie Kralı tarafından taciz edilmeyi hiç istememiştim.

Yine de, ana karnından itibaren hayat beni bu savaşa itmişti.

Ya kurban olacaktım ya da kazanacaktım. Kurban olmak hiç tarzım değildi. Bana yakışmıyordu.

Hazırdım.

Bu savaştan sadece bir kişi sağ çıkacaktı.

Ben.

*"Bir oyun oynamak ister misin?
Yaptıklarının cezasını çekme vaktin geldi"*

Dublin'in on dakika güneyinde, arabamı kendi seçtiğim sığınağımın önüne park ettim. Burası eskiden Mallucé'nin gotik ölüm, seks ve korku oyun bahçesiydi.

MacKayla, Viktorya döneminden kalma, bu dört katlı malikâneyi gördüğü ilk gün onun er geç benim olacağını biliyordum. Bütün perspektif kurallarına meydan okuyan çıkıntıları, cumbalı ve yatay kirişli pencereleri, küçük kuleleri ve sütunlu girişiyle tam da ağzıma layıktı.

Ana baba katili ve ırkının acizlerinin korkulu rüyası, John Johnstone, Jr. tıpkı benim gibi, şehvet, açgözlülük, güç ve arzularla besleniyordu. Ona dair anılarım bana vücudumun tıpkı onunki gibi zayıf olduğunu ve aynı şekilde yok edilebileceğini hatırlatıyordu.

Kendimi arabadan sürükleyerek indirdim. Destek almak için kapıya tutundum ve ayaklarımı birbirlerinin yanına koydum. Gecenin avutucu karanlığı çökmüştü nihayet.

Planlarımda pürüzler çıkmasaydı daha erken gelecektim. Dublin güneşi bebek gözlerimi acımasız ışınlarıyla dağlamıştı. Arabada bulduğum güneş gözlüğü bile fayda etmemişti. Hedeflerimin peşinden koşmak yerine sık ağaçların arasına park edip alaca karanlığı beklemek zorunda kalmıştım. O saatleri de boş geçirmemiş ve her bir detayın üzerinden dikkatle geçmiştim. Zengin detaylarla süslü düşünceler gerçeği şekillendirir. Ben de bir düşünce ustasıyım.

Gelin görün ki, vücudum bir şaka olmalı. MacKayla'nın sinir uçlarının benim zihnim kadar kusurlu olduğunu keşfettim. Acayip rahatsızlar. Her hisse ürkek bir güvercin sürüsü gibi tepki veriyorlar.

Vücuduna girdiğimde, MacKayla'nın vicdan azabıyla yoğrulmuş bilincini uzuvlarından silip benim güçlü irademi dokularına ve kemiklerine işleyeceğimi sanmıştım.

Ama öyle olmadı. Jada'nın enerjisini çabucak tüketiş ve durmadan yemek yemesi gibi, ben de durmadan yoruluyordum. Bana ev sahipliği eden vücut, irademe denk değildi. Bir Çin fenerinin içine hapsolmuş bir alev makinasıydım.

Vücut bulmadan önce en büyük olmaya giden yolum belliydi. Aslına bakarsanız, gayet de kolay görünüyordu. Fae ırkının egemenliği için üç rakibini öldür. Fae Kraliçesi'ni çağır ve öldür. Gerçek Büyü'yü em. Yaşam İksiri'ni iç. Bir daha da beni durdurabilene aşk olsun.

Mızrağın çalınması her şeyi değiştirmişti.

Planlarımda temel taşı oydu. Onsuz her şey altüst olmuştu. Şimdilik önceliğim mızrağı ya da kılıcı bulmaktı. İkisi de işimi görürdü.

Kapıyı kapayıp arabaya yaslandım. Kafamı arkaya attım ve ağzımı kocaman açarak kalan son enerjimle ordumu,

çocuklarımı çağırdım. İlk Dil'de konuşarak buz, kadifemsi karanlık ve flüt seslerinden oluşan tatlı bir müzikle gerçek isimlerini söyledim. Kelimelerim bana hizmet için çırpınan bir rüzgârla havalandı ve gece gökyüzünde milyonlarca yöne dağıldı.

Bana gelin, diye emrettim. Yaratıcınıza, Hükümdarınıza ve Kralınıza. İradeniz benimdir. Bana gelin. Birlikte yiyip içelim ve birlikte fethedelim.

Çağrılarımı tekrarladım. Karanlık melodimin rüzgârda katmanlar oluşturmalarına izin verdim. Fae özümdeki gıdıklanmayla çocuklarımın yeryüzündeki sığ yataklarından kalktıklarını ya da insanları tutsak ettikleri terk edilmiş evlerdeki seks ve ölüm kokan inlerinden çıktıklarını hissettirdim. Chester's kulübün içinde Seelie'den ayrılıp kapıya yöneldiklerini görür gibiydim. Mezarlıklardaki anıt mezarlarından usulca süzülüklerini. Hepsi de benim inimin bekçisi olacaktı. Ben bu aracın doğru düzgün işlev görmesini sağlarken bekçi köpeklerim kapımda nöbet tutacaktı.

Bana gelin, diye mırıldandım geceye. Kralınıza itaat edin.

Sürümün Vahşi Av gibi toplandığından emin olduğumda bu dünyayı terk edene dek sığınağım olacak malikâneye doğru ebedi yürüyüşüme başladım.

Önce bir ayağını at.

Sonra ötekini.

Sağ.

Sol.

Lanet olası beden.

Midem patlayana kadar Unseelie yemiştım. Yine de güçsüzdüm. Mantramı tekrarladım. BİZLER ARZUYUZ,

ŞEHVETİZ, AÇGÖZLÜLÜĞÜZ VE EN YÜKSEĞE GİDEN YOLLARIZ.

Kanatlı kapılar aralıktı ama çocuklarım yakında onları mühürleyip koruyacaktı. Pantolonumun kumaşına yapıştım. Kan, bağırsak ve beyin parçalarıyla vıcık vıcık olmuştu. Bir bacağımlı diğerinin önüne atarak geniş basamakları çıktım. Gücümü toplamak için kapı tokmağına tutundum.

MacKayla'nın canavar inine benzettiği ev o kadar güzeldi ki. Zevksiz karı. O salak yırtıcıları gizleyen güzelim siyahlığı nihayet keşfedene dek her yer pespembeydi. Geçtiğim her oda duyularımı okşuyordu. Tapınma, teslimiyet ve ölümün kalıntıları dört bir köşeye dağılmıştı. Burada insanlar tanrılarını kısıcak görmek için ihtiyaç, çaresizlik ve yalnızlık mihraplarında kendilerini kurban etmişti.

İhtiyaç kelimesinden tiksiniyordum. Benim gereksinim duyduğum bazı şeyler vardı ve bana çıkar sağlayacaklarını düşünüyordum. Ama ihtiyaç, insan ırkına mahsus bir hastalıktı. Ağızlarına bir gem takıp dizginleri bir başkasına teslim ediyorlar ve birileri onları hızlı sürdüğünde de şaşırmış gibi yapıyorlardı. Uyanın ahmaklar! Bacağı kırılan atları vururlar. Gençlik günlerini geride bırakanları da yemyeşil bir otlığa salmak yerine uhu fabrikasına yollarlar. Kırılanların ölmek ve hayatı kolaylaştırmak gibi bir sorumluluğu vardır.

MacKayla, Barrons'a Mallucé'nin malikânesinin önünde neden bu kadar çok Unseelie'nin toplandığını sorduğunda, *onların oksijeni hastalık*, demişti. *Burada daha rahat nefes alıyorlar.* O gece Barrons'un bana benzediğini düşünmüştüm. Zeki, iradeli ve çekiciydi.

Barrons vücudu için bir utanç kaynağıydı. Kendini aşk, fedakârlık ve daha kim bilir ne gibi illüzyonlara kaptırmıştı? Kişi kendini bunlardan birine bile esir etmemeliydi. Orijinal yalanı desteklemek için daima daha çok yalana ihtiyaç duyulur.

Yürürken gözetlendiğimi fark ettim. Hayret, belli belirsiz merak ve şehvet dolu bakışlar beni izledi. Ama yanıma gelemeyecek kadar haplıydılar. Mallucé'nin müritleri hâlâ evde takılıyordu. Eroinden bir deri bir kemik kalmış, karanlık köşelerde kümelenmiş ya da alçak arkalı, kadife divanlara sere serpe serilmiş biçareler. Tütsü kokusu, müzik ve uykuyla uyanıklık arasında gidip gelen bedenler.

Uyuşturucunun etkisinde pasif avlar.

Çocuklarım aç kalmayacaktı.

Ne yazık ki ziyafetten nasibimi alamayacak kadar güçsüzdüm.

Bodrum katını arıyordum. J. J. Jr. denen şaşılası zekâdaki insanın bir zamanlar yaşadığı süit odaları da kapsayan ikinci bodruma ulaştığımda neredeyse emekliyordum.

Loş koridorda sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika boyunca karnımın üzerinde süründüm. Çelik bantlı, siyah bir kapıyı sırtüstü yatıp ayaklarımla tekmeleyerek açtım.

Güç bela içeri girdim.

Yine bana sonsuzluk gibi gelen dakikalar sonra vücudumu çevirdim ve kapıyı ayaklarımla kapadım.

Ellerimle dizlerimin üzerine kalkıp sürgüyü ittim ve yere yığıldım.

Kapının dibinde dertop oldum.

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik.

Kapıları mühürlemek için kırmızı rünlerimden birini çağırdım.

Gelen giden olmadı.

Titreyerek bir kere daha denedim. Ama bir rünü var etmek için her şarkı söyleyişimde avuçlarım bomboş kaldı.

Benim büyüüm irademden fışkırır, bedenimden değil. Biçimimin giderek kuvvetten düşmesi gücümü etkilememeliydi.

Çabalamaktan vazgeçip durdum ve bütün dikkatimi içime verdim.

Maddesel bir formu olmayan zihnim ebediydi. Varlığımın bir anı bile ondan bihaber geçmemişti. Her daim uyanık ve farkındaydım. Planlar yapıp uygulamaya koyuyordum. Doğduğum andan itibaren üstün ve doymak bilmez bir mevcudiyettim.

Ama şimdi birilerinin özümü kurcaladığını hissediyordum. Kendimi algılayışım giderek zayıflıyordu. Odaklanmak gücün ta kendisidir ve ben odaklanamıyordum.

Yoksa o küçük fahişe bana içeriden saldırmanın bir yolunu mu bulmuştu?

İçime gömüldüm ve onu hapsedtiğim kutuyu yokladım. Ucu bucağı olmayan, siyah, kaygan ve soğuk bir boşluktu.

Onu irademle ben yaratmıştım. Ona inanmıştım ve var olmuştu.

Benim inançlarım bilgeliğimden geliyordu. Onunki ise duygularından. Benim kendimden başka kimseye inancım yoktu. O ise kendinden başka herkese inanıyordu. Bu da onu iradesi daha güçlü herkesin kurbanı hâline getiriyordu.

Varsaydım ve ittim. Korktu ve şüpheye kapıldı.

BEN KAZANDIM.

MacKayla aslında var olmayan bir kutunun içinde ve oradan kaçamayacağını sanıyordu.

İnançlar gerçeklerimizdir.

İnançlar keyifle şekillendirilebilir.

Kıkırdadım ama hiçbir şey olmadı.

Galiba bana bir şeyler oluyordu. AMA NE?

Göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Hâlbuki ben onları açık tutmaya zorluyordum.

BU KABIN KONTROLÜNÜ BİR KEZ DAHA KAYBETMEYECEĞİM, diye düşündüm.

Uzuvlarım titriyordu. Bedenim yumuşuyor ve sarkıyordu. Sonra hareketsiz kaldım.

Bana neler oluyordu? Planlarıma kim burnunu sokuyordu? Biri beni... bir şekilde... yaralamış mıydı?

Ölmek

Bu muydu?

Vücuduma

Yanlış bir şey mi

Yapmıştım?

Biri

Beni

Zehir...

JADA

Jada, Chester's'ın alt kulüplerine indiğinde birbiriyle uyumsuz müzikler kulaklarını tırmaladı. Gece kulübü ağzına kadar doluydu ve buna pek de şaşırmadı doğrusu. 11. Dublin sokaklarını saran kötülük ne kadar yoğunsa, 939 Rêvemal'ın krom ve cam duvarlarının arasındaki parti de o kadar hareketli olurdu. Burada bütün karanlık fantezilerin bir bedeli vardı.

Jada kalabalık dans pistini yaparak yürürken bugünkü müşterileri portföyündeki rahatsız edici değişikliği hissetti. Kulüplerin çoğunda yalnızca insanlar ve Seelie vardı. Tek bir Unseelie'ye bile rastlamamıştı. Üstelik özel bölüme çıkan korunaklı merdivenin yarısına gelmesine rağmen.

Gözlerini kısarak etrafına bakındı. Unseelie, Chester's'ın müdavimiydi. Ama şu anda ortalıkta tek bir gergedan çocuk yoktu. O grotesk yaratıkların hepsi de gitmişti. Lord Efendi'nin saldırgan korumalarını da

göremedi. Tıknaz bacaklı, parlak kabuklu Baba Hamam Böceği bile orada değildi. Jada bu iğrenç yarattığını Ryodan'ın muhteşem malikânesinin bir yerinde yaşadığından şüpheleniyordu.

Sinsar Dubh geri dönmüştü ve Chester's kulüpte tek bir Unseelie bile kalmamıştı. Biraz endişe verici bir durumdu doğrusu.

Jada, Fade'e ve Dokuzlar'ın adını henüz öğrenemediği beyaz saçlı, siyah, alev bakışlı üyesine başıyla selam verdi. Rahat bir tavırla merdivenlerden indi ve aşağıdaki dans pistlerine bakarak bütün ayrıntıları aklının bir köşesine kazıdı. Pervane akımıyla hareket etmenin birçok avantajı vardı. Ama gerçeklikten daha hızlı hareket etmek Jada'nın detayları kaçırmasına sebep oluyordu.

Ryodan'ın ofisinin camları filmliydi. İçeridekiler dışarıdakileri görebiliyordu ama aksi mümkün değildi. Jada elini kapının yanındaki panele dayadı. Kapı yana doğru kayarak açıldı. Jada loş ışıklı odaya baktı.

Barrons bir köşede duruyordu. Öfkeli görünüyordu. Cruce diğer bir köşedeydi. Vücudunun üst kısmını duvardan uzak tutmaya gayret ediyordu. Kanatlarının kesildiği yerlerin ne kadar acıdığını sözde çaktırmamaya çalışıyordu. Christian üçüncü köşeye yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dev kanatları kapalıydı. Vücuduna dikey bir şekilde yapışık duruyorlardı. Hepsi de gözlerini aralarındaki boşluğa dikmişti. Odada havadan çok düşmanlık vardı. Jada bu daracık alanda onu ne zamandır beklediklerini merak etti.

Barrons ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Tam vaktinde geldin."

Jada içeri girdi. Kapı hışırdayarak kapandı. Bir tek sol dip köşe boştu. Jada oraya doğru yürüdü. Ne şaşırtıcı ve güçlü bir ekiplerdi. Tabii amaçlarına ulaşmadan önce birbirlerini öldürmezlerse. Ölüm, Savaş, Barrons her neyse ve bir de kendisi, bir süper kahraman. “Christian’ı nerede buldun?” diye sordu Barrons’a.

İskoçyalı ona tiksintiyle baktı. “Lanet Mac beni kanlı bir kozaya hapsedip kanlı yıkıntıların arasında bıraktı. Orada.”

“En azından hâlâ kanatların var,” diye tısladı Cruce.

Christian onu duymazdan geldi. “Sonra Barrons’un salyalı canavarları beni ölümüne yaladı. Önce Cadı, sonra bu. Tanrı aşkına. Hani üniversiteye gidip fıstık gibi kızlarla takılacaktık?”

Cruce ona zalim bir gülümsemeyle baktı. “O günler çok gerilerde kaldı, küçük kardeşim.”

“Ben senin küçük kardeşin değilim. Hiçbir şeyin değilim.”

“Barrons’un canavarları mı?” dedi Jada. Christian onların neden Barrons’un olduğunu düşünüyordu ki? Kozaya hapsedildiğinde yaralanmış mıydı? Yüzü bembeyazdı. Ağırlığını bir ayağından ötekine geçirip duruyordu. Rahatsız gibiydi.

“Her ne boksalar,” diye homurdandı Christian. “Onları manastırda görünce Barrons getirdi sandım.”

“Mac onları Gümüşler’de bulunduğunu söylemişti,” diye yem attı Jada.

“Buyurun işte! Mac asla yalan söylemez ve üçkâğıtçılık yapmaz!”

Jada, Christian’ın alaycı sözlerine aldırmandan Barrons’a döndü. “Chester’s’da hiç Unseelie kalmamış.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” diye tersledi Barrons. “Cruce en alt kastlelardan birkaçını çağdırmaya çalıştı ama gelmediler.”

“Onları nasıl çağırabilir ki?”

“Kitap’taki büyüleri özömsediğinde, Unseelie’nin gerçek isimlerini de öğrenmiş.”

Jada, Cruce’a ters bir bakış fırlattı. “Söylesene, ondan başka neler arakladın?” Kitap belli ki ona Mac gibi etki etmemişti ve isimlerden fazlasını da öğrendiğinden emindi.

“Seni ilgilendirmez, *sidhe*-kâhin.”

“Öyleyse Unseelie neden gelmedi?” diye üsteledi Jada.

“Çünkü sevgili MacKayla’n da şimdi aynı bilgiye sahip ve onu benden daha güçlü görüyorlar. Ama bu durum değişecek tabii.”

“*Sinsar Dubh*, Mac’i nasıl ele geçirdi?” diye sordu Christian. “Cruce onu özömsediğinde tek kopyası var sanıyordum. İkinci kopyası nereden çıktı?”

“Ever,” dedi Cruce merakla. “Bizim güzeller güzeli MacKayla, *Sinsar Dubh*’un ikinci kopyasını nereden buldu?”

“Yirmi küsur yıl önce, Isla O’Connor, *Sinsar Dubh*’un maddesel formunu taşıırken, Kitap, bir kopyasını doğmamış fetüsün içine yerleştirmiş,” dedi Barrons aksi bir tavırla.

Christian ona hayretle bakakaldı. “O lanet Kitap baştan beri Mac’in içinde miymiş yani?”

“Mac, İrlanda’ya gelene kadar uykuda olduğunu düşünüyorum,” dedi Barrons. “Burada olmak ona daha önce sahip olmadığı bir güç verdi. Mac, Jada’yı Çöpçü’den kurtarmak için onun büyülerinden birini kullandığında da, Kitap onu ele geçirdi.”

Cruce'un burun delikleri açılıp kapanıyordu. Gözlerini kısıtı. "Kitap'ın peşinden koştuğum onca zaman boyunca hep MacKayla'nın içinde miydi yani?"

"Seni gömene kadar onun içinde olduğunu bilmiyordu. Jada, Alina, Mac'i buldu. Fade de onu takip etti. Mallucé'nin malikânesinde saklanıyor. Etrafı Unseelie'yle sarılı. O lanet yaratıkların on binlercesi oraya kümelenmiş. Manastıra saldıranlardan bile daha kalabalıklar."

"O hâlde başımız dertte," dedi Jada. "Taşları yerleştirmek için malikâneye yaklaşmalıyız. Aramızda en fazla üç dört metre olmalı. Onu dışarı çıkarmak zorundayız."

"Fade malikâneye girerken yalpaladığını söyledi. Yürümekte zorlanıyormuş," dedi Barrons.

Jada ona Mac'in masadan ilk kalktığı anda ne kadar güçsüz görüldüğünü söyledi.

"Sıra sende, peri," diye gürledi Barrons, Cruce'a. "Kitap'taki büyüleri emdiğinde içlerinde bir bilinç hissettin mi?"

Odanın sıcaklığı aniden düştü ve zemini buz kristalleriyle kaplandı. "Doğru kelime; Fae. Ve evet, bir bilinç vardı ama Kitap'la birlikte yok oldu. Ben *Sinsar Dubh*'un kendini kopyalayacak güce sahip olduğuna inanmıyorum. Hiçbir Fae'nin böyle bir gücü yok. Kraliçe'nin ya da Kral'ın bile. *Sinsar Dubh*'un içindeki bilinç kendini bölüp bir kısmını Isla'ya nakletmenin ve bir kısmını geride bırakmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Bir büyü yardımıyla geride kalan parçasının Kitap okundukça varlığını sürdürmesini garantilemiştir. Fae kendilerini kopyalamayı hakaret sayar. Orijinallliğimize ve konumumuza değer verimiz."

"Sonuçta Mac ne kadar güçlü?" diye sordu Christian.

Cruce soğuk bir tavırla gülümsedi. “Derhâl yok edilmesi gereken bir tehdit oluşturacak kadar. Kral Unseelie kastlarını yaratmak için yaptığı bütün büyülerini tek bir araçta topladı. Bunlar kaynaştığında yarım akıllı birinin bile tahmin edebileceği gibi, bugüne kadar doğan en güçlü Unseelie’yi oluşturdu. Sonra o lanet aptal onu Kitap’ın içinde bıraktı. Hem de yapayalnız. Bizler uyumayız ve yalnızlıktan hoşlanmayız. En korkulan Fae cezalarından biri de yalnızlığa mahkûm edilmektir. Yarım milyon yıl boyunca bir yere tek başına hapsedilen her Fae delirir. Sonra aklı başına gelir ve yine delirir. Her seferinde daha da kötüleşir. MacKayla, *Sinsar Dubh*’un varlığının yalnızca bir kısmını taşıyorsa bile, müthiş güçlü ve bilgili bir psikopat olduğunu söyleyebilirim. Onu kurtarmaya çalıştığınız şey bu. Öyle bir varlığı bedeninden söküp atmaya imkân yok. MacKayla’yı asla bırakmaz. Başarılı olacağınızı düşünürse onu yok eder. MacKayla’nın işi bitti. Onu öldürmekten başka çareniz olmadığını anlayın artık.”

“Bunu asla kabul edemem,” diye mırıldandı Barrons.

“Öyleyse hepimizi lanetleyeceksin,” diye uyardı Cruce.

“Psikopatların da zayıf noktaları vardır,” dedi Barrons usulca.

“Ama o kadar zalimlerdir ki, düşmanlarının eline uzun süreli kozlar vermezler.”

“Bak, siz ikiniz bunu iyi bilirsiniz,” dedi Christian kuru bir sesle.

Barrons gözlerini kapayıp çenesini sıvazladı. İki günlük sakalına sürtünen elinin sesi sessiz odada yankılandı. Sonra gözlerini açtı ve Cruce’a baktı. “*Sinsar Dubh*’un Mac versiyonu olsaydın, ne isterdin?”

“Daha dayanıklı bir beden,” dedi Cruce hiç tereddüt-süz. “İnsan olmayan biri. Ölümlülere has kısıtlamaları ol-mayan. Bütün Fae’nin önceliği bu olurdu.”

“Daha dayanıklı bir vücuda nasıl ulaşırsın? Ona benim-kini teklif ettim, reddetti.”

Jada derin bir nefes aldı. “Dalga mı geçiyorsun? Senin gibi biriyle...” Birden sustu. Cruce’un yanında Dokuzlar’ın sıra dışı özelliklerini tartışmak istemiyordu.

“Başka bir bedeni kabul etmiyorsa, yeteneklerinden şüphe ediyor demektir,” dedi Cruce. “Yoksa teklifini kabul ederdi. Ya da benimkini. Seelie Kraliçesi’nin iksirinin peşi-ne takılacak. Gerçek yaşam iksirinin.”

“Nerede bu iksir?”

Cruce omzunu silkti. “Kraliçe dışında kimse bu bilgiye sahip değil.”

“Kraliçe manastırı buzla kapladığın geceden beri ka-yıp,” dedi Jada. Dünyalarını kurtarmak için bir umutları olmasını istiyorlarsa, Kraliçe’ye ihtiyaçları vardı. Tehlikeli Yaradılış Şarkısı’nı kullanma gücüne bir tek o sahipti.

“O hâlde Kitap’ın hiçbir şansı yok,” dedi Cruce usulca.

Christian başını iki yana salladı. “Yanlış. Yapabileceği bir şey var ve sen bunu biliyorsun. Nedir?”

“Bildiğin her şeyi anlatmazsan seni kanlı bir tabakta Mac’e sunarız. Ya bizimlesin, ya da bittin.”

Cruce yanardöner gözlerini hafifçe kısıtı. Jada onun se-çeneklerini değerlendirdiğini görebiliyordu. Az sonra “Size bir anlaşma öneriyorum,” dedi.

“Zaten bir anlaşma yaptık,” diye tısladı Jada.

“Zor bir anımda yaptığın dayatmalara bir anlaşma de-mek güç. Tekrar pazarlığa oturmamız konusunda ısrar edi-

yorum. Kitap'ın ne istediğini biliyorum. Onun için nelere kalkılabileceğini de öyle."

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu Barrons açıkça.

"Daha önce istediğimden fazlasını değil. Kraliçe'yi öldürüp ırkımın hükümdarı olmak. Zaten buna hakkım var. Sen ve saz arkadaşların da amacıma ulaşmam için bana yardım edeceksiniz."

Barrons bir süre kıpırdamadı ama sonra kabul ettiğini belirtmek için başını eğdi.

"Ciddi olamazsın!" diye bağırdı Jada.

Ne yaptığını sanıyordu? Kraliçe'yi öldüremezlerdi. Ona ihtiyaçları vardı.

"Kız arkadaşını geri almak için Fae Kraliçesi'ni öldüremezsin," dedi Christian öfkeyle.

Cruce imalı bakışları Jada'yla Christian'a dikti. "Saz arkadaşların seninle aynı fikirde değil ama."

Barrons onlara öldürücü bakışlar fırlattı. "Öyleler."

Jada, Christian'a *Barrons'un planına güven*, dercesine baktı. Sonra, "Tamam," dedi. "Ama Mac'e zarar gelirse anlaşma iptal olur."

Cruce omzunu silkti. "Onu kurtarmak sizin probleminiz. Ben sadece taşları yerleştirecek kadar yaklaşmanızı sağlayacağım."

"Birini de sen kendin yerleştireceksin," dedi Jada.

"Onu karıştırmayacağız," diye tısladı Christian.

"Yine de orada olacak," dedi Jada. "Bu işi aramızda halledeceğiz."

"Ama sen daha şimdiden planlarımı sekteye uğrattın," dedi Cruce. "Önce onu telafi edeceksin. MacKayla kutsal silahlardan biri olmadan Kraliçe'nin peşine düşmez."

“Mac’e mızrağı geri vermek mi istiyorsun?” diye sordu Jada hayretle.

“Hayır. Ona sizi yendiğini düşünmesini sağlayacak şekilde bir iyileşme fırsatı sunmanızı istiyorum. *Sinsar Dubh* aşırı derecede paranoyak.”

Christian ona karanlık bir bakış fırlattı. “Bize bir kere saldırdı ve ikimizi de öldürmesi için ona bir silah vermek mi istiyorsun?”

“Bizi hâlâ o kozaların içinde sanıyor. Onun birinci önceliği ölümsüzlük. *Sinsar Dubh*, MacKayla’nın vücudunda ne kadar uzun kalırsa, kısıtlamalarından o kadar nefret edecek. Mızrağı ele geçirdiği an Kraliçe’nin peşine düşecek. Ondan zorla Yaşam İksiri’ni almak için ve bunu başardığında onu tuzağa düşüreceğiz.”

“Kraliçe’nin yerini kimse bilmiyor,” diye hatırlattı Jada.

“*Sinsar Dubh*, Kraliçe’mizin çağırılabilceği bir yer biliyor ve Aoibheal buna kayıtsız kalamaz. Orayı ben de biliyorum. Hem Kitap, hem de ben Kral’ın bilgisinin büyük bir bölümüne sahibiz.”

Barrons, Christian’a baktı.

“Doğru.”

“Neresi burası?” diye sordu Barrons.

“Siz bana ne kadar güveniyorsanız ben de size o kadar güveniyorum. MacKayla mızrağı ele geçirip harekete geçtiğinde sizi oraya götürürüm. Daracık bir yer olduğu için ordusu ona eşlik edemeyecek. Mackayla’yı köşeye kısıtıp Aoibheal’ı ödüreceğiz.”

Christian gözlerini kıstı. “Aoibheal’ı çağırmayı biliyorsan, bunu neden şimdiye kadar yapmadın? Bize neden ihtiyacın var?”

“Çünkü onu öldürecek başka bir yol bilmiyor,” dedi Jada. “Onu Unseelie hapishanesine atıp ölmesini beklemek zorunda.”

Barrons alayla sırıttı. “Nedeni bu değil. Hem Cruce, hem de *Sinsar Dubh*, Fae Kraliçesi’nin gücüne gıpta ediyor. O öldüğünde ırklarının gerçek büyüğü ondan sonrakı en güçlü periye geçecek. Tarihe bakacak olursak, bu gücü hep kadınlar ellerinde tutmuş. Ama bütün kadınlar öldüğü takdirde anaerki düzen bozulacak. Kitap da Cruce da Kraliçe’nin büyüğünün onları seçeceğinden emin değil.”

Christian, Cruce’a meydan okuyan gözlerle baktı. “Efsane doğruysa, Kraliçe öldüğünde güç bir başkasına geçecek. Tabii Kraliçe onu önceden devretmediyse. Elinden geleni ardına koyma, abi.”

“Ah, şimdi de bana abi mi diyorsun? Meydan okumanı başka bir güne sakla, köpek yavrusu. Acemi çaylak gücünle beni tehdit edemezsin.”

“Diyorsun,” diye homurdandı Christian.

“Kitap, Kraliçe’nin gücünün Çöpçü’nün etkisi altında ki bir Unseelie prensesine geçeceğine inanıyor. Cruce da onun yerine Mac’i seçeceğinden korkuyor. Doğru değil mi, peri?”

Fae prensinin gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp söndü. “O aciz tanrılarına dua etmeye başlasan...”

“Benim tanrım da yok, dua da etmem.”

“Sen yine de birilerine yalvar çünkü eğer bu gerçekleşirse MacKayla hem *Sinsar Dubh*, hem de Seelie Kraliçesi olacak. İkimizin de krallığına ölüm ve yıkım getirebilecek kadar kudretli olacak.”

“Bu da demek oluyor ki, sana ancak Kraliçe’yi öldürme-
ne yardım edene kadar güvenebiliriz çünkü sonrasında sen
de ikisi birden olacaksın,” diye gürledi Christian.

Cruce otuz iki dişini göstererek sırttı. “Daha iyi bir fik-
rin var mı?”

“Mac mızrağı geri aldığında Kraliçe’yi çağırmak için sa-
raya ne zaman gideceğini nereden bileceğiz?” diye sordu
Jada.

“Unseelie prensesini izleyeceğiz. MacKayla onu ça-
ğırmak için gerçek adını kullandıktan sonra doğruca
Kraliçe’ye gidecek. Prensес ortadan kaybolduğunda gidip
pusuya yatacağız.”

“Bu arada Mac de Unseelie prensesini sessiz sedasız yo-
lunuzdan çekecek,” dedi Barrons kuru bir sesle. “Biz de
Mac’i sizinkinden çekeceğiz.”

“Evet. Anlaşmamız bu.”

“Ya Mac’in taşları hissedebilme yeteneği?” diye üsteledi
Barrons. “Tuzağımıza çekileceği ne malum?”

“Güç cisimlerini hissedebilme kabiliyetinin orada bir
önemi yok.”

“Beni oraya Christian ışınlayacak. Sen de Jada’yı ışınla-
yacaksın,” diye emretti Barrons.

Christian başını iki yana salladı. “O konuda bana güven-
meyin. Mekânı önceden bilmeliyim ki hazırlanabileyim.”

Cruce nefretle cevap verdi. “Sana güvenemeyiz çünkü
gerçek tabiatına direniyorsun. Değerli insanlığından vaz-
geçmezsen asıl güce asla ulaşamazsın. Bırak gitsin, köpek
yavrusu. Bundan sonra büyük köpeklerle takıl. Ölümsüz
ve en çılgın hayallerinin de ötesinde güçlü olmayı kucakla.
Bir Fae ol.”

“Çok beklersin. Bana yeri önceden söylemen gerek. Üzerinde çalışmadan olmaz.”

“Boş versenize,” dedi Cruce sabırsızca. “Oraya ışınlanmak imkânsız.”

Barrons ukalaca gülümsedi. Jada onun hayatından neden bu kadar memnun görüldüğünü anlayamadı. “Unseelie prensesinin nerede olduğunu bildiğini tahmin ediyorum,” dedi.

“Bugün *sidhe*-kâhinleri ışınlarken birine eski bir belge vermeye vaktim oldu,” dedi Cruce. “Orada prensesin gerçek adı yazıyordu. O fahişe şimdiden tılsımlarla korunan, demir bir kafeste. Yeni ve genç Seelie prenslerinden birinin tesadüfen eline geçen kadim bir belge vasıtasıyla onu çağırma gücüne eriştiğini sanıyor. Prens de kucağına düşen bu şansa sevinmeyecek kadar beyinsiz biri. Prensesi doğramak için ölümsüz silahlardan birini bekliyor.” Jada’ya baktı. “Ona yardım etmeyeceksin.”

“Neden edeyim? Bir Seelie prensine ne mızrağı ne de kılıcı veririm.”

“Ama buna verebilirsin,” dedi Cruce alayla.

“Bize söylemeden prensesi çağırdın ve tuzağa düşürdün öyle mi?” dedi Christian. “Bizden gizli başka ne haltlar karıştırdın söyle!”

Jada kaşlarını çatı. “Kitap’ın Seelie prensini de devreden çıkarması gerekmeyecek mi?”

“Dediğim gibi, çaylakların bir önemi yok. Gerçek Büyü’yü çağırabilecek kadar güçlü değiller. Sadece Mac, ben ve Unseelie prenses o kadar kuvvetli.”

“Unseelie prensesi nerede ve yeni Seelie prensi kim?” diye sordu Barrons.

“İkisini de Dublin Kalesi’nde bulabilirsin. Genç Fae prensi Yeni Gardiyan’larının şimdiki lideri. Ama görevinde uzun süre kalmayacak. İnsanlar yakında dönüşüğünü anlayacak ve bir daha onu saymayacak.”

“Müfettiş Jayne, Fae’ye mi dönüşüyor?” diye bağırdı Jada dehşetle. “Hem de bir Seelie prensine?”

“Aynen öyle. Ne zamandır ırkımızın etini yemesinin bir bedeli olacaktı herhâlde? Diğerleri de dönüşmeye başladı bile. Daha şimdiden doğum sancıları çekiyorum.”

“Kim?” diye sordu Christian.

“Henüz bilmiyorum,” dedi prens.

“Ben neden onları hissetmiyorum?”

“Hav, hav,” dedi Cruce soğuk bir tavırla. “Kabullen artık. Yoksa boynuz kulağı geçecek. Kan kokusu aldığımızda köpek balıkları gibi daireler çizmeye başlarız. Ya acıkırsın ya da seni yerler.”

*"Özgürlük, kaybedecek bir şey yok anlamında
başka bir sözcük yalnızca"*

MAC

H içliğin içinde sürüklenirken, düşüncelerim elmaslar gibi parlıyordu.

Belki de fiziksel bir müdahale olmadığı içindi. Ya da belki ana karnından beri ilk kez tamamen yalnız olduğum için. *Sinsar Dubh*'un ebedi etkisinden ve beni kötüye kullanmasından kurtulmuştum.

Kutumun ardındaki dünyada Kitap vücudumu kontrol ederek ortalıkta dolaşıyor ve onunla kim bilir neler yapıyordu (böyle düşünmek istemiyordum çünkü onun korkunç faaliyetlerini şimdilik engelleyemezdim). Ama şimdi özgür olan yaratık tam yirmi üç yıldır hapisti.

Özgür kalmak için onu yolunu izlemeliydim. Ama önce vücudumun kontrolünü nasıl ele aldığını ve benim buna nasıl izin verdiğimi keşfetmeliydim. Barrons tapunun yüzde doksanı mülkiyettir derdi.

Öyleyse Kitap'a beni kontrol etme hakkını nasıl vermiştim?

Hadi Gri Kadın'ı öldürdüğüm günü anlayabiliyordum ama bu kez nasıl becermişti?

Büyülerinden birini kullandığım an bana hükmetme hakkını ona vermiştim ama o an hangisiydi?

Sinsar Dubh'un beni ele geçirdiği ana dönmeye çalıştım. Gri Kadın'ı öldürdüğüm o kasvetli günün aksine, kendimi daha iyi hissetmeye çalışmıyordum. Ya da hayatımı düzene koymak için bir yol aramıyordum.

Büyüye ulaştığımda, aklımda sadece Dani vardı. Onun gökkuşağının bütün renklerini yaşamasını istiyordum. Olduğu gibi kalmasını. Onu kendi tasarımına göre tekrar yaratabileceğine inanan tarafsız varlık tarafından bozulmasını istemiyordum. Hem o kimdi ki, Dani'nin hayatına etki edecekti? Onu mutlu görmek için her şeyi yapacağımı düşünüyordum. Yeniden kahkahalarla iki büklüm olmasını, belki birine gönlünü kaptırmasını ve eğer Shazam gerçekse onu kurtarmasını ve Dublin'de süper kahramanlara yakışacak işler başarmalarını. Hatta bir gün çocukları olacağını düşünecek kadar ileri gitmiştim. Kim bilir ne harikulade bir anne olurdu? O lanet masadan değişmeden ve hiç zarar görmeden kalkmasını istemiştim. Zaten başından çok şey geçmişti. Artık dertleri bitsin istemiştim.

Tamamen içten ve fedakârca düşünceler içindeydim. Kendimi zerre kadar düşünmüyordum. "Pekâlâ beni al. Onu bırak yaşasın." Bu kararı tuhaf bir soğukkanlılıkla almıştım. Saf sevgiyle verilen bir kararın bizi zayıflattığına inanmayı reddediyordum.

Öyleyse iyi niyetim beni buralara nasıl getirmişti?

Bu soruyu her açıyla ele aldım ve bir sonuca vardım. Beni buraya getiren o değildi.

Başka bir şey vardı. *Sinsar Dubh*'un işine gelen bir ayrıntı.

Kendimi soğan gibi soydum. Kitap'ı açma kararını alırken aklımda tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Gururumu, egomu ve kibrimi bir kenara bırakıp kalbimi cırılcıplak bıraktım.

Kitap'ı açtığım an, gerçi onu açılır kapanır ya da maddesel formu olan bir şey gibi düşünmem yanılttı ama o sırada iyi büyülere inandığımı düşünüyordum. Kitap'ın gücü şeytani bir kaynaktan da gelse, onu iyi sebepler için kullanabilirdim.

Bir dakika.

Bir şey daha vardı. Daha derin bir düşünce.

Tabii ya. Hâlâ korkuyordum.

İyi büyülere inandığımı söylesem de, içten içe Gri Kadın'ı öldürdüğüm çünkü gibi kontrolümü kaybetmekten korkuyordum. Başıma daha da korkunç şeyler geleceğinden haberim yoktu tabii.

Umut cennete çıkan bir merdiven, korku cehenneme açılan bir kapıydı. Bizler durmadan bu ikisinin arasında bocalıyorduk.

O an Kitap'a beni kontrol etme yetkisini BEN vermiş olabilir miydim?

Sonraki düşüncem beni bile hayrete düşürdü. Ya aramızdaki yalnızca bir irade savaşıysa? Ve o bunu biliyorsa ve ben biliyorsam? Bu ona büyük bir avantaj sağlardı. *Sinsar Dubh*'un maddesel formu işlerini türlü alavere da-

lavereyle yürütüyordu. Benim içimdeki de farklı değildi. Kitap'ın varlığını öğrendiğimden beri tek duyduğum ne kadar güçlü olduğu ve ona asla karşı koyulamayacağıydı. Hepsine inanmıştım. Barrons'un bana göstermeye çalıştığı gerçeklere rağmen Kitap'ın efsanesi daha ağır basmıştı.

Hayal edin: Bir odada iki kişi var. Biri bir psikopat. Diğeri değil. Hangisi daha avantajlı?

Psikopat çünkü bir psikopat olduğunu biliyor. Ama öteki, oyunu aynı kurallarla oynadıklarını sanıyor. Ama yanılıyor. Zira aynı oyunu bile oynamıyorlar.

Bir psikopatın kuralları yoktur. Sadece şey vardır...

ARZU, ŞEHVET, AÇGÖZLÜLÜK VE EN YÜKSEĞE GİDEN YOLLAR.

Bu sözler birer birer patlayarak çevremi sardı. Bir vakum etkisiyle beni kendilerine doğru çektiler. Bir an ne yapacağımı şaşırdım.

Dikkatimi toplamaya çalıştım ama sahip olmadığım gözlerle karanlığa bakıyordum.

Sinsar Dubh'un sesini duymuştum!

Algı oyunlarının arasından gerçeği görebiliyor muydum nihayet? Yoksa bir psikopatla aynı odada olmaya alışmış mıydım? Çünkü birdenbire aynı oyunu oynamaya başlamıştık.

Şimdi ikimiz de kural tanımıyorduk. *Sinsar Dubh*'la ilgili bütün bildiklerimi ve varsayımlarımı bir kenara bıraktım. Kendimi sıfırladım da denebilir. Bu şey bir kitap mıydı sahiden? Benim üzerimde ne kadar kontrolü vardı?

Şaşkınlıkla fark ettim ki, yalnızca bir bilinçten oluşmak son derece enteresan bir deneyimdi. Tuhaf ama özgürleş-

tirici bir yanı vardı. Bunun sonsuza dek devam etmesini istemiyordum tabii ama düşüncelerimi daha kolay topluyordum.

Acı hissetmiyordum. Aynı pozisyonda saatlerce oturmaktan kolum bacağı tutulmuyordu. Saçlarımın ya da tırnaklarımın nasıl görüldüğünü düşünmüyordum. Acıkmıyordum. Duş alma ihtiyacı duymu-

Bir dakika! Ya o?

Olmayan ağzım gülmek istiyordu. Buna ne kadar devam edebilirdi ki? Henüz tam olarak kontrol edemediği bir beden ihtiyaçlarına ne zaman alışacaktı? Hapislerinden yeni kurtulan Unseelie gibi, müthiş bir açlığın pençesindeydi şüphesiz.

Ama onların aksine, kullanmayı bilmediği bir bedeni vardı ve mutlaka hata yapacaktı.

Güzel. Kendi içinde bir savaş verdiğini umdum.

Ama o kadar da büyük bir savaş olmamalıydı çünkü eninde sonunda vücudumu tek parça hâlinde geri almak istiyordum. Dolayısıyla bu mücadeleyi asilce kaybedeceğimi umuyordum.

Sinsar Dubh'un bende kopyası etrafa tehlike saçtığı birkaç saat dışında maddesel bir forma sahip olmamıştı. Ama şimdi işemesi, yemek yemesi ve yıkanması (umarım) gerekiyordu. Velhasıl insanların gün içinde dikkatini dağıtan her şeyden muzdaripti.

Bu deneyimsiz saatler ya da günler onun en zayıf olacağı anlardı çünkü uyum sağlamaya çalışıyordu. Barrons'un bunu tahmin edeceğini umdum.

Soğuk ve analitik bir varlık beni hayatım boyunca gözlemiş ve bir açığımı yakalamıştı.

Evet, bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

BANA BİR ŞEYLER OLUYOR!

BU DA NE?

Kitap'ın panik hâlindeki düşünceleri etrafımı saran sonsuzlukta yankılandı. Bilincimi yaydım ve bir yerlerde tanımlayamadığım bir duvara çarptım. Neden birbirimize sızıyorduk? Benimle bir oyun mu oynuyordu? Beni kandırıp başka bir yanışa mı sürükleyecekti? Daha ne kadar yanış yapabiliirdim ki? Yoksa gerçekten kuvvetten düşüyor muydu?

Yalnız değildim. O da buradaydı. İçimde. İkimiz de içimdeydik. Aramızda bir engel vardı o kadar. Ama o da aşılabilirdi.

Onu avlayacaktım.

Onu bulacaktım. Bulup inceleyecektim. Çatlaklarını, kusurlarını ve zayıflıklarını. Anormal psikolojiler dersinde öğrendiğim bilgileri taradım. Burada aklımı dağıtan hiçbir unsur olmadığı için onları kolayca hatırladım. Şizofreni sınırındaki kişilikleri düşündüm. Bu bir büyü savaşı değildi. Bir "çerçeve" savaşıydı. Kendi gerçekliğimizmiş gibi benimsediğimiz biçimin savaşı. Kendimiz ve dünyayla bağlantımız hakkında inandıklarımızın. Kitap nasıl benim çerçevemi değiştirdiyse, ben de onunkini değiştirmeliydim. En azından kontrolünü kaybettiğı bir noktaya kadar. Ama önce ona ulaşmalıyđım.

BU KABIN KONTROLÜNÜ BİR DAHA ASLA KAYBETMEYECEĞİM.

Bir yüzüm olsaydı gülerdim.

Evet. İşte bu. Bal gibi kaybedeceksin.

Ben kazanacağım.

Kitap'a bir şeyler oluyordu. Şartları değişiyordu. Ve bu sebep her neyse benim üzerimdeki kontrolünü tehdit ediyordu. Sakın ben olmayayım? Giderek güçlenen bilincim onu zayıflatıyor muydu yoksa? Bir kez daha bilincimi yadım ve kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk dalgasıyla çarpıldım. Kitap beni bir kutunun içine tıktığından beri ilk kez bir şey hissediyordum. Kontrolümü kaybediyordu ama neden?

Tabii ya! Ne olduğunu biliyordum. Uykuya ihtiyacı vardı. Fiziksel varlığıma iliştiirdiği bilinciyle eninde sonunda içi geçecekti. Ele geçirdiği vücudu sonsuza dek koşturması imkânsızdı, yoksa ölürdü. Aşırı yorulan vücutlar bir noktada bayılıp kalırdı.

O zaman ne olacaktı? Ona ve bana?

Rolleri değişmişti. Hiç uyumayan bendim artık. Yorgunluk ya da dinlenme ihtiyacı hissetmiyordum. Ryodan'ın cam şatosu kadar ayan beyan ortadaydım. Bütün duyularım açıldı.

Yine konuştu. Bu sefer sadece üç kelime söyledi.

Biri. Beni. Zehir...

Bekledim. Uzandım ve bütün irademle ittim.

Ne tuhaftır ki, etrafımda duvarlar olduğuna dair hissim kayboldu. Bir elektrikli süpürgeyle kutumdan dışarı emiliyordum sanki. Genişliyor ve büyüyordum.

Korkunç bir an için bilincimin ortadan ikiye yırtıldığını hissettim. Sanki biri beni kutumda tutmaya çalışıyordu ve ben tekmeler atarak ona karşı koyuyordum. Dayanılmaz bir baskıydı.

Sonra acı içime girdi.

Her yerim acıyla doldu. Kasılıp kaldım.

Gözlerimi açtım. Bu acıya neyin neden olduğunu görmek istiyordum.

Ha siktir.

Ben...

Gözlerimi...

Açtım...

"Olası geçmişlerin ardında çırpınıp durur"

AOIBHEAL, FAE KRALİÇESİ

“ Senî eşşoğlueşşek! Çıkar beni buradan!” Aoibheal yumruğunu hapsedildiği, mum ışıklarıyla aydınlanan ve her yere çiçeklerin serpiştirildiği oturma odasının tavanına doğru salladı. Yumruğunun etrafı ateş böceklerinin minik kanatlarından yansıyan pırıl pırıl elmaslarla bezendi. Döne döne tavana doğru yükseldiler.

Kraliçe bir kez daha sağır kulaklara seslenmişti. Ne yalvarışlar ne de tehditler fayda ediyordu. Gamsız Unseelie Kralı onu dinlemiyordu bile. Kaypak piç. Ah, o ne fırdöndü, ne vefasız bir pislikti. Kraliçe tavana kim olduğunu hatırladığını ve onu yine sevdiğini bile söylemişti. Ama Kral gizli gizli karpısını dinliyormuş gibi, yalanı da fayda etmemişti.

Burada, Gümüşler’in bir bölümünde hapis olmasına karşın, Aoibheal sarayındaki karmaşayı hissedebiliyordu. Prenslerin ölümü, yenilerinin doğuşu ve gezegenin çektiği acılar kastları arasında huzursuzluk yaratıyordu.

Bir zamanlar gözü kapalı güvendiği *sidhe-kâhin*, O'Connor'ın içinde büyüyen kötücül gücü o da hissediyordu. *Sinsar Dubh* artık hapis değildi. Dublin sokaklarında dolaşıyordu. Eski dirilişinden daha uyanık ve daha tehlikeliydi. Kararlılıkla ve bir plan dâhilinde ilerliyordu. Aoibheal birçok bakımdan onun hedefinde olduğunu biliyordu ama geleceğin onlara neler göstereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu dünya ve sakinleri onun ihtimaller çarkının dişleri arasından kayıp gitmişti.

Gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti. Irkının geleceğini kurtaramamıştı. Yoksa Şarkı'nın kayboluşuyla çoktan lanetlenmişler miydi? Ya da belki daha önce başlamıştı. Kadim Kraliçe'nin Kral'ın metresine dönüşmeyi reddettiği gün. İlk Kraliçe, Kral'ın teklifini reddetmeseydi, asla öldürülmezdi ve iki ölümcül *Sinsar Dubh* doğmazdı. Aoibheal da sırf deli Kral onun uzun zaman önce kaybettiği sevdiği olduğundan emin olduğu için ölü bir kadının odasına hapsoılmazdı. Gezegenleri ölmez, nesilleri tükenmenin eşiğine gelmezdi.

İlk Kraliçe ölmeden önce iki şey yapmıştı. Birincisi sırf kötülüğünden, diğeri ise görev bilinciyle. Kral'ı saygısızlığından ötürü cezalandırmak için Unseelie hapishanesinin duvarlarını yaratmak uğruna şarkıyı kullanarak değerli zamanını harcamıştı.

Sonra bu gücü Fae sarayına aktarmış ve onu kendi parçalanmış dünyalarının derinliklerinden çıkararak galaksilerin ve ışık yıllarının ötesine, bambaşka bir parçalanmış dünyaya gömmüştü. Güç tahtları başka kraliçeler tarafından başka dünyalara taşınmış ve Aoibheal'ın taç giymesinden çok önce Dünya gezegenine gömülmüştü.

Şu anda varlığını sürdüren her bir Fae büyülerini gezegenin çekirdeğindeki güç kasırgasından çekip alıyordu.

Şarkı kayıp olduğu için, Aoibheal evrenin yaşı kadar uzun bir zaman önce ırklarının devamı için güçlerini bu gezegene bağlamaya zorlanmıştı. Dünya öldüğü takdirde, bütün Fae de ölecekti. Zira özleriyle bağları kopacaktı.

Gelgelelim, Aoibheal şarkıyı ele geçirdiği takdirde, bu bağları koparıp sarayının gücünü serbest bırakabilirdi. Başka bir gezegende varlıklarını sürdürebilirlerdi.

Bu gezegenin kaderini umursamayabilirlerdi.

Gözlerini açtı. Bakışları gayriihtiyari metresin yarı saydam ve narin bedenine kayd. Güzel kokulu çiçeklerle beze-
li, beyaz ermin bir yatakta karanlık âşığıyla yuvarlanıyordu.

Kadın her bakımdan Aoibheal'ın tıpatıp aynısıydı.

Ama bir Fae değildi. Metres bir ölümlüydü.

Yine de Aoibheal'ın onunla arasında bir türlü anlamlandıramadığı bir bağ vardı. Âşıkların tutkusu nedense dokunuyordu ona. Özünde bir şeyler kıpırdıyordu. Bir hatıra değil de, uzun zaman evvel unutulmuş bir rüyanın gölgeli görüntüleriymiş sanki. Hapsedildiği bu odada onların ateşli bir münakaşaya tutuşmasını izlerken, aklını kaçırmaya başladığından korkmuştu. Onların aptalca kavgası düşüncelerini tüketmeye başlamıştı. Düpedüz onların sorunlarıyla daha çok ilgiliydi. Araya girip aptallık etmeyin demek istiyordu. Kral'ı şu biçare kadını salıvermeye ikna etmek istiyordu. Bırak dilediği gibi yaşasın ve ölsün diye haykırmak istiyordu.

Bu düşünceler ona öyle yabancıydı ki.

Fae Kraliçesi asla birine ölümsüzlüğünden feragat etmesini öğütlemeydi.

Yine de, metresin bakış açısını görebiliyor, hatta hissedebiliyordu. Bu kadın bir Fae olmak istemiyordu. Kaderi Kral'inkinden farklıydı. Ölüm diye hissedilen şeyden sonra hayatın devam ettiğine inanıyordu. Irkının ruhları vardı. Beden öldüğünde hâlâ varlıklarını sürdüren esrarengiz ve amorf biçimler. Bir Fae olmak üzerine titrediği ruhun eninde sonunda solup gitmesi demekti. Metres için, ölümlülerin ölümü bir kapının kapanıp diğerinin açılmasından ibaretti. Ondandır korkmuyordu. Kral kimdi ki kadınının onun inancını benimsemeye zorlayacaktı? Yine de ona takılmadan edemiyordu. Ölümün bir son olduğunu söylüyor ve inancından onun inançsızlığı için vazgeçmesini istiyordu. Yine de metresin ateşli yalvarışları, tıpkı onunkiler gibi, uzun yıllar evvel kibirle sağırlaşan kulaklara zerre kadar etki etmiyordu.

Aoibheal yataktan uzaklaştı. Kral'ın iddia ettiği gibi, Fae değil de bir ölümlü olarak doğsaydı, bunu bilirdi. Bir zamanlar metresi olan o kadın değildi. Sıkılmıştı, yapayalnızdı ve bir tutku oyunuyla aklı karıştırılıyordu.

Yine de... Kral bir piyon olarak kullanıldığını iddia ediyordu. Sözümona, kupadan içmeye zorlanmıştı.

Sarayındaki düşmanlar kışkırtıldığında, Yaşam İksiri'yle birlikte kupayı da kilit altına alana dek herkes birbirine girmişti. Onlara bir tek o ulaşabiliyordu. Her bir Fae'nin unutuşuyla titizlikle ilgilenmişti. Onları birbirlerinden korumuştur.

Kral'ın hikâyesini enine boyuna düşüneceği kadar vakti olmuştu. Kral'ın iddialarının bütün çirkinliklerine ve saçmalıklarına rağmen yine de mümkün oldukları sonucuna varmıştı. Eğer biri ona Unutma Kazanı'ndan bir kupa içir-

diyse, Kral'ın bütün iddiaları doğru olabilirdi. Kendi Yüce Konsey'i tarafından, ölümlülere hak etmedikleri bir hoşgörüle muamele etme ve hatta onları koruma suçuyla itham edilmişti.

Hükümdarlığının tamamını seçenekleri incelemekle geçirmişti. Türünün dünyasını daha iyi şekillendirebilmek için. Hiçbirinin üzerinde uzun süre durmamıştı.

Öyleyse bunu nasıl makulün ötesinde düşünebilecekti?

Aoibheal yüzünü iki odayı birbirinden ayıran siyah Gümüş'e doğru döndü. Işığı ve karanlığı, sıcak ve samimiyle soğuk ve ıssız, sevimliyle ürkütücüyü ayıran siyahlığa doğru. Bu esrarengiz kapı, içini heyecanla ürpertiyordu. Unseelie Kralı'nın sonsuz gece yarısı ve buzlar diyarının ötesindekilerle ilgili hikâyelerle büyümüştü. Yakın zamana kadar o diyardaydı. O'Connor onu kurtarana dek. Ama buzdan tabutunda pek bir şey görmeye fırsatı olmamıştı.

Kral onu manastırdaki mezarından alana dek bilinci yerine gelmemişti. Kral'ın onu zorla kaçıracağı aklından geçmemişti. Unseelie hapishanesinden nasıl kaçtığına dair bir fikri yoktu ve şimdi en güçlü silahı, *sidhe*-kâhin O'Connor, Unseelie Kralı'nın en kötü gücü tarafından ele geçirilmişti.

Kral'ın aynası efsanesini biliyordu. Kapıdan sadece iki kişinin geçebileceği söyleniyordu. Altın yaldızlı bir çerçevenin içindeki Gümüş'e baktı. Kısıtlı seçeneklerini değerlendirirken tarafsız davranmaya çalıştı. Odanın Kral'a ait tarafından kaçabilirdi. Kibirli Kral, Seelie Kraliçesi'nin ondan geçmek için hayatını riske atabileceğine ihtimal vermeyecek kadar âşıkı kendine.

Dudakları buruk bir gülümsemeyle çarpıldı. Kral onu hiç tanıımıyordu.

Oysa Aoibheal türünün geleceğini korumak için her şeyini feda etmeye, her türlü nahoş gerçekle yüzleşmeye ve hatta ölümsüz hayatından bile vazgeçmeye hazırdı. Sadece halkının kurtuluşu önemliydi. O, onların kraliçesiydi.

Eşikten geçmeye niyet edip ölürse halkına ne olacaktı? Başka bir kraliçenin daha kanına giren Kral nihayet halkını kurtarmak için bir şeyler yapar mıydı?

Ya eşikten geçip de hayatta kalırsa? O zaman da bütün varlığının bir yalan olduğu ortaya çıkacaktı. Sandığından çok daha yaşlı olduğu ve akla hayale sığmaz bir şekilde bir ölümlü, bir insan olarak doğduğu.

Su götürmez bir gerçek vardı; olduğu yerde kaldığı takdirde yine de ölecekti. En azından çabalamalıydı.

Gezegen yıkıldığında, Gümüşler de dâhil olmak üzere bütün Fae krallıkları ortadan kaybolacaktı. Kralın kendisi dışında. Efsaneye göre Kral, İlk Kraliçe'den bile daha yaşlıydı. Bazıları onu Kral'ın yarattığını söylerdi. Hepsini o yaratmıştı. Ama yarattıklarının varlıklarını nasıl sürdürdüğünü umursamıyordu bile. Neden umursayacaktı ki? O her hâlükârda varlığını devam ettirecekti.

Başını çevirip Kral'la çarşafırlara dolanan metrese baktı.

Ona dokunan bir yanları vardı. İçinde bir yerlerde bir tel koptu. Kazan'a rağmen anılarından bazıları saklaması mümkün müydü? Metresin Kral'la paylaştığı tüketici aşkın, bir varlığın özünde Unutma Kazanı'na bile karşı koyacak güçte bir iz bırakması?

Tüm benliğiyle buna itiraz etmek istiyordu. Yine de, kibirli İlk Kraliçe'nin egoist hatalarını tekrarlamayacaktı.

Üzerlerindeki laneti ancak cesurca yapılan eylemlerin kaldırma ümidi vardı. Fae renkli ve sürpriz gelişmeleri se-

verdi. Lanet fahişe kahkahalar atarken biri şartları değişti-riverirdi.

İrkını kurtarmak için gerekirse kendini bitirecekti. Ne kadar ürkünç ya da nahoş olacağının bir önemi yoktu.

Siyah cama baktı. Kral'ın yatak odasının gölgelerine.

Kral'ın buzu ateşle erisin ve metresin ateşi buzla dunsun.

Ama bir şekilde diğer tarafın soğuk olduğunu biliyordu. Kral'ın tarafı. O kadar soğuktu ki nefesini tutmak zorunda kaldı.

Sonra aklına başka bir fikir geldi. Nefes almasına gerek yoktu ki. O enerji ve yansıtmaydı.

Çenesini sıktı ve metresin kar beyazı kadife ve kürk pe-lerini aldı.

Buna sarınıp aynaya doğru süzöldü.

"Cin gibiyim, uyumuyorum, ah, olamaz"

MAC

Yere boylu boyunca uzanmış, kapıya bakıyordum. Neredeydim ben? Vücudumdaki her bir kas fazla zorlanmadan yanıyor, dişlerim acıyordu. Dişlerim neden acıyordu?

Homurdanarak kendimi kaldırmaya çalıştım. Hareket edebiliyor muydum acaba?

Bacağımı gerdim.

Ah!

Üzerimden kamyon geçmişti sanki. Ya da biri beni fena benzetmişti. Ayrıca çişten ölüyordum. Kitap bedenimle her ne yapmışsa, onu sınırlarının ötesinde zorlamıştı. Somut cismime ayak uydurmak için bir süre hareketsiz kaldım. Bir vücudum yokken düşüncelerim netti. Ama şimdi dikkatimi çeken çok fazla iç ve dış etken vardı.

Avuçlarımı yere bastırdım. Başımı bir kobra gibi kaldırdım ve neo klasik ve gotik tarzda döşenmiş, loş odaya

baktım. Brokar ve kadife bir divan, yüksek arkalıklı ve üstleri kubbeli sandalyeler, tafta ve kadife perdeli, dört direkli, devasa bir karyola gördüm.

Burayı tanıyordum.

Ve buradan tiksiniyordum. Yeniden kendi bedenime döndüğüm için korkunç cinayetlerin işlendiği bu canavar malikânenin içindeki kötülüğü hissedebiliyordum. Şeytan uğradığı her yerde bir iz bırakır. Orayı molekülüne dek değiştirir.

Odanın dışından etraftaki binlerce Unseelie'nin karanlık melodisi geliyordu. Gökyüzünün kararıp ezelden beri hapis canavarların dünyayı yağmalamaya geldiği geceden beri ilk kez belirli bir bölgede bu kadar büyük bir kalabalık toplanıyordu. Birçok kastın ahenksiz sesi neredeyse kulaqlarımı sağır edecekti. Alelacele *sidhe*-kâhin duyularımın sesini kısıtım.

Kitap kendini Gölge Sarayı'ndan bir orduyla korumaya almıştı anlaşılan. Kendine daha uygun bir yer bulamazdı doğrusu. Malikâneye Barrons'la buraya geldiğim gece göz koymuştu herhâlde. Dört taştan birini çaldığım gece. O gece ne kadarını görebilmişti acaba? Benim bildiğim her şeyi biliyor mu diye merak içindeydim. Bu düşünceyle ürperdim. Sonuçta burayı ve ona ne kadar uygun olduğunu biliyordu.

"Mallucé'nin malikânesi." Sesim çatlak bir fısıltı olarak çıktı. Boğazım kurumuştu ve yanıyordu. Hele ağzımın içi. Titreyen parmağımı dişlerimin arasına soktum. Kitap dişlerimi fırçalamaya vakit bulamamıştı. Kim bilir ne zamandır ortalıkta yoktum? O süre zarfında neler yapmışım? Ve en önemlisi, buraya nasıl gelmişim?

Yeniden yere uzandım. Paltomun cebini yokladım. Az sonra parmaklarım cep telefonumu kavradı. Gözlerimi kısarak tarihe ve saate baktım.

Derin bir iç çektim.

Aynı gündü. Gece olmuştu o kadar. Dünyadan bu kadar çabuk K'Vruck'lanacak hâlim yoktu ya?

Gözlerimin gördüklerine odaklandım. Tutulan kaslarının isyanına aldırmadan doğruldum ve ellerime baktım. Üstleri kesik ve sıyrıklarla doluydu. Avuçlarımda kurumuş kanlar ve siyah bir şeyler vardı. Galiba kuş tüyüydü. Tırnaklarımın yarısı kırılmıştı. Diğerlerinin arasında da... İyyy!

Demin parmağımı ağzıma sokmuştum. Ağzıma berbat bir tat gelmişti.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Parmağımın tadı da ağzıminkinden farklı değildi. Kitap ne yemişti böyle? Midemdeki esrarengiz maddeleri düşününce az kalsın kusuyordum.

Telefonumu tekrar cebime koydum. Ayağa kalkmam birkaç uzun ve zahmetli dakika sürdü. Bir o kadar da tehlikeli bir şekilde yalpaladım. Loş süitte J. J. Jr.'ın banyosuna bakındım.

Sonra da banyoyu bulduğuma bulacağıma pişman oldum.

Kitap belli ki, ortaklaşa paylaştığımız bedeni temizlemekle vakit harcamıyordu. Daha önemli işlerle meşguldü herhâlde.

Lavabodan destek alıp aynada kendime baktım. Aslında burada bir ayna bile olmamalıydı. Mallucé kendini vampir ilan etmişti. Ne demeye buraya bir ayna asmıştı ki?

Yorgunluk ve dehşetten yaprak gibi titreyerek gözlerimi kapadım.

Yüzümün kanla kaplı olmayan yegâne bölgesi gözlerimin aklarıydı. Göz kapaklarım bile pas rengiydi. Saçlarım kanla ve keşke görmeseydim dediğim organik bir maddeyle matlaşmıştı. Aralarında grimsi bir madde de vardı. Unseelie olduğunu umdum. Üstüm başım yırtık pırtıktı. Her tarafımdan şerit şerit etler sarkıyordu. Ben ne yapmıştım böyle?

Gözlerimi açıp aynadaki yansımana baktım.

Tabii ya. Birini öldürmüştüm. Ama kimi? Ne korkunç şeyler yapmıştım kim bilir?

Yavaşça nefes aldım ve uzun uzun üfledim. Bulantımı ve kalp çarpıntımı bastırmaya çalışıyordum. Paniğe kapılarak bir yere varamazdım.

Ya korkuya yenilecek ya da beni ele geçirmesine izin vermeyecektim.

Birincisi bana faydadan çok zarar getirirdi. Hem de etrafımdakilere daha büyük bir sorumluluk yüklerdi.

Sidik torbamı patlamasına ramak kala boşalttım. Yüzüme su çarptım. Ağzımı çalkaladım. Mallucé'nin ölmeden önce bitirmeye fırsat bulamadığı sabunu köpürtüp suratımı ovuşturdum. Ama kurumuş kanlar o kadar kalın bir tabaka oluşturmuştu ki, bir havluyu ıslatıp silmek zorunda kaldım. Sonra kafamı lavaboya sokup saçlarımı sabunladım.

Birkaç dakika sonra, ıslak saçlarımı arkaya atıp yeniden aynaya baktım.

Gözlerimi dikkatle inceledim. Bir deliliğe ya da derinlerde gömülü psikopatça bir ışıltıya rastlamadım. Sadece

hayretle irileşen yeşil gözler gördüm. Vücudunun son on beş saattir ne haltlar karıştırdığını bilmeyen bir kadının gözlerini.

Mallucé'nin diş fırçasını kullanma fikri bile ağzımdaki tattan daha korkunç değildi. Ölü vampirin diş fırçasını bir süre sıcak suyun altında tutup sonra üzerine biraz diş macunu sıktım ve dişlerimin acısına aldırmadan onları bir güzel fırçaladım.

İşimi bitirdiğimde diş ipi bulmak için çekmeceleri karıştırdım. Sonra yere oturup aralarını temizlemeye başladım.

Çıkanları bir parça tuvalet kâğıdının üzerine dizdim.

Unseelie yemiştım. Siyah tüyler. "Ne olur Christian olmasın," diye fısıldadım.

Güç bela üzerimi çıkardım ve kaşlarımı çattım. Mızrağım yoktu. Omzumdaki kılıf boştu. Neden? Nereye gitmişti? Kitap onu birine saptamış ve üzerinde bırakıp gitmiş miydi? Yok. O kadar güçlü bir silahtan vazgeçmezdi. Son on beş saatte neler yaptığını bir kez daha düşünmeden edemedim.

Dişlerimi sıkarak faydasız düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Gömleğimi başımdan geçirmeye odaklandım ve yüzüm bir kez daha kan içinde kaldı. Mızrak gitmişti ve resmen kan banyosu yapmıştım. Çırılçıplak soyunup üzerimdekilerden kurtulmak istiyordum. Ama Mallucé'nin pantolonları bana olmazdı. Yine de tişörtlerinden birini ödünç alabilirdim.

Yüzümü bir kere daha silip banyonun bitişiğindeki giyinme odasına gittim. Son derece dramatik, vintage gotik kıyafetlerin arasında düz siyah bir tişört buldum. Onu gi-

yip sırtımı duvarın kapağına geçirdim ve neler olduğunu düşündüm.

Sinsar Dubh uyumuştı.

Hayatım üzerine bahse girebilirdim.

Ve bir şekilde ben buradaydım. Madem o kadar yorgundu ve uyuyakalmıştı, benim ortalıkta dolaşmamla nasıl uyanmıyordu? Gri Kadın'ı öldürdüğü gün de böyle mi olmuştu? Fiziksel formuna alışık olmadığı için çabucak yorulmuş ve üzerimdeki kontrolünü yitirmiş miydi? Bu yine benim ben olduğum anlamına mı geliyordu? Başka bir büyü kullanmadığım sürece iyi mi olacaktım? Yoksa gücünü topladığında yine beni hapsedecek miydi?

Vücudumun kontrolünü kaybedişini duymuş ve öfkesini tecrübe etmiştim.

Kitap'ın Gri Kadın'ı öldürdüğü gün uyandığımda da aynen böyle hissetmiştim. Ama bugün daha bir kötüydüm sanki. Her yerim ağrıyordu. Geçmiş yıllarda ben her uyduğumda Kitap canlanmış mıydı acaba? Gençliğimde ondan habersiz bir uyurgezer miydim? Keşke annemle babama sorabilseydim. Kitap uyandığında ve kendini tertemiz bulduğunda bunu kendisinin mi yaptığını düşünecekti?

Derin bir iç çektim. Neler olduğuna ve ne kadar zamanım olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, vaktimi iyi değerlendirmem gerektiği idi. Bir önceki kontrolümü yitirişimde tamamen baygındım ve zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştım. Ama bu kez bilincim yerindeydi. Sadece hapistim. Vücudumun kontrolünü kalıcı olarak ele geçirdiğimi düşünmek aptallık olurdu. Kitap söz konusuken hiçbir şeyi çantada keklik sayamazdım.

Kontrolümü kaybetmeden önce son -hatırladığım Jada'ya *kaç* diye haykırmamdı. Kendimi onu kurtarmak için feda edip de sonra onu öldürdüysem...

Düşüncemin devamını getiremedim.

Barrons. Şüphesiz peşime düşecekti. Yani Kitap'ın. Yoksa o da mı ölmüştü? Öldürdüğüm o muydu? Yine mi? Kitap özgürlüğünü nasıl kullanmıştı? Belirli amaçları olduğundan emindim. Ama neydi bunlar? O şeyi ömrüm boyunca içimde taşımama rağmen sadece dünyayı K'Vruck'lamakla ilgili tehditlere meyilli olduğunu biliyordum o kadar. Ama gerçekte ne istiyordu? Manyak davranışlarının ardında keskin ve parlak bir zekâ yatıyordu kuşkusuz.

Kendimi derin ve yavaş nefesler almaya zorladım. Düşüncelerimi sıraya koydum. Ama Mallucé'nin giyinme odasına parfümünün zehirli kokusu sinmişti. Buna uzun zamandır kullanılmayan kıyafetlerin toz ve belli belirsiz küf kokusu da karışınca kendimi dışarı atmak istedim. Mallucé'ye dair kokular beni Burren'in derinliklerindeki o cehennem mağarasına geri götürüyordu. Oysa bütün dikkatimle burada olmaya ihtiyacım vardı.

Şapka kutularından ve küçük bir sandıktan destek alarak doğruldum. Tökezleyerek yatak odasına geçtim. Duvarın dibine çöküp dizlerimi karnıma çektim. Kollarımı onlara doladım. Başımı da eğip dertop oldum.

Hayat ne basitti. Gençken her köşede bizi büyük maceraların beklediğini sanırız. Güçlü ve dirençliyizdir. En önemlisi de, henüz yara almamışızdır. Ruh eşimizi bulup evleneceğimizi, bebeklerimiz olacağını ve ilelebet sevineceğimizi düşünürüz. Ben de aynı masallara inanıyordum. Alina'yla çocuklarımı büyüteceğimi, Atlanta'ya alışveriş

gezilerine çıkacağımı, veli toplantılarına gideceğimi ve aile tatilleriyle mutlu mesut yaşayacağımı sanıyordum. Tembel yaz akşamlarında tahtaları hafifçe gıcırdayan verandamda, evden gelen yumuşacık müziği dinleyip manolya kokulu rüzgârı içime çekecektim. Usulca dönen bir pervanenin tatlı esintisiyle çayımı yudumlarken çocuklarımla normal bir dünyada büyümesini izleyecektim.

Belki dünya bazı insanlar için hâlâ böyle bir yerdi.

Ama benim kaderim bu değildi.

Yirmi iki güzel ve travmasız yıldan sonra büyük sıça-
cağımı nereden bilebilirdim ki? Bin yılı aşkın bir zaman
önce, Moreena Bean adında yarı kaçık bir çamaşırcı, Lane
kardeşlerden birinin genç yaşta öleceğini ve ötekinin de
keşke öleseydim diyeceğini (evet, aynen böyle diyordum)
kehanet etmişti. İki kardeş de ne kadar çabuk ölürse dün-
ya için o kadar hayırlı olacaktı. Şimdi bu kader değil de
neydi?

Ama bir dakika. Kâhin çamaşırcı ayrıca evrenin dev
gölüne atılacak daha nice taşlar olduğunu da söylemiş-
ti. Sayısız seçenek vardı. Kat, Deli Morry'nin tahminle-
rinin henüz başında olduğumuzu söylemişti. Ki bu da
hâlihazırdaki sorunlarımızın korkunçluğuna rağmen
dünyanın kurtulacağına ve bir süre daha sağ kalacağına
delalet ediyordu.

Şimdi tek yapmam gereken kendi kaderimi öğrenmekti.

Kendimi öldürmem mi gerekiyordu? Kehanetin ger-
çekleşmesi için yeterince genç miydim? Ve bu bağlamda
kardeşim gerçekten yaşıyor muydu? Eğer yaşıyorsa her şey
onun için mi bu kadar ters gidiyordu? İkimiz de ölmediği-
miz için mi?

İntihar fikrini bütün duygularımdan arındırıp akılcı bir çözümmüş gibi ele aldım. Dünya için oluşturduğum tehlikeleri bu yolla bertaraf edebilir miydim?

Sinsar Dubh'un varlığına son verebileceksem, evet.

Ama ölmek istemiyordum.

Birden vücudum tanıdık bir hisle kasıldı. Loş odanın karşısındaki kapıya doğru baktım.

Jericho Barrons.

Yaşıyordu. Onu öldürmemiştim.

Ve buradaydı.

Kapı yavaşça açıldı. O an dünya durdu sanki. Onunla görüşeli yüz yıl olmuş gibiydi. Belki de bir daha onu hiç göremeyeceğimden korktuğum içindi. Kitap on beş saatten fazladır bana hükmediyordu. Barrons bu süre zarfında yeniden doğmazdı. Bu da demekti ki, onu öldürmemiştim. Şükürler olsun! Zira bunu yaptığımda kendi üzerine alınıp pek bir hiddetlenirdi.

Üzerinde siyah deri pantolon ve kollarını kıvırdığı beyaz bir gömlek vardı. Kaslı kollarından birinde kalın bir Kelt bilekliği göze çarpıyordu. Güzel yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ben *güzel* sıfatını kullanıyordum ama dünyanın geri kalanı için hiç de öyle değildi. Sıradan biri onun hayvani cazibesini rahatsız edici bulabilir, vahşi bakışlarından huzursuz olabilirdi. Jericho Barrons'un yüzü yüzyıllar önce çöpe atılan bir gen havuzundan geliyordu. Kemik yapısı keskin ve ilkeldi. Alnı belirgin bir şekilde çıkıktı ve birilerinin onu gözlemediğini düşündüğü bir anda özüne dönüp son derece yırtıcı görünebilirdi. Gözleri siyaha çalan koyu bir kahverengiydi ve öfkelenildiğinde içlerinde kırmızı kıvılcımlar çakardı. Arkaya yapıştırdığı saçları gecenin karanlığı

kadar siyahtı. Gördüğüm en simetrik yüzlerden birine sahipti. Ve vücudu, insan biçimindeyken bile içindeki hayvanın zarafetini ve gücünü yansıtıyordu.

Aylar evvel benim yanımda sergilemeye başladığı hayvansı rahatlık ve tek bir akışkan hareketle odaya süzüldü. Bir ara gözden kayboldu ve sonraki an tepemde dikiliyordu.

Güzel tişört, dedi siyah bakışlarıyla. Gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Buram buram Mallucé kokuyordum ve bundan hoşlanmamıştı. Benim de hoşuma gittiği söylenemezdi ama vampirin tişörtü benimkinden daha temizdi en azından. Barrons tanıdığım hem en karmaşık, hem de en basit erkekti.

Benimki pisti. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu şartlar altında uygun düşmezdi. Ama bir psikopata dönüşmüşken konuştuğumuz ilk konunun benim kıyafetim olması da komikti hani.

Yanıma oturup sırtını duvara yasladı. Bacağı ve omuzu benimkilere değiyordu.

“Geri döndüğümü hissettin mi?”

“Kontrolü geri kazandığını mı? Evet.”

Kafatasımın arkasındaki dövme yi ovuşturdum. İlk başta beni damgalamasından hoşlanmasam da, sonra bunun bazı avantajları olduğunu keşfetmiştim. “Dışarıda toplanan Unseelie’yi nasıl atlattın?” Biriyle kavga etmişe benzemiyordu. Hele birkaç bin kişiyle asla.

“Feth fiada. Druid görünmezlik büyüsü.”

Kaşlarımı çattım. “Bana öğretmedin.”

“Senin gibi doğuştan başkalarının işine burnunu sokanlara uygun değil de ondan.”

“Kimseyi öldürdüm mü?”

“Birkaç kişiyi yaraladın ama Kitap vücuduna uyum sağlamakta güçlük çekiyor. Jada iyi. Annenle baban da öyle.”

Gözlerimi kısıtım. Ellerimde, yüzümde ve saçlarımda çok kan vardı. Üstüm başım batmıştı. Birkaç kişiyi yaralamaktan fazlasını yaptığımdan korkuyordum. Profilini inceledim. Bana evet ya da hayır demek yerine konuyla bağlantılı farklı bir bilgi vermesi kuşkularımı dindirmemişti. Yalan söylememişi ama doğruyu da söylememişi.

Başını çevirip yüzüme baktı.

Birini öldürdüğümü biliyorum, dedim.

O zaman vaktimi boşuna harcama.

Bakışlarımız kilitlendi. Gözlerinde bir duvar gördüm. Biraz daha itersem isim ve yer gibi detayları alabilirdim. Ama kimi nasıl öldürdüğüme takılırsam dağılacağımı biliyordum. Hâlbuki şimdi kolayca boğulabileceğim karanlık bir gölden seken düz ve pürüzsüz taş olmalıydım.

Birkaç dakika geçtiğinde nabzımın düzene girdiğini fark ettim. Midemin bulantısı geçmişti ve kendimi o kadar da bitkin hissetmiyordum. Aksine, gayet iyiydim. Bütün bunların tek sebebi yanımda oturan adamdı. “*What Dreams May Come*’ı izlemiş miydin?”

Başını sola yatırdı.

Barrons televizyon ya da film izlediğini hep inkâr ederdi. Böyle uğraşları fazlasıyla sıradan bulup kendine yediremezdi. “Ben çok beğenmiştim.”

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. “Neyini beğendin? Hepsi öldü. Önce çocuklar, sonra anneleriyle babaları.”

Bıyık altından güldüm. “İzlediğini biliyordum.” Filmi sevmemin sebebi kadın kendini öldürdüğünde sonsuza dek

cehenneme yollanmasıydı. Orada yapayalnız olacaktı. Ama kocası buna izin vermemişti. “Sen de bana geldin. Beni cehennemimde yalnız bırakmadın.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Belki de sen benimkine gelmişsindir.”

“Her neyse.” Elimi kaldırdım. Sonra duraksadım ve yeniden bacağıma koydum. Barrons fiziksel sevgi gösterilerinden hoşlanan bir adam değildi. Seks dışında neredeyse hiç dokunmazdı. “Eee, ne yapacağım şimdi?”

Elimi tuttu. Parmaklarını benimkilere kenetledi. Eli kocaman ve güçlüydü. Benimki minicik kalmıştı. Gümüş bilekliğinin hemen üzerinde siyah ve kırmızı mürekkeple dövülen yeni bir dövme fark ettim. Kolunun üst kısmına doğru ilerliyordu. “Ne yapmak istiyorsun?”

Başımı omzuna yasladım. “Bu dünyadan gitmek ve kendime yakıp yıkmamın önemli olmadığı bir dünya bulmak. Yeniden kontrolü ele geçirene dek serbestçe hareket etmek.”

“Ah. Demek yakıp yıkmamanın önemli olmadığı dünyalar da var?” dedi alayla.

“Çıplak bir gezegene gidebilirim.”

“Önemli olan neye zarar verdiğin değil. Bir şeylere zarar vermen yeterince vahim zaten. Dünyada iki çeşit insan var. Yaratabilenler ve yaratamayanlar. Yaratıcılar güçlü ve çevrelerini değiştirip şekillendirebiliyor. Bütün varlıklar kendi çaplarında bir güce sahip olmak ister. Yaratamayanlar ise şu üçünden birini yapar. Ya vasatlığı kabul edip tatminsizliklerini etraflarındaki masumları ezerek dindirmeye çalışırlar. Ya bir yaratıcı bulup bir asalak gibi ona yapışırlar. Ya da yok ederler. Öyle ya da böy-

le, yaratamayan biri gücü hissetmenin başka bir yolunu bulur. Yıkım onlara güç gibi gelir.”

Geri çekilip yüzüne baktım. “Yani?”

“Sen bir yaratıcısın, yıkıcı değil. Yıkım asıl yıkıcı mahveder. Her zaman. Eninde sonunda. Ve bedeli ağır olur.”

“Yani?”

“*Sinsar Dubh* bir asalak. Sana yapıştı ve senden besleniyor. Kaçabileceğin bir yer yok. Bu savaşı içinde vereceksin.”

“Ama hasarı en aza indirebilirim.”

“Bunu da ancak kendi içinde yapabilirsin. Kitap başka bir dünyada bir yabancıyı öldürseydi belki aldırırmazdın. Ama o yabancı ve onu sevenler aynı ölçüde acı çekerti.”

“Pekâlâ. Anlamadığım şu. Bir yandan, yaratıcılar dışında herkesi salla diyorsun. Öte yandan, salla dediğin o insanların haklarını savunuyorsun.”

“Kimsenin hakkını savunmak gibi bir derdim yok. Sadece ister burayı, ister başka bir yeri yıkıp dök bir şey fark etmeyeceğini söylüyorum. Her hâlükârda bir şeylere zarar vereceksin. Bu senin savaşın. Kılı kırk yarıp kendini bazı şeyleri yıkmanın daha kabul edilebilir olduğuna inandırırırsan en önemli savaşı baştan kaybetmiş olacaksın. Savaşını bilmediğin bir bölgeye taşımanın sana bir faydası yok.”

“Sevdiğin insanların hayatına mal olsa da burada kal diyorsun. Doğru mu anlıyorum?”

“Yarı yarıya zafer kazandın zaten. Burada benimlesin. *Sinsar Dubh* ortada yok. Bunu kalıcı kılmanın bir yolunu bul.”

“Bir tavsiyen var mı?”

“*Sinsar Dubh* ne istiyor?”

“Bilmiyorum.” Barrons gelmeden önce Kitap’ın asıl amacını düşünüyordum zaten.

“Bence biliyorsun. Dünyanın bir parçası olmak istiyor. Yaşamak istiyor. Sen ne istiyorsun?”

“Aynısını.”

“Neden?”

“Her şey ters gitmeseydi belki mutlu olabilirdim de ondan!”

“Terslikler hep olacak. Mutluluğu beklemekle ancak ömrünü tüketirsin. Önemli olan, o mutluluğu bir savaşın ortasında bulabilmek.” Bir an konuşmadı. “*Sinsar Dubh* neden yaşamak istiyor?” diye sordu sonra.

“Bir bilsem,” diye mırıldandım. “Açgözlülükten mi? Sıkıldığı için mi? Yaşamaktan başka seçeneği olmadığı için mi?”

“Sen neden yaşamak istiyorsun?”

Ona baktım. Çünkü insanları seviyorum, demedim. *Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Neler başaracağını görmek istiyorum. Zaferlerini kutlamak, kayıplarının yasını tutmak ve seninle sevişmek istiyorum. Tanrım, neden sadece bir şeyleri kaybetmenin eşiğine geldiğimde dü-rüst davranıyorum?*

Çünkü hâlâ her şeye sahip olabileceğine inanıyorsun, dedi siyah gözleriyle. Ama olamazsın. Bu andan başka hiçbir şeyimiz yok aslında. Bunu kavradığında neyin önemli olup olmadığını anlayacaksın. Ve asıl değerli olanı asla bırakmak istemeyeceksin.

“Ama sana ait koca bir sonsuzluk var. Bütün anlar senin.”

“Hayır. Tıpkı senin gibi, benim de sadece bu anım var. Ölüm değer verdiklerimizi elimizden alan tek düşman

değil. Bir canavarın kontrolünü ele geçirdiğini düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Senin rızan olmadan bunu asla yapamazdı.”

Parmaklarımı açıp elini bıraktım. Islak saçlarımı silkeledim. “Hayır. Kitap’ı ben seçmedim. Onu içime ben almadım. Beni daha annemin karnındayken ele geçirmiş. Bunu kendi rızamla yapmadım herhâlde?”

“Sadece bu an var.”

“Senin hayvanınla başa çıkman çok kolay oldu tabii,” dedim buruk bir gülümsemeyle. Bütün bunlar çocuk oyuncayıymış gibi davranmıyor muydu? Sanki Kitap’ı şimdiye kadar alt edememem benim suçumdu.

“Öyle olduğunu hiçbir zaman iddia etmedim. Ama başardım. Oturup intihar mı edeyim, yoksa kaçayım mı diye düşünmedim. Benim kitabımda ikisinin de affı yok.”

“Kafamın içinden uzak dur!” dedim.

“Kontrolü nasıl geri kazandın?”

Birkaç saniye dudaklarımı kemirdikten sonra, “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Galiba uyuyakaldı.”

“Bunu ben de düşündüm.”

“Ama öncesinde güçten düştüğünü hissettim. Aksine, ben de güçleniyordum.”

“Ya uykuya daldıktan sonrası?”

“Bir bilsem! Sen söyle. Aklında bir fikir vardır mutlaka.”

“Tek yolu var. O olacaksın.”

Gözlerim hayretle irileşti.

“Unseelie hapishanesinin duvarlarındaki rünleri hatırla. Dirençten kuvvet alıyorlar. Direnme. Ol.” Ayağa kalkıp elini uzattı. “Gel.”

Ben de doğruldum. “Nereye?”

“Seni Chester’s’a geri götürüyorum.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. “Seni taşlarla birlikte kapatacağız.”

Bütün vücudum yay gibi gerildi. “Bana savaşmamı öğütleyip sonra da hiçbir şey yapamamam için bir yere mi tıkacaksın? Bunun bana ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Ya da Kitap’a. İkimizi de askıya alırsan onunla nasıl savaşırım?”

“Kitap uyandığı anda kontrolünü ele geçirebilir. Kendinden emin olamadığını sen söyledin.”

“Belki de onu yenmişimdir.”

“İnan, bundan ben de senin kadar hoşlanmıyorum ama başka çare yok.”

“Benim daha az hoşlandığımdan emin olabilirsin,” dedim öfkeyle. “Bir yere kilitlenecek olan sen değilsin.”

“Hayır. Ben sadece senin bir yere kilitlenmene katlanmak zorunda kalacağım. Acını paylaşamayacağım ve bu beni mahvedecek.”

İrkildim. Bu şekilde dile getirince ortaya oğluyla yaşadığına benzer bir tecrübe çıkıyordu.

“Ryodan oyun dışı. Jada zor dayanıyor. *Sidhe*-kâhinler Chester’s’da perişan vaziyette. Dageus bitik. Ve kara delikleri nasıl durduracağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. En azından başımızdaki belalardan birini defetmenin vakti geldi. Kitap şu an elimizdeki en acil sorun çünkü büyük bir yıkıma neden olabilir. Kitap henüz kendini affedemeyeceğin türden bir şey yapmadı,” diye ekledi kararsızca. “Hâlâ zamanla unutma şansın var.”

Bana bela gözüyle bakmasına takıldığım için onu doğru dürüst dinlemedim bile. Kendimi bir Tupperware’e tıklıp

göz önünden kaldırılan lezzetsiz bir sebze gibi hissediyordum. “Sonra ne olacak?” diye sordum. “Siz dünyayı kur-tarıırken ben elim kolum bağlı bekleyecek miyim? Diyelim dünyayı kurtardınız, ya o zaman? Beni kendi savaşımı ver-mem için serbest mi bırakacaksınız? Ya da başaramadığınızda tek seçeneğim kara bir delik tarafından emilmek mi olacak?”

Bir yere kapatılmak istemiyordum. Pasif kalmak iste-miyordum. Hayatımın kim bilir kaç haftasını çaresizlikler içinde kıvrınarak harcamıştım. Sonra birden kafamda bir şimşek çaktı. Barrons ne demişti? *Kitap henüz kendini affe-demeyeceğin türden bir şey yapmadı. Hâlâ zamanla unutm-a şansın var.* Bu da demek oluyordu ki, yine de korkunç bir şey yapmıştım. Birini öldürdüğümü biliyordum. Tanıdığım ve önem verdiğim birini. Gözlerimi kapadım.

“Şimdi anlıyor musun? Kitap gezegenimizi kara delik-lerden daha hızlı yok edebilir ve bu sırada sana geri dönüşü olmayan zararlar verebilir. Üstelik sadece fiziksel olarak da değil. Seni kapadığımızda taşları alabileceğim bir yere taşı-yacağım ve savaşmak için hür olacaksın.”

Gözlerimi açtım. “Neresiymiş orası?” Kimi öldürmü-şüm? Ellerimi yumruk yaptım. Bunu öğrenmek zorunday-dım. Jada’nın ve annemle babamın iyi olduğunu söylemiş-ti. Demek ki başka biriydi. Dokuzlar’dan değildi. Onlar yeniden doğardı. Bir *sidhe*-kâhin mi? Yoksa bir çocuk mu? Yoluma çıkan alelaide bir zavallı mı? Christian mı? Jayne mi? Yoksa hepsi mi? Belki de yüzlerce, hatra binlerce ki-şiydi.

“Dilediğin kadar uzun süre mücadele edebileceğin ve etrafa zarar vermekten çekinmeyeceğin bir yer. Önem ver-mediklerine bile,” diye ekledi kuru bir sesle.

“Sen böyle bir yer biliyorsun öyle mi?” Gözlerimi kustum. “Ah, başaramayacağımdan o kadar emindin demek? Kitap’ı açacağımdan emindin ve bunun için hazırlık yaptın, öyle mi?”

“İçinde henüz keşfedilmemiş bir ülke vardı. Bu sana iki seçenek sunuyordu. Ya başında sınırlarını zorlamaya hazırlanan küçük, manyak bir Hitler olduğunu bile bile oraya adımını bile atmayıp görmezden gelecektin. Ya da bir savaş başlatacaktın. Senden daha azını beklemezdim zaten.”

Kitap’ın içimde olduğunu öğrendiğim andan beri hissettiklerimi daha güzel ifade edemezdi. O iki seçeneğin ben de farkındaydım. Savaş seçeneği daha ağır basıyordu. O zaman, en azından tereddüt etmeyecektim. İki seçenekle yaşamak kelleyi koltuğa almaktan daha zordu.

Çünkü korku içinde yaşamaya yaşamak denemezdi.

“Ama oğlun için bir büyü almak istediğimde beni engelledin. Savaşımı o zaman da başlatabilirdim.”

Belli belirsiz gülümsedi. “O savaşı başlatman için acele ettiğimi iddia etmedim. Gel.” Yine elini uzattı.

Elini tutmak yerine parmaklarımı siyah saçlarının arasına geçirip onu başını eğmeye zorladım. Dudaklarımı onunkilere belli belirsiz değdirdim. Bir öpücüğü fısıldarcasına. Ona doğru eğildim ve kıpırdamadan bütün duyularımı açtım. O ana dair her bir ayrıntıyı beynime ve kalbime kazıdım. Sonra hapsedildiğim yerde bizi yeniden birlikte hayal edebilmek için. Başımı arkaya atıp bütün aşkı gözlerime yansıttım.

Uzun bir an için gözlerini benden ayırmadı. Ağzının kenarında bir kas seğirdi. İrislerinin derinliklerinde kırmızı kıvılcımlar yanıp söndü. “Zamanlaman berbat,” dedi gergin bir sesle.

“Hani anı onurlandıracaktık? Hani elimizde yalnızca o vardı? Demek ki zamanlamam asla yanlış olamaz.”

Çenemi kavradı, başım arkaya düştü ve beni ruhuma işleyen bir ateş ve şehvetle öptü.

Nihayet ayrıldığımızda elini tuttum.

Feth fiada’nın sözlerini tekrarlardı ve gecede kaybolduk.

Beni hapsetmek için. Belki de sonsuza dek.

KAFESTE

*A*nnem parmaklıkların ardında ağlıyordu. Başka şansı olmadığını söylüyordu. Anne ve babası ölmüştü. Babam gitmişti. Benimle baş edebilecek bir arkadaşı yoktu. O işe giderken beni bir köpeğe emanet edemezdi. Öte yandan geçimimizi sağlamak için çalışmak zorundaydı.

Bana mükemmel bir evlat olduğumu söyledi. Zamanı durdurma olayının elimde olmadığını biliyordu ve daha küçük olduğum için bunun bizi ne kadar büyük bir tehlikeye attığını anlayamıyordum. Olağanüstü bir zekâm olmasına karşın, bazı kavramlar bana uzaktı. Oysa ben bütün kavramlarla başa çıkabileceğimden emindim. Sadece korkusuzdum, o kadar.

Büyüdüğümde kafese gerek kalmayacaktı. Akşamları eve döndüğünde beni çıkaracağını umuyordum ama annem bu riski alamayacağını söyledi. Yeterince disiplinli değildim. Kaçacağımdan korkuyordu. Muhtemelen kaçırdım da.

Benim kötülüğümü istemiyordu.

Sadece yapması gerekeni yapıyordu. Bizim için. Benim güvenliğim için.

Yıllar geçti.

Bazı rutinler geliştirdik ve hayat devam etti. Farklı sizin hayat biçiminizse normalin nasıl olduğunu bilmezsiniz. Annem bana hep iyi davrandı.

O kafesin penceresinden bana yemeklerimi verdi, ben de ona kirli lazımlığımı.

Akşamları yerde yemeğimizi yedikten sonra bana ılık sabunlu su getirir ve kendimi yıkamama yardım ederdi. Sonra da parmaklıkların arasından uzanıp saçlarımı tarar ve örerdi.

Bazen kâğıt oynardık. Bana boyama kitapları ve pastel boyalar almıştı. Beğendiğimiz resimleri salonun duvarlarına asıyorduk. Özel gecelerde film kiralıyor ve mısır patlatıyorduk.

Doğum günlerim gelip geçiyordu. Her yıl heyecandan içim içime sığmıyordu çünkü BÜYÜYORDUM. Doğum günü menümüz hep aynıydı. En sevdiğim İrlanda yahnisi, soda ekmeği, kremalı mısır ve çikolatalı dondurma. Yemeğimizi yerken annemle bir gün özgür kaldığımızda yapacaklarımızı konuşuyorduk.

Kırdığının yerine yeni bir kanepa almıştı. Arkasındaki duvara da bir takvim asmıştı. Günlerin ve haftaların üzerine birer çarpı koymasına bayılıyordum. O çarpıların beni özgürlüğüme bir gün daha yaklaştırdığını biliyordum.

Annem bütün gün yoktu ama televizyonu açık bırakıyordu. Battanierlerim ve yastıklarım yanımdaydı. En sevdiğim yiyecekler de öyle. Lazımlığım bir köşede duruyordu.

Akşamları geldiğinde, saatlerce oyun oynuyorduk. Ya da bana hikâyeler okuyor ve o gün neler yaptığını anlatıyordu. Bazen de BÜYÜDÜĞÜMDE ve serbest kaldığımda yapacaklarımızdan konuşuyorduk.

Gerçekten de o günlerin geleceğine inanıyordum.

Bir gün kapak açılacak ve hayallerimizi gerçekleştirecektik.

Annem sık sık kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğimizi söylüyordu. KAYBETTİĞİMİZ ZAMAN. Bütün bu vaatler soluk günlerimin ışığıydı.

Ama biliyor musunuz? Bence birini bir kafese kapadığınızda, bunun nasıl bir kafes olduğunun önemi yok, her geçen gün biraz daha gerçekliğini yitirir.

*"Tanıştığımıza memnun oldum.
Adımı tahmin edersin herhâlde"*

JADA

Jada, Ryodan'ın ofisinde, ellerini ensesinde kenetlemiş, uzun bacaklarını masaya uzatmış oturuyordu. Botlarını çıkarmıştı. Masanın üzerinde duruyorlardı. İçi kıpır kıpır bir enerjiyle doluydu. Bir şeylerin olmasını bekleyerek vakit öldürüyordu. Ama bu konuda pek başarılı olduğu söylene-
mezdi doğrusu. Kendini yüksek güvenli bir hapishaneye kapatılmış gibi hissediyordu. Yine de, eğer Mac'i böyle geri alacaksa burada günlerce oturmaya razıydı.

Cruce bir süre önce ısınlanmıştı. Onlara mızrağı mümkün olduğunca çabuk geri vermelerini tavsiye etmişti. Bu arada o da Unseelie prensesine göz kulak olacak ve Kitap onu çağırdığında geri ısınlanıp onları uyaracaktı. Christian, Cruce'un hemen ardından ortadan kaybolmuştu. Klanının ihtiyaçlarıyla ilgileneneğine dair bir şeyler mırıldanmıştı.

Jada'yla Barrons mızrağı Mac'e geri vermenin bir yolunu bulmaya çalışırken, Barrons birden kulak kesilmişti. *Şansımız yaver gidiyor, demişti az sonra. Sadece Mac'i hissediyorum. Sinsar Dubh aradan çekildi. Burada kal. Ben Mac'in yanına gidiyorum.*

Ne yapacaksın?

Onu geri getirip taşlarla birlikte kapatacağım. Dördümüzün Mallucé'nin malikânesine girmesi zor olur.

Ama kontrol Mac'e geçtiyse savaşıyor ve kazanıyor demektir. Onu kapatmak savaşı kaybetmesine neden olabilir. Ona biraz daha zaman tanıyalım.

Kitap'ın zamanı dilediği gibi yönlendirebildiğini unuttun galiba? Cruce'un varsayımlarına katılıyorum. Sinsar Dubh mızrakla Kraliçe'yi avlayacak. Onun da gücünü elde ettiği takdirde önünde kimse duramaz. Ya şimdi, ya da hiç, Jada.

Jada tüm benliğiyle karşı koymak istemişti. Kafeslerden nefret ederdi ve Mac'i hapsetme fikrine dayanamıyordu. Bir şey rafa kaldırıldı mı, onu daha da gerilere itmek kolaylaşıyordu. Taa ki üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplanıp tamamen unutulana dek.

Bu mümkün değil, diye gürlledi Barrons. Sen de biliyorsun.

O zaman şeyi çağırayım... Barrons eliyle ağzını kapatıp onu susturmuştu.

Adını söyleme. Düşünme bile. Yoksa onu çağırmış olursun. O Fae pisliğin Mac'in yanına yaklaşmasını istemiyorum. Mac'i devre dışı bırakmak işine bile gelir. Bu işi benim adamlarımla halledeceğiz.

Bununla birlikte, Jada'yı Ryodan'ın cam evinde bırakarak gitmişti.

Etrafına bakınıp omzunu silkti ve ayağa kalktı. Boş boş oturmaktansa odayı karıştıracaktı.

Gelgelelim, odası da adamın kendisi kadar ketumdu. Yığınlarca belge ortadan kaybolmuştu. Dosya dolaplarının içindeki dosyalar bomboştu. Jada şüphelerinde haklıydı galiba. Ryodan'ın ona işkence etmekten başka bir işi yoktu. Çekmecesinde bir kalem bile bulamadı.

Gözlerini kısıtı. Bir keresinde onun kontratını koyduğu gizli bölmeyi hatırlamıştı. Ryodan'ın onun gibi kaç tane gizli bölmesi vardı acaba? Deminden beri en bariz yerlere bakıyordu. Ryodan'ın bir sır küpü olduğunu nasıl unuturdu?

Sandalyeyi çekip yere çömeldi ve masanın etrafını yoklamaya başladı. Üzerini, kenarlarını, ayaklarını. Sonra gözlerini kapadı ve bütün farkındalığını ellerine aktardı. Bir anormalliğe rastlamaları uzun sürmedi.

Bir bölmenin kapağını yana kaydırarak açtığında gözlerini de açtı. Tekrar iskemleye oturdu. Karşısında bir dizi siyah, kare düğmeyle kaplı, sık bir çekmece duruyordu. Onlara sırayla basıp bir şeyler olmasını bekleyerek etrafına bakındı.

Monitörler. Lanet monitörler. Müstakbel kralın tahtından kulübünün her bir köşesini izleyebileceği bir dürbünü olacaktı tabii.

Teker teker düğmelere basıp bekledi. Kulübün en özel yerleri ekranlarda belirip kayboldu. Enteresan bir manzara-ya rastlamadı.

Dur bir dakika.

İki düğme geri gitti. Kat haftalardır kayıptı. Sanki onu görmüştü ama emin de değildi.

Evet, oydu. Yine Kasteo'yla birlikteydi. Dev bir aynanın önündeki kırk beş derece açılı banklarda kim bilir kaç kiloluk ağırlıklarla göğüs çalışıyorlardı. Mükemmel bir uyum içindeydiler.

Katarina sıkı kol kası ve kanat yapmıştı.

Jada ona hayretle baktı. Sakin, narin ve duygusal Katarina McLaughlin, Chester's'da yaşıyor ve yer altında bir savaşçı olmaya hazırlanıyordu, öyle mi? Dokuzlar'dan birini, özellikle de ağzını bıçak açmayan efsaneyi onu eğitmesi için nasıl kandırdığı bir muammaydı. Ryodan burada olduğunu biliyor muydu?

Tabii ki biliyordu. Monitörleri vardı ya.

Kaşlarını çattı. Kasteo, Kat'e talim yaptırıyordu ama Ryodan ona hiçbir şey öğretmiyordu. Oysa Jada zayıf, naif ve temkinli Katarina McLaughlin'den daha iyi bir öğrenci olurdu. O bir Valkür'dü. Çelikten dövülmüştü ve bunu ispatlayacak bir kılıcı bile vardı.

"Sana feci kılım, Ryodan," diye söylendi. Öyle ki, şu anda kafasını hiç acımadan defalarca kesebilirdi. Hem de kusmadan. Hatta zevkle. Ryodan onun eğitmeni olmayı kabul edene dek.

Bir düğmeyi daha yumrukladı. Bir süre izledi. Sonra derin bir nefes alıp görüntüyü kapadı. 4. Kat şu anda aklını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ama görüntülerde Dokuzlar'dan biri vardı. Onu daha önce sadece uzaktan görmüştü. Barrons'un Mac'i Pri-ya komasından kurtarmak için adamlarını manastıra getirdiği gün. O gün Dokuzlar'ın hepsi oradaydı. Bazıları yüzlerini kapüşonlarıyla gizlemişti. Diğerlerinin başları açıktı. Kor gibi yanan gözlerini hatırlıyordu. Hepsinde de otomatik silahlar vardı.

Bir düğmeye daha bastı.

Ve donup kaldı.

Kat'le Kasteo'dan sonra kolay kolay şaşırmayacağını sa-
nıyordu ama bu yeni görüntüyle âdeta dili tutuldu.

Nihayet, "Hadi be!" diye fısıldadı. Lazarus yaşıyor
muymuş?"

Kimse ona tek kelime etmemişti. Nasıl olurdu? Ryodan
İskoçya'ya gömülmesi için kimin cesedini yollamıştı?

Gözlerini kıstı. Yanındaki uzun boylu ve karanlık
gölgeyi hemen tanıdı. Christian. Kanatları kapalıydı ve
Lazarus'tan biraz uzakta duruyordu. Başka kim biliyordu?
Onun dışında herkes mi?

Kapı açıldı. Barrons yanında Mac'le içeri girdi. Onları
Fade'le Lor izledi.

Jada ayağa fırlarken bacağıyla bölmeyi kapamaya çalış-
tı ama başaramadı. Monitörlere bakmayacak kadar meş-
gul olduklarını umdu. Zaten pek az kişi yukarı bakardı.
Çoğunluk sadece göz hizasındakileri görürdü.

"Dani," dedi Mac solgun bir gülümsemeyle. "Seni gör-
düğüme sevindim."

Bir zamanlar Mac'e malum kişi diyordu çünkü adını
her söylediğinde, hatta hatırladığında bile kalbi sızlıyordu.
Ama dün gece yine iki kardeş gibi konuşmuşlardı. Mac
onu affetmişti, onu kurtarmak için kendini feda etmişti.
Kalbinin buzları erimeye başlamıştı.

"Ja..." diye başladı ama sonra boş verip "Selam, Mac,"
dedi. Sahiden ne önemi vardı ki? Onu gereksiz yere düzelterip
duruyordu. Hem Mac onun değiştiğini biliyordu ve bunu
kabullenmişti. Kendini Jada ilan etmesinin başlıca nede-
ni onu baş belası bir ergen olarak tanıyan *sidhe*-kâhinlerin

karşısına bir lider olarak çıkmasıydı. Onu kabullenmeleri için bu yola başvurmuştu. Kendini Mega olarak bildikleri kabadayı kılıklı, burnu havada ve vurdumduymaz kız olarak tanıtsaydı bunu asla yapmazlardı.

“Dani, hayatım,” dedi Lor gergin bir sesle, “monitörleri kapatır mısın, lütfen?”

Jada burnundan soluyarak ona buz gibi bir bakış fırlattı. Neler döndüğünü onlara da anlatmalıydılar. Mac’in de bilmeye hakkı vardı. Bir ekip miydiler, değil miydiler? Yok, belli ki değillerdi işte. “Bana Dani diyebileceğini kim söyledi? Ya da *hayatım*? Benden sır saklayanlarla samimi olmam. Bundan sonra hepiniz Jada diyeceksiniz.” Mac’e dönerken bakışları yumuşadı. “İyi misin?”

Lor kaşlarını çatarak masaya yaklaştı. Düğmelere bastı ve paneli kapayıp tekrar kapının oraya döndü. Bacaklarını omuzları genişliğinde açıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Daha iyi zamanlarım olmuştu,” dedi Mac temkinli bir sesle. Ofise girip masaya yaklaşırken gözleri Jada’nın bilekliğine takıldı. Ona elini uzattığında Jada gerildi ama Mac alnına düşen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmakla yetindi. “Seni özledim,” dedi.

Jada sıkıntıyla kıpırdandı. “Dostum. Biraz alan tanı. Beni daha dün gece gördün.”

Mac’in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana dostum muhabbeti yapmanın hoşuma gideceği günlerin geleceğini hiç düşünmemiştim. Geri döndüğüne sevindim. Bizi özlemişim.” Gözleri yine bilekliğe kaydı. “Zombiyiyen-hayaletler hâlâ ortalıkta geziniyor. Çöpçü de öyle. Bileklik sayesinde seni bulamıyorlar. Sakın çıkarma.”

Jada başını salladı.

“Barrons’un sözünden çıkma. Ne diyorsa yap. Bir planı var.”

Jada başını hafifçe yana eğdi.

“Bir de ne olur bir ara Ryodan’la konuşmaya çalış. Gerçekten konuşmaktan söz ediyorum. İki yetişkin gibi. Bence istediğin her şeyi yapar. Kibarca söylediğin sürece. Barrons da aynı. Başa çıkması kolay değil ama doğru düğmelere basarsan ona her istediğini yaptırırsın.”

“Barrons burada, Bayan Lane ve düğmesi filan yok,” dedi Barrons sertçe. Lor bıyık altından güldü.

Jada, Barrons’a bakarken Mac’e planlarından söz etti mi acaba diye düşünmeden edemedi. Yoksa ona sürpriz mi yapacaklardı? Sonra bu ihtimali aklından çıkardı. Barrons’un niyeti bu olsaydı, ona taşlardan birini verirdi.

Mac’in abla nasihatlerine bakılırsa, belki de biliyordu. Yine de “Bu işte bizimlesin yani?” diye sordu.

Mac’in yeşil gözleri birdenbire iki karanlık göle dönüştü. “Havanı alırsın, aptal kaltak!”

Ve Mac kayboldu.

"Açtım ve bu sizin dünyanızdı"

AOIBHEAL

*A*dı, Zara'ydı. Adamın sembolü zihninin özümseyemeyeceği kadar karmaşıktı.

Kadın ırkının saygıdeğer şifacılarındandı.

Adam bir tanrı kraldı. Uzun süren yalnızlığından yarı delirmişti.

Zara evrenlerin hâkimi yüce ve bilge Varlık'ın hizmetkârıydı. Onun bağlılığı taşa toprağa değil, hem her şeye, hem de hiçbir şeyeydi.

Vahşi ve özgürdü. Ormanların, yıldızların ve denizlerin en güçlü cadılarından biriydi. Her bir nefesi neşe doluydu. Adı, halkının her ihtiyaç duyduğunda mırıldandığı bir duaydı.

Her yakarışa cevap verirdi. Kâh ateşi yükselen bir çocuğu, kâh yaralı bir hayvanı iyileştirirdi. Fırtınadan zarar gören ağaçların yardımına o koşardı. Şifa dağıtır, besler ve onarırdı. Gerektiğinde de, son nefesini verenlere eşlik ederdi. Ölüm baş-

ka bir hayata açılan kapıydı. Canlıların ruhlarını görebilirdi. Renklerini, şekillerini, zayıf ve güçlü yanlarını. Herkesin ruhunu hissedebilirdi. Evrendeki her şey tam da olması gereken yerdeydi.

Ve bazen kimseye bağlı olmamak yalnızlık demekti. Geceleri evlerin pencerelerinden sevişen insanları izlerdi. Onların bebekler yapıp, kendilerine gelecekler yaratmalarını. Çiftleşme mevsiminde, koruduğu hayvanları izlerdi. HER ŞEYE bağlı olmanın da bir bedeli vardı.

En azından o öyle düşünürdü.

Sonra adam geldi.

Aoibheal başını sertçe iki yana salladığında buzlar kırıldı. Buz parçaları Kral'ın kadife siyahı karanlığında yere düştüğünde bir şangırtı koptu.

"Hayır," diye fısıldadı.

Aynanın içine girdiği anda sanki onu emdi. Onu gümmüşü özünün içinde sakladığı bir anılar baloncuğuna doğru çekti. Birden kendini bambaşka bir yerde buldu. Puslu ve sık bir ormanda kahkahalar atarak koşuyordu. Parlak kanatlı, meraklı mı meraklı bir T'murra sürüsü yaprakların arasından fırladı. Onu kovalıyorlardı.

Bildiği bir yerde.

Terk ettiği için dövündüğü bir yerde.

Burayı bütün varlığıyla tanıyordu. Burada doğmuştu. Gezegenin elementleri, mineralleri ve sularıyla şekillenmişti.

T'murra'ları onun dünyasına Kral getirmişti. Ona verdiği ilk armağandı.

Başka bir hediye seçse, süngüsü bu kadar çabuk düşmezdi belki. Zira maddiyata önem vermezdi. Ama Kral

onun için parlak kanatlı canlılar seçmişti. Kırmızı ve altın gagalı kuşlar. Öylesine âhenkle ötüyorlardı ki, bazen dile gelivereceklerini sanıyordu. Ama sadece gün doğarken ve batarken cıvıldıyorlardı. Sabahları ona günaydın ve akşamları iyi geceler der gibi.

Onun gibi biri böyle bir hediyeye karşı koyamazdı.

Kral'ın armağanı yüreğine dokunmuş ve ruhunu okşamıştı. Onları onun için seçtiğini düşünmüştü çünkü Kral da dünyanın küçük yaratıklarını seviyordu.

"Zara," diye fısıldadı yine ve buzlar kırıldı.

Yıldızların ışığıyla aydınlanan ve Roma'daki tarihi Kolezyum'un iki katı büyüklüğündeki odaya baktı. Zemine egzotik ve baharatlı kokular saçan, kadifemsi taç yaprakları saçılmıştı. Havada minik, siyah elmaslar yüzüyordu. Mavi ateşler saçan gece yarısı böcekleri. Yıldızlarla bezeli gece gökyüzüne doğru uzanan siyah buz kütleleriyle arasında, odanın büyük bir kısmını kaplayan kadife perdeli, dev bir karyola vardı. Karşı duvarda mavi-siyah bir ateşin doku-naçları tavana kadar uzanıyor ve orada mavi buharlar saçan muhteşem bir yıldız yağmuru oluşturuyorlardı.

Odada karyoladan başka tek bir mobilya daha vardı.

Küçük bir masa. Üzerindeki şeffaf şişe, altın bir sıvıyla doluydu. Şişenin dar ağzından dumanlar yükseliyordu.

Pelerininin eteklerini toplayıp ona doğru süzülüşünde ezdiği taç yapraklarından baharatlı kokular yükseldi. Birinin onu bunu yapmaya zorladığı hissi bütün benliğini sardı.

Şişenin yanında kalın bir parşömen yaprağı duruyordu ve üzerinde şu yazılıydı:

HATIRLAYACAK CESARETİN VAR MI?

Yanılmıştı.

Kral onun aynasından geçeceğini biliyordu.

Öyleyse neden onu oraya hapsedip seçtiği şu iksir her neyse zorla boğazından aşağı akıtmamıştı?

Eskiden onun metresiydi. Kim bilir onun için seve isteye kaç iksir içmişti? Ona nasıl etki ettiklerini kim bilebilirdi?

Ama Kral onu hiçbir şey için zorlamamıştı.

Aksine, ona daima seçenekler sunmuştu.

Yıldızlı gökyüzünün bir köşesinde ve yüksekte gözüne bir kıpırtı ilişti. Aradaki mesafeden ayrıntıları seçemiyordu. Gecenin bu vaktinde bu şey tesadüfen odasında olamazdı. Şişeye sırtını dönüp yatağın ucuna doğru yürüdü ve yukarı baktı. O kadar uzun bir süre kıpırdamadı ki, yine donup kaldı.

Bir zamanlar, aşklarının ateşinin cayır cayır yandığını duymuştu. Öyle ki, birbirleri için yapmayacakları yoktu. Birlikte koca evreni gezdiklerini ve nefes kesici yeni dünyalar keşfettiklerini duymuştu.

Evet, sadece duymuştu.

Buna dair bir anısı yoktu. Ya da böyle bir arzusu. Onun hiçbir parçasını istemiyordu.

Artık kim olduğunu biliyordu. Hayatı ondan çalınmıştı. Bu kadarı yetmişti.

Buz tabakasını kırarken yıldızlı tavanda çırpınan şey dalışa geçti. Mücevher rengi kanatları Kral'ın odasının siyah duvarlarıyla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu.

T'murra usulca sol omzuna kondu, yumuşacık kanatlarını silkeledi ve pelerininin kürk yakasını didiklemeye başladı.

Kahrolası pislik!

Aşklarını tazelemek için bu yolu mu seçmişti? Sözde ona yeni başlangıçları hatırlatıyordu. Onu merak ettirerek baştan çıkarmaya çalışıyordu.

T'murra pençelerini pelerininin kumaşına geçirdi ve birlikte buzları kırarak yeniden şişeye doğru döndüler.

Bu kez parşömende yeni kelimeler yazılıydı.

Işıklı Saray için Unutma Kazanı

Zira onlar aptal ve bunu kullanacaklar

Karanlık Saray için Hatırlama İksiri

Zira onlar korkusuz ve bunu seçecekler

Böyle bir iksirin varlığına dair efsaneler duymuştu. Kazandan içmeyenlerin bile zamanla birlikte anılarını unutacağı söyleniyordu. İksir, zihni örümcek ağlarından temizliyor ve her bir hatırayı doğru zamana ve yere yerleştiriyordu. Eski Kral'ın onu her gün içtiği söylenirdi. Tek bir hatırayı bile unutmak istemiyordu. Ama zihnini dolduran bilgiler fazla gelince sonunda aklını kaçırmıştı. Fae arasında o kadar çok hikâye dolaşırdı ki, gerçeği masaldan ayırmak imkânsızdı. Dolayısıyla iksirin gerçek olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı.

Ama birçok konuda haksız çıkmıştı.

Omzundaki T'murra'yı okşarken dalgın gözlerle şişeye ve içindeki altın sıvıya baktı. Bu arada, T'murra da yakasını bırakıp kulak memesini ufak ufak gagalamaya başladı.

Ölümlü metres olarak hayatından sökülüp alınmış ve bir Fae'ye dönüşüp kraliçeleri olmuştu. Neden? Fazlasıyla

yumuşak başlı olduğu için kraliçeliğe uygun mu bulunmuştu? Onu bu role seçen kişiyi hayal kırıklığına uğrattırsa, yine mi hafızasını silecekti? Anıları ondan alınmıştı. Altı bin yıl önce korktuğu gibi, sadece bir kere değil, defalarca. Sonuçta uzun bir süre Kral'ın metresiydi. Varlığı ve özü ondan çalınmıştı. Kaç hayat yitirmişti? Hem de ne uğruna? Başka bir ırka hükümdarlık etme gururunu yaşamak için.

Kral'a inansaydı, bunu ona Cruce'un yaptığına, sevdiğinin yanından asla kendi isteğiyle ayrılmazdı. Kral'a inansaydı, Kral'ı bir canavar olarak lanetleyen notu ona Cruce'un zorla yazdığını ve eğer iksirden içseydi, ona yeniden âşık olacaktı.

Ona yeniden âşık olmak istemiyordu.

Aşk onu bir Fae piyonuna dönüştürmüştü. Onların satranç tahtasında bir ileri iki geri gidip gelirken yaralanmış ve değişmişti. *Bakın, bir piyon! Hayır, o bir kraliçe! Ah, yine piyon oldu! Bu sefer onu kale mi yapsak?*

Ve ne için?

Sonunda kendini burada bulmuştu işte.

Yapayalnız. Varlığı sihirli iksirlerle parçalanan ve artık kim olduğunu bile bilmeyen bir kadın olarak.

Gözlerini kısıarak şişeye baktı.

Kral'ın sunduğu hiçbir şeyi kabul etmek geçmiyordu içinden. Ama iksiri içmezse, hayatının geri kalanını ki, Yaradılış Şarkısı bulunmazsa sandığından çok daha kısa bir ömrü olacaktı, şimdiki kimliğinde tüketecekti. Üzerindeki pelerinden ve hükmetmesi gereken insanlardan nefret eden, mutsuz bir Fae kraliçesi olarak. Dünya ölürse, o da bu kadın olarak ölecekti. Hep merak eden ve hiç öğrenemeyen kadın.

İç çekti. Omzundaki T'murra cıvıldadı.

"Zara," diye mırıldandı.

T'murra başını yana eğip ona merakla baktı. "Vırk! Zara," diye cıyıkladı onu onaylarcasına.

Kral'ı ona çeken Zara'nın neşesi idi. Tutkulu ve vahşi tabiatına ve yaptığı her işe karşı duyduğu dizginlenemez sadakate tutulmuştu. Aynadaki anıda bu da vardı.

O varlığından böylesine bir coşku duymanın ne demek olduğunu bilmemişti hiç. Bunu bırakın hatırlamayı, tahayyül bile edemiyordu. Yalnızca tarafsız bir izleyiciydi, o kadar. Böyle duygulara dair kayıp anıların ona ne faydası olacaktı ki? Artık bir Fae'ydi. Ancak sığ hisler duyabilirdi. O hatıralar ona ancak bir daha asla yaşayamayacağı türden bir hayatın soluk anıları olarak işkence edebilirdi. Hangisini seçmeliydi? Mutsuzluğu mu, yoksa ebedi bir kaybetme duygusunu mu? Sonunda ikisi de aynı kapıya çıkmıyor muydu?

Metres, Fae'ye dönüşmek istememişti. Bir ölümlü Fae olduğunda ruhunu kaybederdi.

Zara ruhunu her şeyin üzerinde tutardı ve şimdi bir ruhu yoktu.

Şişeyi aldı. Elinde usulca çalkaladı. İçindeki altın sıvıya ve dar ağzından yükselen yanardöner dumanlara baktı. Seçeneklerini bir kez daha gözden geçirdi. Her seferinde karşısına yeni bir kördüğüm çıktı.

Sonunda aklını susturdu ve kararını içinde kalan son duygu kırıntısıyla verdi.

Şişeyi dudaklarına götürdü ve içti.

"Ben bir düğümüm, çöz beni"

MAC

Göz açıp kapayıncaya kadar bedenimden ayrıldım. Kendimi benim söylemediğim ve asla söylemeyeceğim kelimeleri saf ederken bulduğum an, *Sinsar Dubh*'un müthiş iradesi tarafından ele geçirildim. Bedenimden kazındım ve tekrar kutuma tıklıldım.

Beni küçümsemeye kalkışma sakın, diye mırıldandı. Senin sahibin benim, bebeğim. EBEDİYEN.

Beni o karanlık yere tıkıp kapağı kapadığında *ha siktir*, diye düşündüm.

Benim vücudumda beni kapatabileceği gizli bir bölme yoktu ki.

İçimde açık ya da kapalı gerçek bir kitap olmadığı gibi. *Sinsar Dubh* benim için iki süslü püslü hayal yaratmış ve mükemmel bir pazarlama yapmıştı. İkisinin de inançlarıma sızmasına izin vermiş ve hapsolmuştum. Bunu Kitap yapmamıştı.

Hepsi benim avanaklığımı.

İnanırsanız gerçek olur.

Bedenimden yoksun kaldığım anda bu gerçeği bütün netliğiyle gördüm. Var oluşumun temel taşı. Sadece benim değil, herkesin. Kurban olmanın en emin yolu nedir? Kendini kurban olarak görmek. Ya kazanmak için? Bir şampiyon olduğunuza inanmalısınız.

Kendimi aslında var olmayan kutumun kapağını bir tekmede açabilecek somut bir varlık olarak hayal ettim. Etrafımdaki sınırların, aslında oldukları hiçliğe karıştığını.

Dimdik durdum. Öfkem sınırsızdı. Sayamayacağım kadar çok nedeni vardı ama öncelikle Jada'yla sıcak bir diyalogumuz olmuştu. Ona Dani dememe izin vermişti. Gözlerinin derinliklerinde o eski pırlırtıyı görmüştüm. Bizim kız hâlâ oradaydı ve yeniden sahneye çıkacağı anı bekliyordu.

Sonra benim ağzım ona *aptal kaltak* demişti.

Ve bu, beni fazlasıyla öfkeliendirmek için yeterli bir sebepti.

O kelimededen nefret ediyordum. Bir nedeni yoktu. Dani'nin gözlerindeki hüsrana ve Kitap'ın beni yeniden ele geçirdiğini algıladığı o kısacık hayal kırıklığı anı içimi sıplatmıştı. Öyle demek istemediğimi biliyordu şüphesiz ama asıl sorun bu değildi zaten. Psikopat işgalcim beni oyuna getirmişti.

Yine!

Kaç kere daha bu manyaklık şelalesinin kurbanı olacaktım?

Benim neyim vardı?

Bana büyü filan yapmıyordu ki. Ben oydum, o da bendi. Beni yalanlar ve kandırmacalarla elinde oyuncak etmişti.

Bilincimi yaydım. Gözlerimin arkasına çöreklenip baktım.

Kutudan kurtulmuştum ama vücudumun kontrolü tamamen Kitap'ın elindeydi. Uzuvarımı hissedebiliyordum. Gözlerimden dışarı bakabiliyordum. Ama onları kontrol edemiyordum. Pasif bir gözlemciden ibarettim.

Elim Jada'nın boynundaydı ve çılgınca boğazını sıkıyordum. Elimi göremiyordum çünkü görünmezdi ama parmaklarımın etine gömüldüğünü hissedebiliyordum.

Ona kaltak demiştim ve şimdi de onu boğuyordum. Öfkem ikiye katlandı.

Kalıp ölümünü izlemene izin verdim, dedi Sinsar Dubh şeytani bir zevkle.

Ölümünü izleyecekmişim! Kıçımı ye!

Oradaydım. Hiçbir yere gitmiyordum ve Dani asla ölmeyecekti. Kitap'ı Dani için açmıştım. Şimdi de onun için yok edecektim. Bütün irademi Dani'nin boynundaki ele yoğunlaştırdım.

BIRAK ONU BIRAK ONU. Bütün irademle tekrarladım.

ASLA, diye gürledi *Sinsar Dubh* ve beni bir kâğıt kadar incelenek ezdi. Az kalsın uzuvlarımdaki pasif varlığım patlayıp dışarı fişkıracaktı.

Jada'nın boğazındaki parmaklarım zalimce kıvrıldı. Boğulur gibi sesler çıkararak elimi tırmalıyordu.

Kitap birdenbire nasıl bu kadar güçlenmişti? Yine elime odaklandım. Ama bu kez tek bir parmağıma. Onu etkileyebilirsem...

Güçlü bir kol arkadan boynuma dolandı ve hızla çekti. Kitap, Jada'yı bıraktı. Vücudumu görünmez yapmasına rağmen yerini belli etmişti.

Bunu ilgiyle gözden geçirdim. Demek ki, yenilmez değildi. Bazen hata yapabiliyordu.

Kitap benim dudaklarımla sessiz kelimeler söylüyordu. Birden bir düzine kadar kopyam var oldu. Ofis Mac'lerle doldu. İkizlerime baktığımda berbat göründüğümü fark ettim.

Lor'la Fade hemen savaş moduna geçip ikizlerime saldırdı.

"Gerçeği bende. Hâlâ görünmez!" diye gürlledi Barrons.

Bu doğru olabilirdi ama öbür Mac'ler Lor'la Fade'in sırtlarına atlayıp onları çılgınca yumruklamaya başladı. Kitap ya görüntüleri somutlaştırabilen bir büyü yapabiliyordu. Ya da inanılmaz gerçekçi görüntüler yaratabiliyordu. Her iki şekilde de sonuç aynıydı.

Bu bilgiyi kardeşim Alina'ya uyarladığımda bir an zaman durdu sanki. O da mı bir illüzyonu? Belki de hiç dirilmemişti. Herkesi kandırabilecek kadar inandırıcı bir kurmacadan ibaretti. Şu Mac'lerden birini sorgulasam onlar da Alina gibi geçerli cevaplar verebilir miydi? Şimdi Kitap istediğini aldığına göre, Alina çoktan yok mu olmuştu?

Kitap boynuma dolanan kolla savaşmadı. Bunun yerine kaburga kemiklerimin yanından bir şey geçti ve mızrağın Barrons'un vücuduna saplandığını hissettim. Boğazını sıkarken onu Jada'dan almış olmalıydı. Jada ani değişiminin şaşkınlığıyla yeterince hızlı davranamamıştı. O sırada ben de kutumu yok edip gücümü keşfetmeye çalışıyordum.

Yumuşak bir iç çekiş duydum. Barrons öfkeyle gürlledi ve boğazımdaki kolu gevşedi.

Kitap hızla eğilip onun elinden kurtuldu ve sırtını duvara yapıştırdı. Gözlerimi sola çevirmek için çırpındım. Barrons'un ne kadar kötü yaralandığını görmek istiyordum ama Kitap bana karşı koydu. Göz ucuyla Barrons'un ayağa kalktığını görünce rahat bir nefes aldım. Mızrağımı ona son saplayışında ölmüştü zira.

Birden Mac'ler hareketsiz kaldı ve kulakları sağır eden bir melodi duyuldu. Kitap da dâhil odadaki herkes kulaklarını tıkadı. Bu cehennem senfonisi korkunç bir kreşendo-ya tırmandı. Titreşimini kemiklerimin derinliklerine dek hissettim.

Ofisin cam duvarları sarsılmaya başladı. Sonra birer birer çatladılar. Yer altımızdan kaydı. Camlar patladı.

Havayı tırmalayarak alttaki dans pistine düştüm. Vücudum cam yağmurundan kaçmak için itişip kakışan insanların ve Seelie'nin arasında ezildi.

Barrons üç metre kadar ileriye, iri bir cam parçasıyla korkunç bir şekilde başı vücudundan ayrılan bir kulüp müşterisinin üzerine düştü. Kanların içinde debelenerek ayağa kalktı. "Nereye gitti?" diye böğürdü.

Lor çığlıklar atan bir grup kadının arasına düştü. Fade yanındaki masaya çarpıp onu ağırlığıyla paramparça etti.

"Yine kayboldu," diye tısladı Lor.

Jada pervane akımının bir yerlerinden bağırdı. "Bulun onu! Mızrağı aldı. Çok geç olmadan onu durdurmalıyız!"

Ama beni asla bulamayacaklardı. Ben görünmezdim.

Kitap beni de yanında sürükleyerek yolu yarılamıştı bile.

*

İstmeden geceye çıktığımda, bir kere daha vücudumun kontrolünü ele geçirmeye çalıştım. Öfkeyle ayaklarımı durmaya zorladım. Mızrağı erişemeyeceğim kadar uzağa fırlatmaya. Mızrakla daha tehlikeliydim. Sırf bu bile ondan kurtulmam için iyi bir nedendi.

Hiçbir şey olmadı. Vücuduma söz geçiremiyordum. Neyi yanlış yapıyordum? Eksik unsur neydi? Barrons bana neyi söylememişti? Beni neden Kitap'ın ölümcül bir planı olduğuna dair uyarmamıştı? Belki onu durduracak bir yol düşünürdüm. Ah, bir de nasıl hareket edeceğimi keşfedebilseydim.

İçimden başımı sallayıp iç çektim. Bana neden söylemediğini biliyordum. Kimi öldürdüğümü söylememesi de bundandı. Beni daha da endişelendirmek istemiyordu. Zaten yeterince derdim olduğunu düşünüyordu. Barrons bunu bekliyordu ya da beklemiyordu ama Kitap benimle yine oyun oynuyordu. Benimle paylaştığı bütün bilgilere Kitap da ulaşabilirdi.

Şimdi de benimle oynuyordu işte.

Beni nasıl bu kadar çabuk kandırmıştı? Barrons'un bana yaklaşmasına nasıl müsaade etmiştim? *Sinsar Dubh*'un nasıl bir entrikacı olduğunu biliyordum. Barrons'un beni değer verdiğim insanların arasına götürmesine nasıl göz yummuştum? Aptal kafam!

Her seferinde ona nasıl aldanıyordum? İnançlarım neden Kitap'ınkilerin önüne geçemiyordu? Gücüyle üzerimde baskı kurmaya nasıl devam edebiliyordu?

Cevapların Kitap'ın tabiatında yattığına karar verip aramızdaki farkları gözden geçirdim.

Ben iyiydim, o kötü.

Ben merhametliydim, o acımasız.

Ben seviyordum, o nefret ediyordu.

Hayır, nefret değildi. Üstünlük kompleksinden iki duygu durumu doğmuştu o kadar. Planları sekteye uğradığında öfkeleniyor ve amaçlarından birine ulaştığında seviniyordu. Gerçek bir hisse...

Birden hayali kafamın içinde hayali bir şimşek çıktı. Tabii ya! Her seferinde aldanmamın sebebi duygularımdı. Sevgi, umut, tutku, korku, şüphe ve akıl karışıklığı beni kör ediyordu. Kitap kazanıyordu çünkü bunlar onda mevcut değildi.

Nasıl savaşıcağım? diye sormuştum Barrons'a.

O olacaksın, demişti.

Bununla Kitap'ın vahşiliğine ve şiddet gösterilerine bir nebze ortak olmamı kastettiğini sanmıştım. Onu tamamen etkisinde kaldığıma inandıracak ve en beklemediği anda saldıracaktım.

Ama Barrons'un kastettiği bu değildi.

Gerçekten o olmamı tavsiye ediyordu.

Onun gibi olmamı.

BİZLER ARZUYUZ.

ŞEHVETİZ. AÇGÖZLÜLÜĞÜZ VE EN YÜKSEĞE GİDEN YOLLARIZ, demişti Kitap uykuya dalarken.

Sinsar Dubh iştah ve hıstan ibaretti. Duygulardan arınması etrafındaki her şeyi soğukkanlılıkla ölçüp biçmesini sağlıyordu. Ben duygularımla meşgulken, Kitap'ın aklında sadece beni ele geçirmek için duyduğu iştah vardı. En yükseğe giden yollarıyla arasında hiçbir engel yoktu. Ne büyük bir avantaj! Ve ben hissettiğim sürece onun her zaman bu avantajı olacaktı. Her zaman benim bir ya da on

adım önümde olacaktı. Benim bir duygu kasırgasının içinde oradan oraya sürüklenmem işine geliyordu. Duygular yüzünden odak noktamı yitiriyordum.

İçimden öfkeyle tısladım. Pislik! Benim eksik yanımı kullanıyordu.

En azından, artık son birkaç ayın neden bu kadar bulanık geçtiğini anlıyordum. Bir şey beni dürtüp duruyordu. Kim bilir bilinçaltımı nasıl yalanlarla beslemişti? Belki de ben uyurken kulağıma olmadık şeyler fısıldamıştı. Ne kadar ileri gittiğini bilmeme imkân yoktu. Ama bildiğim tek bir şey vardı. Etime yapışan bu keneyi söküp atmadığım sürece bana rahat yoktu.

Kitap Chester's'ın yıkılan doğu duvarından geçtiğinde bir kadın ve bir erkek gördü. Yavaş adımlarla ve el ele yürüyorlardı. Görünmez olduğum için orada olduğumun farkında bile değillerdi. Kitap büyüler mırıldanarak kafalarından tuttu ve kafataslarını birbirine vurdu. Çarpışan iki yanak birbirinin içinde eridi. Sonra Kitap kafalarını birbirine biraz daha bastırdı. Kalçaları, kaburgaları ve bacakları da iç içe geçti. Tenleri ve kemikleri yavaşça birbirine karışıp cehennemden çıkma ikizlere dönüşürlerken boşuna çığlıklar attılar.

Kitap bu grotesk çifti kendi hâline bırakıp yürüdü gitti. Benim ağzımla güldü ve benim başımı çevirip arkasına baktı. Bir büyü daha mırıldandı. Kadınla adamın içleri dışlarına açıldı. Bağırsakları ve diğer organları derilerinin yerini aldı. Ağızları, kulakları ve gözleri içeride sıkışıp kaldı.

Sonra kaldırıma yığıldılar ve dışarı fırlayan kalpleri ıslak ıslak atmaya devam etti. Kitap onları öldürmeye bile tenezzül etmedi.

Kıkırdayarak yoluna devam etti.

Eski ben dehşetle sersemlerdi. Kitap da içime başka bir bıçak saplayıp kanırttıkça kanırtırdı.

Yeni ben olan biteni tarafsızca izledi. Dikkatimi dağıtmak için yaptığı eyleme kayıtsız kaldım.

Benden beklediği tepkiyi alamayınca melodik bir sesle *MacKaylaaaa, pabucu yarım çık dışarıya oynayalım, dedi. Orada olduğunu biliyorum. Gel, bir çay içelim. Laylaylom.*

Cevap vermedim.

Sözde beni duymazdan geliyorsun öyle mi? Sen kimi kandırıyorsun? Her yerin aynı kanıyor. Sen kanamak için dünyaya geldin. Kullanılmak için. Ben de iliğini kurutacağım. Geriye sadece kemiklerin kalacak. Bacağı kırılan atlara ne yaparlar bilir misin?

Birilerine ya da bir şeylere değer verdiğim için hep alay etmişti benimle. Beni itip kakarak daha da çok hissetmemi sağlamaya çalışıyordu.

Onunla konuşma, demişti Rüya Gözlü Adam. Onunla asla konuşma. Daha da yakın bir geçmişte *mesele şekeri yemek değil,* diye uyarmıştı. *Kelimeleri feda etmek. O karamsar şairkinkileri bile.* Bana defalarca muhatap olma demişti. Hem de açıkça. Mesajını gizemli şifrelerle saklamaya gerek duymadan. Beki de kimi Fae'yle bir diyaloga girmek bile tehlikeliydi.

Sonuçta Kitap beni nasıl yenmişti?

Susarak.

Sessizliğin şifrelerini çözmek imkânsızdır. Sessizlik ön-görülemez. Kendinden hiçbir şey vermez. Ve birçok insan için uzayıp giden sessizlikler bir huzursuzluk kaynağıdır. Onları hayal gücümüzün en güzel ve en çirkin mahsulle-

riyle doldururuz. Ryodan'ın dediği gibi, bütün bilgiler sessizdir.

Sinsar Dubh'la her konuşmamda kendimle ilgili bilgiler sızdırmıştım. Değer verdiklerimi ve vermediklerimi öğrenmişti. Belki rüyalarımın bile bazı bilgiler edinmişti.

Barrons haklıydı. Bile bile onun kurbanı olmuştum. Onunla kendi rızamla bağlantıya geçmiştim. Beni yanlış yönlendirmesine izin vermiştim. Dilediği gibi kullanmasına. Kontrolümü kaybettiğimde de elinde oyuncak olmuştum.

Bir vücudum olsaydı, beni işgal ettiğinden bu yana ilk derin nefesimi alırdım. Artık biliyordum. Öfke asla çözüm değildi. Hatta ondan daha yanlış bir yaklaşım tarzı düşünemiyordum.

Kırpıştıramadığım gözlerin ardından bakmaktan vazgeçtim. Kontrol edemediğim eklemlerden çekildim. Kendime döndüm. Yüzde yüz hedefime odaklanabilmek için bütün dış etkenleri bertaraf ettim.

Küçüldüm, büzüldüm.

O kendini görünmez yapabiliyordu.

Ben de yapabilirdim.

Sinsar Dubh'un beni bölemeyeceğine inandım. Bütün irademi bu düşünceye aktardım. Duygularımı bir kabuk gibi soydum. Geriye yalnızca vahşi bir irade ve güç kaldı.

Kitap uzaktan benimle alay etmeye devam ediyordu. Ama sesini kısıtım. Madem onu durduramıyordum, ona kulak vermemin de bir anlamı yoktu. Görevimi yapıp hazır olarak geri dönmeliydim.

Zaman aldı tabii. Önce yavaş ilerledim. Ama kendimi bir kasap gibi doğradıkça işim kolaylaştı.

Bir lazer gibi odaklandım. Bütün sevgi ve merhametimi sıyırdım. İyiliği, aşkı, kahkahayı ve neşeyi söküüp attım. Korku ve şüpheleri benliğimden sildim. Tüm akıl karışıklıklarımın arındım. Utanç ve vicdan azabının ne demek olduğunu bile unuttum.

Daha da ileri gittim.

Umudu kül ettim. Ona ihtiyacım yoktu. Umut bir yarının olduğunu varsayar. Oysa yalnızca bu an vardır. Bu ana en çok yoğunlaşan kazanır.

Şehveti bile sildim. Onu da bana karşı kullanabilirdi.

En güzel yanlarımı, bana ben olduğumu hissettirenleri yok ettim. Bana yaşadığımı hissettirenleri. Kitap bunlara asla sahip olamayacağını biliyor ve bu onu öfkeliendiriyordu. Hiddetinden etrafa saldırıyordu. Nihayet ben de onun gibiydim. Soğuk ve ölü.

İşin tuhafı kendimi hissiz özümde dek soymak hoşuma gitmişti. Sanki o hep oradaydı. Beni bekliyordu. İskeletimin içinde saf titanyumdan bir iskelet daha vardı.

Ne olduğunu ve neden kaynaklandığını biliyordum. Unseelie prenslerinin tecavüzünden. Bana kendimi güçsüz ve çaresiz hissettirmişlerdi. Eğlenceleri bittiğinde topuklarıyla ezip bir köşeye fırlatacakları bir çöp parçasıymışım gibi. Kırıp çöpe atabilecekleri plastik bir Barbie bebekmişim gibi. O hendeğe kendimi onların gözlerinden görürken onlar gibi bir yırtıcı olmak istemiştım. Ayakta kalan olmak istemiştım. Yok eden.

Beni yok ettiklerini sanmıştım.

Ama etmemişlerdi.

Beni daha da güçlendirmişlerdi. O gün orada saf içgüdüleriyle hareket eden vahşi bir hayvan doğmuştu.

Ondan korkmuştum. Artık korkmuyordum.
Barrons haklıydı.
İçimde bir canavar vardı.
Ve çok güzeldi.

"O bir nimet, o sana bağımlı"

AOIBHEAL

Hatırlama İksiri Gerçek Büyü'nün Fae Kraliçesi'nden halefine geçmesiyle aynı mantıkta çalışıyordu. Ama üç önemli farkı vardı. Birincisi, iksir hatıraları zihne geri yüklüyordu ama hükümdarlık gücü bir başkasına geçerken içinde hiçbir anı barındırmıyordu. Sadece büyüler ve kadim bilgiler vardı. İkincisi, iksir özümserken alıcıyı felce uğratmıyordu. Üçüncüsü, iksirin hatıraları alıcıyla kraliçelik gücünden daha hızlı ve pürüzsüz bir şekilde bütünleşebiliyordu.

Solan Kraliçe'nin halefi olmak için seçildiği gün yarı saydamlaşan hükümdar Aoibheal'ı odasına çağırmıştı. Avuçlarını göğsüne bastırıp Gerçek Büyü'yü vücuduna aktarmıştı. Büyü oraya yayılmış ve yerleşmişti. Aoibheal dakikalarca felç olmuştu. Konuşamadığı ve hareket edemediği bu süre zarfında V'lane yanında durmuş ve onu korumuştur.

Kendini yeni gücüne alıştırmak zorunda kalmıştı.

Genç kraliçeler güçlü olmazdı. Birçok efsaneyi inceleyip gerçeklerden ayırmak ve büyülerini tasnif etmek zorundaydı. Tamamen hazır olması onlarca insan yılı sürecekti.

İksir bambaşka bir şekilde işliyordu. Anılarının çalındığını sanıyordu ama yanılıyordu. Yalnızca cisimsiz gölgelere dönüşmüşlerdi. İçi boş taslaklara. Ama hâlâ oradaydılar. Altın iksir özüne sızdıkça o gölgeler somutlaştı, şekillendi ve yeniden ulaşılabilir oldu.

Belki de bir zamanlar o anıları bildiği için yabancı ve bilinmeyen gerçeklerden daha kolay özüksendiler. Zihni bilgilerle dolarken, felce uğramadı. Kendini yorgun ya da tükenmiş hissetmedi. Aksine, yeniden bir bütün olmuştu sanki. Bir Fae olarak sürdürdüğü varlığında ilk kez huzurluydu. Bunca zamandır en önemli uzuvları koparılmıştı sanki. Şimdi onlara yeniden sahipti ve vücuduna kolayca uyum sağlamışlardı.

Buzuna ateş, ateşine buz.

Hayır! O anıları henüz görmek istemiyordu.

Önce özünü tanımak istiyordu. Kral'ın çıkagelişinden önceki hayatını görmek istiyordu. Hatıraları Kral'ın Gümüş kulesinde gizlenen o özgür ve tasasız yılları. Mutlu olduğu yılları.

İşte oradaydı.

Cadı ve şifacı, Zara. Teni kestane rengi, ayakları çıplak. Çiçeklerle bezeli bir kırdaki evine doğru koşuyordu. Uzun, siyah saçları parlak bukleler hâlinde beline kadar iniyordu. Gözlerinde abanoz pırıltılar oynayıyordu. Kısa elbisesi T'murra kanatları gibi rengârenkti. Bacaklarını klanının

dövmeleri sarıyordu. Omuzlarına doğru yayılıyorlar ve sırtından aşağı iniyorlardı.

Bir ailesi vardı. Bir çatının altında dört nesil yaşıyordu. Dedeler ve nineler, anneler ve babalar, kardeşler ve yeğenler. Ölümlü olmalarına karşın ömürleri uzun kimselerdi. Bazıları yüzlü yaşlarını sürüyordu. Kral'ın ona bahsettiği ilk anıda hayatını seviyordu. Küçük dünyasının her yerini avucunun içi gibi biliyor ve ona değer veriyordu.

Kral'ı bile sevmiştii. Artık bundan emindi.

Ama geri kazandığı anıları bir bakımdan Gerçek Büyü'ye tıpatıp benziyordu.

Her birini ziyaret edip inceleyebiliyordu.

Ama hiçbirini hissedemiyordu.

Gerçekler vardı ama içerikten yoksunlardı. Kurgusal bir karakterin hayatıyla ilgili bir insan romanı okumak gibiydi. Fae'nin bu yüzden hiç kitabı yoktu, ya da bir şeyler yazmıyorlardı. Okurken hiçbir şey hissetmiyorlardı.

Cevabını almıştı. Eski kişiliğini sonsuza dek kaybetmişti çünkü artık bir Fae'ydi. Bir zamanlar hayatı dolu dolu yaşıyordu. Ama şimdi onu sadece okuyabiliyor ve neler hissettiğini merak etmekle yetiniyordu. Bir daha o hayata asla sahip olamayacaktı.

Öyleyse Kral onu neden hafızasını geri almaya zorluyordu? Bir daha asla Zara olamayacaktı. Onun yana yıkıla sevdiği kadın olamayacaktı. O kadın ölmüştü.

Korktuğu başına gelmişti. Hafızasını yenilemenin ona bir faydası yoktu.

"Ne acı," dedi iç çekerek.

"Ne acı," diye onayladı omzundaki T'murra.

JADA

Jada süper hızlı pervane akımından çıktığında az kalsın Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nın içerlek girişindeki sütunlardan birine çarpıyordu.

Barrons, Chester's'dan kaybolmadan önce *Kitapçı'da buluşalım*, demişti.

Aradaki mesafeyi yıldırım hızıyla katetmişti. İlk kez pervane akımını bu kadar etkili kullanıyordu. Ama Barrons, Lor ve Fade çoktan gelmişti. Kapının önünde sabırsızca dolanıyorlardı. Sütuna birkaç santim kala kayarak durabildiğinde Barrons gürlledi. "Geç kaldın."

"Bana senin kadar hızlı olmayı öğretmedin ki," diye tısladı Jada. "Barrons, şeyi çağırmalıyız..."

"Sakin söyleme. O pislige ihtiyacımız yok dedim ya?"

"Ama nereye gittiğini bilmiyoruz. Şansımız yaver giderse planı tutmadı. Demek ki, hâlâ onun planı geçerli." Cruce'un adını söylememeye özen gösterdi.

“Kitap’ın nereye gittiğini biliyorum,” dedi Barrons buz gibi bir sesle. “O sersem Fae kendini fasulye gibi nimetten sayıyor. Ama gram kadar akli yok.” Arkasını dönüp Barrons’un Kitapları ve Süs Eşyaları’nın arkasına doğru yürüdü. Jada da peşine düştü. Lor’la Fade onları izledi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Jada.

Barrons omzunun üzerinden ona baktı. “Düşün bakalım. Işınlanmamızın imkânsız olduğu bir mekân. Taşlar orada hissedilemiyor, odalar bir ordu için çok dar, Cruce oraya Chester’s’dan Mac’in Mallucé’dan gelebileceğinden daha çabuk ulaşabileceğimizi sanıyor ki, bence böyle bir tahmini hiç yürütmemeliydi ve içeride Seelie Kraliçesi’ni çağırmanın bir yolu bizi bekliyor.”

Jada bütün kriterleri zihnindeki mantar panoya iliştirdi.

“Seelie Kraliçesi’ni metresle değiştir,” diye önerdi Barrons.

Jada bu bilmeceyi daha önce çözemediğine öfkelenerek “Beyaz Malikâne,” diye tısladı.

“Detay ver. Neresinde?”

Jada, Christian’la oraya yaptığı kısa ziyarette öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı. Beceremeyince daha da öfkелendi. “Malikânenin hepsini gezmedim. Bir yer belirtemem.”

“Tahmin etsen bile bir erkek gibi düşünmüyorsun,” dedi Barrons. “Unseelie Kralı olsaydım ve kadını için uçsuz bucaksız bir ev inşa etseydim, onu her görmek istediğimde deli dana gibi dolaşmak istemezdim. Onu çağırmak için bir yöntemim olurdu. Ve onu nerede görmek isteyeceğim de hepinizin malumudur herhâlde? Kitap metresin yatak odasına gidiyor.”

Kitapçının arkasındaki tuğla duvara gelmişlerdi. Jada'nın bir zamanlar hayatının beş buçuk yılına mal olan kararı verdiği noktada durdular.

"Ona kraliçe deyip duruyordu. Ben de Periler Diyarı'nda bir yerlerde olduğunu tahmin ettim," dedi Jada. Cruce bunu onları yanlış yönlendirmek için bilerek yapmıştı. Başarılı da olmuştu hani.

"Bilerek bazı yorumlar yaptım," dedi Barrons. "Ağzını aramak için. O da kolayca tuzağıma düştü. Bize ihtiyacı var. Mızrağa dokunamıyor. Kraliçe'yi öldüremez. Tek üstünlüğü bildikleriydi."

"Unutma, yanılma payımız yok."

"Seni beklerken Alina'yla konuştum. *Sinsar Dubh*'un dakikalar önce burada olduğunu doğruladı."

"Hissettiğinin Mac olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, söylemedim. Her saniyenin önemi var. Hadi." Tuğla duvarın gizlediği Gümüş'e daldı ve gözden kayboldu.

Jada da omuzlarını dikleştirip onu izledi.

Beyaz odanın zemininde yarıyı yenmiş bir Gergedan Çocuk yatıyordu. Yeni çıkan koluna yapışmış, dişlerini takırdatıyordu.

"Güç topluyor," dedi Lor.

Jada vahşi Unseelie'nin üzerinden atlayıp Barrons'un peşinden bir sonraki Gümüş'e geçti. Fade'le Lor da onu izledi. Jada bir deja-vu hissiyle sarsıldı ama on dört yaşındaki Dani'nin bu Gümüşler'den birine korkusuzca dalıp da kendini Tüm Günler Salonu'nda bulunduğu güne dair anılarıyla kaybedecek vakti yoktu. Yine de, bir akşamüzeri, Christian'la Gümüşler'den birine girip Kırmızı Cadı'yı dünyaya saldıklarını hatırlamadan edemedi. Bulabildiğine

daldığı yıllardan sonra çıktıkları zor yolu keşfetmiş ve Gümüşler'e karşı özel bir nefret geliştirmişti.

Kaymaktaşından koridorları, kemerli, yüksek tavanları ve karlı bir bahçeyle kırağıyla kaplı çalılarını oluşturduğu bir labirente bakan pencereleriyle Beyaz Malikâne'ye gelmişlerdi işte. Barrons kesesini açtı ve taşlardan birini omzunun üzerinden Lor'a fırlattı. Uzun boylu, adaleli sarışın onu yakalayıp deri ceketinin cebine koydu.

Sonsuz ve sürekli değişen Beyaz Malikâne'nin derinliklerine doğru ilerlediler. Beyaz mermer zemin parlak bir sarıya, sonra gül rengine, turkuza ve bronzla dönüştü.

"Nereye gittiğimizi biliyorsun değil mi?" diye sordu Jada Barrons'un ona fırlattığı mavi-siyah taşı yakalarken. Sonra da onu sırt çantasının dış cebine koydu.

"Herhangi birinin burada nereye gideceğini bilebileceği kadar," diye gürlledi Barrons. "Mac'in de yön duygusu bizden daha gelişmiş değil. Kırmızı koridorları izleyin. Sonra siyaha dönüyorlar. Yatak odası orada." Dördüncü taşı Fade'e fırlattı.

Birden arkalarından bir ses geldi. Şeytani tıslamalar bir kahkahaya dönüştü. Jada hızla döndü.

Cruce şeffaf duvarlardan oluşan bir kılıfın içindeydi. Havaya kaldırdığı elinde dördüncü mavi-siyah taş vardı. Fade şeffaf duvara boşuna omuz atıp duruyordu.

Unseelie prensi buz gibi bir gülümsemeyle onlara baktı. "Bir yere mi gidiyordunuz?"

"Ayın kederli şarkısını takip ediyorum"

AOIBHEAL

Yatak odasının Kral'a ait tarafından da kaçış yoktu. Odanın siyah duvarlarına gömülü, güçlkle seçilen, yüksek kapı onun emrine kulak vermedi. Büyüleri de etki etmedi. Kendi tarafına olduğu gibi onunkine de hapsolmuştu.

Öfkeyle homurdandı. Kral ona yapışmış gibiydi. Zaten en büyük sorunları da buydu. Her şey onun istediği gibi olmalıydı.

İlk tanıştıklarında onu sevmişti. Hâlâ seviyordu. Ama aşkın yetmediğini fark etmişti. Sizin için tamamen yanlış birini de sevebilirdiniz. Bütün hayatınızı onunla geçirip hem birbirinize, hem de çevrenize büyük zararlar verebilirdiniz.

Kral'ın kafesinde yaşamayı asla istememişti. Bunu onun için yapmıştı. Bir gün onu Fae'ye dönüştürmekle ilgili saplantılı fikrinden vazgeçer umuduyla. Bir gün onunla onun

dünyasında yaşamayı kabul eder umuduyla. Yıllar boyunca Kral tek başına çalışırken, o da yalnız uyumuştı. Oysa birlikte yaşayabilir, sevebilir ve yaratabilirlerdi.

Güzeller güzeli Beyaz Malikâne'yi kurduğu ilk yıllarda Kral her geceyi onun kollarında geçirmişti. Hep birlikteydiler. İkisnin de yataklarında, gökyüzüne açılan eksantrik kule odalarında (öpüşmelerinin arasında yıldızları sayarak), yerde, kocaman piyanonun üzerinde. Zara onun dudaklarından galaksilerin nektarını içerken, kollarında sonsuzluğu tadarken ve onunla olduğu sürece ebediyen yaşamının pek de fena olmayacağını düşünürken aşklarını sürekli değişen ve genişleyen malikânenin her köşesine saçmışlardı.

İlk zamanlarda birbirlerinden başka hiçbir şeye vakitleri yoktu. Aşkları bir süpernovadan bile daha parlaktı. Ama sonra karanlık ışıklarını emmeye başladı. Kraliçe, Kral'ın Zara'yı bir Fae'ye dönüştürme istediğini reddetti ve Kral'ın içine sessiz bir saplantının tohumları atıldı.

Geceleri yanına uğramaz oldu. Saatlerini laboratuvarlarında geçiriyor ve şarkıyı yeniden yaratmak için Gölgeler Sarayı'nın çocuklarını doğuruyordu.

Zara bir gün onu aylardır görmediğini fark etti. Sonra yıllar geçti. Vaktini tohumlar ve filizler toplayarak geçiriyordu. Kral ona olağanüstü illüzyonlar yaratabileceği ufak tefek oyuncaklar vermişti vermesine. Ama o her geçen gün daha da güzelleşen, mis kokulu bahçelerinin bakımını eski usullerle yapıyordu. Ormandaki ufak tefek hayvanlarla ilgileniyor ve etrafını saran doğanın tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Ama yalnızdı. Yapayalnız.

Ailesini, evlerindeki hareketi ve kahkahaları özlüyordu.

Kral ziyaretlerinin arasında ona türlü incik boncuklar, şık elbiseler ve bazen de gerçek mücevherler gönderiyordu. Odalarca kıyafeti, ayakkabısı ve göz alıcı takıları vardı. Ama onları giyecek bir yeri yoktu.

Her bir şaşalı hediye ya da gücüne güç katan objeyle birlikte (Kral'ın ona verdiği tılsım gibi) Kral'ın gerçekte onu hiç tanımadığını düşünmeye başlamıştı. Ya da Zara'nın onun için yeterince iyi olmadığına karar vermişti. Yoksa onun güçlü olmadığını görürdü. Onu olmadığı birine dönüştürmeye çalışmaktan vazgeçerdi. Ne yazık ki, Zara o kişiye asla dönüşmedi. Peri diyarlarında kaldıkça sararıp soldu. Esmer teni beyazlaştı. Abanoz bukleleri matlaştı. Bir Fae olmamasına karşın onlara benzemeye başladı.

Bir gün nihayet anladı. Yaradılış Şarkısı'nın onunla bir ilgisi yoktu. Bu tamamen Kral'la ilgiliydi.

Seelie Kraliçesi onu reddetmişti. Kibirli tanrı Kral tutkulu ve şefkatli olduğu kadar da saplantılıydı.

Ama saplantısı o değildi.

Seelie Kraliçesi'ne yanıldığını ispatlamaktı.

Hayır cevabını kabul etmemekti.

Şarkı onun olacak ve metresini bir Fae'ye dönüştürecekti. Bedeli ne olursa olsun. Ve bunu başaranı kadar da durmayacaktı.

Kral Gölgele Sarayı'nı yaratıp en sevdiği oğlu, Cruce'u dünyaya getirince Zara onu daha da az görmeye başlamıştı. Kral onunla ilgilenmesi için prensi görevlendirmişti.

Cruce onun arkadaşı ve sırdaşı olmuştu. Âşığı da olurdu ama Zara'nın kalbi hâlâ Kral'a aitti.

Bir gün canına tak etti. Kral'ı o kadar uzun zamandır görmemişti ki, son ziyaretinin üzerinden ne kadar geçti-

ğini hatırlamıyordu bile. Neredeyse yüzünü bile unuttu.

O gün, Cruce'tan bir iyilik istedi ve o da söz verdi.

Ama işler planladığı gibi gitmedi. Cruce ne de olsa babasının oğluydu. Onunkilerdense kendi çıkarlarını koruyordu.

Aoibheal birden kaskatı kesildi ve hızla hatıralarından çıktı. Üzerini kaplayan ince buz tabakası çatladı. Malikânede davetsiz bir misafir vardı. Giderek yaklaştığını hissedebiliyordu. Dehşet ve şiddet yüklüydü. Beyaz Malikâne güzellik ve huzur demekti. Dolayısıyla duvarları arasındaki bu varlıktan hoşlanmamıştı. Omzuna tünleyen T'murra ani gerginliğini hissederek kıpırdandı.

Aoibheal elini boynuna bastırdı. Ona doğru gelen şeyin tadına bakmak ve ona dokunmak için duyularını yaydı.

Sinsar Dubh buradaydı. Kral'ın en kötü yanlarını bu boş duvarların arasına taşımıştı. İktidar açlığını. Sonsuz tutkularını ve gözü karalığını.

Her geçen an biraz daha yaklaşıyordu.

Nedenini biliyordu. Hainlikler ve ihanetlerle dolu bir sarayda neredeyse yüzyıllar geçirmişti. Kraliçe'nin her zaman arkasını kollaması şarttı. Asiller arasında daima tacına göz diken biri bulunurdu.

İşin ironik yanı, Kral'ın ona yaptıklarının telafisi olarak gördüğü şey şimdi onu öldürebilirdi. Kral, *Sinsar Dubh*'u onu kaybettiği için çektiği acı yüzünden yapmıştı ve şimdi Kitap, Aoibheal'in ölmesini istiyordu.

Kral'ın sevgisinin verebilecekleri hiç bitmiyordu doğrusu.

Dudaklarında buruk bir gülümseme uçuştı. Fae ve sonsuz güç takıntıları.

Hafızasını geri aldığı için kraliçeyken aklını karıştıran çoğu şey anlam kazanmıştı. Anıları aslında yok olmadıkları, sadece soldukları için, Aoibheal olarak da Zara'nın tanımlayıcı özelliklerini hâlâ içinde barındırıyordu. Onu alışıya etmek isteyen bir Fae hafızasını kazandan bir kupayla silse bile eninde sonunda yine deneyecekti. İnsanların güzel bir lafı vardı. Öfkeli adam öfkeli bir sarhoştur, mutlu bir adam mutlu bir sarhoştur. Kral bunu daha basit bir dille anlatırdı. Kimse özünü silemez.

Fae Kraliçesi olarak insanlarla neden gereğinden fazla ilgilendiğini, onlara karşı neden korumacı davrandığını ve insanlarla yaşamaya giden, hatta onlardan birine âşık olan, adamın onu neden büyülediğini nihayet anlamıştı.

Adam, sevdiği kadın için ölümsüzlüğünden vazgeçmişti.

Fae arasında neden bir tek kendisinin insan ruhlarını görebildiğini şimdi anlıyordu. Ölümlüler diyarına neden birkaç kez gidip Adam'ın altın pırlıtsını izlediğini. Neden belli belirsiz bir tatminsizlikle ürperdiğini.

Gerçekten bir şeyler hissedebilseydi, bu ancak kıskançlık olurdu.

Ama yine derin düşüncelerde kayboluyordu ve bunun ona hiçbir faydası yoktu.

Malikânesinde yabancılar vardı. O'Connor'ın bedenini ele geçiren *Sinsar Dubh*'un peşindeydiler. Kral'ın pişmanlığının eseri.

Bunu bile eline yüzüne bulaştırmıştı. O zamandan beri de sebep olduğu pisliği temizlemeye çalışıyordu.

Ama nedeni her ne olursa olsun, *Sinsar Dubh*'u kapatıp gerekli değişiklikleri yapmakla ilgili kararından caymıştı belli ki. Yoksa o da burada olur ve hatasını düzeltirdi.

Aoibheal'ın şişedeki sıvıyı içip hafızasını geri kazana-
cağını bilmiyor muydu? Gerçeği bildiğinden haberi yok
muydu?

Tüm gerçekleri.

Üzerindeki buzları bir kez daha kırdı. Duyularını yaydı
ama Kral yakınlar da değildi. Sonra bir kez daha şüpheye
düştü. Belki de Kral ondan kaçmak istediğinde kendini
gizleyebiliyordu.

Orada olabileceğini varsayarak ve kelimelerini dikkatle
seçerek konuştu. "Hafızamı geri aldım. Seni kendi isteğimle
terk ettim. Bir parşömene sana bir not yazdım ve bir bukle
saçımı iliştim. Dedim ki, *Sen bir canavar oldun. Benim
sevdiğim adamdan geriye hiçbir şey kalmadı.* Beklemekten
yoruldum. Sen fedakârlık yapamıyorsun. Sevgi nedir bil-
miyorsun. Cruce beni evime götürmeyi teklif etti. Orada
yaşayıp ölmem için. Tek istediğim senin dönüştüğün şey-
den kaçıp eve gitmek ve yeniden Zara olmaktı. Benim gibi
küçük ve saf yaratıkların tanrıların arasında yeri yok. Beni
gerçekten seviyorsan serbest bırak. Senden tek bir isteğim
var. O da özgürlük. Bırak gideyim."

Konuşması bittiğinde derin bir nefes aldı ve kaskatı ke-
sildi.

Sinsar Dubh oradaydı.

"Ayrıntılı planlarımızın sonuna geldik"

SINSAR DUBH

Koridordan yatak odasına doğru koşturdum. GERİ ZEKÂLİ MANKAFALAR ORDUSU peşimdeydi ama aldırmadım. Yatak odasına çıkan koridorlar sürekli değişiyordu. Onlar gelene kadar ben çoktan işimi bitirecektim.

BİZLER ARZUYUZ.

ŞEHVETİZ.

AÇGÖZLÜLÜĞÜZ VE EN YÜKSEĞE GİDEN YOLLARIZ.

Benim en yükseğe giden yolum detaylı bir şekilde planlanmıştı. Birkaç hatamdan da kılpayı dönmüştüm.

MacKayla'yı kandırmak ne kolaydı! Mızrağı aldığımı bile anlamamıştı.

Onu bir süreliğine vücudunun kontrolünü yeniden kazandığına inandırmak dâhiyane bir fikirdi. Benimki gibi bir zekâ hiçbir şeyi cebinde bilmez. Barrons'u izlemek,

onun MacKayla'ya nasıl davrandığını gözlemlemek ve MacKayla'nın Barrons'dan hangi bilgileri sakladığını öğrenmek planlarımı kusursuzlaştırmıştı.

Hele Jada'nın suratının hâli. Yumruğumu burnunun tam ortasına geçirecektim ki, Barrons bana arkadan saldırmıştı. Hem de görünmezken.

Kırmızı rünlerle kaplı Unseelie prensesini saçlarından sürüklüyordum. Dublin'den geçerken durmaya bile gerek görmeden onları çağırmış ve üzerine yapıştırmıştım. MacKayla'nın vücudu güçten düşmeye devam etse de, ben mutlak başarımın mutluluğuyla pırıldıyordum.

Tabii ki sevinecektim.

Başarmıştım.

Görünmezlik büyümü attım. Artık ona ihtiyacım yoktu. Hem prensesi sürüklerken orada olduğum aşikârdı. Kırmızı mermer koridorlardan geçerken neşeli bir şarkı tutturdum. *"Hayat ne tatlı bir düş... Şı-bummm..."*

Yatak odasına ulaştığımda prensesi öldürecek ve aynı anda Seelie Kraliçesi'ni çağıracaktım. Ahmak Kral beni yarattığı gün bilgilerinin ne kadarının bana geçtiğinden habersizdi. Âşığını çağırarak için elini metresin odasının duvarında tam olarak nereye koyduğunu bile biliyordum.

Mızrağı iki kez savuracaktım. Önce prenses, sonra Kraliçe. Ardından Fae sarayına ısınlanıp Yaşam İksiri'ni içecektim. Gerçek Büyü'yü Kraliçe'den aldığımda, onun nerede olduğunu da öğrenecektim.

Sonra MacKayla'nın söyleyeceği gibi, ver elini büyücü. Onun şarlatanlığını ortaya çıkarma vakti gelmişti de geçiyordu bile. Uzun zaman önce beni yaratıp terk eden piç Kral ölecekti.

Dayanamayıp kıkırdadım. Amma da ciddiymdim. Hedeflerime o kadar kilitlenmişim ki, oyun oynamayı unutmuştum. En ısıltılı güçlerimi sergileme fırsatı yakalayamamıştım. Ama yakında bunu telafi edecektim. Sonra işin eğlence kısmı başlayacaktı. En sevdiğim büyülerini arkaya sıralayacaktım. Bu dünyadan ayrılmadan önce o kaypak ve yumuşak Seelie'ye işkence edecektim. Onları çirkin ve deforme mahluklara dönüştürecektim. Kollarını bacıklarını koparıp onları tersyüz edecektim. Sonsuza dek cehennemde yaşamının ne demek olduğunu o zaman görecektlerdi. “*Şİ-BUM!*” diye bağırdım. Sonra da Jericho Barrons’u ölümüne becerecektim. Defalarca. Kanla, işken-ceyle. Onu becerirken derisini yüzecektim. Şehveti dibine kadar yaşayacaktım.

Sonra da sıra evimdeki minik fareye gelecekti. İçime gömülecek ve orada korkudan titreyerek dertop olan MacKayla’nın icabına bakacaktım.

Nasıl işkence edip öldürdüğünü görmesine bu sebeple izin vermiştim. Vücudunun başardıklarıyla gurur duyması için. Hah! Keşke hepsini izleseydi. Kıkırdayarak yoluma devam ettim. “*Bebeğim, daha bir şey görmedin! Al sana hiç unutmayacağın bir şey, bebeğim.*”

Ona kendi elleriyle kara deliklere yıldızlı rünler attığını gösterecektim. Büyümelerini nasıl desteklediğini. Gezegenin iki üç güne yok olacağını bilecekti. Bir çare bulmak için önlerinde uzun aylar olmayacaktı.

UYANIN APTALLAR. HER ZAMAN BAŞKA DÜNYALAR VARDIR.

Hepsine hükmedecektim.

Korkulacak ve itaat edilecektim.

Zavallı MacKayla. Ne kolay kırılmıştı. Hep bir şeylere bağlanıyordu. İnsanlara, mekânlara, hatta giysilerim dediği o paçavralara. Ne giydiğinin ya da nerede yaşadığının önemi yoktu. Etrafındaki insanlar gerçek bile değildi. Benim dışımda kimse gerçek değildi. Hiçbiri benim tırnağım bile olamazdı.

Yine de itiraf etmeliyim. MacKayla'nın dizginleri elime bu kadar çabuk bırakması beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Beyaz Malikâne'ye gelirken yine kendi kendime bayağı eğlenmişim. MacKayla hiçbirini görememişti ne yazık ki. Ellerimle başardığım marifetleri izlemesini isterdim doğrusu. Ama o GİTMİŞTİ. Bir ÖLÜDEN farksızdı. Hatta ona daha fazla işkence edemeyeceğimden endişeleniyordum.

Şaka, şaka. Yoksa inandınız mı? Tabii ki onu diriltecektim. Benden kaçamayacaktı. Daima birlikte olacaktık. Zavallı, üzgün atımın kırılan bacağına her seferinde tamir edecektim.

Dünyayı ve içindeki her şeyi mahvetmemi izleyecekti. Benimki gibi bir deha izlenip ayakta alkışlanmalıydı. MacKayla'nın en iyi becerdiklerini görememesi yazık olurdu. KANA PİSLİK. DAHA DA ÇOK KANA. Ben olmak her tarafa duygu saçmaya benzemezdi. Ama yok. Sonunda ne kadar zeki olduğumu anlayacaktı. Ben bir sanatçıydım. O mükemmel anı bekliyordum. Hepsine kendisinin neden olduğunu anladığı dehşet anını. Oyuncaklarımın lanet kaderlerinden sadece KENDİLERİNİN sorumlu olduklarını anladıkları o mucizevi an. Ben buna açtım. Hep bunu bekliyordum. Manastırdakiler ne alemdeydi acaba? Zehirli suyumdan içen var mıydı? Ne yazık ki, yanlarında olama-

yacaktım. Önlerinde bir seçenekleri vardı. Suyu içmeye-bilirlerdi. Ama içmeyi seçenler beni suçlayamazdı çünkü kendi kendilerini öldürmüşlerdi. Yakında oyuncaklarıma daha da zengin seçenekler sunmayı planlıyordum.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtığımda şaşkınlıkla duraksadım.

Bütün benliğim müthiş bir tatminle sulandı.

Evren yine benim tarafımdaydı.

Keskin zekâlıların şansı bol olur. Evren cesur ve korkusuz savaşçıyı koruyup kollar ve ona yardım eder.

Kraliçe'yi çağırmama gerek kalmamıştı.

Zaten buradaydı.

Prensese sürükleyerek odaya girdim ve kapıyı arkamdan kaparken “*Şİ-BUM!*” diye bağırdım.

"Bırak kadim şarkıları mınıldansınlar, vakit yine geldi"

AOIBHEAL

“Deli,” dedi Aoibheal usulca. Gölgesi ve saydam Gümüş’ten metresin odasına girip saçma sapan bağırarak yaratığa bakıyordu. “Tamamen aklını oynatmış.”

“Vak! Deliii!” diye bağırdı T’murra.

Kuşu eliyle hafifçe itti. “Git hadi. Sana bir zarar gelmesini istemem.”

“Guk! Git hadi!” Yanağını gagaladı. Onu harekete geçirmek ister gibiydi.

“Yapamam,” dedi Aoibheal. Burada sıkışıp kalmıştı. Kral’ın ona reva gördüğü kader bu muydu? Onu yüzyıllardır inanmadığı bir gerçekle yüzleşmeye zorlayan sevdiğinin varlığını böylesine zalimce mi sonlandıracaktı? “Git!” diye kovdu kuşu. “Bu yaratık ölüm ve yıkımla besleniyor. Ona istediğini vermeyeceğim.”

T’murra pençelerini pelerinine biraz daha geçirdi.

“Çekil üzerimden.”

Aoibheal kuşun tüylü karnına usulca bir şaplak attı.

“Avk!” Kuş ona sitemle baktı ve bağırdı. “Ona istediğini ver!”

T'murra yıldızlarla bezeli gökyüzüne yükselirken aynı sözleri defalarca tekrarlardı. Aoibheal'ın bir zamanlar, sevecen Zara'yken bile ara sıra şu geveze arkadaşlarının gagalarını bir şekilde kapamayı istediği olmuştu.

Bütün cesaretini toplayıp celladına döndü.

MacKayla O'Connor, rüyalarında sık sık ziyaret ettiği küçük kız, artık yetişkin bir kadındı. Kot pantolonu kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Saçları matlaşıp yoluk yoluk olmuştu. Gözleri bir delinin gözleriydi.

MacKayla'nın yeşil bakışları Kitap'ın karanlığıyla kaplanmıştı. Fae Kraliçesi, Gümüş'ten ona bakarken belli belirsiz bir pişmanlık duydu. O'Connor'ı kullanmıştı. Tıpkı başkalarının da onu kullandığı gibi. Fae Kralı ölümlü Zara'yı tamir etmeye çalışırken, Fae Kraliçesi de aynısını ölümlü Mac'e yapmıştı.

Ama pişmanlığın azı ya da çoğu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. *Sinsar Dubh* kızın bedenini tamamen ele geçirmişti. O'Connor'ın ruhunun ışığı sönüyordu. Şeytanın esir aldığı hiçbir ruh uzun süre dayanamazdı. Ve şeytanın tek bir amacı vardı. Onu öldürüp ırkının Gerçek Büyü'sünü ele geçirecekti.

Hayır. Onun ırkının değil.

Küçümsediği ırkın.

Yaradılış Şarkısı olmadan yakında nesli tükenecek ırkın.

Fena mı? Onlardan kurtulacaktı işte.

Kitap sonrasında şüphesiz onun iksirinin peşine düşecekti. Ölümsüz olacak ve O'Connor'ın ruhu yeryüzünden

sonsuz dek silinecekti. Onu işgal eden canavaraya dönüşecekti.

Aoibheal gözlerini kısıtı. *Sinsar Dubh*'u durdurmaya gelenler yaklaşıyordu. Bir şey daha hissediyordu. Unseelie hapishanesinin kayalıklarından oyulan dört efsanevi taşı. İçlerinde o kadar güçlü büyüler gizliydi ki, *Sinsar Dubh*'u geçici bir süre için öldürebilirlerdi.

Henüz yenilmemişti.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı.

O da geliyordu.

Tek bir iyilik için yalvardığı kişi. Ona yalan söyleyen, özgürlüğünü kutlamak için ikram ettiği bir kadeh şarapla hafızasını çalan ve onu yüz binlerce yıl düşmanlarının arasında yaşamaya zorlayan kişi. Sözde müttefiki gibi davranan yalancı. Onu kontrol eden ve şekillendiren pislik. İsteddiği her şeyi alan, sonunda Aoibheal'ın elindekilerin hepsine göz diken ve bir noktada onu öldürmeye çalışacak kadar ileri giden mahlukat.

Cruce.

"*Avk!*" diye cıyıkladı T'murra yukarıdan. "*Ona istediğini ver.*"

Aoibheal başını yana eğip sertçe yukarı baktı. T'murra'nın sözleri birdenbire anlam kazanmıştı.

Mahler'in yarım kalan Onuncu Senfonisi, Cooke yorumu

MAC

*S*insar *Dubh* olmak böyleydi demek?
Ama ben ondan da iyiydim. Sığ öfkesi ve neşesinden
bile arınmıştım. Ne bir hissim ne de bir şey hissetme arzum
vardı.

Bir kimliğim dahi yoktu.

Hedefe kilitlenen oktum.

Benim olanlara göz diken paraziti kovmak için vücudu-
ma zahmetsizce yayıldım.

Ufacık, siyah bir leke olarak kalana dek onu toprakla-
rımdan sürdüm.

Ne cüretle duvarlarımın arasında geziniyordu?

Burası benim krallığımdı.

*"İblisleri serbest bırak"**SINSAR DUBH*

Prensese bırakıp aynaya doğru atıldım. Cruce ve İskoçyalı gibi, o da kozasının içinden bana zarar veremezdi. Hak edilmiş zaferimi tatmak için sabırsızlanıyordum. Yakında prensesi ve öteki oyuncaklarımı bir bir ziyaret edecektim nasıl olsa. Boş vakitlerimi onlara acı çektirerek değerlendirecektim. Evren yine bana çalışıyordu. Oysa Jada'nın mızrağını almasına izin verdiğinde bana karşı olduğunu sanmıştım. Hepsini öldürecektim. Derilerini...

DUR.

Siyah mermer zeminde ayaklarım kaydı. Sonra o kadar ani durdular ki, az kalsın yüzüstü yere çakılıyordum. Bir hamle yapmaya çalıştığımda olduğum yere mihlandığımı fark ettim.

Daha fazla debelenmek yerine durup düşündüm. Yoksa insan biçiminde olduğum için sezgilerim mi devreye girmişti? Yaklaşan bir kötülüğe karşı kendimi korumaya mı almıştım?

Fae Kraliçesi'nin Gümüş'ün ardındaki karanlık silüetini görebiliyordum. Mızrak hâlâ elimdeydi. Bunda ne kötülük vardı ki?

Yine ileri atıldım.

DUR.

Hedefime birkaç adım kala ayağım yere yapıştı. O kadar yakındım ki. Ama elimi uzattığımda Gümüş'e dokunamıyordum.

Ses hem benimdi.

Hem değildi.

Kimdi öyleyse? İçimde kendini uzun süre sinsice gizleyen bir varlık daha mı vardı? Zira bu ses bizim mız-mız MacKayla'ya ait değildi. Ondan daha kadim bir şeydi. Özümden gelen bir şey. MacKayla olamazdı. Cinayetlerimden birine bile dayanamayan o aciz yaratığın birdenbire güçlenecek hâli yoktu ya? MacKayla bir pişmanlık ve vicdan azabı abidesiydi.

Ama bu ses... GÜCÜN sesiydi.

Kimdi bu? NEYDİ?

TUTKU, KARARLILIK VE SEÇTİĞİM YOLA DUYDUĞUM SADAKAT, dedi MacKayla tıpkı benimkine benzeyen bir sesle.

Âdeta felce uğradım. Hoş, zaten hareket edemiyordum.

Ama nasıl?

Bunu NASIL yapmıştı?

Aklımdan binbir türlü düşünce geçiyordu. Yıllar boyunca MacKayla'nın benliğinden kopardığım parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Bu çıkırıldım yaratığı iyi tanıyordum. Sınırlarını ve zayıflıklarını biliyordum. Neler yapabileceğini ve YAPAMAYACAĞINI.

Ahhhhhhhh. Gözlerimi kısıp gülümsedim. Sanki kontrol hâlâ bendeymiş gibi. Ama yok. Kıpırdıyamıyordum.

Vücudumu hareket ettirmeye çalışmamıştı. Beni geri çekilmeye zorlamıyordu. Ele geçirdiği geçici güçle beni atılıyordu, o kadar. O bir amatördü. Asla oturamayacağı bir tahta göz diken bir soytarı.

Kıkırdadım. “Bravo, MacKayla. Beni şaşırttın doğrusu. Ama bu kadar yeter.” Onu hissedemiyordum çünkü beni taklit ediyordu. Doğuştan kusurlu birinden beklemeyeceğim şekilde davranıyordu. İradesiyle duygularını tek tek soymuştu.

MacKayla da beni mi incelemişti? Benim ona yaptığım gibi?

Neyse. Bunun bir önemi yoktu.

BEN GERÇEKTİM.

O değildi.

Daha önce defalarca yaptığımı yaptım. Bilinçaltına ulaştım. Dikkatini dağıtmak için onu renkli görüntülerle besledim. Sömürülmeye müsait neyi var, neyi yoksa hepsinin icabına baktım. Ona Christian’a yaptıklarını gösterdim. Cruce’a. Ve dağılmasını bekledim.

KONU DIŞI, dedi ruhsuz bir sesle.

Bu kez ona Margery’nin kalbini göğsünden söküşümü gösterdim.

BOŞ DİKKAT DAĞITMA ÇABALARI, dedi.

Sağ ayağımın havalandığını ve geriye doğru bir adım attığını hissettim. Beni hedefimden uzaklaştırıyordu. Hem de ona bu kadar yaklaşmışken!

Arkamda yatak odasının kapısı açıldı. “Taşları yerleştirin! Çabuk!” diye bağrışmalar duydum. Barrons, “Cruce!”

diye kükredi. "Aşağılık herif! Yap şunu. Yoksa ölürsün!" Sağa sola koşturduklarını duydum.

İçim öfkeyle doluydu. MacKayla'nın planını kavramıştım. Bu duygusuz hâlini uzun süre sürdürmek zorunda kalmayacaktı. Ötekiler beni hapsedene kadar devam ettirmesi yeterliydi. Bu dünyadaki haklarımı elde etmeme izin veremeyecekti. Büyük haksızlık!

Son kozumu oynadım.

Beynine Jo'yu bulduğu ve ona zehirli su içirdiği sahneleri yükledim.

Onu omzundan tutup suratını defalarca yumrukladığını gösterdim. Kemiklerini kırdığını. Beynini patlattığını. Tekmeleri yüzünden organlarının dışarı fırladığını.

Yere nasıl yığıldığını.

Jo'yu yavaş yavaş ve büyük bir iştahla yediğini.

EVET, EVET, dedim. DİŞLERİNDEKİLER ONUN ARTIKLARIYDI. JO'NUN KALINTILARI ARALARINA GİRDİ. ARKADAŞINI YEDİN. ONU ÖLDÜRDÜN VE YEDİN. GÖZLERİMİ YEŞİL YAPTIM Kİ SEN OLDUĞUMU SANSIN. KATİLİNİN SEN OLDUĞUNA İNANARAK ÖLDÜ.

Nihayet hissettim onu.

Artık iyi tanıdığım o acizliği. Tatlı kuşum yeniden kafesteydi. Sahte yüzü çatladı ve duygular içeri sızmaya başladı. Kırması o kadar kolaydı ki. Ben asla bu şekilde kırılmazdım. Ben ondan katbekat üstündüm tabii.

Son iki taşı yerleştirmelerine fırsat vermeden vücudumun kontrolünü geri aldım ve Gümüş'e doğru atıldım.

Jelatin zardan geçerken hayretle uzuvlarımdan kazındığımı hissettim. Gözlerimden.

Kaltak bir şekilde kontrolü yeniden ele geçirmişti.

Kraliçe'ye birkaç santim kala durduk. Hedefimle aramda mızrak kadar bir mesafe vardı.

Elimin kontrolünü kazanırsam sürtüğüm Kraliçe'yi geber-tip benim olanı alacaktım.

Aoibheal'a etki edemediğim gözlerin ardından iştahla baktım. Parmağımı bile kıpırdatamıyordum. MacKayla'ya yine görüntülerle saldırdım. Bu kez kitapçıya giderken kazığa (bunun için bir çiti kullanmışım) oturttuğum kadını gösterdim. Bacaklarının arasında ne var ne yoksa koparıp kanlar içinde bıraktığım genç ve yakışıklı adamı. Mızrağı gözüne saplayıp bir köşeye fırlattığım çocuğu.

Sonuncuda başardım.

Elimin kontrolü bana geçti. Mızrağı kaldırdım ve...

YİNE DONDUM.

"Onlar için ölmeyeceğim," diye tısladı Kraliçe. "Onlar benim halkım değil. Asla olmadılar. Fae ırkının gücünü mü istiyorsun? Al senin olsun."

Aoibheal avuçlarını göğsüme bastırdı.

"Bırak onu, bırak onu, geri dön ve kapıyı kapa"

MAC

*A*ma gözlerim yeşil, diye düşündüm Kraliçe ellerini göğsüme vururken. *Fark etmedi mi?*

Ya da belki umurunda değildi. İçeride verdiğim mücadelenin sonuçlanmasını bekleyerek vakit kaybetmek istemiyordu.

Kadim güç içime üşüştü. Göğüs kafesimden sızıp derinliklerime gömüldü. Vücudumun yoğun bir pırıltıyla olduğunu hissettim.

Çok fazlaydı. Muhtemelen onu içimde tutamayacaktım.

Sonra Kraliçe beni aynanın içine doğru itti. Yatak odasının metrese ait kısmına ve Barrons'a bağırdı. "Gerçek Büyü'yü emene dek birkaç dakika kıpırdayamayacak. Ne yapacaksanız yapın. Çabuk!"

Barrons'a buna gerek olmadığını söyleyemedim çünkü ses tellerime hükmedemiyordum. *Sinsar Dubh* da benimle aynı durumdaydı. İkimiz de geçici olarak felce uğramıştık.

Kraliçe'nin kör edici gücü bedenime aktarılırken üzerime beş ton çimento dökülmüş gibi hissediyordum. Ben Fae değildim. Bu nasıl oluyordu? Belki de beni yok edecekti. Kraliçe'nin amacı da bu muydu zaten?

Güç transferi sona erer ermez dönüştüğüm dokunulmaz varlıkla *Sinsar Dubh*'u yok etmeye hazırlandım.

Tabii sağ kalırsak.

Kitap hissetmem için elinden geleni ardına koymamıştı. Az kalsın başarıyordu.

Ama sonunda yenilmişti.

Ben duygularımdan arınmıştım. Vicdan azabı ya da suçluluk hissetmiyordum. Doğru ya da yanlış yoktu. Sadece hedefim ve yürümeyi seçtiğim yol vardı.

Uzaklardan Cruce'un öfkeyle bağırıldığını duydum. "Onu bir insana nasıl verirsin? Ben dururken onu nasıl seçersin?"

"Her şeyi biliyorum, Cruce," dedi Aoibheal. "Hafızam geri yüklendi. Bana ihanet ettin. Beni dünyama geri göndereceğini ve ölmeme izin vereceğini söylemiştin."

"Ayaklarına dünyaları serdim. Sana ölümsüzlük verdimm."

"Bunu hiçbir zaman istemedim," diye tısladı Aoibheal. "Sen de biliyorsun!"

"Gücü bir insana devretmek hataydı. Onu taşıyamaz."

"O taşıyabilir." Bunu söylerken Aoibheal'ın sesinde öyle bir tını vardı ki, gözlerimin yeşil olduğunu fark ettiğini anladım. Ben olduğumu biliyordu. Yine de yaptı. Neden?

"Benden her şeyimi aldın," dedi Cruce'a. "Ama yetinmedin. Zamanla gücümü sana aktarmaya karar verebilirdim. Buna dayanacak kadar kuvvetli olduğunu biliyordum."

Hatta bazen bilgeliğini takdir ediyordum. Ama sen benim kararımı beklemedin. Onu benden çalmaya kalktın.”

“İrkımızın geleceği için!”

“Senin ırkının,” dedi Aoibheal buz gibi bir kahkahayla. “Ama artık ırkının bir geleceği yok. Dünya öldüğünde, Kral’ın bitmek tükenmek bilmeyen yaratma takıntısı sağ olsun, bütün Tuatha De Danann nesli yok olacak. Her biriniz. Bundan sonra kendini ölümsüz sanma.”

“Bu gezegenden gideceğiz,” diye tısladı Cruce.

“Nereye kaçarsanız kaçın fark etmeyecek. İrkımızın gücünü bu dünyaya bağladım.”

Cruce’un bir an soluğu kesildi. Sonra hayretle, “Sen aklını mı kaçırdın?” diye bağırdı. “Gezegener ölür. Bunu bilmiyor musun?”

Aoibheal güldü. “Şimdi Fae de onunla birlikte ölecek.”

Aoibheal beni Gümüş’e o kadar hızlı itmişti ki, çaresizce sürükleniyordum. Birkaç dakika sonra, bu yapışkan zardan fırladım ve yere düştüm.

Başım mermer zemine çarptığında etrafımda yıldızlar uçuştı.

Ve karanlığa gömüldüm.

Kendime geldiğimde metresin odasında bir sandalyede oturuyordum. Kıpırdamıyordum.

Gözlerim açıldı ve havada asılı duran elmasların ardından bir kozanın içindeki Unseelie prensesini, Fade’le Lor’un zor tuttuğu, yüzü öfkeyle çarpılan Cruce’u ve gözleri kederle gölgelenen Jada’yı görüyordum. Onun arkasında metresin tortusu beyaz, yumuşak yatağında yatıyordu.

Barrons. Benim güzel Barrons'um tam karşımda duruyordu. Siyah bakışlarında kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Dudakları sessiz bir öfkeyle titriyordu.

Aramızda birbirine yapışık taşlardan oluşan ve yerden tavana kadar uzanan mavi-siyah, parlak bir engel vardı. İki yanımda gözden kaybolmalarına rağmen hapishanemin tamamlanmışlığını biliyordum.

Ben de, Kitap da tamamen uyanıktık ve buraya hapsolmuştuk.

Güzel. Demek başarmışlardı? *Sinsar Dubh* artık kimseye zarar veremezdi.

Yanılıyorsun, şekerim, diye mırladı. Sen yanımdasın ya? Yaptıklarını cezasını sonsuza dek çekeceksin. Manastırın altındayken yalnızdım. Şimdi bir oyuncagım var. Hem yeniden özgür kalmam an meselesi. Zaman benim yanımdaaaaa!

Bir kez daha zihnime görüntülerle saldırdı. Bütün korkunç detayları hissetmemi sağladı.

Bana gösterdiği şeyleri yapıp yapmadığımdan emin değildim. Jo'yu gerçekten de zalimce öldürmüş müydüm? Karşısındakinin ben olduğumu sanırken ona türlü işkenceler etmiş miydim? Yoksa bunları *Sinsar Dubh* mu uydu-ruyordu?

Ama şimdi ve burada bunun bir önemi yoktu.

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. İçimdeki Gerçek Büyü'yü ararken dikkatimi dağıtacaktı aklınca. Sonra da onu beni ezmek için kullanıp hapishanemizden kaçacaktı.

Ama çok geçti.

Gerçek Büyü'yü çoktan bulmuştum.

Bacaklarımı açıp kollarımı göğsümde kavuşturarak Kraliçe'nin bize aktardığı gücün tepesine dikildim.

Kitap'ın ona dokunmasına asla izin vermeyecektim.
O benim krallığımdaydı.

Benimdi.

MACKAYLA, dedi melodik bir sesle. BURADA OLDUĞUNU BİLİYORUM. SAĞIM SOLUM SOBE, SAKLANMAYAN EBE. AH, İŞTE BURADASIN. YETER ARTIK. YORMA BENİ. BENİ ASLA YENEMEZSİN. ELİNDEN YALNIZCA BENİ GEÇİCİ OLARAK ÖLDÜRMEK GELİYOR. BUSAÇMA SAPAN OYUNLARLA BENİM DENGİM OLAMAZSIN. HER BAKIMDAN SENDEN ÜSTÜNÜM.

Hayır, değildi. Duygularımı şimdilik susturmuştum ama istediğimde seslerini açabilirdim.

Ama onun bir duygusu yoktu. İki boyutlu, yassı ve çaresiz bir varlıktan ibaretti.

Ben tastamamdım. Hiçbir eksiğim yoktu. Varlığımı sürdürmek için başkalarının cismine sızmam gerekmiyordu. İçimde birçok seçenek gizliydi. Ama o bomboştu ve başkalarından çalarak kendini umutsuzca doldurmaya çalışıyordu.

Sinsar Dubh bir karton parçasıydı. Kusurluydu. Asalakça ihtiyaçları ön yüzüne okunaklı bir şekilde kazınmıştı.

KUSURLU OLAN SENSİN SÜRTÜK! BENİM BİR İHTİYACIM YOK.

Aksine, o bir ihtiyaçlar yığınıydı. İçerisi boş ve açgözlü bir kara delik. Bunu bildiği için durmadan aynı yalanları söylüyordu. Yoksa kusurlarının farkındaydı. Bizdeki ilahi güçten yoksundu.

İçimde bir kavrayış filizlendi.

Sinsar Dubh'un benim üzerimde bir etkisi yoktu.

Bana yalnızca küçük bir kızken etki edebilmişti. O zamanlar saftım ve onun gibi canavarların var olduğunu bilmiyordum.

Ama ben artık o masum ve kırılgan kız değildim.

Onu yok etmek zorunda da değildim.

Arkamı dönüp gitmem yeterliydi.

İskemleden kalktığımda odadakiler panikledi.

Barrons hariç.

O kıpırdamadan durdu ve mavi-siyah duvarın ardından gözlerime baktı. Sonra usulca dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Beni içinde tutamayan hapishanenin dibine doğru yürümeden önce ben de gülümsedim. Ben *Sinsar Dubh* değildim. Onun gibi, burada kalmayacaktım.

Şanssız otostopçuyu arabadan atma vakti gelmişti.

Hapishaneden çıkarken *Sinsar Dubh* bağırdı.

BENİ TERK EDEMEZSİN. BENSİZ VAR OLAMAYACAĞINI BİLMİYOR MUSUN? SENİ SEVİYORUM, MACKAYLA. SENİ SADECE BEN SEVİYORUM. SENİNLE İŞİM BİTMEDİ. SENİ GEBERTECEĞİM. BURAYA GEL. SENİ...

Taşların ardından ona baktım.

Nihayet özgürdüm.

Sinsar Dubh'un tehditlerini artık duymazdım.

Bir daha da asla duymayacaktım.

Unseelie Kralı gökyüzünde dolaşırken sevdiğinin bir tutam saçıyla bağlı minik kâğıt parçasını çıkardı. Onu daima kalbine yakın bir yerde taşırdı. Kâğıdı açıp dev avucuna yaydı.

Artık biliyordu.

Sevdiği kadın onu isteyerek terk etmişti.

Hatırlama İksiri'nin başarı şansını yüksek görmüyordu. Zamanın acımasızlığına karşı koyamadığını ve hatıralarının birer birer silinip gittiğini fark ettiğinde onu o yaratmıştı. Varlığının her bir anını canlı tutmak istemişti. İksirden her gün birkaç yudum içerek hatıralarını tazeleyecekti.

Gelgelelim, yüz binlerce yıl boyunca Unutma Kazanı'ndan içtikten sonra iksirin sadece ana dair detayları geri vereceğinden endişeliydi. İçerikleri ve onlara dair hisler yine de kaybolacaktı. O Zara'ydı ama Kral'ı büyüleyen coşkusunun binde birine bile sahip değildi. İlk Kraliçe gibi buz kesmişti o da. Özgür olacağım diye tutturmuştu.

Kral ona ikinci bir şans verildiğine sevinmekle hata etmişti.

Kâğıdı yere attı ve topuğuyla toz olana dek ezdi. Sonra da kadim tanrılar gibi, gökyüzünde inzivaya çekildi.

MAC

Hani filmlerde âşıklar sonlarının ne olacağını bilmeden ayrılır ve türlü badireler atlattıktan sonra yeniden kavuştuklarında birbirlerinin kollarına koşarlardı ya? O sahne genelde izleyiciye yavaş çekimle aksettirilir ve heyecan doruğa tırmanırdı ya?

Barrons'la bana öyle bir şey olmadı.

İkimiz de kıpırdamadık. Karşılıklı durup birbirimize bakmakla yetindik. Kara gözleri bir hisle parlıyordu ama neyle? Henüz ayırt edemiyordum. Yine de takdirle, "Aferin, Bayan Lane," dediğini hayal ettim. "İyi iş başardınız."

Odada kimse kıpırdamıyordu. Hepsi de arkama bakıyordu.

Ben de döndüm.

Mavi-siyah kafeste karanlık ve öfkeli bir girdap kendini duvarlara çarpıyordu.

Boşuna.

Ondan kurtulmuştum. *Sinsar Dubh*'u ardımda bırakmıştım. Hem de onu kendi cehennemine hapsederek.

Ama bu sonuç beni tatmin etmemişti. Onun yok olduğunu görmek istiyordum.

“Başardın, Mac!” diye bağırdı Jada havayı yumruklayarak.

Gerçekten de başarmıştım. Ama hâlâ uzak, kontrollü ve duygusuzdum. Bir yanımda böyle kalmayı istese de, eski hâlime dönme arzumdaki ağır basıyordu.

Yeniden hissetmek istiyordum. Bu anı yaşamak ve ağaran yeni günü kucaklamak istiyordum. Binbir güçle kazandığım özgürlüğümün tadına varmak istiyordum. Dünyamızı kurtarabilirsek önümüzde çok zaman olacaktı. Doğrusunu isterseniz ümitlenmişim. Dünyanın geleceği gözümde daha parlak görünüyordu.

Gerçek Güç'ün yabancı varlığını içimde hissediyordum. Bir yanımda, *harika, şimdi de içimde başka bir davetsiz misafir var*, diye düşünse de, öbür yanımda bunun kaderin ne kadar da beklenmedik bir cilvesi olduğunun farkındaydı. Yaradılış Şarkısı'nı kullanabilecek tek kadın bendim artık.

Bu bizim açımızdan önemli bir gelişmeydi. Cruce, *Sinsar Dubh*'un birazına sahipti. Dageus içinde on üç kadim Draghar'ın ruhunu taşıyordu. Dani'yle Dancer'ın karmaşık zekâları ve Barrons'la Ryodan'ın büyüler ve karanlık sanatlar konusundaki engin tecrübesi bizim yanıımızdaydı.

Evet. Fae Kraliçesi'nin kayıp olduğu ve benim şeytani bir güç tarafından ele geçirildiğim zamanlara göre şartlarımızda müthiş bir iyileşme vardı.

Gözlerimi kapayıp içime döndüm ve beni insan yapan iyi ya da kötü bütün özellikleri kucakladım. Benliğimdeki

gizli duygular hafifçe kıpırdandı. *Sinsar Dubh*'un hapishanesinin ardına baktım. Kral'ın eski Gümüş kulesinin ardında, gölgelerin arasında bir kadın duruyordu. Omzuna parlak renkli bir kuş tünemişti.

Göz göze geldiğimizde yanardöner renkli o güzelim gözlerinde belli belirsiz bir hüznü gördüm. O hissi yeniden tanıyabildim.

Sonra arkasını döndü ve yatak odasının Kral'ın tarafındaki kapısından süzüldü. Tek kelime etmeden Beyaz Malikâne'nin derinliklerinde gözden kayboldu.

Kapı arkasından öyle hızlı kapandı ki, yer sarsıldı. Kral'ın devasa aynası kömür siyahına boyandı.

Ayna renginin değişmesiyle birlikte titremeye başladı. Yıldızlı çerçevesine dek sarsıldı, sarsıldı ve birden kayboldu. Geride bir zamanlar asılı olduğu düz, beyaz duvar kaldı.

Metresin odası artık Kral'inkine bağlı değildi.

Havada asılı minik elmasların içindeki ateşler söndü. Soğuk ve mat kristaller yere düştü. Baharatlı rahiyaları keskin bir çürümüşlük kokusuna dönüşen taç yapraklarının arasına.

Metresin sönük kopyası yataktan kayboldu.

Şöminedeki ateş söndü.

Oda bir zamanlar her bir köşesine sinen güzellikten yoksun, soğuk ve ıssız bir yer olup çıktı.

Efsanevi âşıkların arasında neler geçtiğini bilmesem de bu işaretleri tanıyordum. Unseelie Kralı'yla metresinin destansı aşkı sona ermişti.

İçimi tarifsiz bir hüznü kapladı.

Büyük bir kayıp duygusuyla sarsıldım. Onların ölümsüz aşkına inanmayı seviyordum. Bir zamanlar tutkularını

bu odalarda yaşamıştım. Birbirlerine bağılılıkları Unseelie Kralı'nın kendisi kadar güçlü ve ebedi görünüyordu. İlişkileri daima sancılı ve bir o kadar da şehvetli ve romantikti. Ben de onlarınki gibi bir aşk yaşamayı hayal ediyordum. Benimki o kadar sancılı olmamalıydı tabii.

Kaşlarımı çattım. Demin gördüklerimden çıkardığım anlamlar hoşuma gitmemişti doğrusu.

Unseelie Kralı kapıyı kapayıp ışıkları söndürmüştü. Yüz binlerce yıldır yanık tuttuğu ışıkları. Kral hayatının aşkı ve takıntısına duyduğu sevginin bir nişanesi olarak sakladığı odayı artık umursamıyorsa, başka hiçbir şeyi de umursamıyor demekti. İnsanların sorunlarına ilgisi her zaman gelip geçici olmuştu zaten.

Metres/Fae Kraliçesi bana naklettiği güçlerinin ne işime yarayacağını bile söylemeden çekip gitmişti.

Onların hayatımızdan yok olmalarının anlamını çözmem için süper zekâlı olmama gerek yoktu. İnsanlık bundan sonra ilahi bir güçten medet ummamalıydı.

Dünyamız ölüyordu.

En fazla birkaç ay, demişti metres.

Bir de üstüne, yapayalnız kalmıştık.

"Zamanı bir şişede saklayabilseydim keşke"

MAC

Diğerleri didişmeye başlamıştı bile. Ağız dalaşını tabii ki Cruce başlamıştı.

Jada, *Sinsar Dubh*'un hapsedildiği yerden bir daha hiç çıkamaması için bazı önlemler almamızı tavsiye ediyordu. Ama Cruce durup dururken ona bağırmaya başladı. "MacKayla insan kıcını kaldırıp buraya gelecek ve Gerçek Büyü'yü Fae ırkının vârisine teslim edecek! Bu odada tek bir Fae var, o da..." Bıdıbıdıbıdı...

Lor odada başka bir Fae daha olduğunu söyledi. Unseelie Prensesi. Gerçek büyü illa birine verilecekse anaerkil düzenin devamı için ona aktarılmalıydı.

Barrons insan kıcımın Cruce'un emrettiği hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyerek kavgaya karıştı. Burada Fade araya girerek hâlâ bir insan sayılıp sayılmayacağım tartışmasını başlattı.

Jada'yla hayretle birbirimize baktık.

“Kapayın çenenizi!” diye gürlledim.

Anında derin bir sessizlik oldu. Dört çift göz bana döndü. Jada bile hafifçe şaşırılmış görünüyordu. Sesimin her zamankinden daha yüksek ve otoriter çıktığını fark ettim.

“Burada zaman farklı işliyor,” diye hatırlattım. “Metres kara deliklerin dünyamızı yutmasına birkaç ay kaldığını söyledi. Ne kadardır buradayız dersiniz?”

“Kahretsin,” diye patladı Barrons. Gözleri *Sinsar Dubh*’la kapı arasında gidip geliyordu. “Onu burada bırakıp gidemeyiz. Birileri içeri girmenin bir yolunu bulup tek bir taşı bile yerinden oynatsa yine özgür kalacak.”

Söylediği gayet olasıydı. İnsanların doyumsuz bir merakı vardı. Fae de doymak bilmez bir şekilde güce açtı. Onu kullanmakla ilgili yeteneklerine dair abartılı varsayımlara sahiplerdi. Birçoğu *Sinsar Dubh*’u kontrol edip edemeyeceğini görmek isteyebilirdi. Cruce’la Darroc bunu denemişti. Barrons’u öldürdüğümü sanırken ben bile denemiştim.

“Bu formdayken neler yapabileceğini bilmiyoruz,” dedi Jada. “Denzel Washington’ın *Fallen* filminde Azazel vücuttan vücuda atlayabiliyordu. Mac istemeden de olsa onu insanları daha kolay avucuna alacak bir formda bırakmış olabilir.”

“Dikkat çektiğin için teşekkürler,” dedim kendime sinir olarak. *Sinsar Dubh*’un sonsuza dek yok olmasını istiyordum. Onun havaya karışıp insanların vücutlarını dilediğince kullandığı bir forma büründüğünü düşünmek bile istemiyordum. Barrons’a döndüm. “Kapıya koruma büyü yap-san?”

“Sanki çocuk oyuncağı. Koruma büyüleri zaman alır.”

“Burayı korumak için en hızlı ne yapabilirsin?” diye sordum Cruce’a.

Kollarını göğsünde kavuşturup bana düşmanca gözlerle baktı. “En güçlümüz sensin. Bir hâl çaresi düşünürsün artık. Ya da gücü bana geçir, ben halledeyim.”

Çenemde bir kas attı. “Metresin ne dediğini anlamadın galiba? Dünyamız ölürse senin ırkın da ölecek. Şu lanet kapıyı sağlamlaştı, Cruce.”

Barrons çıkışa yöneldiğinde peşine takıldık.

Cruce da bize katıldı ve kapıyı kapatıp usulca mırıldandı.

Karşımızda dev gibi bir çelik kapı belirdi. İki yandan duvarlara ve tavana kalın cıvatalarla tutturulmuştu.

“Ama bir Fae buradan geçebilir,” dedim.

“Sesindeki şu küçümseyici tınıyı yok et,” diye hırladı Cruce. “Hem teknik açıdan, artık sen de bizdensin.” Yine de, avucunu kapının ortasına dayadı ve oraya mavi-siyah bir rün yerleştirdi. “Şimdilik iş görür.”

“Prensesi unuttuk, millet,” dedi Jada.

“Nasıl olsa kozasından çıkamaz,” dedi Barrons. “Her dakikanın önemi var. Hele bu lanet yerde zaman daha hızlı geçiyor. Koşun!”

Dediğini yaptık.

2. KISIM

Rüzgâr kadar hızlı,
Orman kadar sessiz ol
Ateş gibi fethet,
Ve bir dağ kadar sağlam dur.
-Sun Tzu

*"Azizler ve günahkârlar bizleriz aslında,
simetrisinin çarpık enkazları"*

MAC

Ryodan'ın yarı militan bir tarzda yönettiği bambaşka bir Yeni Dublin'e döndük.

Beyaz Malikâne gezimiz bize otuz beş dünya gününe patlamıştı.

Ryodan yeniden dirildiği yerden döndüğünde altımızın, Barrons, Jada, Fade, Lor, Cruce ve benim bir haftadır kayıp olduğumuzu öğrenmişti. Nerede olabileceğimizle ilgili hiçbir tahmini olmadığı için dikkatini en büyük sorunumuza yöneltmişti. Kara delikler hiç durmadan genişlemeye devam ediyor ve giderek yere yaklaşıyorlardı.

Kimse toprakla temas etiklerinde ne olacağını bilmiyordu. Uzayda keşfettiğimiz kara deliklerin fiziğini kavrayamamıştık. Bizimkiler onlarla tıpatıp aynı mıydı onu bile bilmiyorduk. Dancer farklı türleri olduğunu düşünüyordu. Bazıları toprağı usulca yiyeceklerine, kimileri ise bir seferde

büyük lokmalar hâlinde yutacağına inanıyordu. Dünyanın deliklerin etrafında bir besin çemberi oluşturduğunu ve hızla tüketileceğini düşünenler de vardı.

Fae Kraliçesi'nin yeryüzünün derinliklerinde yuvalanan güçle sağlam bir bağlantısı olduğu için, birkaç ay varsayımının doğruluğundan emindim. O birkaç ayın da bir ayından fazlasını yediğimizden ötürü, Ryodan'ın kara delikleri iş edinmesini memnuniyetle karşıladım.

Yokluğumuzda Dancer'la yeniden arkadaş olmuştu. Genç dâhi Trinity College'da olan bitenleri günlük olarak ona rapor ediyordu. Dancer'la Caoimhe'nin kurduğu otuz kişilik dâhiler ekibi sorunumuzun boyutlarını iyice anlamak ve Yaradılış Şarkısı'nın sırrını çözmek için canla başla uğraşıyordu.

"Ryodan her gün onlarla saatler geçiriyor," dedi Enyo adındaki, genç Fransız ve Lübnanlı *sidhe*-kâhin. Jada'nın yokluğunda manastırda kumandayı o ele almıştı. Jada'yla dönüşümüzden bir dakika sonra kitapçının kapısını çalmıştı. Ben iç organ kalıntıları, kan ve gri bir maddeyle daha kaplı kotumu çıkarmaya yukarı gidiyordum. İç çekip yeniden aşağı inmiştim. Şimdi eski kitapçının tam ortasına oturmuş, Enyo'nun anlattıklarını dinliyordum. "Teorilerini kavramaya çalışıyor, akılcı sorular soruyor ve onları daha iyi düşünmeye teşvik ediyor. Dancer, Ryodan'ın çok değiştiğini söylüyor."

Enyo'nun anlattıklarına bakılırsa, Ryodan şehrin diğer yakasıyla da ilgileniyordu. Manastırın yıkıntılarında çalışacak adamlar görevlendirmişti. Kütüphanedeki kitapları kurtarmak için gece gündüz uğraşıyorlardı. *Sidhe*-kâhinler bulunan ciltlerde onlara faydalı olabilecek Fae bilgileri arı-

yordu. Ryodan ağır hasar gören kaleye geçici ikametgâh olarak kullanılmaları için birkaç araç ve tur otobüsleri de göndermişti.

Bir de akla hayale sığmayacak bir şey daha yapmıştı. Chester's'ı kapamıştı. Dublin'in en büyük duvar sonrası gece kulübünün krom ve cam duvarlı dans pistleri Kral'ın yatak odası kadar karanlıktı. Dünya yok olma tehlikesiyle karşı karşıyayken, kimse Ryodan'ın karşısına geçip partileyemezdi. Gardiyanlar'ın düzinelerce birliği, Yeni Dublin sokaklarında gece gündüz devriye geziyordu. Gardiyanlar yokluğumuzda müthiş bir güce dönüşmüştü. Dünyanın her yerinden göç devam ederken, hem kadın hem de erkekler bu ekibin bir parçası olabilmek için birbirleriyle yarışyordu. Enyo'nun dediğine göre, başlarında yeni bir lider vardı. Müfettiş Jayne esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Öldüğü düşünülüyordu.

Müfettiş'in ölüm haberine üzölmüştüm doğrusu. Jayne'i severdim. İlk günden itibaren katı bir tutum sergilemişti ama bu gerekliydi. Jada'nın tepkisini merak ederek ona baktım. Göz göze geldiğimizde belli belirsiz başını salladı ve Enyo'ya çaktırmadan, "Sonra anlatırım," diye fısıldadı.

Ryodan'ın haritasındaki her bir kara deliğın etrafı tuncu kordonlarla çevrilmekle kalmayıp silahlı muhafızlarla da korunuyordu. Aynısı İngiltere, İskoçya, Almanya, Fransa, İspanya, Polonya, Romanya, Yunanistan, Fas ve Norveç'teki delikler için de geçerliydi. Neyse ki diğer ülkelerde İrlanda'daki kadar çok değillerdi.

Ryodan'ın günlük bir gazete çıkardığını duyunca içimden güldüm. Ama *Ryodan'ın Dünya Haberleri* adlı gazete Jada'yı fazlasıyla sinir etti. Enyo ona bir kopyasını verip

de Jada tek bir kusurunu bile bulamayınca iyice çileden çıktı.

“Peynir ekmek gibi satıyor,” dedi Enyo. “YouTube’un popüler videoları gibi, elden ele dolaşılıyor.”

Jada’nın suratı daha da asıldı. Ne düşündüğünü biliyordum. *Dani Daily* en iyi günlerinde listenin ortalarındaydı. Ama Ryodan’ın gazetesi bir numara olmuştu. Ona medya da tanınmanın Ryodan’ın belki de en korkunç kâbusu olduğunu söylediğimde biraz yumuşadı. Enyo’nun yanında daha fazla ayrıntıya girmedim.

Ölümsüzler ancak kendilerini gizleyerek sonsuza dek yaşardı. Medyadan uzak kalarak. Ama Ryodan dünyanın bu kargaşa ortamında güçlü bir lidere ihtiyacı olduğunu biliyordu ve bu konuda yalnızca kendine güvenebileceğine karar vermişti anlaşılan.

Ve yeniden kral olmuştu.

Kim bilir çağlar boyunca daha kaç krizi bu şekilde yönetmişti? Diğer bütün dokuz günlük mucizeler gibi, dünyamızı kurtardığımızda onun için açılan bir Facebook hayran sayfasına daha tahammül etmek zorunda kalmayacaktı. Sessiz sedasız kayıplara karışacaktı çünkü şimdiki hâlinden hiç de memnun olmadığını biliyordum. Hatta bu durum onu müthiş öfkelendiren birkaç şeyden biri olabilirdi.

Enyo’ya bakılırsa, Ryodan karaborsa pazarının babalarını Gardiyanlar’a ve diğer tüm muhafızlara silah ve erzak yardımıyla bulunmaya ikna etmişti. Sizinleyiz’in buluşma mekânlarını bedava aşevlerine dönüştürmüştü.

“Yok artık!” dedi Jada oturduğu yerde sırtını dikleştirerek. “Kusura bakma, Enyo. Sözünü kesmemeye kararlıydım ama Ryodan insan ırkının geleceğini zerre kadar

umursamaz. Hele kaynaklarını onları doyurmak için hiç kullanmaz.”

“Bana öyle gelmedi,” dedi Enyo. “Onu iş üzerinde gördüm. Şehri karış karış denetliyor. Bütün operasyonlarla bizzat ilgileniyor. Adamın hiç uyumadığını düşünmeye başladım.”

Jada’yı doğru düşünmediği konusunda ikna edebildim. Ama bununla vakit kaybetmek istemedim.

Suratı tiksintiyle çarpılmıştı ve bu hâliyle yine genç Dani olmuştu. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

“Neredeyse adamı aziz ilan edeceksin,” diye homurdandı. “Ryodan aşağı, Ryodan yukarı. Ryodan gazete çıkarmışmış. İyi halt etmiş. Bari daha enteresan bir isim bulsaydı.”

“İsmi boş ver,” dedim. “İnsanlar en sıcak gelişmeleri öğrenmek için para veriyor.” Suratinin hâlini görünce çabucak ekledim. “Yanlış anlama sakın. Senin gazeteler de iyiydi. Gayet...”

“Ah, kapa çenen, Mac! Ryodan’ın aptal gazetesi...” Başını eğip kucağındaki gazeteye baktı. “... bayağı başarılı,” diye ekledi öfkeyle. “Adam haberleri tarafsız ve güvenilir bir şekilde aktarıyor. Benim gibi, sadece Dublin’de olan bitenle ilgilenmiyor. Dünyadan haberler de veriyor. En çok da şu insanları paniğe sevk etmeden yapıp edebileceklerini anlattığı bültenleri beğendim.” Derin bir iç çekip mırıldandı. “Pislik.”

Dayanamayıp güldüm. Ne zamandır huysuz bir kirpi-den farkı yoktu. Nihayet coşkusu gün yüzüne çıkmıştı.

Ryodan’ın bültenleri benim de hoşuma gitmişti. Herkes sabah postasını okuduktan sonra günlük listeler sayesinde kendilerini yararlı hissedebiliyordu. Bir yıl kadar önce ben

de listelerin karmaşık duygular için birebir olduğunu öğrenmiştim.

Enyo anlatmaya devam ettiğinde, gözlerimi kustım. Savaşlarla sertleşen, şu çetin ceviz *sidhe-kâhin*, Ryodan'a hafiften abayı yakmış olabilir miydi? Göz ucuyla Jada'ya baktığımda onun da aynısını düşündüğünü tahmin ettim.

Ryodan şehri bölgelere ayırıp numaralandırmıştı. Enyo bunu bize parlayan gözlerle anlattı. Her bir bölgenin bülteninde farklı görevler yazıyordu. İnsanlar ekiplere ayrılıyor ve güne hedeflerini belirlemekle başlıyordu. Akşamları da yeniden toplanıp kısa bir değerlendirme yapıyorlardı. Her bir bölgeyi Ryodan'ın kendi elleriyle seçtiği insanlar yönetiyordu.

"Pekâlâ," dedi Jada ve oturduğu koltuğun alt kısmını teklemeyerek ayağa kalktı. Boya lekeleriyle kaplı zeminin ayaklarıyla döverek kapıya doğru yürüdü. "Bu kadar Ryodan hayranlığı yeter. Gidip hepsini kendi gözlerimle göreceğim."

Önce Enyo'nun gitmesini bekleyip sonra da, "Vay canına, Mac. Demek Seelie Kraliçesi oldun," türünden bir şey dememesine şaşırdım doğrusu. Ama Dublin'e döndüğümüzden beri kimse boş laflarla zaman harcamıyordu. Cruce tek kelime etmeden ışınlanmıştı. Barrons, "Lütfen, kitapçıya git ve ben gelene kadar da bir yere gitme," demiş ve eklemişti: "Evet, lütfen dedim ama bunun lanet peri kraliçesi olmanla filan ilgisi yok. Sadece dediğimi itirazsız yapman için öyle söyledim." Sonra da Lor ve Fade'le Ryodan'ı bulmaya gitmişti. Bir molaya ihtiyacı olduğunu düşünerek "Tamam," diye seslenmiştim arkasından. *Sinsar Dubh*'un şeytani pençelerinden kurtulmak benim için ye-

terince büyük bir rahatlama olmuştu. Kitap'ı sonsuza dek yok edene kadar bir sonraki adıma geçmeye ve öncekini unutmaya hazırdım.

Jada dışarı çıkarken küçük çanımın kırıldığını hatırladım ve yerine yenisini almayı aklımın bir köşesine yazdım. Tabii hâlâ onu asabilecek bir kapım, onun bir binası ve o binanın da bir gezegeni olduğunu varsayarak.

Jada'nın gitmesine aldırış etmeden konuşmayı sürdüren Enyo'ya kulak verdim. "Sözün özü bir gecede iki yüz otuz dört tane kadınıımızı kaybettik. Sabahına on yedisi daha öldü. Ama son haftalardaki göç dalgasıyla bu rakamın neredeyse iki katı kadar kazancımız oldu." Memnuniyetle ekledi. "Buranın birkaç Fae kızı tekmelemek isteyen *sidhe-kâhinler* için mükemmel bir yer olduğu duyulmuş."

Sırtımı dikleştirdim ve henüz dükkândan atmaya fırsat bulamadığım kırık iskemleyi tekmeledim. *Sabahına on yedisi daha öldü.* Bu olay benim için daha o sabah olmuştu. Oysa onlar için üzerinden bir ay geçmişti.

Kitap zihnimi Jo'yu yeme sahnelerimle doldurmuştu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Öldürülen *sidhe-kâhinlerin* adlarını biliyor musun?" diye sordum. "Gerçi çoğunun ilk isimlerini hatırlayamıyorum. Bildiklerim arasında, Kar'le Cara var. Shauna ve Margery. Sonra Josie ve Jo..." Duraksayıp ona baktım.

"Kar'ı kaybettiğimizi sanıyorduk ama birkaç gün önce döndü. Nerede olduğuna dair bilgi vermedi, fakat çok farklı görünüyor. Hâli tavrı da bir tuhaf." Gözlerini kıstı. "Doğrusunu istersen ben o hatunun nereye kaybolduğunu merak ediyorum. Bir tahminim var aslında. Bence Ryodan'ı ya da adamlarından birini onu eğitmeye ikna etti.

Kaybolmadan önce böyle güçlü değildi.” Esmer güzel yüzü kıskançlıkla gölgelendi. “O adamların gerçekte ne olduklarını bilmiyorum. Ama birinin beni eğitmesini isterdim doğrusu.”

“Ya diğer *sidhe*-kâhinler?” diye üsteledim.

“Shauna hayatta ve manastırda. Cara öldü. Margery ve Josie de öyle. Ama en çok Jo’nun intikamını almak isterdim.”

Ses tellerimin yay gibi gerildiğini hissettim. Dudaklarım gayrihtiyari aralandı. Birkaç derin ve yavaş nefes aldım. “Ne oldu ona?”

Enyo’nun burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. Bakışları sertleşti. “Hiçbirimiz emin değiliz ama berbat bir ölüm şekli olduğu kesin.” Gözlerimin içine baktı. “Bazen nasıl öleceğimi düşünmeden edemiyorum. Gerçi dünya öyle bir hâle geldi ki, bunu aklından geçirmeyen yoktur herhâlde. Vaktim geldiğinde nasıl gitmek isterim diye soruyorum kendime. Ben insanlara iyilik ettiğimi ve dünyaya bir faydam olduğunu bilerek gitmek isterim. Ölümümün bir anlamı olsun isterim.” Bir an suspus oldu. Sonra kısık ama haşin bir sesle ekledi. “Jo’nun ölümü bir boka yaramadı. Bize getirmek için yıkıntıların arasında yiyecek ararken bir Unseelie üzerine çullanmış. Yani en azından öyle tahmin ediyoruz. Kahrolası pislik bununla da yetinmeyip su testilerine fare zehri koymuş. İki *sidhe*-kâhini bu yüzden kaybettik. Jo’yu öldüren Unseelie’yi bir gün elime geçirirsem onu ölmekten beter edeceğim,” diye tısladı. “Hatta canını almam için bana yalvaracak.”

Kendimi derin nefesler almaya zorladım. Konuyu değiştirebilirdim. Asla sorma. Asla bilme. “Unseelie ona ne yapmış?” dedim. Ses tonum onu şaşırtmış olacaktı ki, göz-

leri irileşti. Hemen ekledim. “Detayları bilmezsem intikam almana nasıl yardım edeceğim?”

Beni yeni bir merakla süzdü ve başını salladı. “Mızrağı sen taşı. İyi bir ekip olabiliriz.”

Sesime güvenemediğim için başımı sallamakla yetindim.

Enyo öne eğilip bütün korkunç detayları öfkeyle anlattı. Sessizliğimi dehşetime ve öfkeme bağladığı için yadırgamadı.

Hikâyesini bitirdiğinde ayağa kalktı. Manastıra geri dönmesi gerektiğini söyleyip bir ara buluşmamızı önerdi. Böylece Jo’ya saldıran canavarı nasıl bulacağımızın planlarını yapabildik.

Enyo kapıyı arkasından kapadığında başımı eğip derin bir iç çektim. Sonra mideme giren kramplarla iki büklüm olup yeri yumruklamaya başladım. Öleceğimi düşündüğüm bir anda boğazımdan bir feryat yükseldi ve ağlamaya başladım.

Ağlamaktan çok dövünmek de denebilirdi aslında. Zira dişlerimi gıcırdatıp saçlarımı yoluyor ve İrlandalı atalarının efsanevi ölüm meleği gibi feryat ediyordum.

Jo’yu öldüren canavarı tanıyordum.

Bendim.

"Benimle kal, şimdilik sadece nefes alalım"

JADA

O kadar öfkeliydim ki, pervane akımını yakalamayı bile düşünemedim.

Ellerim ceplerimde, somurtkan bir oğlan çocuğu gibi kendi kendime söylenerek yürüdüm. Zamanın geçişini hissetmedim. Sahnelerin değişimini de öyle. Kendime geldiğimde, Trinity College'ın önündeki çimenliğin tam ortasında dikiliyordum.

Kafamı toplamak için derin bir nefes aldım. Kendimi Dani gibi hissediyordum ve bu kabul edilemezdi. Kurtaracak bir dünya vardı zira. Bir an önce görevime odaklanmalıyım.

Son yirmi dört saat öylesine gerçeküstüydü ki, kendimi yine Gümüşler'de debeleniyor gibi hissediyordum. Dublin'de otuz beş gün geçmesine rağmen, bana göre sadece yirmi dört saattir kayıptım. Bu sürenin tamamı krizler ve binbir çeşit duygu yoğunluğuyla geçmişti.

Manastırdaki savaş. Kadınlarımın ölümüne tanık olmak. Yangın. Shazam ve duygusal çöküşüm. Ryodan'ın kendini yakması. Çöpçü'ye yakalanmamız. Mac'in fedakârlığı. Bileklik ve Cruce. Ryodan'ın kafasını kesmem. *Sinsar Dubh*'un hamlelerini tahmin etmeye çalışmak. Mac'in Kitap'ın kontrolünü ele geçirip Ryodan'ın ofisine gelmesi ve Kitap'a tekrar yenilmesi. *Sinsar Dubh*'un Mac'in dönüşümünü kavramaya çalıştığım o birkaç saniyeyi kullanarak bana saldırmaması. Mızrağı savurup beni neredeyse boğmaması. Sonra da Beyaz Malikâne'deki o heyecan dolu saatler. Canavar Kitap'ın Kraliçe'ye ulaşmasını engellemek için zamana karşı yarışarak taşları dizişimiz.

Ve başaramamamız.

Kraliçe, ırkının Gerçek Büyü'sünü Mac'e aktarmış ve onu aynaya doğru itmişti. Biz işimizi bitirirken Mac'in hareketsiz kalmasını istemişti. Mavi-siyah ateş duvarını huşuyla izlerken, bir yandan da arkadaşımı hapsedmenin pişmanlığını yaşamıştım. Orada ne kadar acı çekeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha yeni kavuşmuşken yine ayrılıyorduk.

Bir banka oturup yüzümü bulutların arasından görünen güneşe döndüm ve sadece nefes alıp verdim.

Sonra kaşlarımı çattım. Aziz Ryodan'ı düşünüyordum.

Yok. Bunun bana bir faydası olmayacaktı. Aklımı boşalttım ve nefesime odaklanarak ayağa kalktım. Enerjimi yeniden düzenlemek için bir kata yaptım. Kendimi akışkan harekete bırakarak genç ve keskin bir zekâyı destekleyen genç ve sağlıklı bir bedenden ibaret oldum. Kendime yeniden son yirmi dört saati hatırlama izni verdiğimde üzerimden su gibi akıp geçtiler.

Sakin, enerji dolu ve güne hazırdım.

Ayaklarım beni olmam gereken yere getirmişti. Genelde öyle yaparlardı. Bazıları Mac'ten kaçarken Tüm Günler Salonu'na daldığım gece beni doğru yere götürmediklerini söyleyebilir. Ama benim bakış açım bu değil. Bana göre hayatın dönemeçlerini yanlış ya da doğru gibi keskin tanımlamalarla değerlendiremeyiz. O sırada öyle icap etti ve yaptım. O kadar.

Şimdi de beyin gücümü Trinity College'da oluşturulan zihinsel enerjiye ekleyip onu birkaç yüz kilovat yükseltecektim.

Dancer'ı fizik binasının uzun ve dar laboratuvarında tek başına buldum. Bir dizi pencereden sızan solgun ışık hüzmelerinin altındaki masada bir mikroskopun üzerine eğilmişti.

Geldiğimi fark etmedi. Ben de kapıda durup onu seyrettim.

Gençken onu daha sık izlerdim. Bir video oyununa ya da filme daldığında ona uzun uzun bakardım. Gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğunu düşünürdüm. Saçlarına bayılır, güneşte mayışan bir kedi gibi gerinmesini ve ara sıra kendi kendine gülümsemesini severdim.

Koyu kahverengi saçları darmadağındı. Demek ki, aklını kurcalayan bir şeyler vardı. Eskiden beri düşünürken ellerini saçlarının arasına daldırırdı. Altında soluk renkli, boru paçalı bir kot ve siyah yürüyüş ayakkabıları, üzerinde siyah bir tişört vardı. Göğsündeki sloganı okudum: Pİ SAYISI GİBİYİM. UPUZUN VE SONSUZ. Sol kulağının arkasına iki tane kalem sıkıştırmıştı. Sağ kulağını

göremiyordum ama orada da iki tane daha olduğundan emindim.

Ayağa kalktı ve gözlerini mikroskoptan ayırmadan merceği ayarlamak için elini kaldırdı. Omzundaki kaslar gerildi ve yine gevşediler. Gözlerimi kısıp biçimli koluna baktım. Teni hafifçe esmerleşmişti. Pazuları ne zaman böyle şişmişti? Kollarının bu kadar kalınlaştığını nasıl fark etmemiştim? Ya omuzları ne zaman böyle genişleşmişti? Vücudunun geri kalanına baktım. Kollarıyla uyumlu mu diye. Öyleydi. Ne tuhaf. Onun çocuksu hâllerini çekici bulurdum hep. Bir dâhi oluşunu. Ama büyüyüp bir erkek olduğu gözüm-den kaçmıştı.

“Selam,” dedim zihnimde yeşeren filizin serpilmesini engelleyerek.

Başını kaldırdı ve bunu o kadar hızlı yaptı ki, dirseğiyle bir deney tüpünü devirdi. Tüp tezgâhtan düşüp kırıldı.

Bir an gözlerimiz buluştu. Sonra, “Dönmüşsün,” dedi.

Gülümsedim. “Döndüm. Buradayım ve Einstein’ın en parlak günündeki gibi bir beyin fırtınası yapmaya hazırım.”

Gülmedi. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Köşedeki süpürgeyi alıp cam kırıklarını süpürmeye - başladı. Gözlerini yerden ayırmadan, “Otuz beş gün, dört saat...” Saatine baktı. “... on altı dakika oldu. Gerçi umurunda mı bilmiyorum. Zaman senin için bazılarımız kadar önemli değil. Ama hesaplarımda yanılmıyorsam tam bu kadar zamandır ortada yoksun. En son 8 Ağustos gecesi Chester’s’dan çıkarken görülmüşsün.”

Süpürgeyi yere vuruşuna bakılırsa bana kızgındı.

Son yirmi dört saati bir kere daha gözden geçirdim.

İşlerim vardı ve onları halletmiştim. “Özür dilerim,” demekle yetindim. Gayet de samimiydim. Yıllar önce, Christian’la Gümüşler’de kaybolduğumda bana yine kızmıştı. Ama ben de ona kızmıştım.

O günden bu yana dersimi almıştım. Değer verdiğin biri ortadan kaybolduğunda endişelenmek normaldi.

Odaya girdim ve süpürgeyi yere vurmaktan vazgeçmesini bekledim.

Birkaç dakika daha devam etti. Nihayet durup yüzüme baktı. Bakışları kırgın ve mesafeliydi.

“Ciddiyim,” dedim usulca. “Gittiğim yerde zaman buradakinden farklı işliyor. Beyaz Malikâne’ye dönmem gerekti. Hayat memat meselesiydi. Benim için sadece yirmi dört saat geçti.”

“Gideceğin ne zaman belli oldu?”

Ona bir mesaj bırakacak kadar vaktim yok muydu diye soruyordu. “Chester’s’dan doğruca Beyaz Malikâne’ye geçmem gerekti. Hayat memat meselesi dedim ya?”

Süpürgeyi bırakıp gözlerimin içine baktı. Orada ne aradığını bilmiyordum ama bulmuş olmalıydı ki, omuzları gevşedi. “Pekâlâ. Döndüğüne sevindim, Mega.”

“Ben de döndüğüme sevindim, Dancer.”

Bununla birlikte odadaki gergin hava dağıldı.

Dancer’ın bu huyunu seviyordum. Beyaz Malikâne’de ne yaptığımı bile sormamıştı. Ama arkadaşı olmak istiyorsam, benim için endişelenmemesini sağlamalıydim. Gözlerinin altında siyah halkalar görmekten nefret ediyordum. Dolayısıyla ona bir zeytin dalı uzattım. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu. Kendimi rahatsız hissetsem de, yapmasam daha çok huzursuz olacaktım. “Bundan son-

ra, Gümüşler'e gidersem sana haber vermeye çalışacağım," dedim.

Derin bir iç çekti. Bunun benim için anlamını iyi biliyordu. Sözlerimde samimiydim. Bir dahaki sefere, bir yere giderken ona en azından bir not bırakacaktım.

Birden gülümsedi ve yüzü öylesine aydınlandı ki, az kalsın kör oluyordum.

Sonra motor takmış gibi konuşmaya başladı. Gözleri parlayarak bana son gelişmeleri ve teorilerini anlattı.

Dancer yeryüzünün biraz üzerinde, havada asılı duran kara deliklerin uzaydakilere benzemediğini düşünüyordu. Parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Bence oradakiler doğal bir fenomen. En eski kara deliklerin evren yaratıldığından beri orada oldukları söyleniyor. Varlıklarının bir sebebi var. Ben onlara evrenin çöpçüleri diyorum. Eski ve işlevlerini kaybeden artıkları toplayıp yenilerine yer açıyorlar. Ama bizim delikler modern kara delik teorisiyle uyumlu değil. Modern kara delik teorisi yanlış olabilir tabii. Sonuçta Einstein gelene kadar Newton'un kanunlarına inanmıyor muyduk? Bizim kara delikler evrenin başına sarılan bir lanet bence. Kokularından öyle anlıyorum. Asla var olmamalıydılar. Doğanın düzenine tamamen aykırılar."

"Delikler kokuyor mu? Ben hiç koku almadım. Biliyorsun, duyularım keskindir."

Başını eğdi. "Büyük bir fizikçinin üstün bir teoriyi sıradan bir tanesinden ayıracak kadar gelişmiş bir burnu olması gerektiği söylenir."

Gülümsedim. "Demek sen de süper burunlardsın?"

Sırıttı. “Ben bu varlıkların amacını aşan bir büyü olduğuna inanıyorum. Her şeyin bilimle açıklanabileceğini savunan biri olarak bu sonuca kolay varmadım tabii. Ama aynı zamanda Tanrı’ya da inanıyorum ve Fae’nin gerçek olduğunu biliyorum. Belki büyü de henüz açıklayamadığımız şeyler için seçtiğimiz bir sözcüktür.”

“Ama bir şekilde onlardan kurtulmamız gerek. Nasıl yapacağız?”

“Yaradılış Şarkısı tek şansımız.” Bir an duraksadı ve gözlerinde hülyalı bir ifade belirdi. Soyut bir kavram üzerine kafa yorarken hep böyle uzaklara daldı. “Bir yaradılış melodisi. Düşünsene, Mega!” diye bağırdı. “Bizim henüz anlayamadığımız bir boyutta böyle bir gücü var.” Başını salladı. “Düşündükçe içim kıpır kıpır oluyor çünkü yüzeyden baktığımda onu anlamlandırmaya gücüm yetmiyor. Dolayısıyla kendimi gece gökyüzüne bakıp Samanyolu’nu anlamaya çalışan bir çocuk gibi hissediyorum. Ama dünyamızın kumaşı bir şekilde yırtılıyor ve onu dikmek zorundayız. Ben Fae’nin şarkısının tek çıkar yol olduğunu düşünüyorum. O delikleri bir Unseelie yarattı. Bir Seelie de onları dikmek zorunda. Belki şarkı üzerinde çalışmak için birkaç yüzyılımız olsaydı, bir yerlere varırdık. Ama ben onda biri kadar vaktimiz olduğunu bile sanmıyorum.”

“Birkaç ay,” dedim. “Belki daha az.”

Gözleri irileşti. “Emin misin?”

Başımı salladım.

Ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Mega. Elimizde şarkıyla ilgili hiçbir ipucu yok. Neyle uğraştığımızı anlamak için en azından melodinin bir kısmına ihtiyacımız var.”

Elimi alnıma koydum. Yanıyordum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamadım. Karnım tehlikeli bir şekilde acıkmıştı. “Yiyecek bir şeyin var mı? Yüksek kalorili bir şey.”

“Olmaz mı?” Beni laboratuvarın arkasındaki küçük odaya götürdü. Buzdolabını açtığında bir sürü protein barı, fıstık ezmesi ve biftek cipsleri gördüm. Süt bile vardı.

“Nereden buldun bunları?” Süt şişelerinden birine uzandım. Üzerindeki sarımsı kaymak tabakası ağzımı sulandırdı.

“Ryodan,” dedi ve gözlerini devirdi. “Dünyanın sorumluluğunu aldığından beri kimse aç değil. Demek ki, sınırsız bir stoku vardı ve şimdiye kadar paylaşmıyordu.” İçi konservele dolu bir kutuyu gösterdi.

Çikolata sosu! Süt şişesini açıp sosu içine boşalttım. Şişenin kapağını kapatıp iyice çalkaladım. Sonra da nefes almadan içtim. Şişenin dibinde bir parmak kadar süt kalmıştı ki, utanarak Dancer’a baktım. “Kusura bakma. İster miydin?” Başını iki yana sallayınca şişeyi yeniden kafaya diktim ve iki protein barı yuttum. Serinlemeye başlamıştım bile.

“Kraliçe elimizde,” dedim.

“Ne?” diye patladı. “Bana bunu şimdi mi söylüyorsun? Nerede? Buraya gelmeye nasıl ikna ettiniz?”

Ona benim zamanımda yaşadıklarımı anlattım. Ruhsal çöküntümü, Shazam’ı, Ryodan’ı öldürüşümü ve Mac’in bana kaltak dediğini bilerek atladım.

Ellerini saçlarının arasına daldırıp bir aşağı bir yukarı dolaşarak beni dinledi. “Mac’le konuşmam gerek,” dedi. “Hemen şimdi.”

“Mac’in şarkıyla ilgili bir bilgisi olsaydı, paylaşırdı. Bence Kraliçe’nin ona aktardığı gücü kavraması zaman alacak.”

“Ama bizim hiç zamanımız yok.”

Giderken gece tekrar uğramaya söz verdim. Böylece bana son icadının nasıl çalıştığını gösterebilecekti. “Belki bir deneme sürüşüne çıkarız,” dedi gözleri parlayarak. Koridora çıktım ve pervane akımını yakalayacaktım ki, Caoimhe’nin bana doğru yürüdüğünü gördüm. Beni fark ettiğinde gözleri düşmanca parladı. Akımı yakalayıp yanından hızla geçmeyi düşündüm ama bu Dani’nin yapacağı bir şeydi. Dolayısıyla yavaşladım.

Birbirimize aynı soğuk bakışlarla yaklaştık. *Acaba beraberler mi*, diye düşünmeden edemedim. Caoimhe sevgiliymişler gibi davranıyordu. Ya da onun muhafızı gibi.

Birbirimize birkaç adım kala durduk. “Sen,” dedi buz gibi bir küçümsemeyle.

“Caoimhe,” dedim.

“Neden döndün? Sana ihtiyacımız yok. Seni burada istemiyorum. Bir aydır sensiz mutlu mesut yaşayıp gidiyorduk.”

“Sadece arkadaşımı,” dedim sakince.

“Hayır, değilsin,” diye yaptırdı. “Gerçekten arkadaş olsaydın, onu bu kadar endişelendirmezdin. Senin yüzünden dikkatsizce riskler almasına müsaade etmezdin. Eğer arkadaş olsaydın, bir dâhi olsa da, bir süper kahraman olmadığını anlardın. Gerçek bir arkadaş sürekli ortadan kaybolarak onu çıldırtmazdı. Onun için neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilirdi.”

Onu tarafsız bir ilgiyle izleyerek düşmanlığının altında yatan gerçek sebebi anlamaya çalıştım. Sadece kıskançlık olamazdı. Ayrıca beni kıskanması için bir sebep de göremiyordum. “Onunla hiç öpüşmedik,” dedim sonunda. Bunun aramızdaki tansiyonu biraz düşüreceğini umuyordum. Zaten bir sürü derdimiz vardı. Yenilerini yaratmak çok anlamsızdı.

Sabırsızca başını arkaya attı. “Of! Seni kıskandığımı filan mı sanıyorsun? Bencilin tekisin, biliyor musun? Kafanı kıcından çıkar artık. Evet, Dancer’ı seviyorum. Açıkça da söylüyorum. Buradaki kadınların çoğu ona âşık. Onu sevmemek mümkün mü? Komik, sevimli, düşünceli ve zeki. Ama bunun benimle bir ilgisi yok. Ben Dancer’ın iyiliğini düşünüyorum. Zaten aşk bu değil mi? Ama sen ne anlıyorsun? Sen sadece kendini düşünürsün. Akşam için sözleştiniz mi? Onu yine maceralarından birine dâhil edecek misin? Birlikte süper kahramancılık oynayacak mısınız? Onu dayanamayacağı bir hızın içine çekecek misin? Söyle!”

Bakışlarımdan anlamış olacaktı ki, öfkeyle tısladı. “Burada dünyayı kurtarabilecek tek adamdan bahsediyoruz. Ama sen onun sağlığını tehlikeye atmaktan kaçınıyorsun. Ondan uzak dur. Yine kaybol ve bu kez geri dönme.” Beni itip koridorun aşağısına doğru yürüdü.

Arkasından koştum. Anlayamadığımı ve hoşuma gitmeyen bir şey söylemişti. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Sağlığını tehlikeye atmakla neyi kastettin?” diye gürledim. “Dancer daha genç. Gücü kuvveti yerinde. Spor yapıyor ve harika görünüyor.”

Caoimhe öfkeyle bana öndü. “Her gün saatlerce teorileri üzerinde düşünüyor. Aslında yapmamalı. Sağlığını

olumsuz erkiliyor. Ama neden yapıyor biliyor musun? Seni etkilemek için. Onu bir erkek olarak görmem için. Kardiyo yapamadığı için pasif jimnastik yapıyor. Kendine ne kadar yüklendiğini bir görsen. Birlikte takıldığın o adamlara benzemek için canını dişine takıyor. Keşke seni bu kadar istemeseydi!”

Midem dönmeye başladı. Biraz önce içtiğim sütü çıkaracağımdan korktum. “Neden kardiyo yapamıyor? Egzersiz yapması neden sağlığına zararlı?”

Bir an şaşalayıp gözlerimin içine baktı. Sonra bana bir adım yaklaştı. “İnanamıyorum. Gerçekten bilmiyor musun? Hepimiz biliyoruz ama senin haberin yok, öyle mi?”

Elini mideme bastırıp başımı iki yana salladım.

“Sana hiç bahsetmedi mi?” diye sordu hayretle.

“Aynı soruyu farklı kelimeler kullanarak daha kaç kere soracaksın?” Dancer’ın nesi vardı? Herkesin bildiğini ben neden bilmiyordum? “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!” diye bağırdım.

Suratı değişti. Beni ilk kez görüyormuş gibi yüzüme baktı. “Vay canına,” diye mırıldandı. “En azından bundan sonra senden nefret etmeyeceğim. İnsanlardan nefret etmekten nefret ediyorum.”

“Sevindim,” dedim. “Şimdi Dancer’la ilgili şu lanet sırrı söyle bakalım.”

Kederle gülümsedi. “Bizim çocuğun doğuştan kalbi zayıf. Ben bildiğini sanıyordum.”

MAC

Makyaj yapacak hâlim yoktu. Kuruyan dudaklarıma krem sürüp geri çekildim ve banyo aynasındaki yansıma baktım.

Işıklar kapalı olmasına rağmen gözlerimin kan çanağına döndüğünü görebiliyordum. Ağladığım hemen belli oluyordu. Ama bunun için bahanem çoktu. Yaşadıklarımın sinirlerimi bozduğunu söyleyebilir ve herkesi inandırabilirdim.

Duşun altında yere çöküp uzun uzun ağlamıştım. *Sinsar Dubh*'un bana gösterdiklerinin hepsi gerçek miydi? Bütün o korkunç şeyleri ben mi yapmıştım? Önüme geleni kan dondurucu bir zalimlikle katletmiş miydim? Kitap'ın gösterdiklerini en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya çalışmıştım. Jo'nun ölümü gerçektir. Demek ki hepsi öyleydi. İşlediğim cinayetlerin bir telafisi yoktu. Dani'ni hayatını kurtarmak için *Sinsar Dubh*'tan bir büyü alma kararım-

la birlikte birçok insanın idam fermanını imzalamıştım. Sadece ölümlerine sebep olmakla kalmayıp her birini kendi ellerimle yok etmiştim.

Utançla inledim.

Ağladım, titredim, bağırdım.

Sonra kendimi sakinleşmeye zorladım. Jo'nun öldürülüşünü ve diğer bütün korkunç anıları bir kutuya kaldırıp kapağını kapadım.

Sinsar Dubh'un taktiklerinden birini uyguladığım için kendimden nefret ediyordum ama işe yaradı. Günahlarım ve onlar için ödeyeceğim bedel şimdilik bir köşede beklemek zorundaydı. Ama eninde sonunda kendimle hesaplaşacaktım. Aldığım canlar geri gelmeyecekti tabii ama olsun.

Hâlâ acı çekiyordum. O acıyı daima yüreğimde taşıyacaktım. Ama Kraliçe'nin gücü bana geçtiği için ruh hâlim önemliydi. Herkesin kurtuluşu için kendimi dağıtmaya hakkım yoktu.

Duşakabinin zemininde yatarken sevdiğimiz birinin ölmesine üzülmenin daha çok kendimize acılamakla ilgili olduğunu düşündüm. Belki onun için de yas tutuyorduk ama asıl kendimize acıyorduk. Jo ve diğerlerinin ölümü konusundaysa hislerim bambaşkaydı. Resmen kendimden tiksiniyordum.

Ama kendimi düşünmeye hakkım yoktu. Dünyamızı kurtardıktan sonra vicdan azabı için bol bol zamanım olacaktı.

Şimdilik Yaradılış Şarkısı'nı bir tek ben kullanabilirdim. Dolayısıyla bütün dikkatimi sorunumuza yöneltmem şarttı. Ben bir kumandandım ve askerin savaş sırasında kendilerini düşünme lüksü olmazdı.

Başımı aynadan çevirirken tekrar yansımama baktım. Gözlerimi kısıtım. Bir değişiklik vardı ama ne? Saçlarımı her zamanki gibi başımı eğerek kurutmuştum. Gözlerim siyah değil, yeşildi. Dişlerimi yaklaşık yüz kere fırçaladığım için inci gibi parlıyorlardı. Aralarına girenleri düşünmemeye çalışıyordum.

Kaşlarımı çatıp ışığı yaktım.

Tekrar aynaya baktığımda irkildim. “Oha! Khaleesi gibi görünüyorum!” Saçlarımı karanlıkta yıkayıp kurulamıştım. Kurumuş kanlar akınca saçlarım beyaza yakın bir sarıya dönüşmüştü. Aynaya yaklaşıp diplerine baktım. Evet, oralar da aynı renkti. Bir tutam saç ayırdım ve birkaç gün öncesine kadar nereme geldiklerini hatırlamaya çalıştım. Kesinlikle hatırladığımdan birkaç santim daha uzunlardı.

Seelie Kraliçesi’nin platin rengi saçları belini geçiyordu.

Christian’ın saçları kestaneden mürekkep siyahına dönmüştü.

Seelie’ye mi dönüşüyordum? Gerçek Büyü beni bir Seelie mi yapacaktı? Önce damarlarında Unseelie kanı dolaşan bir *sidhe*-kâhindim. Şimdi de bir Fae kraliçesi olmuştum. Bu gidişle asla sadece Mac olamayacaktım.

Gözlerimi kısıtım. Belki de Christian’ın kiler gibi, değişimlerim birkaç taneyle sınırlı kalırdı. O dönüşümünü bir noktada durdurup geri çevirmeyi başarmıştı. Ama ben vücudumdaki değişime karşı koyamazdım. Kraliçe’nin bana verdiği gücün hepsine muhtaçtım.

Aynadaki yansımama bakıp John Wayne’i taklit ettim. “Selam, kovboy.”

Aoibheal’ın bana aktardığı gücün beni neye dönüştüreceğini bilmiyorum. Ama önemi yoktu.

Önemli olan tek şey benim onunla ne yapacağımdı.

Aşağı koşturup boya lekeleriyle dolu dükkânıma arka kapıdan girmeye hazırlandım. Ama kapıda duraksadım. Şarkıya ihtiyacımız vardı. Ama diyelim onu ele geçirdik, bana nasıl bir güç verilmişti ve onunla ne yapacaktım? Fae büyülerinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yoktu ki.

Darroc'un Unseelie ordusunun başında o sokakta diki-lip V'lane'in Dree'lia'nın ağzını yok edişini izlediğimi hatırladım. Yatak odasının kapısını çelik bir kapıyla mühürlerken bir şeyler mırıldanmıştı. Ama Dree'lia'nın yüzünü değiştirirken tek kelime etmemiş, hatta ona bakmamıştı bile.

Öyleyse nasıl yapmıştı? Yüksek Fae kastlarından gelenlerin bir düşüncesi bile yeterli miydi?

İçeri girdim ve kurumuş spreyci boya lekeleriyle kaplı odaya baktım. Kırık kitaplıklara, lambalara, iskemlelere ve etrafa saçılan dergilere. Geçen sefer bu işe baş koyduğumda, dükkânın ancak üçte birini temizleyebilmiştim.

Gözlerimi kapadım ve Karanlık Bölge'den dükkânın önüne yuvarlandığım o ilk gün odanın nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştım. Barrons'la o gün tanışmıştık.

Dışarıdan dört katlı, sıradan bir bina gibi görünen kitapçının elmas camlı kapısını çaldığımda buranın her bir santimetre karesine âşık olacağımı nereden bilebilirdim? Antika halıları, şatafatlı koltukları, mineli gaz ocakları, onlarca kitabı ve hatta eski moda kasasıyla burası benim için bir harikalar diyarından farksızdı.

Zihnimde canlandırdığım görüntünün her bir ayrıntısının keyfini çıkardım.

Kitapçıyı ilk günkü gibi g rebileceğime kanaat getirince gözlerimi açtım.

Hâlâ peri andı. Hiçbir şey deği memi ti.

Pekâlâ. Bu yöntem i e yaramıyordu. Zaman dostum değildi. Gerçi biraz da rahatlamı tım doğrusu çünkü epey vaktimi almıştı. Oysa V'lane Dree'lia'nın ağzını göz açıp kapayınca kadar yok etmişti. I ler sarpa sardığında potansiyel d  manımın beni bekleyeceğini hiç sanmıyordum.

Bir kasanın üzerine oturdum ve başımı ellerimin arasına gömerek içime döndüm. I ıltılı bir g   aradım ama içimde gerçek bir kitap ya da kutu olmadığı gibi, bir ışık da yoktu.

Kendimi hâlâ vücudumdan bağımsız hissediyordum. Gerçekten odaklanmanın ne olduğunu anımsamaya çalıştım.

  te.

Pürüzsüz ve yaldızlı yüzeyinden göz kamaştırıcı, altın ı ıklar yayılıyordu. I inden fışkıran saf ve vahşi enerjiyi duyumsayabiliyordum. Onu kucakladım ve altın ı ıklarıyla ısındım.

Biri beni hızla çekmiş gibi bir hisse kapıldım.

Gözlerimi açtım.

Tara'ya benzeyen ama ondan daha büyük ve dramatik bir tepenin üzerindeki bir mihrabın yanında duruyordum. Kaymak taşından yapılmıştı ve dev gibiydi. Tepenin dibinde belki bin ya da daha fazla ta  anıt vardı. Birbirlerine yakınlardı ve tabanlarını parlak ate ler çevreliyordu.

Yumuşak bir meltemle saçlarım u u tu. Karanlık gök-yüzü yıldızlarla bezeliydi ve    kocaman ay havada asılı duruyordu. Biri o kadar yakın ve al aktı ki, neredeyse kafama d  ecekti. Tepenin tamamı rüzgârda dalgalanan

kadifemsi çiçeklerle kaplıydı. Mis kokuları geceye yayılıyordu. Yukarıda diğer iki ayın oradan deri kanatlı Avcılar geçti. Gece kuşları müthiş ahenkli bir türkü tutturmıştu. O kadar güzeldi ki, bütün duyularım acıyordu. Gözlerimi kapadım. Neredeydim ben?

Neden geldin, diye sordu bir ses.

Zihnimi dağıtmamak için gözlerimi açmadım. Zaten bir anlamı yoktu. Ses aynı anda her yerden geliyordu. Taşlardan, topraktan ve hatta aylardan bile.

“Fae ırkının Gerçek Büyü’sünü bulmak için,” dedim.

Onunla ne yapacaksın?

“Koruyacak ve rehberlik edeceğim,” dedim hiç tereddütsüz.

Bunu nasıl yapacaksın?

“Bilgelik ve iyilikle.”

Ona layık mısın?

Kahretsin. Bu anahtar soruydu. *Evet*, dersem beni kibirli bulabilirdi. *Hayır* ise bir zayıflık belirtisi olarak algılanabilirdi. Yasemin ve sandal ağacı kokulu rüzgârı içime çektim. Babam, Jack Lane’in buna vereceği cevabı düşündüm ve yüksek sesle söyledim. “Layık olmak için elimden geleni yapacağım.”

Bir sıcaklıkla sarmalandım. Baştan aşağı vücuduma doldandı ve sıvı altın gibi gözeneklerimden içeri sızdı. Gözlerimi açmadım. Görsel ayrıntılarla dikkatimi dağıtmak istemedim. Sıcaklık bedenime yayıldıkça minik bir yıldıza dönüştüm. İçinden ışık saçan, kadim bir yıldız. Başımı arkaya attım ve ışığın bütün dokularıma işlemesine izin verdim.

Gözlerimi açtım. Elime baktım. Vücudum artık somut değildi. Yarı saydam ve ilahi bir varlığa dönüşmüştüm.

Sen Fae değilsin. Bu bir suçlamaydı.

“Damarlarımda Unseelie Kralı’nın kanı akıyor ve Kraliçe Aoibheal beni halefi olarak seçti,” dedim. “*Sinsar Dubh* denilen varlıkla savaştım ve kazandım. Gerçek Irk’ın nesli tükenmek üzere. Buna engel olmak için var gücümle mücadele edeceğim.”

Yakınımda başka bir varlık hissettim. İçime girdi ve ışıkla bütünleşti. İlk tepkim ona karşı koymak oldu. Özellikle de Kitap’ın bana yaptıklarından sonra. Ama kuşkularımı yatıştırıp sezgilerime güvendim. Bu varlık benim için bir tehdit oluşturmuyordu. Engin ve bilge, yumuşak ve saftı. Benliğimin her bir köşesinde dolaştı. Yumuşacık dokunaçlarıyla her bir köşeme dokundu. Ruhumun özünü okşamak ister gibiydi. Her bir inancımı ve bütün eylemlerimi özömsüyordu.

Yakın zamanda büyük kötülükler yapmışsın.

Diğer hislerimden sıyrıldım ve geriye dürüstlüğüme kaldı. İstesem de yalan söyleyemezdim. Acımı ve ıstırabımın derinliğini hissetmesine izin verdim. “Evet,” dedim kederle.

Neden?

Başka bir tuzak soru. *Şeytani bir kitabın emrindeydim*, dersem zayıflığımı kabul etmiş olacaktım. *Vücudum ele geçirilmişti ve kendim değildim*, desem yaptıklarımın sorumluluğunu almaktan kaçınıyor gibi görünecektim. “Çünkü bazı hatalar yaptım,” dedim. Sesimde daha önce hiç duymadığım bir hüznün vardı. Sadece üzgün değildim. Hissettiğim bunun çok ötesinde bir kederdi.

O hataları yine tekrarlayacak mısın?

Tereddütsüz yanıt verdim. “Hayır. Bambaşka hatalar yapacağım ve onların da acısını kalbimde taşıyacağım.”

Bana içimdeki varlık gülümsemiş gibi geldi.

O zaman senindir. Tuatha De Danann da öyle. Onlara iyi bir rehber ol.

Yine bir çekilme hissiyle sarsıldım ve altımdaki kasayı hissettim.

Kitapçıya dönmüştüm. Başım hâlâ ellerimin arasındaydı. Yıldızlı cennetten ve içimdeki yumuşacık varlıktan bu kadar çabuk kopmayı beklemiyordum. Ama beni uygun bulmuştu ya? Önemli olan buydu.

Onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım.

Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları eski hâline dönmüştü.

Kitapçının ön camından sızan akşam güneşi koltuğun arkasına ve omuzlarıma vuruyordu. Kalemimin ucunu çiğneyerek listemi gözden geçirdim.

DÜNYA İÇİN HEDEFLER (SIRALI DEĞİL)

1. Müzik kutusunu Dancer'a götür. Böylece hep birlikte onun ne olduğuna karar verebiliriz. Şarkıyla ilgili olduğunu biliyorum. Onu Beyaz Malikâne'de de hissettim.
2. Gümüşler'e bir keşif birliği yolla ve insanların yaşamasına uygun bir dünya bul. Onları oraya taşımak için planlar yapmaya başla. Gezegen tamamen yerleşmeliler. Gümüşler'de kalmalarına izin veremem çünkü gezegenimiz yok olduğunda oranın da akıbeti meçhul.
3. Cruce'u bul ve müttefikim olmasını sağla. Elimdeki büyüğü nasıl kullanacağımı bana öğretmesi için ikna et. Neler bildi-

ğini öğren. Cruce'un tek artısı *Sinsar Dubh*'un şarkıyla ilgili bilgi içerdiği söylenen parçasına sahip olması değil (gerçi bu da bana V'lane olarak söylediği yalanlardan biri olabilir). Ayrıca yüzyıllar boyunca Unseelie Kralı'yla kayıp melodiyi yeniden yaratmak için çalışmalar yapmış. Cruce'un herkesten daha bilgili olduğu kesin.

4. Faç'nin son durumunu öğren. Seelie ve Unseelie'nin. Onları nasıl organize edeceğine karar ver. İnsanlarla Faç'yi şarkıyı bulmak için birlikte çalışmaya yönlendir.

Kalemimi çiğneyerek *kolay olmayacak*, diye düşündüm. Beni, bir insanı liderleri ve kraliçeleri olarak kabul etmeleri zordu. Faç'yi tanıyordum. Güç gösterilerine ve tehditlere hemen tepki verirlerdi. Ben ise şimdilik kitapçıyı nasıl temizleyeceğime karar verebilmişim, o kadar.

Son birkaç saattir kanepede, usulca tıslayan gaz ateşinin önünde oturuyordum. Meditasyon yaptığım söylenemezdi ama içimdeki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Üç ayın altındaki tepede dururken, her şey gün gibi ortadaydı. Güç son derece somut ve anlaşılırdı. Ama o sırada ben saydamdım ve artık değildim. Derimin altında dalgalanan gücü hissetmeme rağmen yeniden bir insana dönüşmüştüm. Gücüme nasıl ulaşacağımı ve onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum. Christian'ın da buna benzer hisler içinde olduğunu tahmin ettim. Neye dönüştüğünü anlamasına yardım edecek bir kardeş prensi bile yoktu.

Bir madde daha karaladım.

5. Manastura git ve kitapçı gibi onu da yeniden inşa et. *Sidhe*-kâhinlerin evini yeniden kur ki, bütün ilim ve irfanlarını orada

toplayıp araştırmaya başlayabilsinler. (Yanan şeyleri yeniden yaratma gücüm var mıydı? Mesela kitapları? Manasını nasıl inşa edecektim? Bütün odalarını bile görmemiştim. Buna gerek var mıydı?)
6. Barrons'la konuş. Dageus'la görüşüp neler bildiğini öğrensin.

KİŞİSEL HEDEFLER:

1. Annemle babamı bul ve onlarla vakit geçir. Onlara olan bite-ni anlat ve yardım iste.
2. Alina hâlâ sağ mı öğren.

Yazmayı bırakıp iç çektim. Son maddeyle ilgili ciddi şüphelerim vardı. Kitap'ın benden bir ordu yarattığını gördüğümde Alina'nın da gerçek olmadığı sonucuna varmışım. Bir illüzyon bile olsa onunla biraz daha zaman geçirme şansımı kendi ellerimle yok etmişim. Onu defalarca kendimden uzaklaştırmış, sorgulamış ve hatta ona kabadayılık taslamışım. Sonunda onu kabullendiğimde de birlikte kahvaltılık planları yapmıştık. O buluşma hiç gerçekleşmemişti. Karmaşık duygularımı başka bir kutuya hapsedip yazmaya devam ettim.

3. Dani'yle Shazam'ı konuş. Onun gerçek olup olmadığını anla ve Dani'ye yardım etmenin bir yolunu bul. Gerçek değilse, Dani'ye yardım etmen daha da önemli!
4. Barrons.

Barrons'la ilgili bir açıklama yapma gereği duymadım. Belki bencillikti ama dünya yok olacaksa sevdiklerimle biraz daha vakit geçirmek istiyordum.

Kapının çanı çingırdadı. Biri gelmişti.

Vücudum o tanıdık hisle gerildi.

Barrons buradaydı. Arkamda. Omzumun üzerinden yazdıklarımı okuyordu. "Ah, demek ben de kişisel hedeflerindenim?"

"Sayılır."

"Ayrıntıya girmeye gerek görmemişsin."

Defteri bir kenara fırlatıp kalktım. Kanepeyi ona döndürdüm ve mindere oturup yüzüne baktım. Onu öpmeyi planlamıştım. Ama seyretmekle yetindim.

Gözleri parladı. *Nasıl bir yaratık olmuştun sen böyle?*

Bilsem.

Saçların bir harika, Mac.

Teşekkürler. "Bayan Lane"e ne oldu? Ölmüyorum, beni öldürmek üzere olduğunu sanmıyorum ve sevişmiyoruz.

Bayan Lane artık burada oturmuyor.

Öyle mi? Barrons beni kapı dışarı mı ediyordu? Bunu yapar mıydı? Git Fae'yle yaşa der miydi?

Nihayet tanışabildiğimize sevindim, Mac. Gözleri hayranlık ve şehvetle pırıldıyordu.

İçimden, *tabii ya*, deyip ona gülümsedim. O kadar açık ve netti ki. Yine de beni şaşırtmayı başarıyordu. Kendimi *bu da bizim tarzımız* diye avutuyordum. İnsanların arasında uzak ve mesafeliydik. Ama baş başayken bambaşkaydık.

Her konuda çatışmaya düşmemin, içimdeki *Sinsar Dubh*'la ne kadar ilgisi vardı bilmiyordum. Ama artık varlığımın bir parçası değildi. Sonunda zihnim berraklaşmıştı. Ya da belki de *Sinsar Dubh*'a karşı müthiş bir savaş verdiğim için bu kararlılığa ulaşmıştım.

Her hâlükârda, içimdeki o gölgeli ve bana müthiş zararlar veren parçam artık yoktu. Bütün içsel karmaşalarım kaybolmuştu. Hedefler belirlemiş ve onlara ulaşmak için planlar yapmıştım. Onlar benim sorumluluklarımdı. Sonsuza dek benimle kalmasını istediğim şeyler vardı. Kendimi seviyordum. Günahlarımla ve sevaplarımla.

Gözlerim parladı. Barrons sonradan yanardöner bir ateşle ışıldadıklarını söyleyecekti. *Ben de seninle tanıştığıma sevindim, Jericho.*

Onu yanıma çektim ve öptüm.

"Ben kertenkele kralım, istediğimi yaparım"

SINSAR DUBH

Düşmanlarım beni hafife alıyordu. Duygularla yoğrulan hasarlı beyinleri değişik seçenekleri gözden geçiremiyordu. MacKayla'nın beni terk etmesiyle doğan fırsatı bile göremiyorlardı.

KİMSE BENDEN KAÇAMAZ. MACKAYLA BENİM BACAĞI KIRIK ATIM VE HEP ÖYLE KALACAK!

Taşların oluşturduğu kuvvet alanı özümü içinde tutmak için tasarlanmıştı. Önce beni büyülü bir kitabın içine hapsedmişlerdi, şimdi de bir kuvvet alanına. Ya da birincisi bir cisimdi, ikincisi bir alandı diyelim. İlk engel olmadan bu alanın beni içinde tutma kapasitesini aşabilirdim.

Yöntemimi geliştirmek zaman alsa da, iradem bunu başarabilirdi. Az kalsın, bir an için küp şeklinde siyah bir toz fırtınasına dönüşüyordum.

Kozasındaki Unseelie prensesinin üzerinde dolaşan küçük, karanlık bir bulut.

Bana bir beden bırakarak düşünceli davranmışlardı. Uzun vadede bu formda güçten düşebilirdim.

Evren bir kez daha üstünlüğümü onurlandırıyor ve beni hedeflerime yakınlaştırıyordu. Varlığımın mükemmelliğini kutluyordu.

Esmer Fae'nin tenine yapıştırdığım bütün rünler benim emrimle düştü. Prenses usulca kıpırdandı. Sırtüstü döndüğünde dudakları hafifçe aralıktı. Oradan içeri girdim.

Bana direndi. Bağarmaya başladı. Ama o zayıf, ben güçlüydüm. Onu çabucak ele geçirdim.

Sinir sistemine kilitlendiğim anda, sonsuza dek işkence edeceğim MacKayla'nın aksine, bu Unseelie'nin beni uzun süre içinde tutamayacağını fark ettim. Çünkü, vücuttan vücuda atlamama kararım isabetliydi.

MacKayla'nın BENDEN KAÇABİLMESİNİN tek sebebi bizi ayıracak bir kuvvet alanı olmasıydı.

Ama taşlar burada, Beyaz Malikâne'deydi. Zaman burada farklı işliyordu ve MacKayla bambaşka bir boyuttaydı. Yakında ben de orada olacaktım.

Dünya zamanıyla bir ay ya da biraz daha uzun sürecekti.

Planımı olgunlaştırmam için her bir dakikanın önemi vardı.

Yeni kabıma kapıya doğru yürümesini emrettiğimde, güç bela ayağa kalktı. Zayıf, aciz yaratık. Ama şimdilik işimi görüyordu.

Siyah mermerlerden geçip bir sol ve sağ yaptım. Kırmızı mermerleri ararken bir yandan da piç Kral'ın metresi için yaptırdığı malikâneye sövüyordum. Döndüğüm her yanlış köşe dünya zamanında günlere mal oluyordu. Şu lanet labirentten çıkmam bir ay ya da daha uzun sürecekti.

Gümüşler'den çıktığım anda MacKayla beni hissedebilecek ve beni içinde bulunduğum bedene bağlı sanacaktı. Bu da işime gelecekti tabii.

Benim olanı geri alacaktım.

Sonra da içine ettiğimin dünyasını yok edecektim.

GÖRÜNMEZ

*B*ensiz hayatının nasıl olacağını düşünmeye başladığını tahmin ediyordum.

Seyahat edemiyor, arkadaş edinemiyor, bir ilişki yaşayamıyor, hatta geceleri dışarı bile çıkamıyordu.

Hangi anne kızını bir kafese kilitleyip eğlenmeye gidebilirdi?

Bazen düşünüyorum da, acaba birileri ona hayatımızın zorluğundan mı söz etmişti? Bir gecede değişmiş gibiydi çünkü.

Akşamları hâlâ benimle oturup annelerin yapması gerekenleri yapıyordu. Ama nadiren gülümsüyordu. Ağzının ve gözlerinin kenarlarında derin çizgiler belirmişti. Yüzü hep asıktı. Ben de parmaklıkların arasından yanaklarına uzanıp onu zorla güldüremiyordum.

Annem âşık olduğunda tam altı buçuk yaşındaydım.

Bana onu anlattı. İyi biri olduğunu ve ona çok değer verdiğini söyledi. Onunla evlenecekti. Benden bahsetmek için doğru zamanı bekliyordu.

Hafta sonları sevgilisiyle gezmeye gidiyordu. Beni yalnız bıraktığı ilk gece her uyandığımda ağladım. Ama geri döndüğünde tıpkı küçüklüğümdeki gibi mutluydu. Olağanüstü yeteneğimi henüz keşfetmediğimdeki kadar kaygısız. Gelecekte bahsedip durdu.

Sonra bir gece, yedinci doğum gününe bir hafta kala, gece eve geç döndü. Üstü başı sıırıslıklamadı. Yüzüme bile bakmadı. Kafesin yanından geçip odasına gitti ve kapıyı kapadı.

O kadar perişandı ki, bütün gündür ona anlatmak için beklediğim heyecan verici şeylerin hiçbirini söyleyemedim.

Bir köşeye büzülüp bütün gece hıçkırıklarını dinledim.

Adam BİZİMLE evlenmekten vazgeçmişti herhâlde.

Annemin kalbini kırmıştı.

Yedinci doğum günüm gelip geçti ama annem hatırlamadı bile. İlk kez, İrlanda yahnisi de yoktu, dondurma da. Gelecekle ilgili hayaller de kurmadık.

Ben yine de doğum günümü kutladım. Hayali köpeğim Robin'le hayali bir yemek yedim. Robin benimle kafesin içinde yaşıyordu. Konuşabiliyor ve komik fıkralar anlatıyordu.

Bir gün ikimiz de BÜYÜDÜĞÜMÜZDE DIŞARI çıkabilecektik. O zaman şehrin dört bir köşesini dolaşacak ve insanların dertlerine deva olacaktık. Başkalarına yardım etmek güzel bir şeydi. Onları dinlemek ve sorunlarını halletmek. Hatta bazen onlarla zaman geçirmek bile yetebirdi.

Annem bu olaydan sonra hafta sonlarını evde geçirmeye başladı. Uzun bir süre evde doğru düzgün yemeğimiz olmadı. Eskiden giydiği işçi üniformasını da çıkarmıştı. Sonra bir akşam çok güzel giyindi ve gece geç döndü. Ev için alışveriş yapmıyor, sadece şarap alıyordu.

Kafesime mikrodalgada ısıtılan hazır yemeklerden koyup televizyonun karşısına geçiyordu. Bana gününü anlatmak yerine gece geç saatlere kadar sessizce içiyordu. Onu güldürmek için boşuna çabalıyordum.

Yüzüme bile bakmıyordu.

Sonra geceleri daha da geç gelmeye başladı. Bazen sabaha karşı. Konuşurken dili dolanıyor ve yalpalayarak yürüyordu. Neşeli olduğu günler de vardı ama çoğu zaman kendinde değildi. Kimi geceler sabaha kadar uyanık kalmak için kendimi çimdikleyip duruyordum. Sırf annemi görüp ona o gün televizyondan öğrendiğim şeyleri anlatmak için. İleride hayatımızın nasıl olacağından bahsedelim istiyordum. Ben BÜYÜDÜĞÜMDE ve DIŞARI çıkabildiğimde. Birlikte DIŞARI çıkabilirsek her şeyin yoluna gireceğini sanıyordum.

Bir gece eve gelmedi.

Sonrasında da, dört ya da beş gecede bir dışarıda kalmaya başladı. Kilo verdi ve gözlerinin altında mor halkalar belirdi.

Sonra arka arkaya iki gece eve uğramadı. Yanında şarap şişeleri getirmekten vazgeçmişti. Ama hâlâ dili dolanıyor ve bazen ayakta duracak hâli bile olmuyordu.

Üç gece boyunca gelmedi ve nihayet döndüğünde bana boş gözlerle baktı. Bakışlarını odada gezdirdi ve tekrar bana baktığında hemen başını çevirdi. O zaman anladım. Görünmez olmuştum.

Evden ayrı kaldığı süreler uzadıkça, daha çok çabaladım.

Beni ne kadar çok sevdiğini hatırlarsa gitmek istemez diye düşündüm. Ben beni ne kadar çok sevdiğini hiç unutmamıştım.

Dünyam yavaşça değişti ama bana hepsi bir anda olmuş gibi geldi.

*Bir gün gerçeği gördüm.
Artık onun kızı değildim.
Hiçbir zaman istemediği köpektim. .*

"Savaş bitene ve biz büyüyene dek bekle"

JADA

Zaman senin için, bazılarımız kadar önemli değil. Dancer'ın sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Bunu söylediğinde fazla üzerinde durmamıştım. Bana zararsız görünmüştü.

Artık öyle görünmüyorlardı. Ortadan kaybolmamdan ne kadar nefret ettiği belliydi.

Caoimhe bana rahatsızlığını söylemekle yetinmiş ve ayrıntıya girmemişti. Bunu Dancer'la konuşmamı tavsiye etmişti. Yanımdan ayrılırken son kez arkasına bakmıştı. Acıyan gözlerle.

Bilmediğin aklımın ucundan geçmedi. Yoksa senden bu kadar nefret etmezdim.

Hipertrofik kardiyomiyopati.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Gencecik sporcuların bir basket salonunda ya da bir futbol sahasında ölümüne neden olan sinsi hastalığı.

Belirtileri, bitkinlik, nefes darlığı, bayılma, çarpıntı ve kalp üfürümüydü. Bazen kontrol altına alınabiliyordu. Bazen de şiddetli ataklara sebep olabiliyordu. Arada sırada kafa dinlemek için ortadan kaybolduğunu sanıyordum. Meğer hastalanıyormuş!

Sebebi genellikle gen mutasyonuydu. Miyofiber denen kalp kası hücrelerinin dağılımı düzensiz olduğunda ortaya böyle bir rahatsızlık çıkıyordu. Bununla ilgili bir televizyon programı izlemiştim. Yıllar önce, hayatımı televizyonun karşısında geçirirken. Hastalık her hastada farklı seyrediyordu. Çoğunda kalbin iki alt bölümü arasındaki septum genişleyip kan pompalanmasını engelliyordu. Bu genellikle kalıtsaldı. Kalınlaşan kalp kası sonunda kanla dolmayacak kadar sertleşebiliyor ve hasta kalp yetmezliğine girebiliyordu. Ani kalp krizlerine sık rastlanmıyordu ama otuz yaşın altındaki insanlar daha büyük risk altındaydı. Dancer gibiler.

Belirtileri yatıştırıp gerekli önlemleri almak adına geçici bir tedavi uygulanıyordu. Başlıca hedef ani kalp krizini önlemektir.

Dancer bana bundan hiç söz etmemişti.

Sokaklarda tehlikeli bir hızla dolaşıyorduk. Pervane akımını yakalayıp etrafında turlamama izin veriyordu. Ona çarpıyor, bazen sağını solunu morartıyordum ve gülmekten kırılıyordu.

Şimdi güneşte neden hamur gibi yumuşadığını anlıyordum. Onu bir kediye benzetirdim. Kendini tamamen bırakabilmesi belki de bu yaşa gelebilmesinin en büyük nedeniydi. Tüm varlığıyla rahatlayabilmesi.

Caoimhe her karşılaştığımızda bana pis pis bakmakta haksız sayılmazdı.

Dancer benim yüzümden ölebilirdi.

Bir gün bu çocuğu öldüreceksin, demişti Ryodan Gümüşler'deki zamana göre, beş buçuk yıl önce.

Sen çok istiyorsan arafta çürüyebilirsin, dostum, diye bağırmıştım. Batman asla ölmez. Dancer da ölmeyecek.

Ama Batman kalp hastası değildi.

Dancer öyleydi.

Kapı usulca açıldı ve Ryodan'ın ofisine girdim. Masasının karşısındaki iskemleye oturdum. Gittiğimizden beri yer döşemeleri ve duvarların rengi değişmişti. Oda yepyeni olmuştu.

Bir an sadece ona bakmakla yetindim. Onu son gördüğümde yarı kömürleşmişti. Ama şimdi altın rengi teni boyundaki yara izleri ve köprücük kemiğinden sol kulağına kadar uzanan derin iz dışında pürüzsüzdü. Her zamanki gibi koyu renk bir pantolon ve beyaz, kolalı bir gömlek giymişti. Gömleğinin kıvrıdığı kollarında gümüş kol düğmeleri parlıyordu. Bu hâliyle bazen vampir dişleri uzayan, müthiş hızlı ve benden çok daha güçlü büyülere sahip, insan olmayan şeydense bir iş adamına benziyordu. Daha gençken kıyafet seçimlerine anlam veremiyordum. Ama şimdi bu medeni giysileri neden tercih ettiğini tahmin edebiliyordum. İnsanların onu zalim bir ölümsüz olarak görmemesi için.

Ağzımı açtığımda son bir saattir üzerinde çalıştığım mantıklı ve ikna edici konuşmayı yapmaya hazırlandım. Bu şekilde kalbini kazanıp bana yardım etmesini sağlayacaktım. Ona baskı yaptığımı düşünmemesi için sarf edeceğim kelimeleri özenle seçmiştim. Ama dudaklarımdan

bambaşka bir cümle döküldü. “Dageus’un yaşadığını bana neden söylemedin?”

O ana dek beni daha önce tanık olmadığım kadar tatlı bir ifadeyle süzüyordu. Lanet manyak. Onu öldürmüştüm ve sapasağlam karşımdaydı.

Kaşlarını çattı. Bütün sevimliliği bir anda kayboldu. Sonraki an beni omuzlarımdan tutuyordu. Yerinden kalktığını bile görmemiştim.

Şunu nasıl yaptığını bir öğretse karşılığında bütün dişlerimi feda edip hayat boyu takma dişlerle gezebilirdim.

“Dageus’u nereden öğrendin?” diye sordu temkinli bir sesle. Barrons gibi, onun da çok öfkelendiğinde ya da kırıldığında konuşması değişirdi. Barrons’un ses tonu yumuşardı. Ryodan ise resmi bir İngiliz aksanı takınır ve her bir kelimeyi vurgulardı.

Omuzlarımı silkerek elinden kurtuldum. “Dün gece ekranlarda gördüm.”

“Dün gece burada değildin.”

“Otuz beş gün önce, buradaki son gecemde. Sen ölüyken burada toplandık. Nasıl yaptın? Aslında neden şaşıyorum ki? Demin *sen ölüyken* dedim. Ölüyor ve sonra diriliyorsun. O kadar da büyük bir sır değil ha? Nasıl yaptığını bile sormuyorum. Dageus’la ilgili bir şey de sormuyorum. Bütün sırlarını kendine saklayabilirsin. Bir daha onlarla ilgili tek kelime etmem. Ama ölümcül yaralar alan birini nasıl kurtardın?”

Gözlerini bana dikip birkaç saniye konuşmadan durdu. Sonra cam duvara doğru yürüdü ve aşağıdaki ıssız kulüplere baktı. Omuzlarının gerginliğini fark ettim. Omurgasındaki katılıkla sivil giyimli bir askeri andırıyordu. Onu izlerken

benim taktiklerimden birini kullandığını fark ederek şaşırdım. Kaşlarımı çattım. Yoksa yıllardır onu izleye izleye onun taktığını mi kapmışım? Şimdiye kadar onu hep benim icadım olarak düşünmüştüm. Öyle düşünmek hoşuma gitmişti.

Öğle uykusuna yatmaya hazırlanan bir aslan gibi gevşeyince bana döndü. “Kim yaralı?”

Bu konuşmaya neden bu kadar hazırlanmışım ki? Asla işe yaramayacağını biliyordum. Bana yardım etmeyecekti. Dancer’dan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. “Yaralı değil,” diye mırıldandım. “Kalp hastası. Onu iyileştirebilir misin?”

Gözlerini kısıtı ve bana beynimden bir isim çekmeye çalışır gibi baktı. İçimden çocukken bayıldığım *Animaniacs*’ın şarkısını söylemeye başladım. Eskiden beni pek bir coştururdu. Ama bu sefer işe yaramadı. *It’s time for Animaniacs, and we’re zany to the max, so just sit back and relax, you’ll laugh till you collapse, we’re ANIMANLACS!*

Gözleri iki çizgiye dönüştü. “*Animaniacs* da ne?”

Suratım asıldı. “Biliyordum! Bayat numaralarından biri. Kafamın içini karıştırıp sırlarımı araklamak. Bir daha yapmayacağına söz vermiştin.”

“*Bazı özel durumlar hariç*, diye de eklemiştim. Kim kalp hastası?”

İskemleye çöküp ona baktım. “Dancer,” dedim.

“Ne?” diye patladı. Bir an şaşaladı. Sonra “Dalga mı geçiriyorsun?” dedi. “Çok mu kötü? Bu aralar ölmez, di mi?”

Dirseğimi dizime koyup çenemi yumruğuma dayadım ve ona ters bir bakış fırlattım. “Çözmesi gereken sorunu çözmeden önce ölür mü diye soruyorsun. Çünkü bütün

derdin bu. Evet, ölebilir. Hipertrofik kardiyomiyopati. Sporcuları pat diye öldüren hastalık.”

Bir an bana ifadesiz gözlerle baktı. “Ama çok sağlıklı görünüyor.”

“Bütün pat diye ölen sporcular gibi. Eee? Yapabilir misin?”

Yine duvara döndü ve camdan aşağı baktı. Sessizce bekledim. Ryodan’ı acele ettirmenin bir anlamı yoktu. Hazır olduğunda denize açılacak megatonluk bir savaş gemisinden farksızdı zira.

Nihayet bana döndüğünde hayal kırıklığıyla sarsıldım. Gümüş gözleri soğuk ve ifadesizdi.

“Yapamaz mısın, yoksa yapmayacak mısın?” diye tısladım.

“Ah, Jada. Yapamam.”

“Hadi oradan! Dageus’u nasıl kurtardın?” diye hesap sordum.

Gidip sandalyesine oturdu. Gözlerini kenetlediği parmaklarına dikti. “Söyleyemem,” dedi yüzüme bakmadan. Sonra başını kaldırdı ve daha yumuşak bir sesle ekledi. “Elimden bir şey gelseydi yapardım. Onun yardımına ihtiyacımız olduğu için değil. Sen ona değer verdiğin için.”

“Bana nazik davranmak zorunda değilsin.”

Burun delikleri açılıp kapandı. Gözlerini kısıtı. “Bunları ne zaman aşacağız? Ben de yeni bir sayfa açtığımızı sanıyordum.”

“Hangi konuda? İlişkimizi kastediyorsan senin gibilerin bir ilişkisi olamaz, ahabap. Ancak kartelleri ya da krallıkları olur. Bir de şeyleri...” Duraksadım. Doğru kelimeler aklıma gelmiyordu. Asıl sorun soğukkanlı davranmaya çalışırken düşünemememdi. “Köleleri,” diye tısladım.

Bana yorgun gözlerle baktı. “Dani, yapma.”

“Mac bana Dani diyebilir ama sana izin vermiyorum. İnsanları kullandığını inkâr mı ediyorsun? Onları... Hey! Çekil şuradan! Ne yapıyorsun?” Yine omuzlarımı tutuyordu. “Neden öyle bakıyorsun?” diye tısladım.

Beni usulca sarstı. Kesinlikle bir şiddet gösterisi değildi. Daha çok sabırsızlıktan yaptığı bir hareketti. *Kendine gel, Mega*, der gibi.

“Yeter, Jada. Kapa artık bu konuyu.”

“Dancer da ölsün, öyle mi?” diye bağırdım. “Elim kolum bağlı oturmamı mı istiyorsun? Ah, anladım. Nasıl olsa ölecek diye onu şimdiden gözden çıkarayım.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Ama sen kendini telkin etmeye çalışıyorsan bilemeyeceğim.”

“Söyle! Ne yapmamı istiyorsun?” diye tısladım. “Bir ke-recik açık konuş!”

“İçini dök istiyorum,” dedi sertçe. “Vur, kır, ağla, bağır çağır. Kafama vazo at. Hiç dert etmem. Ama şu kırgınlıktan vazgeç artık.”

Neden bilmem ama titremeye başladım. Karnım toktu. Üşümüyordum. Ama cildim yırtılacakmış gibi gerilmişti sanki ve kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkmak için çırpınıyordu.

Derin bir nefes aldım. Sonra yavaşça üfledim. Bir nefes daha aldım.

“Dur!” Ryodan beni sarstı. “Bak, yine aynısını yapıyorsun! İçine atıyorsun!”

“Beni yargılama,” dedim soğuk bir sesle. “Sakin. Çünkü buna hakkın yok. Neler çektiğimi bilmiyorsun.”

“Seni yargıladığım filan yok. Başka bir yolu daha olduğunu göstermeye çalışıyorum, o kadar.”

“Başka bir yola ihtiyacım yok.” Omuzlarımdaki ellerini ittim. “Ben iyiyim.”

“Kahretsin, Dani. Benden ne...”

Pervane akımını yakalayıp odadan çıktım.

Duvara inen yumruğunun sesini duydum. Camlar patlarken Ryodan, “Lanet olsun!” diye bağırdı.

“Dani gider,” diye fısıldadım ve ortadan kayboldum.

"Benim duyduğumu sen de duyuyor musun?"

MAC

O gece beşte, biz dünyayı kurtarmaya baş koyanlar Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nda toplandık. Koltukları şöminenin iki yanına karşılıklı yerleştirmiştim. Aralarına da iskemleler dizdim. İstenildiğinde kenarları açılıp genişletilebilen bir konsola taze kahve ve bir günlük donut'lar koydum.

İşe koyulma zamanı gelmişti. Yatak odamın döşemele-
rinin altından müzik kutusunu çıkarmıştım. Bilekliği ve
dürbünü de çıkardım. Beyaz Malikâne'deki puslu saatlerde
cebime attığım üç şeyi. Onları aşağı indirip sırt çantama
koydum. İşe yarayacaklarından emin değildim. Ama içim-
den bir ses, müzik kutusunun planlarımızda önemli bir
yeri olacağını söylüyordu. Bir şarkıya ihtiyacımız vardı ve
o da bir melodi çalıyordu. Üstelik Beyaz Malikâne'deydi.

Fae'nin Kutsal Emanetleri toplamda sekiz taneydi.
Kadim ırkın en önemli kalıtlarıydılar.

Efsaneye göre, dört Seelie emaneti Işık Sarayı'na ya hediye edilmiş ya da bir şekilde kazanılmıştı. Luisne'nin Mızrağı, Lugh'un Kılıcı, Kazan ve Taş. Sonuncusu hakkında fazla bir şey bilinmiyordu ama onu Unseelie Kralı'nın yarattığı ve *Sinsar Dubh*'un hapseden dört taşla karıştırmamak gerekti.

Unseelie emanetleri ise, Tılsım (Barrons'un bir yere sakladığı gerçek tılsım, benim önceden taktığım diğer üç tılsım da şimdi Barrons'un himayesindeydi), Gümüşler, *Sinsar Dubh* ve Kutu'ydu.

Unseelie emanetleri Seelie'ninkiler gibi ilk çağlardan beri varlıklarını sürdürmüyordu. Tılsım'ı, Gümüşler'i ve Kitap'ı Unseelie Kralı yaratmıştı. Metresini Fae'ye dönüştürmeye çalışırken. Mantıken dördüncü emanetin de Kral tarafından yaratılan bir şey olması lazımdı. Metresine Tılsım'ı ve Gümüşler'in kontrolcü Seelie Kraliçesi'nden kaçırabildiği kısmını vermiş ama Kitap'ı malum nedenlerden ötürü ondan uzak tutmuştu. Ona ayrıca potansiyel bir güç nesnesi olarak gördüğü müzik kutusunu da vermişti. Dolayısıyla müzik kutusunun dördüncü emanet olduğunu düşünüyordum.

Diğer iki nesne, dürbün ve bilekliğin güç nesneleri olduğu su götürmezdi. Ama hangi amaca hizmet ettiklerine dair bir fikrim yoktu.

Gelgelelim, Cruce'un bu konuda bir fikri olabilirdi.

İlk Ryodan geldi. Mat siyah ve süper havalı askeri Hummer'ını öne park etti.

Birkaç dakika sonra, Jada en az Hummer kadar havalı bir motosikletle çıkageldi. Sert adımlarla içeri girdi. Baştan aşağı siyah deriler içindeydi. Uzun, kıvrıkcık saçlarına fön çekip tepeden sımsıkı toplamıştı.

Ryodan'la aralarındaki gerginliği hemen hissettim. Daha sırada Cruce'la Christian vardı. Zaten Cruce hiç kimseyle anlaşıyordu. Ama onun dışında, biz çekirdek ekip uzlaşmanın bir yolunu bulmalıydık.

Jada bir önceki görüşmemizde Dani'ye daha çok benziyordu. Ama şimdi yine tepeden tırnağa Jada'ya dönüşmüştü. Buna hiç şaşırmasam da, hüzünlenmiştim doğrusu. Bir buz dağı bir anda erimezdi. Eğer eriseydi hızla sıvılaşmasını dehşetle izlerdi. Jada bir buzdağıydı. Köşelerinden biraz erimiş bir buzdağı. Buzları tamamen erimeden önce biraz bocalaması normaldi. Gerçi Ryodan'ın onu yeniden donduracak ne yaptığını merak ediyordum. Bunu er geç öğrenecektim.

Jada bir iskemleye çöktü. Buna da şaşırmadım. Zira kanepede diğerleriyle birlikte oturmak zorunda kalacaktı. Tek kaşımı kaldırdım. "Pervane akımı varken motosiklet ne alaka?"

"Bir Ducati'den söz ediyoruz," dedi gergin bir sesle. "1098 S. Hızı saatte..."

"İki yüz yetmiş bir kilometreye kadar çıkabilir," diye atıldım gülererek. Arabaları severdim. Hızlı motosikletleri de öyle. Bir keresinde bir Dodge Tomahawk'a kafayı takmıştım. Gerçi kimse onu motosikletten saymazdı ya neyse.

Dani gülmedi. "Pervane akımı ya da değil, yürümek mi, motora binmek mi? Tabii ki ikincisi. Hem protein barlardan da tasarruf ederim. Bu mantığı neden daha önce kuramadım hayret doğrusu."

Resmi Jada geri dönmüştü. Ama neden? Daha önce motora binmeme sebebini biliyordum. Şehri seviyor ve onu kendi ayaklarıyla hissetmek istiyordu. Benim tanıdığım Dani bir şeyler hissetmeyi severdi.

Ryodan kanepelerden birinin köşesine oturdu. Yüzü kapıya dönüktü. Tipik Ryodan. Her zaman hazırlıklı.

Bir fincan kahve alıp şömineye bakan kanepenin orta minderine oturdum. Barrons sağımdaydı ve onun da yüzü kapıya dönüktü.

Christian içeri girdiğinde bana şöyle bir baktı ve “Ha siktir!” diye küfretti. “Ne oldu sana?”

“Kimse söylemedi mi?” dedim. Sonra çabucak ekledim. “Koza olayı için kusuruma bakma. Ama ben değildim.”

“Biliyorum. Yine de gözüne kıymık filan kaçarsa ben çıkarmam, ona göre.”

Kaşlarımı kaldırmakla yetindim ama detaylara girmedim. Kitap’ın elinde mızrak olmadığına dua etmekle yetindim.

“Bütün gün manastırdıydım. Mesajınızı bir saat önce aldım. Ama ışınlanamadım. Barrons mekânını Fort Knox gibi koruyor.”

Onları bir büyüyle gizlediği için kanatlarını göremiyordum. Ama omuzlarını oynatışına bakılırsa görkemli kanatları öfkeyle dalgalanıyordu. Neden şöminenin yanında ayakta durduğunu biliyordum. “Kanatlarını geçici olarak yok eden büyüü hâlâ kullanamıyorsun değil mi? Onun için rahat oturamıyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Lanet Cruce bana hiçbir şey söylemiyor ki. Soracak başka biri de yok. Sen neden böyle sarışın oldun?”

“Seelie Kraliçesi’ne dönüşüyor da ondan,” dedi Jada.

Christian güre kaşlarını çatarak beni süzdü. Sonra omuzları titremeye başladı. Başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. “Vay canına. Kulübe hoş geldin, Mac. Belki şu kanat işini birlikte çözeriz.”

Ryodan'la aralarındaki gerginliği hemen hissettim. Daha sırada Cruce'la Christian vardı. Zaten Cruce hiç kimseyle anlaşıyordu. Ama onun dışında, biz çekirdek ekip uzlaşmanın bir yolunu bulmalıydık.

Jada bir önceki görüşmemizde Dani'ye daha çok benziyordu. Ama şimdi yine tepeden tırnağa Jada'ya dönüşmüştü. Buna hiç şaşırmasam da, hüzünlenmiştim doğrusu. Bir buz dağı bir anda erimezdi. Eğer eriseydi hızla sıvılaşmasını dehşetle izlerdi. Jada bir buzdağıydı. Köşelerinden biraz erimiş bir buzdağı. Buzları tamamen erimeden önce biraz bocalaması normaldi. Gerçi Ryodan'ın onu yeniden donduracak ne yaptığını merak ediyordum. Bunu er geç öğrenecektim.

Jada bir iskemleye çöktü. Buna da şaşırmadım. Zira kanepede diğerleriyle birlikte oturmak zorunda kalacaktı. Tek kaşımı kaldırdım. "Pervane akımı varken motosiklet ne alaka?"

"Bir Ducati'den söz ediyoruz," dedi gergin bir sesle. "1098 S. Hızı saatte..."

"İki yüz yetmiş bir kilometreye kadar çıkabilir," diye atıldım gülerek. Arabaları severdim. Hızlı motosikletleri de öyle. Bir keresinde bir Dodge Tomahawk'a kafayı takmıştım. Gerçi kimse onu motosikletten saymazdı ya neyse.

Dani gülmedi. "Pervane akımı ya da değil, yürümek mi, motora binmek mi? Tabii ki ikincisi. Hem protein barlardan da tasarruf ederim. Bu mantığı neden daha önce kuramadım hayret doğrusu."

Resmi Jada geri dönmüştü. Ama neden? Daha önce motora binmeme sebebini biliyordum. Şehri seviyor ve onu kendi ayaklarıyla hissetmek istiyordu. Benim tanıdığım Dani bir şeyler hissetmeyi severdi.

Ryodan kanepelerden birinin köşesine oturdu. Yüzü ka-
pıya dönüktü. Tipik Ryodan. Her zaman hazırlıklı.

Bir fincan kahve alıp şömineye bakan kanepenin orta
minderine oturdum. Barrons sağımdaydı ve onun da yüzü
kapıya dönüktü.

Christian içeri girdiğinde bana şöyle bir baktı ve “Ha
siktir!” diye küfretti. “Ne oldu sana?”

“Kimse söylemedi mi?” dedim. Sonra çabucak ekledim.
“Koza olayı için kusuruma bakma. Ama ben değildim.”

“Biliyorum. Yine de gözüne kıymık filan kaçarsa ben
çıkarmam, ona göre.”

Kaşlarımı kaldırmakla yetindim ama detaylara girmedim.
Kitap’ın elinde mızrak olmadığına dua etmekle yetindim.

“Bütün gün manastırdıydım. Mesajınızı bir saat önce
aldım. Ama ışınlanamadım. Barrons mekânını Fort Knox
gibi koruyor.”

Onları bir büyüyle gizlediği için kanatlarını göremiyor-
dum. Ama omuzlarını oynatışına bakılırsa görkemli ka-
natları öfkeyle dalgalanıyordu. Neden şöminenin yanında
ayakta durduğunu biliyordum. “Kanatlarını geçici olarak
yok eden büyüü hâlâ kullanamıyorsun değil mi? Onun
için rahat oturamıyorsun?”

Kaşlarını çattı. “Lanet Cruce bana hiçbir şey söylemi-
yor ki. Soracak başka biri de yok. Sen neden böyle sarışın
oldun?”

“Seelie Kraliçesi’ne dönüşüyor da ondan,” dedi Jada.

Christian güre kaşlarını çatarak beni süzdü. Sonra omuz-
ları titremeye başladı. Başını arkaya atıp bir kahkaha pat-
lattı. “Vay canına. Kulübe hoş geldin, Mac. Belki şu kanat
işini birlikte çözeriz.”

“Bence kanatlarım olmayacak. Kraliçe’nin de yoktu. Öyle değil mi?”

Herkes kafa salladı.

“Cruce gelecek miydi?” diye sordu Christian.

Jada iskemlesini arkaya itip botlu ayaklarını sehpaye dayadı ve “Cruce,” dedi.

Unseelie prensi, Jada’nın birkaç adım ilerisinde belirdi. Gözleri öfke saçıyordu. Kanatlarını kaybetmenin acısı yüzüne sinmişti. Yine V’lane gibi görünmesine rağmen hareketleri akışkanlıktan uzak, hatta katıydı. “Buranın içini ilk kez görüyorum,” dedi. Gözleri aynı anda her bir köşede dolaştı.

“Boşuna uğraşma,” dedi Barrons kuru bir sesle. “Sen gelmeden önce hoşuna gidebilecek her şeyi kaldırdım.”

“Beni neden çağırdın?” diye sordu Cruce, Jada’ya.

“Durun bir dakika.” Jada’ya baktım. “Onu nasıl çağırdın?”

Jada bilekliğine vurdu. “Kitap, Cruce’un manastırın altındaki hapisanesinin kapılarını açtığında bu şey sıkılaştı. Cruce nasıl bilekliğe bağlıysa bilekliği takan da ona bağlanıyor. En azından benim tahminim bu yönde.”

Kaşlarımı çattım. “Demek doğrudu. V’lane taklidi yaparken bilekliği taksaydım, beni her istediğinde çağırabilecektin.”

“Ben neden buradayım?” diye sordu Cruce ukala bir tavırla. Bana buz gibi bir bakış fırlattı. “Yoksa aklınızı başınıza topladınız ve Gerçek Büyü’yü bana iade etmeye mi karar verdiniz?”

“Buradasın çünkü Yaradılış Şarkısı’nın sırrını acilen çözmezsek sen ve ırkın yok olacaksınız. Bunu sana bir daha

hatırlatmayacağım. Kurtulmak istiyorsan düşmanca tavırlarına bir son ver. Dünyayı kurtardıktan sonra benimle istediğin kadar didişebilirsin.”

“Söz mü?” diye mırıldandı ipek gibi bir sesle.

Harika. Yoksa bana meydan okuduğu takdirde onunla kavga etmemi gerektiren zırva bir Fae kanunu mu vardı? Öfkeyle homurdandım. Onunla sonra hesaplaşacaktım.

En son Dancer geldi. Gözleri heyecanla parlayarak içeri daldı. “Selam, Mega! Mac!” dedi coşkuyla. “Selam, çocuklar,” diye ekledi diğerlerine başıyla selam vererek. Sonra usulca kendi etrafında döndü. “Bu odada nükleer bir güç var!”

Vardı elbette. Ama yetecek miydi bakalım?

Cruce bileklikle dürbünün ne işe yaradığını bilmediğini iddia etti. Diğerlerinin de bir fikri yoktu. Ama müzik kutusunu çıkardığımda Prens’in gözleri hafifçe irileşti ve onu incelemek için yanıma geldi.

Kare şeklindeki kutunun kısa ve süslü ayakları vardı. Genişliği aşağı yukarı yirmi santim kadardı. Yüksekliği de onun yarısı kadar. Ama ben her nedense onun görüldüğünden farklı olduğuna inanıyordum. Sedef kapağına değerli taşlar kakılmıştı ve menteşelerinde elmaslar pırıldıyordu. Kenarları altın telkâri ve yine değerli taşlarla kaplıydı. Bir kilidi ya da mandalı yoktu. Ama kutuyu Dancer’a verdiğimde açamadı.

“Bir de ben deneyeyim,” dedi Cruce.

Dancer kutuyu bana verdiğinde başımı iki yana salladım. “Önce bunun ne olduğunu söyle.”

“Kesin konuşmam için yakından bakmam gerek.”

“Yaradılış Şarkısı’nı bulursak onu kullanabilir misin?”

Bana buz gibi bir bakış fırlattı. “Hayır tabii. Sanki bilmiyorsun.”

“Öyleyse neden hâlâ benden bilgi saklıyorsun? Kral’dan farkın yok. Hatta tıpatıp aynısısın. Egon ve bencilce hedeflerin gözünü kör etmiş. Irkını umursadığın yok. V’lane olarak yaptığın bütün o etkileyici konuşmalar, Cruce’un nasıl bir kahraman olduğunu anlatman, kardeşlerine arka çıkmasını övmen ve...”

Cruce, “YETER!” diye bağırdığında yer sarsıldı. Sehparların üzerindeki lambaların düşeceğinden korktum. Gökyüzü ani bir fırtınayla gümbürdedi. Odanın ısısı şaşılacak bir hızla düştü. Kitaplıkları ve bütün mobilyaları buz tuttu. Şöminenin alevleri bile dondu.

Yerimden fırladığımda döşemeleri kaplayan buz gürültüyle çatladı. Cruce etkileyici bir gösteri yapmıştı doğrusu. Ona sözümü dinletmek istiyorsam ağzının payını vermek zorundaydım. Buzla değil tabii. O Seelie’ye göre bir yöntem değildi.

Üç ayın altındaki tepeyi kaplayan çiçeklerin kokusuna dair anılarımı çağırdım. Kitapçıyı güneşli bir yaz gününde hayal ettim.

Buzlar eridi.

Cruce şaşkınlığını soğuk bakışlarıyla bile maskeleyemedi.

Güzel. Onu sarsmıştım. Sebebi neydi bilmiyordum ama henüz benden böyle bir güç gösterisi beklemiyordu. Aoibheal kraliçe olduğunda Cruce yanındaydı. Aoibheal’ın ona verilenleri zamanla kullanmaya başladığına tanık olmuştu. Dolayısıyla bu kadar çabuk uyum sağlamamı beklemiyordu belki de.

Gözlerimi kısıp soğuk bir sesle konuştum. “Ne yapıp yapamayacağımı bilmiyorum, Cruce. Ama öğreneceğim. Bana yardım etmezsen, kazandığım bütün becerileri sana karşı kullanacağımdan emin olabilirsin. Peşinden ayrılmayan bir çoban köpeği de olabilirim, arka bahçende yaşamasını istemeyeceğin bir kurt da. Seçim senin, be-beğim.”

Bunları ben mi söylemiştim? Barrons’a göz attım. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

Cruce tek kelime etmeden kayboldu.

Jada onu geri çağırmak için ağzını açtı.

“Bırak,” dedim. “Onun oyunlarıyla kaybedecek zamanımız yok.” Cruce’la daha sonra da ilgilenebilirdim. Onu iyi tanıyordum. İsteyerek bizimle tek bir bilgi kırıntısı bile paylaşmayacaktı. Kraliçe’sinin gücünü bir insana aktarmasına tanık olmasının üzerinden henüz yeterince zaman geçmemişti. Prens V’Lane’ken bile, fazlasıyla gururluydu. Onu planlarımıza iştirak etmeye ikna etmek için ufak çaplı bir mucize lazımdı. O mucizenin ne olduğuna daha sonra karar verecektim.

Kendimi tekrar kanepeye attım ve kutuyla oynarken kapağını açıverdim. Kendimi o doğaüstü müziğe hazırlasam da, beni bir kez daha çok uzaklara götürdü. İçim öylesine şen bir özgürlük hisseyle doldu ki, melodi sustuğunda titriyordum. Biri beni birdenbire sıcacık yatağımdan çekip almış ve karların içine atmış gibi hissediyordum.

Barrons’un beni omuzlarımdan tutup sarstığını fark ettim. “Mac! Mac!”

Gözlerimi kırptırdım. “Ne oldu?”

“O korkunç ses de neydi?”

“Korkunç mu? Ben hayatımda daha güzel bir ses duymadım. Sustuğunda kulaklarım acıdı.” Diğerlerine baktım. Barrons’un kulaklarında bir sorun vardı herhâlde. Ama herkes bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. “Hadi ama,” dedim. Jada’ya döndüm. “Sence de müthiş değil miydi?”

Başını iki yana salladı. “Öleceğimi sandım.”

Kaşlarımı çatarak Dancer’a baktım.

“Kâbustu,” dedi.

Barrons, Ryodan ve Christian da onu onaylarcasına başlarını salladı.

“Tüylerimi diken diken etti,” dedi Christian.

Ryodan’a baktım. “Sen ne hissettin?”

“Derim vücudumdan akıp gidecek sandım,” dedi delici bakışlarını yüzüme dikerek.

Mesajı aldığımda gözlerim irileşti. Tekrar Barrons’a baktım.

Gözleri parlıyordu. *Az kalsın ikimiz de dönüşecektik. Karşı koymak için çok uğraştım.*

Başımı eğip müzik kutusuna baktım. Neydi bu? Çaldığı olağanüstü melodiyi neden sadece ben duyuyordum?

Bir saati biraz geçte tartışmaya ara verdik. Boşuna konuşuyorduk.

Kimse müzik kutusunu ikinci kez açmamı istemiyordu. Dancer ertesi gün onu laboratuvarına getirmemi söyledi. Herkes kutunun bende ya da Barrons’ta kalmasını uygun buluyordu çünkü belli ki onu Cruce da istiyordu ve Dancer’dan kolayca alabilirdi.

“Müziği yarın yine dinleyeceğim ama o sırada laboratuvar da olmak istiyorum,” dedi Dancer. “Bu tarz etkiler

yaratan her frekans incelenmeli.” Giderken kapıda duraksayıp Jada’ya baktı. “Geliyor musun?” diye sordu ısıltılı bir gülümsemeyle.

Jada ona soğuk bir bakış fırlattı. “Bugünlük erteleyelim. İşim çıktı.”

Dancer’ın gülümsemesi soluverdi. Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama beceremedi.

“Bu gece sana ihtiyacım yok, Jada,” dedi Ryodan. “İstersen Dancer’la takılabilirsin.”

Jada ona öfkeyle baktı.

“Harika,” dedi Dancer. “Gidelim hadi.” Keyfi yerine gelmişti.

“Meşgulüm dedim ya? Sadece Ryodan’ın işleriyle ilgilienmiyorum.”

Ryodan daha önce hiç tanık olmadığım bir tarzda konuştu. “Jada. Onunla git. Hemen.”

Bir an göz göze geldiler. Jada öfkeyle ayağa fırladı. Dancer’ın yanından geçerken “Yürü,” dedi. Dancer hayretle irileşen gözleriyle onun peşine takıldı.

Odadan çıktıklarında Ryodan’a baktım. “Sizin aranızda neler geçti? En son onu yangından kurtarıyordun. Bu iyiliğini unutmaz sanıyordum.”

“Ah. Çok rica ederim! Bana teşekkür bile etti. Ama sonra başka bir şey oldu.”

Anlatması için bekledim.

Ama o gözlerini Khaleesi sarısı saçlarımda dolaştırdı. “Gerçekten de Fae’ye dönüşüyorsun,” dedi sonra. “Onlar insanları iyileştirebiliyor muydu?”

“Galiba bir dereceye kadar, evet. Ama nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Ciddi yaraların tedavisinde Yaşam İksiri’ni

kullandıklarını duymuştum. Bir ölümlüyü hayatta tutabilmek için. Ama bunun ciddi yan etkileri var.” Ölümsüzlük gibi. “Neden soruyorsun? Kim yaralı? Sen bir çare bulamıyor musun?”

“Öyle bir şey değil. Dageus’a yaptığımı yapmadığım sürece bir çözüm bulamam ve...”

“Bir daha asla öyle bir işe kalkışmayacaksın,” diye gürlledi Barrons.

“Böyle bir niyetim yok zaten. Hem o yöntemle kurtulacağından emin değilim.”

“Kimden söz ediyorsun?” diye üsteledim.

“Dancer,” dedi Ryodan. “Kalp hastasıymış. Durumu ciddi.”

Hayretle inledim. Dani ona tapardı. Arkadaşıktan da öte bir ilişkileri vardı. Uzun zaman önce, Dancer’ın ona bir bilezik verdiğini söylerken kıpkırmızı kesilmişti. Aralarında bir aşk doğar mı diye merak ediyordum. Şimdi de Jada’lığından sıyrılıp her geçen gün daha çok Dani’ye dönüşürken, Dancer’ın onun için mükemmel bir sevgili olacağını düşünmüştüm. Dani onunla yeniden yaşadığını hissedebilir ve kaybettiği masumiyeti yakalayabilirdi. Sevgili olsunlar ya da olmasınlar, onu kaybetmek Dani’nin kalbini kırardı. Yeterince hayal kırıklığı ve kayıp yaşamıştı zaten. Yeniden üzülmelerini hiç istemiyordum. “Hay ben böyle kaderin içine!” dedim.

“Katılıyorum,” dedi Ryodan ve fırladı gitti.

"Fırtınada savrulanlar, bu eve doğdular"

JADA

Bacağımy Ducati'nin üzerinden aşırıttım. Arkama baktım. Dancer'a atla diye işaret edecektim ki, "Fikrimi değiştirdim, yürüyelim," diye homurdandım. Motorla gezmek ona iyi gelmeyebilirdi. Zaten müzik kutusuyla ilgili yeterince heyecanlanmıştı. Kalbinin daha da hızlı çarpmasını istemiyordum.

Çocuğu ölmeden mezara sokma, Jada, demişti Ryodan dakikalar önce. Bir gün kendinden nefret edersin. Konuş onunla.

Haklıydı. Ama Dancer'ın kusurlu biyolojisiyle başa çıkmak zorunda kalmadan önce neşeli ve hayat dolu Dancer'la biraz daha vakit geçirmek istiyordum doğrusu. Benimleyken ve özellikle de benim yüzümden başına bir şey gelmesine dayanamazdım. Dolayısıyla tehlikeli maceralara paydos demenin vakti gelmişti. Bir gün kendimden nefret edeceksem de, şimdilik bunu engellemenin bir yolu yoktu.

“Yapma,” diye itiraz etti. “Daha önce bir Ducati’ye binmemiştim. Bir deneme sürüşü harika olmaz mı?”

Birden onu koruma içgüdüm ağır bastı. Hatta onu bir yere kapamak ve mümkünse bir daha hiç heyecanlanmaması için elimden geleni yapmak istiyordum.

“Ben yürümek istiyorum,” diye direttim. Peşimden geleceğinden emindim.

Ama gelmedi. İşin kötüsü bunu sokağın sonunda fark ettim. Acaba çok mu hızlı yürüyorum, bana ayak uydu-rabiliyor mu diye görmek için omzumun üzerinden baktığımda.

Hayır, arkamdan gelmiyordu ve ben normalde bunu hissedebilecekken kendi düşüncelerime dalıp uzaklaşmıştım.

Bütün vücudumla döndüm ve gözlerimi kustım. Hâlâ Barrons’un Kitapları ve Süs Eşyaları’nın önünde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup bir sokak lambasına yaslanmıştı. Nefesimi tuttum. Onu daima çekici bulmuştum. Ama lambanın kehribar ışığında koyu kestane saçlarının arasında altın ısıltılar oynayıyordu. Gözleri tropik denizlerin rengindeydi. Nedense bu hâli beni daha da çileden çıkardı. “Ne yaptığını sanıyorsun?” dedim.

“Buraya gelip bana neler olduğunu anlatmanı bekliyorum.”

İçimden bir düzine kadar bahane geçti ama dudaklarımı araladığında derin bir iç çektim. Karşımda 1.90’dan uzun boyuyla kaya gibi sağlam ve güçlü kuvvetli bir genç adam duruyordu. Ama kalbi onun kadar güçlü değildi ne yazık ki. Evren bunu bize neden yapıyordu? Margery gibi bir pisiği seçebilirdi. Ya da Rowena şeytanını. Ama yok. O yaşlı kaltak, seksenli yaşlarını bile görmüştü. Kaldırıma

çöküp, bağdaş kurdum ve hiç beklemediğim bir şey oldu. Gözlerim yaşlarla doldu. Dancer görmesin diye başımı eğdim. İnatçılık edip onun yanıma gelmesini beklediğimi sanması için.

Az sonra başımı kaldırdığımda son derece tuhaf bir manzarayla karşılaştım. Dancer sokağın aşağısından bana doğru yürüyordu. Ama tuhaf olan bu değildi. Ryodan'dı. Kitapçının önünde durmuş, bize bakıyordu. Yumruklarını sıkımişti. Sanıyorum onu daha öfkeli görmemiştim. Ve bunu ben, bu adamın öfkenin on ton ilerisine kadar gidebildiğine tanık olmuş biri söylüyordu.

Yanaklarımdaki nemin belli belirsiz pırıltısını bile görebildiğini biliyordum. Kartal gözleri bir keresinde buzdan bir heykelin üzerindeki tek bir nem damlasını görmüştü. Ona baktım ve omzumu silktim. *Ne? Ağla, bağır, çağır demedin mi? Sözünü dinledim işte.* Sonra ona hareket çektim ve suçlu elimi cebime soktum. Kahretsin. Bu ben değildim. Bu eskiden olduğum kişiydi. Merkezime neler oluyordu?

Cevabı biliyordum. Önce Shazam, şimdi Dancer. Evrenin bana gizli bir garezi mi vardı? Değer verdiğim herkesi benden çaldığında tatmin olacak mıydı?

"O hareket sana değildi," dedim Dancer yanıma geldiğinde.

Ama Dancer beni kimin öfkeliendirdiğini görmek için arkasını döndüğünde Ryodan gitmişti.

"Caoimhe çenesini tutamadı değil mi?" diye sordu Dancer bana bir kâse kremalı meyve salatası uzatırken. "Sana tek kelime etmeyeceğine söz vermişti. Ona bildiğini ama bu konuyu konuşmaktan hoşlanmadığını söyledim."

Başımı salladım. Dancer yanıma geldiğinde gözyaşlarım kurumuştur. Gözlerimin kızardığını fark ettiyse bile üstelememişti. Ağlamanın ne işe yaradığını bir türlü çözmemiştim. Burnunuz tıkanıyor, kısa süreli bir baş ağrısı çekiyor ve sonrasında müthiş acıkiydunuz. En azından benim için böyleydi. Hiçbir şeyi çözmiyordu. Hiçbir şeyi değıştirmiyordu. Kendinizi daha da kötü hissediyordunuz o kadar.

“Ne kadarını söyledi?” diye sordu salona geçmemizi işaret ederek.

“Beni buraya ilk kez getiriyorsun,” dedim. Bir yandan da *ne kadarıyla* neyi kastettiğini düşünüyordum. Yoksa henüz en kötü kısmını bilmiyor muydum? Bu düşünceleri aklımdan çıkarıp eşyalarını karıştırmaya başladım. Liffey Nehri’ne bakan eski bir itfaiye binasının en üst katındaydık. Burası tek odalı bir daireye dönüştürülmüştü. Mutfak, salon ve yatak odası mobilyalarla birbirlerinden ayrılmıştı. Parkelerdeki derin çizikleri koyun postundan kilimler gizliyordu. Mobilyalar sade, modern ve rahattı. Nehre bakan duvarın tamamı camdı. Suyun gümüşü yüzeyine özlemle baktım. Keşke üzerinden kayabilseydim.

“Genellikle burada yaşıyorum. Diğer mekânların hepsini şehrin hangi bölgesinde takıldığını bilemediğim için bir kenarda tutuyordum.”

“O hâlde iki farklı hayat yaşıyorsun? Benimle ve bensiz.”

“Evet.”

“Bana neden söylemedin?”

“Kalp hastası olduğumu mu? Tek kelime etmeden çekip gidebilirdin ve bir daha seni hiç görmeyebilirdim. Hayatında sadece bir süper kahramana yer vardı. Hoş, şimdi de bir şey değışmemiştir.”

“Ama buradayım değil mi?” diye çıktım. Olmak istemiyordum, o ayrı. Başka herhangi bir yerde, herhangi bir işle meşgul olabilirdim. Birlikte vakit geçirmekten en çok hoşlandığım insanlardan birinin ölümün pençesinde olduğunu öğrenmek korkunç bir duyguydu. On dört yaşındayken hiç acelemiz yoktu. Daha çocuktuk. Sonsuza dek yaşayacağımızı sanıyorduk. Dancer her zaman yanı başımda olacaktı.

Ama gerçek bu değildi işte.

“Evet ama artık şartlarımız değişti,” dedi. “Ducati’ye binmemi istemediğinde hemen anladım. Bundan sonra böyle mi olacağız? Bana her an kırılacakmışım gibi mi davranacaksın? Bir sineği bile öldürürken *aman heyecanlanma* mı diyeceksin?”

Eh, mantıklı değil miydi? Meyve salatasını kaşıkladım ama boğazımdaki yumruya takıldılar. Öksürerek lokmamı kaba tükürdüm. Dancer hemen yanımda bitti. Hızlı yiyip yutkunamadığımda bana Heimlich yapmaya alışıktı. “Sinek öldürmene karışacak değilim,” dedim öfkeyle.

Belli belirsiz gülümsedi. “Ya arı?”

“Bilemem.”

“Bomba yerleştirmek?”

“Şansını zorlama.”

“Demek ki arkadaşlığımızın sonuna geldik. Çünkü ben bombalarla oynamayı seviyorum. Sen motor kullanırken beline sarılmayı ve yüzümü muhteşem saçlarına gömüp kokunu içime çekmeyi seviyorum. Kahkahalarını duymayı ve gözlerindeki o ışıltıyı görmeyi. Sen, Dani Mega O’Malley, bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Seninle geçirdiğim tek bir andan bile ödün veremem.”

Nefes almayı bile unuttum. *Beline sarılmayı* demişti. Saçlarımın muhteşem olduğunu, gözlerimin parladığını söylemişti. “Kokumu içine mi çekiyorsun? Ama ben berbat kokarım. Kan ve ter.”

“İşte onda yanılıyorsun. Sen cesaret kokuyorsun. Sonbahar yaprakları ve içine rom katılmış sıcak elma şarabı gibi kokuyorsun. Hani defne ağacının dalları yanarken güzel bir koku yayar ya? İşte onlar gibi kokuyorsun. Hayat kokuyorsun. Bu dünyada yaşamak istediğim günler gibi. Döndüğünde ne hissettim biliyor musun? Gidip bensiz bir hayat yaşadığın için öfkelen dim. Ama sonra seni öpebilecek kadar uzun yaşadığım için meleklerin dualarımı kabul ettiğini düşündüm. Masum bir on dört yaş öpücüğünden değil, tutkulu ve ateşli bir on dokuz yaş öpücüğünden söz ediyorum.” Gülümsedi. “Tabii genç erkeklerle bir sorunun yoksa. Genç erkeklerle bir sorunun var mı, Mega?”

Öpüşmekle ilgili söylediklerini es geçtim. Şimdilik bu kadarını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Zira kalp sorununun görmezden gelmemi istemekle kalmayıp bir de benimle öpüşmenin hayalini mi kuruyordu? Saçmalık!

“Dalga geçiyorsun herhâlde?” dedim. “Arkadaşlık da yetmedi, bir de sevgili olalım. Öyle mi? Sen aklını mı kaçırdın? Yoksa beni mi zırdeli sanıyorsun?”

“Evet, hayır, hayır. Yoksa sadece sonsuza dek yaşayacak birine mi değer verebilirsin?”

“Sanki öyle biri var da.”

“Aptal değilim, Mega. Olduğunu biliyorum. Ryodan’ın adamlarından ikisi öldü ve bir hafta sonra geri döndüler.”

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Ryodan, Dancer'ın bildiğini öğrenirse kalbini dert etmeme gerek kalmazdı. Ryodan onu kendi elleriyle öldürürdü.

Elimi tutmak için uzandı. Ama ondan kaçtım ve bu kaba davranışı yumuşatmak için atkuyruğumu düzeltiyormuş gibi yaptım.

Gözlerinde bir öfke pırıltısı yanıp söndü. Homurtuyla karışık kıkırdadı. "Annem de ilk duyduğunda aynı tepkiyi verdi. Hayatımdaki herkes aşağı yukarı aynısını yaptı. İnsanların alışması yıllar aldı."

"Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Öldüm. Arkadaşlarla futbol oynuyorduk. Birden nefesim kesildi. Günlerdir zor nefes alıyordum ama aldırımyordum. Daha çocuktum. O yaz bunaltıcı sıcaklar olmuştu. İnsanlar böyle hastalıkların varlığını bile bilmez. Kalp hastalığını geçtim, hastalık denen kavrama bile uzaktım. Hayat benim için upuzun bir yaz mevsimiydi."

"Gerçekten öldün mü?"

"Evet. Üç buçuk dakikalığına öbür tarafa gittim. Sonra geri döndüm. Neden bilmiyorum. Ambulansta bilincim kapalıymış. Yolda beni kaybetmişler. Annem yapacak önemli işlerim olduğu için döndüğümü söyler. O günden sonra her şeyin önem kazandığını ona hiç söylemedim."

Yeniden elime uzandığında itiraz etmedim. Beni kanepeye götürmesine izin verdim. Birden bütün doğal davranışlarımdan şüphe duymaya başlamıştım. Her birinin onunla yapacağım son şey olmasından korkuyordum.

Kâseyi sehpaıa bıraktım. İştahım kaçmıştı. Bacaklarımı altına toplayarak oturdum. Dancer sehpaıa duran iki mumu yaktı. Kibrit kutusunu bırakıp bir an tepemde di-

kildi. “Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Gümüşler’de fark ettim.”

Gülmeye başladı. “Senden de başka bir cevap beklenmezdi zaten. Kendini tarafsızca inceleyip hatlarının simetrik olduğuna ve yüzünün altın orana uyduğuna karar vermişsindir mutlaka. *Pürüzsüz bir tenim ve alev rengi saçlarım da var. Tamam, güzelim. Dağlabilirsiniz.*”

Haklıydı. Aynen öyle yapmıştım. Bir de, dış görünüşümün erkeklerle savaşırken bana avantaj sağladığını fark etmiştim.

Yanıma oturdu. “Eee? Caoimhe sana neler anlattı?”

Yanımdaki varlığını ilk kez bu kadar net hissediyordum. Sonsuza dek benimle olmayacağı gerçeği gözlerimin önündeki bütün perdeleri kaldırmış ve geriye gencecik, zeki ve yakışıklı bir adam kalmıştı. “Sadece teşhisi söyledi,” dedim. “Gerisini sen anlat. Ne kadar kötü?”

Bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra yine bana döndü. “Şöyle diyelim. Her günü dolu dolu yaşamayı uzun zaman önce öğrendim.”

Birden onunla ilgili karanlık bir nokta aydınlanıverdi. Dancer Barrons, Ryodan, Christian ve hatta Fae’den bile tedirgin olmazdı. Bunun sebebini ölesiye merak ediyordum. Böylesine kudretli ölümsüzlerin yanında istifini bozmamasını hayranlık izliyordum. Gereksiz güç gösterilerine kalkıştığı filan yoktu. Onlara kabadayılık taslamazdı. Ama daima kendinden emin ve rahattı. Artık nedenini biliyordum. Neredeyse hayatı boyunca ölümle burun buruna yaşamıştı. “Caoimhe seni seviyor,” dedim ve bunu neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama duymak hoşuna gitmişti ki, gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Biliyorum.”

Tepkisi kendimi tuhaf ve güvensiz hissetmeme neden oldu.

Biliyorum. Bu muydu yani? O da onu seviyor muydu? Sevgili miydiler? Birlikte bir hayat mı kurmaya hazırlanıyorlardı? Onu hiç buraya getirmiş miydi? Belki de bu kimleri ve mumları Caoimhe seçmişti!

Buradan hemen çıkmalıyım. Bunlarla baş edebilecek hâlde değildim. Ellerimi kanepeye koyup kalkmaya hazırlandım. “Öyleyse Caoimhe’yle sen...” Gerisini getiremedim. Yeniden mindere gömüldüm. Ne kadar istesem de gidemiyordum işte. Popom kanepeye kök salmıştı sanki. Zaman yine benden bir şey çalmaya hazırlanıyordu. Saatler. Tabii ya. *Saatleri öldür, o zaman hırsız piçleri*, diye yazmıştı. Bana o şiiri ve bileziği verdiği gece kendince zamanın ne kadar kısa ve her bir dakikanın ne kadar kıymetli olduğunu anlatıyordu. Gözlerimi kapayıp şiirin son kıtasını hatırladım. Beni bu yolla uyarmayı seçmişti. Gerçeklerle yüzleşmekten ya da ondan kaçmamı istemediği için beni usulca bilgilendirmeye çalışmıştı.

Saatleri öldürün ve anı yaşayın

Hiçbir çark veya dişli şimdiyi çalamaz

Benimle, Mega ile birlikte güldüğünüzde, zaman durur

İşte o anda, ben her nasılsa kusursuzum

Benimle olmak ona bunun için iyi geliyordu. Benim sayemde Ölüm Meleği’nin nefesini ensesinde hissetmiyordu.

“Açıkça sorsana,” dedi. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Siz...” Gerisini getiremedim.

Beni dikkatle izleyerek sessizliğin uzamasına izin verdi. “Ne, Mega?” diye sordu sonra. “Neyi merak ettiğini söyle.”

“Sen ve Caoimhe... Of, Dancer! Ne olur, biraz yardım et!”

“Sevgili miyiz diye soruyorsun.” Bunu o kadar sakın bir olgunlukla karşılamıştı ki, huzursuzca kıpırdandım.

Sevgili kelimesini kullanmıştı. Birden gözümün önünde bir sahne canlandı. Güzel ve güçlü vücudunu yatakta Caoimhe’nin üzerinde hayal ettim. Kulağına şehvetli sözler fısıldadığını. Midem kasılıp yanmaya başladı.

“Bunu sormak neden bu kadar zor? *Caoimhe sevgilin mi*, diyeceksin, o kadar.”

Kaşlarımı çattım. Pervane akımını yakalayıp bir daha buraya hiç dönmemeyi bile düşündüm.

Arkasına yaslanıp uzun bacaklarını sehpaye dayadı. Kollarını açıp kanepenin arkasına koydu. Bence bu hâliyle ne kadar yakışıklı olduğunu biliyordu. Gözüm kollarına kaydı. Ducati’de belime doladığını hayal ettiği ve kasları belirginleşsin diye kendini onca yorduğu kollarına. Güldü. “Hayır değil. Hâlâ bakirim.”

“Sahi mi?” dedim hayretle.

“Bunda şaşılacak ne var? Daha on yedi yaşındayım.”

“Ama şeyi biliyordun. Yani...”

“Fitilimin başkalarından daha kısa olduğunu mu?”

Başımı salladım.

“Onun için önüme çıkan her fırsata balıklama atlayacaktım öyle mi? Aksine, Mega. Özel durumum beni daha seçici biri yaptı. Yaşadığım her deneyimin gerçekten buna değmesini istiyorum. Ya en iyisi olsun ya da hiç olmasın. Giderken geride pişmanlıklarım kalsın istemiyorum.”

Bunu anlayabiliyordum. Hem çok farklıydık, hem de bazı bakımlardan birebir aynıydık.

“Seninle farklıyız,” dedi aklımdan geçenleri okumuş gibi. “Ama aynı düşündüğümüz konular da var. Sen süper doğmuşsun. Duyuların herkesten daha keskin. Süper güçlü, süper zeki ve süpersonik hızlısın. En çok da buna özeniyorum biliyor musun? Şeytani hızına. Ben de süper doğmuşum. Asla zayıf değilim ama tasarımımla hatalı diyelim. Sekiz yaşımda öldüğümde ve neyim olduğunu öğrendiğimde...”

“Sekiz mi?” Ben de sekiz yaşımda az kalsın ruhumu teslim ediyordum.

Başını salladı. “Evet. Ölmek bende süper güçlerinin sana yaptığı etkiyi yarattı. Hiçbir şeyden korkmamaya başladım.”

“Birçok insan o olaydan bu dersi almazdı biliyorsun değil mi? Kendilerini daha kırılğan hisseder ve daha çok dikkat ederlerdi.”

“Ben o gün bir şey gördüm, Mega. O üç buçuk dakika. Ve ötesinde başka şeyler de olduğunu biliyorum. İnançlarım güçlü ve korkmuyorum. Ölüm sadece bir kapı. Ardında bizi daha büyük bir serüven bekliyor.”

Evet, ölüm bir kapıydı ve onun Dancer için açılmasına izin vermeyecektim. En azından yakın bir zamanda. “Bir ara özel güçlerin olduğundan ciddi ciddi şüpheleniyordum,” dedim. “Bir gün seni sokakta gördüm ve zombi-yiyen-hayaletlerin nasıl kaçtığına tanık oldum. Sanki Barrons’un adamlarından biriymişsin gibi.”

Bana ısıltılı bir gülümsemeyle baktı. “Doğru ya. Sen o gün Ryodan’ı görmeliydin asıl. Yanımda o da vardı. Bir

de Barrons'la Mac. Zombi-yiyen-hayaletler geniş bir yay çizip uzağımdan geçti. Gergedan çocukların ve birkaç alt kastın daha şifresini çözdüm ama daha yüksek kastlar konusunda bir ilerleme kaydedemedim. Şarkı dikkatimi dağdıttı." Eğilip kotunun paçasını sıvadı. Bileğine saat gibi bir şey takmıştı. Buna siyah, küçük bir küp bağlıydı ve üzeri yanıp sönen ışıklarla kaplıydı. "Bir gece Fae'nin bir enerjiden doğduğunu düşünüyordum. Köpeklerin, görünmez çitlerin ya da sessiz ısıkların ve bunun gibi daha birçok şeyin nasıl işlediğini. Sonra bir transmitter'le deneyler yapmaya başladım. Fae üzerindeki etkilerini saptamak için. Amacım onları öldürmek değil, geri püskürtmekti. Bazen basit bir çözüm yetecekken boşuna standartlarımızı yükseltiriz. Düşündüm ki, bütün Fae'yi senden uzak tutabilecek bir yöntem geliştirirsem, etrafındaki en sıkı adam ben olurum."

"Zaten öylesin, Dancer."

"Yetmez. Ben en iyi olmak istiyorum," dedi kaşlarını komik bir şekilde indirip kaldırarak.

Gülümsedim. Üzüntümü belli etmemeye çalışıyordum. Bunu ona yapamazdım. Haksızlık etmiş olurdum. "Sen tanıdığım en sıkı adamsın," dedim.

Birden ciddileşti ve gözlerimin içine baktı. "Ya Ryodan?"

Hemen savunmaya geçtim. "Ne demek istiyorsun? Ryodan'ın konuştuklarımızla ne ilgisi var?"

"Hemen dikenlerini çıkarma, Mega. Sitem etmiyorum. Eleştirmiyorum da. Ama bazen Ryodan'ın sana karşı... gerçi belki sen de..." Devamını getiremedi. Elini gümr saçlarının arasına daldırıp derin bir iç çekti. "Onun gibi olma imkân yok. Ben üstün zekâlı ve belki biraz inek, kalp

hastası bir gencim. Bunlarla ilgili bir güvensizliğim yok ama Ryodan başka. O senin gibi. Ben değilim.”

“Sen benim tanıdığım en harika insansın, Dancer. İnsanların en iyi yönlerini ortaya çıkarıyorsun ve bunun için sana bayılıyorlar. Ama bir konuda haklısın. Sen Ryodan’a hiç benzemiyorsun. Onun gibi olmana imkân yok.”

Huzursuzca kúpırdandı. Saçlarını karıştırdı. Söylediklerini bir kere daha düşünmesi için ona zaman tanıdım. Ölümün bile sarsamadığı adamla ilgili kuruntulara kapılıp kendini güvensiz hissetmesinin ne kadar saçma olduğunu anlamasını istiyordum. Sonra birden gözüm kollarına kaydı. Spor yapmanın onun için tehlikeli olabileceğini bilmeme rağmen, azmini takdir etmemek elde değildi. Onun durumundaki biri hayata küsebilirdi. Ya da kendini bir fanusun içine kapatabilirdi. Ben her bir günümüzün değerli olduğunu çok genç yaşta öğrenmişim. Zaman öldürmek kendinize verebileceğiniz en büyük zararlardan biriydi. Dancer da bunu biliyordu.

“Vay canına. Pek yardımcı olmuyorsun,” diye mırıldandı.

Uzanıp elini yakaladım. Parmaklarımı usulca onunkilere geçirdim. İlk kez bir erkeğin elini kendi isteğimle tutuyordum. O kadar plansız programsız ve içimden gediği gibi davranıyordum ki, bu işin nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçi bir yanımda hep kontrollüydü. Yoksa yaptığımın, çığ düşeceğini bile bile dağa tırmanmaktan ne farkı kalırdı? Öte yandan, dağı eteklerinde durup hayranlıkla izlemekten bir zarar gelmezdi. “Ryodan’ın gücü, güçlü olduğunu bilmesinden kaynaklanıyor,” dedim. “Senininki ise öyle olduğunu bilmemenden. Benim kitabımda, asıl süper güçlü sensin. Üstelik tek mükemmel özelliğin bu değil.”

Gülümsemesi o kadar parlaktı ki, gözlerim kör olacak sandım. “Mega, dayanamayacağım. Seni öpeceğim.”

Derin bir nefes alıp usulca üfledim. O sulara hiç yüzmemiştik ve bunun geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Arkadaşlığımız sonsuza dek değişecekti. Birini öpüp sonra bu hiç yaşanmamış gibi hayatınıza devam edemezsiniz.

Yine de ona karşı koymadım.

"Yabancı topraklarda elini tutacağım birine ihtiyacım var"

ZARA

Kıpırdamadan durdu ve hayretle etrafına bakındı.
Şaka mıydı bu?

Başını kaldırdı. Çizgili direğin ucundaki tabelada
GEYİK KAFASI yazıyordu. Sonra döndü ve demin çıktığı
kapıya baktı.

Girdiği kapı kesinlikle bu değildi.

Beyaz Malikâne'nin güneşli ve sarı kısmındaki bir ka-
pıdan girmişti. Bunu yapar yapmaz da iki yanından bir
dirençle karşılaşmıştı. Sanki biri onu farklı bir yola yön-
lendiriyordu.

Ve dışarı bambaşka bir kapıdan çıkmıştı.

Bir Dublin gecesine.

Gözlerini kısıtı.

Dünya, olmak istediği son yerdi.

Bu dünyada ölmeyecekti. Bu gezegenle ve Fae ırkına ev
sahipliği yapan diğer her yerle işi bitmişti.

Beyaz Malikâne’de kalıp son günlerini Kral’ın onun için tasarladığı bir kafeste de geçirmeyecekti. Yatak odasından çıktığında, İhtiras Perisi’nin Bahçesi’ne yönelmişti. Orada gümüş bir çeşmeyle olağanüstü bir güneş odası vardı. Onun çok ötesine gidip birçok kapıdan geçseydi, kendini buradan uzaklarda, başka bir dünyada bulabilirdi. Orayı çağlar öncesinden biliyordu. En mutsuz günlerinde avare gezerken rastgele kapılardan geçmişti.

Küçük gezegen ona evini hatırlatıyordu. Belki de onu oraya Kral bilerek koymuştu. Orayı bulacağını tahmin etmiş ve ona bir kaçış yolu sunmuştu. Böylece onu kullanmadığı her yıl gerçekten onunla olmayı tercih ettiğinden emin olacaktı.

Tam da ona göre bir taktikti. Sevgisinin mutluluğuna dair durmadan ikna edilmeye ihtiyaç duyuyordu.

Dolayısıyla o küçük dünyaya gidip orada tek başına ölmek istemişti. Dünya yok olduğunda o da yok olacaktı.

Ama hayır.

İnsanların leş şehri, Dublin’deydi işte.

Pelerinine sarınıp çıktığı kapıdan girdi.

Kendini bir pub’da buldu.

“Olamaz,” diye tısladı.

“Olamaz!” diye tekrarladı T’murra.

“Benimle alay etmene izin vermeyeceğim. Bana dönüş yolunu göster!”

“Dönüş yolu, dönüş yolu,” diye cıyıkladı T’murra.

Kırık camdan sızan ay ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Kral onu izliyor muydu? Hâlâ onu kullanıyor muydu? Bunun düşüncesi bile onu öfkelendirmeye yetti. Onun

oyuncağı olmayacaktı. Özgür bir kadın olacaktı. Kral en azından bunu ona borçluydu.

Denemiş ve başaramamışlardı. Kral'ın onu bırakma zamanı gelmişti.

Onu neden Dublin'e yollamıştı? "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Vak! Ne istiyorsun?" diye tekrarladı T'murra.

Zara dudaklarını birbirine bastırarak kapıdan geçti. Bu sırada da, onu hemen Beyaz Malikâne'nin aydınlık koridorlarına götürmesini diledi.

İpek pabucuna bir parça tuvalet kâğıdı yapıştı. Karanlıkta kırık bir kaldırım taşına takıldı.

Hâlâ Dublin'deydi.

"Hey, iyi misin?" diye sordu bir erkek sesi. "Yardım ister misin?"

Zara hayatının sonsuz Fae dramasına izinsiz giren bu hadsizi görmek için hızla döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sokak lambasının ışığında gördüğü genç adam Fae'nin kaçırmak isteyeceği kadar çekiciydi. Vücudu bir dansçınıninki gibi kıvrak ve güçlü, saçları koyu kestane rengi ve gözleri badem biçimliydi.

"İyiyim," dedi gergin bir sesle.

"Bana öyle görünmedin. Gecenin bu saatinde böyle bir kıyafetle dışarıda gezemezsin. Gel, üzerine bir şeyler alalım. Sokağın sonunda bir mağaza var."

Zara pelerininin altındaki elbisenin, içini gösterdiğini o zaman hatırladı. Onu sarı, yumuşak bir kumaşa dönüştürmek için büyüledi.

Hiçbir şey olmadı.

Genç adam gözlerini kıstı. "Fae misin, insan mı?"

Zara pelerinine sıkıca sarınarak genç adamı şehrin uzak bir köşesine ısınladı.

Adam gözlerinin içine bakarak cevabını beklemeye devam etti.

Güçlerini vaktinden evvel başkalarına aktaran kraliçelerin başına neler geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belli ki bunu acı bir şekilde öğrenecekti. Genç adamın sorusunu düşündü. Bunun da cevabını bilmiyordu.

Kaldırım taşlı sokağa baktı. Gözüne ilişen bir şeyi alıp kırdı. Sonra kolunu sıvadı ve sivri kenarıyla derisini çizdi. İncecik çizgi hemen kanamaya başladı.

Sonra kanlar kayboldu.

“Demek Fae’sin?” dedi genç adam. “Öyleyse buradan gidecek kadar gücün vardır.”

Tabii ya. Kral’ın kapılarının canı cehenneme. Gümüşler’den kurtulduğuna göre ısınlanabilirdi. Kendini Morar Adası’na ısınladı. Orada planlarını gözden geçirebilirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Bunun yerine, daha küçük bir büyü denedi ve durduğu yere kar yağdırmaya çalıştı.

Tek bir kar tanesi bile düşmedi.

Zara o zaman anladı. Gücün bir başkasına geçmesi onu bütün yeteneklerinden yoksun bırakmıştı. Gerçek Güç’le ilgili olmayanlardan bile. Artık hepsi O’Connor’ındı. Kraliçelerin giderek soldukları o esrarengiz diyara gidene dek güçlerini kimseye vermemelerinin nedenini biliyordu artık.

Aksi hâlde, güçlerinden tamamen arınıyorlardı da ondan. Ve buna rağmen birer ölümsüz olarak kalıyorlardı. Berbat bir tezattı doğrusu.

Eskiden olsa, bütün şehri bir buzlar diyarına dönüştürebilecek bir kırgınlıkla gülümserdi.

Gezegen ölüyordu. Arkasındaki kapı kapalıydı.

Burada sıkışıp kalmıştı.

Yine.

Ve hiç gücü yoktu.

Bu dünyayı bilmiyordu. Burada nasıl hayatta kalacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Gel,” dedi genç adam elini uzatarak. “Sana yardım edeceğim.”

Zara onun elini tutmadı ama peşinden gitmekte bir sakınca görmedi.

JADA

Şafakta, şehir merkezinin batısındaki, Liffey Nehri'nin güneyinde kalan, Kilmainham adlı banliyöde sağanak yağmurun altında durdum. Hapishaneden müzeye dönüştürülen Kilmainham Cezaevi'ni de içine alan ve etrafı yüksek duvarlarla çevrili ne idüğü belirsiz araziye baktım.

Dublin'de kendime bir ev bulmak için, yıllarca amaçsızca gezindiğim Gümüşler'den fırladığım gün, özgürlüğe açılan kapımın bir hapishane duvarının içinde olmasıyla ilgili ironiyi kaçırmıştım.

O geceyi anımsıyordum. Yere çarptığımda dönüp arkama bakmıştım. Duvardaki kapıyı hafızama kazımaya çalışıyordum.

Birinci kuralım *dönüş yolunu hatırla* idi. Zira içinde bulunduğun dünyaya ne zaman veda etmek isteyeceğin belli olmazdı. Vaktiyle kendime yeni bir yön belirlemek için on dünya geri gittiğim olmuştu.

Doğru yeri aklımın bir köşesine not ettiğimde duvardan uzaklaşabilirdim. Sonra da karıştıracak bir çöp kutusu bulmaya koşardım.

2.9. kural (2.1 tehlikeli denebilecek kadar ilkel dünyalar, 2.2 düşmanca tavırlar sergileyen hayvanlar, 2.3 bilinmeyen bir medeniyete dair belirtiler içindi ve liste böyle uzayıp gidiyordu) eğer gittiğim dünya çöp kutuları olacak kadar medeniyse, içinde mutlaka birkaç gazete de olurdu. Bunlardan en azından birini okumam önemliydi. O dünyaya ne kadar çabuk uyum sağlarsam işim o kadar kolaylaşırdı.

O gece, buruşturulup top yapılmış bir gazete bulmuştum. *Dani Daily*.

Ona boş boş bakarken birden arkamı dönmüş ve duvarı uzaktan görmüştüm. Arkasında yükselen Kilmainham Cezaevi'ni de o zaman fark etmiştim.

Nihayet evde olduğumu anlamam birkaç saniye sürmüştü. Bunca lanet yıldan sonra beni Dublin'e getiren Gümüş'ü bulmuştum.

Hem de öyle bir zamanda.

"Hadi be! Yuh! Oha! Çüş!" diye bağırıp havaya sıçramış ve uzak yıldızlara yumruklarımı sallamıştım.

Sonra yere çökmüş ve beynimin küçük bir kısmıyla benim süper eğlenceli ve bilgilendirici gazetemi nasıl bir moronun çöpe attığını düşünmüştüm. Bu arada aradan geçen beş buçuk yılda gazetenin hâlâ orada olması da tuhaftı tabii. Ne yapacaktım şimdi ben?

Resmen sıçmıştım.

Yere uzanıp ağlamaya başlamıştım. Nefesim kesilene dek ağlamıştım. Başım çatlayana dek. Sonra da gülmeye başlamıştım. En sonunda da içim buz kesmişti.

Böyle mi olacaktı yani?

Neyse. Yaşayıp görecektim.

Beş buçuk yıl önceki ergen değildim artık. Çocukluğumun zor geçtiğini sanıyordum ama Gümüşler'deki yıllarımın yanında hiç kalırlardı.

Gelgelelim, Gümüşler'de yaşadığım kötü olaylara takılmaktansa, anılarımın arasından sadece iyi kısımlarını çekip almıştım. On dört yaşına kadar zaten büyük kırgınlıklarım vardı. Bir de üzerine Tüm Günler Salonu'na sığırayıp daha da çok dert edinmiştim. Ama aklıma bir şekilde korumalıydım.

Annem için görünmez olduktan sonra, işler hızla yokuş aşağı gitmeye başlamıştı. Yedinci yaşımın dördüncü ayında kendime kişiliğimi kesin çizgilerle bölümlere ayırmayı öğretmiştim. Kafeste yaşamak dayanılmaz bir hâle geldiğinde bazı anılarımı kendimle, daha dayanıklı ve acımasız diğer Ben arasında paylaşıyordum.

Diğer Ben'in kim olduğunu hep bildim ve sınırlarını zorladım.

Açlıktan kafanızı kaldıramayacak hâle gelir ve birinin karnınızı doyuracağından emin olmazsanız, belki de bununla mücadele etmektense unutmamanızı sağlayacak başka bir yol bulursunuz. Ya kendinizi bırakıp ölürsünüz ya da acıdan başka bir şeye tutunursunuz.

Beynimle oynamış ve onu bölmelere ayırmanın yolunu bulmuştum. Dissosiyatif bozukluktaki bilinçaltı düzeyinde de olan bu muydu bilmiyorum. Ama bunu bilinçli olarak yapmaya başladığımda bir daha duramadım.

Öteki olmak daha kolay ve güvenli geldi.

Özellikle de en sonunda.

Annemi öteki öldürdü.

Annemi ben öldürdüm.

Bu ikisinin aynı olduğunu biliyordum.

Ryodan öyle olmadığını düşünüyordu ama ben hep biliyordum. Beynimde öyle yerler vardı ki, o bile giremiyordu.

Ve bunu yapmasam öleceğimi bilsem de, yine de kolay kolay baş edemiyordum. Onu özlüyordum. Ondan nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Onu özlüyordum. Kötü anneler bile ki, benimki bir zamanlar iyiydi, kutsaldır. Onlar bizim yetiştığımız köklerdir.

Ro, o yaşlı sürtük beni o duruma nasıl getireceğini biliyordu. Özgür kaldığımda ise bir daha hiç Öteki olmak istememiştim.

Kafesimden kurtulduğum ilk haftalarda annemin birçok *sevğilisinden* birinin, onu iğneyle tanıştırdığını öğrenmiştim. Annemi bambaşka birine dönüştüren şarap değildi. Eroindi.

O pisliği de öldüreceklerim listeme eklemiştim. Ama herif kolunda bir iğneyle ölü bulununca bana yapacak bir şey kalmamıştı. Ya hayatına değer verirsin ya da ölürsün.

Uyum sağlarsan hayatta kalırsın. Ryodan bana bunu söylediğinde, beni anladığını biliyordum. Onunla aramda hemen bir bağ kurulmuştu. Gümüş gözlerine şöyle bir bakmam yetmişti. O, kimselerin yapamayacaklarını yapan biriydi ve bununla en ufak bir derdi yoktu.

Vicdan azabı çekmemenin bir yolunu bulmuştu.

Gümüşler'de benim ve öteki Ben'in en iyi özelliklerini harmanlamıştım. Ne ironiktir ki, Gümüşler bazı bakımlardan bana kolay gelmişti. Ben ve hayal gücüm Gözüpek Dani'yi ve sihirli yardımcısı Shazam'ı yaratmıştık. Bir şarkımız bile vardı:

*Shaz, havada yaşayan kocaman tüylü yaratık
Olean'ı gözler ve bir ayı gibi huysuzdur
Dani Mega O'Malley, Shaz denen köftehora bayılır
Shaz kışını kurtarıken o, bütün gün ejderlerle savaşır
Shaz, kocaman bir tüylü yaratıktır...*

Böyle devam ediyordu.

Dünyadaki ilk gecemden bu yana duvarın yakınındaki bu noktaya defalarca gelmiştim. Burada böyle durup gri taşlara bakmıştım.

Buraya düşünmek için geliyordum. Bazen de sağa sola bir şeyler fırlatmak için. Bir seferinde koca bir çöp konteynerini kurban seçmiştim. Onu devirmeden önce üzerine spreyci boyayla SENİ GÖRÜYÖRÜM, YI-YI. SANA SÖZ, GELİYÖRÜM yazmıştım. Her seferinde düşünmemek ve özellikle de hissetmemek için kendimi zorlamıştım.

Islak çimenlere oturdum. Duvara yaslanıp cep telefonumu çıkardım ve tam mazoşist bir ruh hâli içinde bir şarkı açtım.

Küçük Jackie Paper yelkenleri rüzgârda şişen gemilerle turkuaz sularda yol alıp Puff'un dev kuyruğunun tepesinden korsan gemilerini gözlerken, ben hayatımı düşündüm. Kazandıklarımı ve kaybettiklerimi. Bir an gelecek, Dancer'ı da kaybedecektim. Şarkının küçük çocukların aksine, ejderhaların sonsuza dek yaşayacağıyla ilgili kısmında yan dönüp dizlerimi karnıma çektim.

O kadar çok ağladım ve o kadar çok sümük ürettim ki, tamamen sümükten oluştuğumu düşünmeye başladım. Ya da yüzde doksan sümük, yüzde on kemik filandım. Günün

sonunda bizi bir sümük gölüne dönüşmekten alıkoyan neydi kim bilir?

Şarkının neyi anlattığını biliyordum. Ondan oldum olası nefret ederdim. Çocukken annem çalmıştı. Mutfakta çalışırken hem dans etmiş, hem de şarkının sözlerine eşlik etmişti. Ona bakıp *acaba deli mi*, diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Ne korkunç bir şarkıydı. Onu kim dinlemek isterdi ki?

Sihrin ve masumiyetin kaybolmasını anlatıyordu. Dünyanın bizden beklentileri ve sorumluluklarımız altında ezilirken peri masallarına inanmaktan vazgeçişimizi. Çocukken ne kadar iyi hissettiğimi biliyordum. Ve annemin ne kadar kötü hissettiğini. Büyümenin insana neler yaptığını.

Bana “Puff the Magic Dragon”u çaldığı gün annemden daha zeki olduğumu anlamıştım. Ama kendimi önemli hissetmemiş ya da *içimden vay be, ne akıllıyım* dememiştim.

Aksine, kaybolmuştum.

Annem benden daha akıllı değilse ve ben ona bağımlıysam, bize kim bakacaktı? Sonunda onunla ilgilenmeye karar vermiştim.

Ama kafeste uyandığımda dünyanın boktan bir yer olduğunu anladım.

Mega beyin. Neden bilmiyorum ama ben böyle doğmuşum. Belki Ro’nun bu işte parmağı vardır. Eğer öyleyse, annemle benden daha önceleri uğraşmaya başlamıştı. Ro’yu tanıyordum. Muhtemelen beni bir deney olarak yaratmıştı. İnsanları tuzağa düşürdüğü egzotik Fae’yle birleştirmişti. Belki de bir Avcı meleziydim. Annem laboratuvar ortamında dölllenmiş ve ben doğmuştum.

Neden böyle olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama çoğu zaman hoşuma gidiyordu. Hatta her zaman.

Bunun gibi günler hariç. Kendimi yeniden Dublin'de bulduğum gecedan beri böyle olmamıştım. Tabii bir de sekiz yaşındaki o gece vardı. Yirmi yılda üç boktan gece çok da fena bir rakam sayılmazdı. Ah, durun. Az kalsın, Mac'in Alina'yı benim öldürdüğümü öğrendiği geceyi unutuyordum. Erti dört. Bir dakika. Unseelie prensesinin kılıcımı aldığı günü de unutmamalıydım. Pekâlâ, beş gün. Hâlâ çok kötü değildi. Başkalarına bakıyordum da, bir tebrik kartı reklamında bile ağlayabiliyorlardı.

Yumruklarımla gözlerimi sildim. Parmaklarımı sümüklerle dolan sinüslerime bastırdım.

Ağlamanın bedeli.

Berbat bir baş ağrısı. Ve o kadar açtım ki, bir atı eyeriyle yiyebilirdim.

Bir de üstüne, nemden saçlarım kıvrırcıklaşmaya başlamıştı.

Yan dönüp son gümüş kozamı çıkardım. Onu içecektim ki, vazgeçip burnumu sildim. Yağmur hiç hız kesmemişti. İki protein barı hüplettim. Koza, Gümüşler'den bana kalan son hatıraydı. Ondan ayrılmaya henüz hazır değildim.

Sırtüstü yatarken gerindim. Sonra ayaklarımı duvara dayayıp yağmurun ıslattığı taşlara baktım.

Kayıplarla ilgili bir iki şey biliyordum. Yavaş erozyonlar heyelanlara dönüşüyordu. Ve tepe şekilsiz ve çamurlu bir toprak olup çıkıyordu. Değer verdiğiniz şeyleri nasıl saklayacağınızı öğrenmeniz gerekti.

"Shazam," dedim duvara. "Söz, senin için döneceğim."

Buraya her geldiğimde aynı sözü veriyordum.

Sonrasında da bütün duygularımdan arınıp ayağa kalkıyor ve başım dik, dünyanın benden beklentilerine ve o ezici sorumluluk duygusuna doğru ilerliyordum.

Ama bir gün bunu yapmayacaktım.

"Tutku bir açlık ve aldığım nefes gibi"

MAC

Diğerleri kitapçıdan ayrıldıktan sonra, Barrons çalışma odasına gitti. Etrafta dolaştığını duyabiliyordum. Işıkları kısıtım ve kendime bir fincan sıcak çikolata alıp şöminenin yanındaki koltuğa gömüldüm. O kadar yorgundum ki, günlerce uyuyabilirdim. Ama bu şanslı günü bitirmeye henüz hazır değildim.

Geçmiş günahlarımı bir kutuya kilitlediğim için, bu günü *Sinsar Dubh*'u yendiğim gün olarak kutlayabilirdim.

İçimdeki, kuyumu kazan, durmadan entrikalar çeviren, beni kullanan ve sonsuz kâbuslarla boğan o varlıktan kurtulmuştum.

Evet, hatalarım olmuştu. Ama verdiğim onca zarara rağmen dünyayı K'Vruck'lamamıştım.

Özgürdüm.

Nihayet bedenimde yalnızdım. Farkı hissedebiliyordum. Gerçekten müthişti.

Georgia, Ashford'da geçen çocukluğumda sık sık ve durup dururken aklıma tuhaf ama son derece gerçekçi ses ve görüntüler gelirdi.

Daha önce hiç duymadığım melodileri mırıldanırdım. Var olduklarına bile inanmadığım şatafatlı odaları ve uzak diyarları hatırlardım. Bir de sık sık bana şehvetle bakan güzel, çıplak bir kadın görürdüm. Sonunda acaba lezbiyen miyim diye şüpheye kapılmıştım. Bunlar benim bastırılmış duygularım mıydı?

Ama şimdi Unseelie Kralı'nın anıları silinmişti ve kendimi kuş gibi hafiflemiş hissediyordum. Lezbiyen olmadığımından emindim.

Her düşüncem ve hissimde ikileme düşmekten kurtulmuştum.

En azından, şimdilik.

Bir yanımda, Gerçek Büyü'nün eski Kraliçe'nin bilgileri ve tecrübeleriyle bir paket hâlinde geldiğini umuyordu. Bu işimi kolaylaştırırdı şüphesiz. Ama öbür yanımda aksi için dua ediyordu.

Yine de, birdenbire yabancı fikirlerle kuşatılırsam en azından nereden geldiklerini bilecektim. Ayrıca *Sinsar Dubh*'la uğraşmak kesinlikle daha zordu.

Üç aylı dünyadaki sorgum sırasında, Işık Sarayı ve Karanlık Saray yakıştırmalarının Seelie ve Unseelie için ne kadar uygun olduğunu düşünmüştüm. Kral'ın anıları hep bulanıktı ve erkeksi bir kasvetle yoğrulmuşlardı. Buz mavileri, kar beyazlar ve mürekkep siyahları gibi soğuk renklerle bezeliydiler.

Ama bugün karşılaştığı varlık bunun tam tersiydi. Güneş kadar parlak, ısıltılı, yumuşak ve kadınsıydı. Tepeyi

saran çiçekler gökkuşağının bütün renklerini ve daha fazlasını içeriyordu. Orada kendimi olmam gerektiği gibi hissetmiştim. Mutlu. Doğa beni kucaklamıştı sanki.

Fae'nin kökenlerini merak ettim. Bugün hissettiğim büyü sıcaklık ve davetkârken Seelie nasıl bu kadar soğuk ve duygusuz olabiliyordu? Gerçek İrk her zaman şimdiki gibi miydi? Yoksa bir olay sonucu değişime mi uğramışlardı?

Barrons odaya girince kafamdaki bütün soru işaretleri dağılıp yerlerini merak, tutku ve beklenti aldı.

Arkama geçip usulca saçlarıma dokundu ve kapıya yöneldi. "Biraz uyu. İhtiyacın var."

Nereye gittiğini sormak için ağzımı açtım. Ama sonra ona bu soruyu sormamamı gerektiren sebepleri hatırladım. "Jericho," diye mırıldandım.

Durdu ve bana baktı. "Mac."

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Öyleyse neden gidiyorsun?"

Loş ışıkta parlayan karanlık gözlerindeki ifadeyi okuyamadım. "Çünkü biz hep bunu yaparız," dedi. "Sen ve ben. Birbirimizi yalnız bırakırız."

Kıpırdamadan durdum ve az önce söylediklerini düşündüm. Zira Barrons'un sözlerini tamamen farklı bir şekilde duymuştum. *Sen, Bayan Lane, ritmimizi hep sen ayarladın. Kuralları sen koydun ve birbirimize nasıl davranacağımıza karar verdin. Ben de o lanet sınırı aşmıyorum işte.*

Ya bunu değiştirmek istiyorsam, diye sormak için ağzımı açtım. Sonra bunun korkaklık olacağına karar verdim. Düpedüz ikiyüzlülüktü. Güvence arayışı ve kararlarımın yükünü ona taşıtma çabasıydı. Ona ilişkimizden ne bek-

lediğimi söyleyerek kendimi o sınırlardan kurtarma girişimiydi.

“Bunu değiştirmek istiyorum,” dedim dikkatle. “Birlikte daha çok vakit geçirmemiz iyi olabilir.” Yüzümü buruşturdum. Aklımdan geçenleri bu kadar basite indirgeyemezdim herhâlde. Şimdi muzip bir yorum yapacak ve sevişmek istediğimi düşünüp yanıma gelecekti.

Ama Barrons öyle yapmadı. Başını hafifçe yana eğdi. Volkanik kayaların rengindeki, kadim gözlerinde gölgeler oynaşıyordu. “Aklımdan neler geçiyor?” diye sordu yumuşacık bir sesle.

Sesi yumuşadığında tehlike çanları çalıyor demekti.

Aramızdaki, nice ihtimallere gebe bu an uzayıp giderken başka bir anı hatırladım. *Sinsar Dubh*’u manastırın altına hapsedtiğimizde ondan kurtulduğumuzu sanmıştım. Kendimden o kadar emindim ki, resmen zafer sarhoşu olmuştum.

Dokuz uzun ve cehennemden çıkma aydan sonra hayatım normale dönecekti. Nihayet geleceğe bakabiliyordum.

Fırtınayı sağ atlatmıştım. Kız kardeşimi kaybetmiş, evlatlık olduğumu öğrenmiş ve ölümün kıyısından dönmüş-tüm. Yalan söylemeyi, hile yapmayı, çalmayı ve öldürmeyi öğrenmiştim. Toplu tecavüze uğrayıp bir Pri-ya’ya dönüş-müştüm. Birkaç kere daha ölümle burun buruna gelmiş, Barrons’u öldürmüş, *Sinsar Dubh*’un hayalini kurduğum anne ve babayla ilgili illüzyonuna kanmanın eşiğine gelmiş ve Rowena’yı öldürmüştüm. Yine de baş şeytanı bertaraf etmeyi başarmıştım.

O gün, Jericho Barrons’a *benimsin* demiştim. Herkesin önünde açıkça onun üzerinde hak iddia etmiştim. Onunla

seksi ve büyüleyici bir maceraya atılmaya hazır olduğumu belli etmiştim.

Ama sonra savaşımın henüz bitmediğini öğrenmiştim.

İkinci raunt daha yeni başlıyordu.

Arada rahat bir nefes alacak vaktim bile olmamıştı.

Birçok insanın kanına giren katilin şeytani bir ikizi vardı ve benim içimde yaşıyordu. Hissettiğim dehşeti tarif etmeye kelimeler yetmezdi.

Bir buçuk ay kadar önce -başka bir dünya için üç buçuk ay- içimdeki varlığın kana susamışlığının boyutlarını keşfetmiş ve kavgamın belki de hiç bitmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Ondan kolayca kaçamayacağımı ya da o yokmuş gibi davranamayacağımı biliyordum. İçimden bir ses eski savaşımın beni bekleyen mücadelenin yanında devede kulak kalacağını söylüyordu.

Sinsar Dubh'un gerçekten de benliğimin derinliklerinde olduğunu öğrendiğim ve düpedüz ele geçirildiğim gün geri çekilmeye başlamıştım (bir şeytan çıkarma ayini düzenlemeyi bile düşünmüştüm).

Mayısın son haftasıyla haziranın çoğunu Gümüşler'de harcamıştım. Haziranın son günleriyle temmuzun büyük bir kısmında da Barrons'la arama engeller koyup duruyordum.

İlişkimizi şehvet ve sınırlarla basitleştirmiştim. İyi bir ilişkide ikisi de lazımdı tabii ama destansı bir aşk için bunlardan daha fazlası gerekliydi.

Birbirimize saygı duyuyor ve güveniyorduk. Arzularımızı açıkça dile getiriyor ve ikimizi de mutsuz etmeyecek bir dereceye kadar birbirimizden hesap soruyorduk. Bütün bun-

lar çaba gerektiriyordu. Bir kere iki taraf da ateşli kavgaları göze almalıydı. Sadece yatakta değil, dışarıda da sadakat ve dürüstlük gerekiyordu. Her sabah uyandığınızda, *Bu adam benim için değerli ve hep öyle olacak. O benim güneşim, ayım ve yıldızlarım*, diyebilmeniz gerekiyordu. Bütün mesele karşı tarafı içinize ne kadar alabildiğinizle ilgiliydi. Ben bundan vazgeçmiştim. Ama isteklerinizi korkusuzca dile getirmeden, risk almadan ve aşk için kendinizi feda etmekten çekinerek gerçek bir ilişki yaşayamazsınız.

Bizim tamamen bütünleştiğimiz bir zaman olmuştu.

Ben kaçana dek.

Gözlerim hayretle açıldı. Eskiden beri hep eğer bir gün ikimizden biri geri adım atacak olursa bunun Barrons olacağını düşünmüştüm.

Ama sonunda kaçan ben olmuştum.

“Rekortmen bir atlet gibi,” dedi gözleri parlayarak. “Rüzgârla yarışan ve bitiş çizgisine kadar hiç durmayan bir koşucu gibi.”

Nefesimi tuttum. “Sen neden kaldın?” Öylece çekip gitse daha kolay olurdu. Çoğu erkek öyle yapardı. Düpedüz onu terk etmiştim. Kendimi çekmiş ve onu berbat bir ruh hâli ve sadece sekse mahkûm etmiştim. Benden daha fazlasını beklememeliydi.

“Anladım,” dedi.

“Neyi?” diye sordum çünkü hiçbir şey anlamadığından emindim. Daha da zor bir savaşı yüzleşeceğimi bile bile neden kaçmışım? Zeki bir kadın Barrons’la yakınlaşır, sırtını ona yaslar ve sıra dışı güçlerinden sonuna kadar faydalanırdı. Ama ben onu dışlamışım. İlişkimizi yeniden tanımlayıp sığlaştırmışım. O da bana izin vermişti.

Tek kelime bile etmeden. Kabullenebileceğim bir sınırdan durarak.

“Bunun zekâ ya da kavrayış yeteneğiyle ilgisi yok. Sen ve ben birbirimize benziyoruz.”

Gözlerimi kırıştırdım. Jericho Barrons bizi aynı kategoriye sokmuştu.

“Dibine kadar alfa, gururlu ve bağımsız. Savaşlarımızı kendi içimizde veriyoruz. Özellikle de kişisel mücadelelerimizi. Kimsenin ne kadar dağılabileceğimizi bilmesini istemiyoruz. Ya da istemeden birilerini incitebileceğimizi. Bunu anladığımda seni özgür bıraktım. En azından hâlâ yatağımdaydın.”

Birden öfkelen dim. “Bir gün beni terk etmeyi aklından bile geçirirsen...”

“Artık içsel kavgalarım yok.” Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. “Senin de olmayacak. Ne Jo ne de diğerleriyle ilgili. Evet, onları öğrendiğini biliyorum.”

Nereden bildiğini sormadım bile. “Nasıl bu kadar emin sin?” Ben hiç değildim doğrusu.

“Çünkü artık bazı şeylerin affı olmadığını biliyorsun. Etrafındakiler seni ne kadar avutmaya çalışırsa çalışsın, yaptığının bir geri dönüşü yok.”

“İçimi rahatlattın,” dedim gözlerimi devirerek.

“Bazı şeylerle uzlaşman mümkün değil. Ama istiridye-leri düşün. İçlerine giren yabancı maddelerden kurtulamadıklarında etraflarını bir kılıfı kaplar ve onları daha değerli bir şeye dönüştürürler.”

“Jo’yu öldürmemden ya da işlediğim diğer cinayetlerden nasıl bir kazanım elde edebilirim ki?”

“Sadece eylemlerle hiçbir şeyi kıymetli kılamazsın. Önemli olan o sırada hissettiklerindir. Kendini biri için

daha önce hiç yapmadığın bir şeyi yaparken bulursun ve hatalarını böyle telafi edersin. Zaman lazım. Rahatla ve hayatını yaşa. Ama gözünü hep açık tut. Fırsatları kaçırma.”

Gülümsedim. Zaten hayat bu değil miydi?

Göz göze geldik. *Sen benim güneşim...*

Şşş. *Bilmiyor muyum sanıyorsun? Seninle görülecek bir hesabımız var, Bayan Lane.*

Kaşımı kaldırdım. Demek yine Bayan Lane olmuştum? Tipik Barrons. Birkaç kelimeyle eleştirisinin etkisini arttırabilen adam. “Nedir o?” Sesimde hafif bir saldırganlık vardı. Ama zor bir gün geçirmiştım ve yorgundum.

Beyaz Malikâne’de bir an kıpırdamadan durdun ve bana baktın. Hoş kıpırdasaydın da umursamazdım.

Kollarını açtı.

Saldırganlığım patlayan bir köpük gibi dağıldı. Kanepeden atlayıp kendimi kollarına attım. Beni yakaladığında hızla döndürdü. Aşk filmlerindeki kadınlar gibi başımı arkaya atıp güldüm.

“Güneş, ay ve yıldızlar,” diye fısıldadı kulağıma.

Omzunu yumrukladım. “Sus. Bilmiyor muyum sanıyorsun?”

Dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve birlikte yere uzandık.

Kitapçının ön camlarından sızan kırmızı ve gümüşü ay ışığında, bana bulutlar kadar yumuşak gelen sert parkelerde Jericho Barrons’la seviştim. Acele etmedim. Yumuşak ve hassastım. Ellerime beni kimselerin anlamadığı kadar iyi anlayan bu adama duyduğum bütün hayranlığı aktardım. Barrons yıpranmış ruhumu görmüş, onu sevmiş ve ben kendi meselelerimi çözmeye çalışırken sabırla beklemişti.

Bu arada hiç değişmemiş, içindeki ilkel yaratıktan ödün vermeden müthiş bir sadakat ve merhamet örneği sergilemişti. Ben süslü tavuskuşu tüylerimle aylak aylak gezinirken bu aslan rengârenk, cılız boynumu koparmak yerine beni yalamakla yetinmiş ve pençelerimi çıkarmamı beklemişti.

Şimdi ne cıfcaflı tüylerim ne de pençelerim vardı. Bambaşka bir şeye dönüşmüştüm.

Kadife bir eldivenin içindeki demir yumruğa.

Şefkatten korkmayacak kadar güçlüydüm artık. Kırılgan olabilecek kadar kuvvetliydim. Başkalarının en derin yaralarını görebilecek ve onları okşayabilecek kadar yaralı.

Sonra Barrons'un demiri kadife eldivenimin içine girdi ve düşünmekten vazgeçtim.

Dakikalar sonra, iri ve güçlü gövdesinin üzerinde yatarken başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Ben Kitap'ken hiç karşılaştık mı?"

Evet, dedi bakışlarıyla.

Bilmek istemiyordum ama öğrenmem lazımdı. Bu yeni yanımda bir daha hiçbir şeyden saklanmak istemiyordu. Durmadan gerçeği talep ediyordu. Bir hata yaptırıysam, bütün detaylarını sahiplenmeli ve onlarla başa çıkmayı öğrenmeliydim. Bilmemenin bilmekten daha zor olduğunu öğrenmiştim. Bilinmeyen daima daha korkunçtu çünkü şüphe bir şeyleri geride bırakabilmeni engelliyordu.

"Jo'yu öldürdüğümü gördün mü?"

Onu Kitap öldürdü ve hayır, görmedim.

Ya diğerleri?

Başını iki yana salladı. *Orada değildim. Ama Beyaz Malikâne'ye gelirken birkaç rahatsız edici sahneyle karşılaştım. Hepsini sonlandırdım.*

Gözlerim yaşlarla doldu. Derin bir nefes aldım. Barrons pisliğini temizlemişti. Bu sabah Dublin'e döndüğümde, Kitap'ın bana gösterdiği o korkunç manzaraları araştırmıştım. İçleri dışlarına çıkmış ikizler, hadım edilmiş adam ve çocuk. Ama sonra aradan otuz beş gün geçtiğini fark etmiştim. Muhtemelen saatlerce acıyla kıvranmışlardı ama bütün bunlar uzun bir zaman önce olup bitmişti. Barrons onların acısına son vermişti. Gözyaşları içinde ona baktım. İstiridyelerle bunu mu kastetmişti? "İşlediğin her affedilmez kabahatle ilgili hislerin merhamete dönüşmüş," dedim.

Benim gibi bir canavarın merhametinden ne olacak?

Çok şey, dedim.

Cevap vermedi ama söylediğimin doğru olduğunu biliyordum.

Sessizlik uzadı. Usulca şakaklarıma dokundu. Başımı boynuna gömdüm.

Birden kendimi bambaşka bir yer ve zamanda buldum. Bir çölde. Sıcak rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Barrons oğlunu bir ata bindirdi. Çocuk heyecanla kıkırdadı.

O gün benimle gelmesine izin verdim çünkü acelem vardı. Onu annesine götürmem birkaç dakikamı alırdı ama yapmadım. Hâlbuki acele etmemi gerektiren bir şey bile yoktu. O birkaç dakika oğlumun hayatına mal oldu. Onu sonsuza dek cehenneme mahkûm etti.

Yutkundum.

Seni taşlara hapsedmekle ilgili en büyük çekincem diğer olasılıklardı. Yapma, bırak dünyayı yok etsin, dedim. Yap şunu ve onu Culsan'ın odasına kapa, dedim. Sonuçta kara delikler yine de dünyayı yok edebilirdi. O zaman asla geri dönüp seni serbest bırakamazdım. Oğlumun kaderini paylaşmaman için seni öldürmeyi bile düşündüm. Dünyanın yok olacağına inansaydım, bunu gerçekten yapabilirdim.

“Teşekkür ederim,” demekle yetindim.

Başını hafifçe eğdi.

“Kitap beni ele geçirdiğinde çok mu korkunçtum?”

“Tanıdığım birçok insandan daha fazla değil. Maddesel formdaki Kitap engin bir bilgi dağarcığına sahip, cinayet eğilimli bir manyakken sen ona kıyasla daha zayıf ve egoist bir psikopattın. Cruce, Kitap'ın kendini kopyalamadığını iddia etti. Bölünmek zorunda kaldığını ve bu süreçte birçok parçasını kaybettiğini söyledi. İçinde yaşadığı yirmi küsur yılda da değişmiştir mutlaka. Senin bedeninde, duyularınla bağlantılı olarak yaşadığı tecrübe o zamana kadarki bütün deneyimlerinden daha farklıydı kuşkusuz.”

“Onu insanlaştırdığımı düşünüyorsun.”

“Bir dereceye kadar.”

“Hâlâ oralarda bir yerde olduğumu biliyor muydun?”

Belli belirsiz gülümsedi. “Seni hissettim. Çok kızgındın.”

“Sahi mi? Ama o sırada kontrol bende değildi!”

“Öyle kızgındın ki, bana bilmem gerekeni söyledin. İçerideydin ve savaşıyordun. Sonradan Kitap bir seni taklit edip bir kendi gibi davranmaya çalıştı ama ben sadece Kitap'ı hissediyordum. Seni hissettiğim yegâne anlar seni görmeye geldiğimdekiydiler.”

“Bana o olmamı tavsiye ettin.”

Gözleri parladı. *Mükemmel bir şekilde de başardın. Benim küçük canavarım.*

“Bütün duygularımdan arındığımda da beni hissedebiliyor muydun?”

Kendi gücünün farkına varan çok güzel ve çok dayanıklı bir kadın hissettim.

Yüzümü bir kez daha boynuna gömdüm. Altımda yatan adam belki de o an neye dönüştüğümü gerçekten anlayabilecek ve buna hayran olabilecek tek kişiydi. Birçok erkek bir kadının görev bilinciyle onu insan yapan her duygudan arınmasını dehşetle izlerdi. Barrons gücümü güzel buluyordu. Benim canavarım ve onun hayvanı birbirlerinden hoşlanıyordu.

“Dünyadan daha çok insan taşıyabilmek için plan yapmalıyız, Jericho.” Zihnimi kendimden uzaklaştırıp sorunlarımıza odaklanmaya çalıştım. “Bu gezegen ölebilir ama insan ırkının sonu gelmek zorunda değil. Başka bir dünyada yaşayıp koloniler kurabilirler.”

“Ryodan’la bu konu üzerine araştırmalar yaptık. Yıllar evvel, Gümüşler’den insan hayatının sürebileceği dünyalara geçişler için haritalar çıkardık. Bu dünyanın bir gün daha da düşmanca bir yere dönüşebileceğinin farkındaydık. Yine de tamamen yok olabileceği aklımıza gelmedi. Bugüne dek kalıcı ölümü hiç düşünmedik. Şimdi hepimiz neslimizin tükenme tehlikesiyle karşı karşıyayız.”

Ya da sonsuz bir cehenneme hapsolacaktık. Bir kara delikte yeniden doğacak ve defalarca ölecektik. Parmaklarımı çenesinin keskin hatlarında gezdirdim. Dudaklarına dokundum. İçimden bunun olmasını asla izin vermemeye yemin ettim.

Elimi yakalayıp her bir parmağımı öptü. “*Sinsar Dubh*’u açmanın kaç hayata mal olduğunu düşünürken şunu da aklımdan çıkarma. Bunu yapmasaydın Kraliçe büyüsunü sana aktarmayacaktı ve dünyayı kurtarabilecek tek kişi sen olamayacaktın.”

“Sönebilecek onca hayatın yanında zaten sönenlerin bir değeri yok mu yani?”

“Evrenin esrareniz yöntemleri vardır. Yeterince uzun yaşadığında büyük amaçların hepimizden daha önemli olduğunu anlıyorsun.”

“Ama gerçekten dünyayı kurtarabilecek miyim bakalım? Büyüyü nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum.”

“Bir yolunu bulacağız. Ama başaramazsak, sen de gideceksin.”

Geri çekilip yüzüne baktım. Eski ben hemen öfkelenir ve münasebetsiz bir yorum yapardı. Yeni ben onu öptü ve “Hayır, gitmeyeceğim,” dedi. Bu adamın yanında yaşayacak ve ölecektim. Onu asla terk etmeyecektim.

Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve beni bir hamlede altına aldı. Dışarıda şimşekler çakıp sağanak yağmur Dublin sokakları kamçılarken, Barrons içindeki şehvet tufanını serbest bıraktı.

MAC

Uyandığımda Barrons gitmişti. Onu çok yorduğum ve gücünü toplamak için yemek yemesi gerektiği düşüncesiyle eğlendim. Sahiden de onu yormaya çalışmıştım. Ama koltukta içi geçen ben olmuştum. Bunda şaşılacak bir şey yoktu tabii.

Dün gece inanılmazdı. Çektiğim bütün sıkıntılara değmişti. Sonunda burada ve nihayet kendimdim.

Sırtüstü yuvarlanıp gözlerimi tavana diktim ve usulca “Teşekkürler,” diye mırıldandım. Somut Kitap’ı yendiğimiz gece Barrons’la aramda ciddi bir güç dengesizliği vardı ki bu hiç hoşuma gitmemişti. Artık o dengesizliği hissetmiyordum.

Kapıdan gelen bir tıkırtıyla düşüncelerimden uyanırdım. İç çekerek saçlarımı yüzümden geçtim. Vay canına! Neredeyse belime geliyorlardı. Kafamı kaldırıp kanepenin arkasından baktım.

Gözlerimi kısıtım ve gördüğüm manzarayı anlamlandırmaya çalıştım.

Minik periler renkli ağaç kurbağaları gibi kitapçının yağmurla ıslanan camına yapışmıştı.

Bana bakıyorlardı.

Ben de onlara baktım.

Birkaç dakika boyunca bakiştık. Ne düşünüyorlardı bilmiyordum ama benim düşünmediğim hiçbir şey kalmadı diyebilirim. Bu parlak, benekli ve çizgili yaratıklar da neydi? Neden dükkânımı süslüyorlardı? Bu Fae türüyle ilk kez karşılaşşıyordum. Mini mini ve bütün Fae gibi narindiler ama daha naif ve dünyeviydiler.

Nihayet doğruldum, vitrine doğru yürüdüm ve elimi cama dayayıp parmağımla kum rengi benekli ve sarımsı kahverengi saçlı bir dişinin ana hatlarını takip ettim.

Titredi ve heyecanla cıvıdamaya başladı.

Bununla birlikte, hepsi cıvıdamaya ve ıslak camı tırma lamaya başladı. Şaşıarak kapıyı hafifçe araladım. Barrons dükkânının etrafını nasıl bir güç alanıyla çevirdiyse havada, ona asılı kalmayı sürdürdüler. Dükkâna girebilecek tek Fae Cruce'tu. O da izin verilirse. Hepsi ince ve kadife tenliydi. Bazılarının yosun saçları vardı ve yeşilin her tonunda beneklerle kaplıydılar. Bazıları gri, beyaz çizgili ve gümüş saçlıydı. Limon sarısı bukleli ve daha açık sarı tenliler de vardı. Kısa saçları bir çamur topağını andıran esmerler, mavi saçlı ve gök mavisi tenliler ve tozpembe örgülü ve bir gül goncası kadar güzel olanlar da gördüm. Gökkuşağının bütün renklerini ve daha fazlasını taşıyorlardı.

Elimle onları usulca kovaladığımda dışarı çıkabilmem için iki yana açıldılar. Dükkânın önüne adımımı atmamla bir-

likte gökten elim büyüklüğünde ve rengârenk binlerce peri yağmaya başladı. Başımı uzatıp sokağa baktım. Her yerdediler. Binaların kenarlarında, su birikintileriyle dolu sokakta. Yere her düşen dizlerinin üzerine çöküp ellerini göğsünde kavuşturuyor ve başını eğiyordu. Âdeta bana bağlılık yemini ediyorlardı. İşin tuhafı, artık cıvıltılarını anlayabiliyordum.

“Kraliçemiz! Ne güzel değil mi? Ah, evet, muhteşem!” diye fısıldaşıyorlardı.

“Kimsiniz siz?” diye sordum. “Hangi kasttansınız? Sizi neden daha önce hiç görmedim?”

Gri benekli ve zayıf bir dişi peri bir su birikintisinin içinden geçip yanıma geldi ve eğildi. “Hayırsever ve cömert kraliçemiz, sizi saygıyla selamlarım. Biz, Spyrssidhe uzun zaman önce saraydan kovulduk.”

“Neden?”

“Sürgün edildik, haşmetli kraliçem.”

“Bizimle konuşuyor, bizimle konuşuyor!” fısıltıları bütün sokağa yayıldı. “Belki ricamızı kırmaz!”

“Eski kraliçe tarafından mı?” diye sordum.

Üzüntüyle başını salladı. “Bizi Man denen dünyaya sürdü. Evlerimizi ağaçlara ve dere yataklarına kurduk. Taşların ve çiçeklerin arasına. Yeni bir kraliçenin doğuşunu hissettiğimizde sizden ricacı olmaya geldik. Umarım bizi dinler ve kaderimizi yeniden gözden geçirirsiniz.”

Bütün bu kraliçe muhabbeti biraz fazlaydı. Ama konumumun gereğini yerine getirmek zorundaydım. Avcı’ya kral olmadığımı söylediğim gün dersimi almıştım. Kral değilsem artık uçamayacağımı söylemişti. Gücüme alışana dek mesafemi koruyacak ve Fae’yle iş birliği içinde olacaktım. “Neden sürgün edildiniz?”

Bakır benekli bir erkek önümde diz çöktü. “İrkımızın aksine, bizim kalplerimiz buz kesmediği için, majesteleri.”

Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. Nasıl yani, gerçekten hissediyorlar mıydı? Tam soracaktım ki, devam etti. “Neslimiz de öyle devam etti. Kıskançlıktan bizi dışladılar. Eski Kraliçe de üreyebildiğimizi görünce bizim Fae olmadığımıza karar verdi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Çocuk yapabiliyor musunuz?” Perilerin üremesinin imkânsız olduğunu sanıyordum.

“Pek azımız ama evet, Kraliçem. Bu dünyaya gelene dek böyle bir şey olmadı. Diğer kastlar bir süre sabırla aynısı onlara da olacak mı diye bekledi. Olmayınca Kraliçe’nin buzdan kalbini zehirlediler. Bizi Periler Diyarı’ndan kovdu.”

Arkasını dönüp açık mor ve yeşil, genç bir periye işaret etti. Dişi peri kucağında minicik bir bohçayla yaklaştı. Onu yağmurdan korumak için üzerine parlak bir yaprak örtmüştü. Yaprığı açıp bana çıplak, şeffaf ve serçe parmağının tırnağı büyüklüğündeki bebek periyi gösterdi.

“Ah,” diye inledim gülümseyerek. Ne tatlıydı. Minicikti. “Çok güzelmiş.”

Annesi kızarak “Lütfettiniz Kraliçem,” dedi. “Bebekler şeffaf doğuyor. Sonra doğanın bir elementinin rengini alıyorlar. Bazıları şelaleleri seviyor.” Enine beyaz ve gri çizgili genç bir dişi periyi işaret etti. “Bazıları da, kayaları, ormanları, kırları ya da çiçekleri. Doğa her birimizi kucağının bir başka yerine davet eder ve desenlerimizi bunlara göre belirler.” Yine kızardı. “Ben katırtırnaklarıyla süpürgeotlarının arasında yaşıyorum. Çocuğum da onların rengini alacak.”

“Neden saraya dönmek istiyorsunuz? Burada mutlu gibisiniz.”

“İrkımızın diğer türleri gibi serbestçe gelip gitmek istiyoruz, Kraliçem,” dedi erkek peri. “Konseydeki koltuğumuzu geri istiyoruz. Biz Fae’yiz. Her zaman öyleydik. Bizi kovmaya hakları yok. Periler diyarı bizim de evimiz. İrkımızın geleceğiyle ilgili bizim de söz hakkımız var.”

Islak sokakta toplanan binlerce periye baktığımda niha yet anladım.

Ben Periler Kraliçesi’ydim. Bu geçici bir durum değildi.

Gücümü hissedip buraya kadar gelmişlerdi ve benden medet umuyorlardı. Diğer Seelie’nin de benden beklen-tileri olacaktı şüphesiz. Her biri kendi sorunlarını, üzüntülerini ve taleplerini dile getirecekti. Daha yüksek kastlar (Dree’lia ilk aklıma gelendi) buz tutan kalpleriyle bana düşmanca yaklaşacaktı. Bu ırkı yönetmem bekleniyordu. Anlaşmazlıklarını dinleyecek ve siyasetlerinin göbeğine düşecektim.

Hepsini bir anda kavramam imkânsızdı. Bir yanım kitapçıya geri dönüp kapıyı suratlarına kapamak istiyordu. Dünyayı kurtarma potansiyelini içinde taşımak başka şeydi, haklarında hiçbir şey bilmediğim bir ırkın kraliçesi olmak başka bir şey. Daha bir yıl önce onları avlayıp öldürüyordum. Fae ırkını gezegenimizden silmek tek amacımdı. Çözüm yolu bu muydu? Dünyamızı kurtar, onlara yeni bir dünya bul ve gücünü bir Fae’ye aktar?

Şimdilik hoşlansam da hoşlanmasam da onların kraliçesiydim. Bu ufacık yaratıklar haklarını aramak için bana başvuruyordu. Çocukları olabiliyordu. Hissedebiliyorlardı. Fae ırkıyla ilgili bütün algılarım değişiyordu.

Bu tür doğanın kucağında onunla uyum içinde yaşıyordu. “Dünyanın kumaşında bir yırtılma hissediyor musunuz?” diye sordum.

Binlerce kafa aşağı yukarı sallandı.

“Bu konuda bize yardımcı olacak bir fikriniz var mı?”

Binlerce kafa sağa sola sallandı.

“Biz küçük Fae’yiz ve küçük işler yaparız, Kraliçem,” dedi açık mor ve yeşil peri. “Toprağı zenginleştirir, suları temizleriz. Çiçeklerin daha parlak açmasını sağlarız. Bu dünyayı kemiren hastalık bizi aşar.”

“İsteğinizi dinledim ve düşüneceğim. Ama kraliçeniz olarak, önceliğim bu gezegenin güvenliği.”

Bakır tenli ve benekli erkek peri reverans yaptı. “İyi düşünülmüşsünüz, soylu Kraliçem. Evlerimize dönecek ve vaktimizi bekleyeceğiz.”

Ellerini kafalarının üzerinde çırparak ortadan kayboldular.

Kaşlarımı çatıp yağmurdan kaçtım ve kitapçıya sığındım. Bu minicik periler en alt kastlardandı ama ısınlabiliyorlardı.

Gözlerim irileşti. Ya ben?

Isınlanabiliyorsam bile nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Büyüler benim için Harry Potter filmlerindeki gibi işlemiyordu. Bir değneğim yoktu. Büyülü kelimelerim ya da sihirli bir burnum da öyle. Benim gücüm bunlar gibi somut araçlara cevap vermiyordu. Ya da belki sihirli kelimeleri veya vücudumun neresini titreteceğimi bilmiyordum.

Büyüye yön verdiğim iki seferde de bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum. Üç aylı gezegenden döndüğümde kitapçıyı onarılmış olarak bulmuştum. Ama nasıl olmuştu bu?

O zaman buna layık bulunduğumu düşünmüştüm ama bu her zaman tekrarlanabilecek bir taktik değildi ki. Zaten her seferinde kendimi kanıtlamak zorunda kalmak istemezdim. Hem vakit kaybı olurdu, hem de durmadan yeni bir sorguya maruz kalmak beni fazlasıyla yıpratırdı.

Sonra çiçekleri gözümün önüne getirerek buzları eritmiştim. Ama yine ne yaptığıma dair bir fikrim yoktu. Uzun saçlarımın ikide bir yüzüme dökülmesinden bıkip usanmıştım. Onları sıkıca ördüm ve sabah bir saati kanepeye geçirdim. Bir çiçek açtırmak gibi basit bir büyü üzerinde çalışıyor ama her seferinde aynı engele takılıyordum. Bütün duygularımdan arınmayı ve irade gücümü kullanmayı bile denedim.

Sonunda, kraliçelik gücümü kullanmayı başaramadığım için, bütün Dublin sakinleri gibi sağanak yağmurla ve şemsiyemle cebelleşerek Trinity College'ın yolunu tuttum. Müzik kutusunu oraya götürmeye söz vermiştim.

Yolda sık sık gözleendiğimi hissederek etrafıma bakındığımda bir Fae'yle karşılaşılıyordum. Yakalandıklarını anlayınca telaşla bir binanın ya da arabanın arkasına saklanıyorlardı.

Dedikodu yayılmıştı anlaşılan. Sürgün edilen Spyrssidhe dışında bir türün bana kolay kolay yaklaşamayacağını tahmin etmeliydim. Fae prenslerinden ne kadar korkulduğunu biliyordum. Şüphesiz Kraliçe onlardan bin kat daha ürkütücü olacaktı. Yoksa V'lane/Cruce gibi ölümsüz bir ırkı nasıl kontrol altında tutacaklardı?

Kahretsın. Ona ihtiyacım vardı. Bana ders verebilirdi.

Ama beni öldürmeyi tercih etmişti. Tahtla arasındaki tek engel bendim çünkü. Prensese yatak odasında kozanın içinde bırakmıştık.

“MacKayla.” Cruce onu düşüncelerimle çağırışım gibi yanımda bitti.

Şaşkınlıktan az kalsın kaygan sokakta yere düşecektim. Koluna tutundum.

Elime baktı ve çenesinde bir kas seğirdi. Ona dokunmam zoruna gitmiş olmalıydı. Sihirle kılık değiştirmeye zahmet etmemişti. Tamamen bir Unseelie prensi görünümündeydi. İri yarı ve tehlikeli. Kaleydoskopik dövmeleri derisinin altında parlak renkli fırtına bulutları gibi sürükleniyor ve boynunda kıvranan torkla flört etmek için yukarı doğru yükseliyorlardı. Karşındakinin gardını düşürmek ya da onu bizden biri gibi görmemi sağlamak için taşlanmış bir kot, sağlam botlar ve pamuklu bir gömlek giymişti. Üzerine tek bir yağmur damlasının düşmediğini görmek sinir bozucuydu doğrusu. Onu tarafsız bir ilgiyle gözlediğimde zihnimin bir yanı ne kadar güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Egzotik ve insanı huzursuz eden bir erkeksiliği vardı.

Bunu aklımdan çıkarıp esmer yüzüne odaklandım.

Bana tecavüz etmişti.

Ve ihtiyacım olan cevaplara sahipti. İş birliği yaparsa kurt değil, çoban köpeği olmayı teklif etmiştim.

Barrons’un Unseelie prenslerini öldüremeyeceğimizi söylediği günü hatırladım. Onlar bu düzenin temel taşıydı. Nasıl da üzülmüştüm.

Ama şimdi bunu anlıyordum ve ne tuhaftır ki, Cruce’a bakarken beni iliklerime kadar titreten o hidderi duymuyordum. O bir yırtıcıydı ve avlanmıştı. Ama artık tetikteydim. Dünyada olan bitenin farkındaydım. Kendimi nasıl korumam gerektiğini biliyordum. Tecavüzle ilgili içim-

de kalan tek sakın bilgi bu adamın bana zarar verdiğiydi. Onun ne olduğunu biliyor ve buna göre davranıyordum.

“Bana suçlayan gözlerle baktığın gün sana iksiri verdim. O gün üzerinde *Sidhbajai*’yi kullanmadım. Deliliğine bir katkıda bulunmadım. Seninle ilgilenmeseydim, kardeşin gibi sakatlanarak o sokakta can verecektin. Nihayet bir gün dönüşebileceğini bildiğim yaratıksın. Kurtuluşunun bedelli vücudunu kısa bir süreliğine seks için kullanmama izin vermek olsaydı kabul eder miydin? Sana bu seçenek sunulsaydı?”

Hiçbir şey demedim. Elim mızrağımın sapında dinleniyordu.

“Cevap ver,” diye kükredi.

“Kraliçem diyeceksin.”

Birden şemsiyemi döven sağanak durdu. Yağmuru kendinden uzak tutmak için nasıl bir büyü kullanıyorsa beni de kapsama alanına almıştı. Şemsiyemi kapadım.

“Cevabı gözlerinde görüyorum. Sen de benim gibisin. Hedeflerin için bir gün daha savaşılabilesin diye her türlü fedakârlığı yaparsın.”

“Bu, yaptıklarını affettirmiyor. Bana iksiri vermekle yetinebilirdin. Tecavüz etmek zorunda değildin.”

“Sana zarar vermedim. Ellerimde sadece zevki tecrübe ettin. Ben de çok zevk aldım. Bu şekilde olmasını istemezdim.”

“Tecavüz sırasında bir insanın orgazma zorlanmasının tecavüz sayılmayacağını mı düşünüyorsun?” Nasıl da yanılıyordu. Tepemde şimşekler çaktı. Bunun bir hava olayı mı, yoksa benim sebep olduğum bir mucize mi olduğunu merak ettim. “Söylediklerine gerçekten inanıyorsun değil mi?”

“Başka türlü mü mümkün değil. Ben Fae’yim, MacKayla. Ne olduğumu sen de biliyorsun. Yardımına ihtiyacın var mı? Sana rehberlik edeyim mi?”

“Dün gece ortadan kayboldun. Bana yardım etmeyi reddettin.”

“Beni görmüyorsun. Hiç görmedin. Sadece sana yardım ederim. Sana bunu hep teklif ettim. Şimdi de ediyorum.”

“Böylece benimle yakınlaşıp beni öldürmek için fırsat kollayabileceksin.”

Gözlerini kıstı. “Senin dostun, akıl hocan ve âşığın olabilirim. Sana şehvetimle asla zarar veremeyeceğimi kanıtlayabilirim. Bir zamanlar Aoibheal’a yaptığım gibi, sana da rehberlik edebilirim.”

“Onu da öldürmeye çalışmadın mı?”

Belli belirsiz gülümsedi. “O senin gibi değildi. Sen iki dünyanın da en iyisisin. Bir Fae kraliçesinin buzdan gücüne ve insanın tutkularına ve ateşine sahipsin. Aoibheal kraliçe olmadan önce uzun zamandır Fae’ydi.”

“Ben Barrons’la birlikteyim.”

“Boş ver onu. Beni seç. Seni hep arzuladım. İnkâr edecek değilim.”

“Seni asla seçmeyeceğim. Bana yardım etmeni emrediyorum. Ben senin kraliçenim.”

“Benim kraliçem değilsin. O da değildi. Ben o aciz ırktan değilim. Unseelie’yim. Yeniden dene.” Gülümsediğinde bir heykeltıraşın keskişiyle yontulmuşçasına biçimli, esmer yüzünde bembeyaz dişleri parladı. “Seelie’nin aksine, gerçek adımlı bilmiyorsun. Beni asla zorlayamazsın. Ancak rica edebilirsin. Müttefikin olacağım. Sana yeni güçlerin hakkında her şeyi öğreteceğim. Ama beni ödüllendirmelisin.”

“Ne istiyorsun?” İşte geliyordu. Bakalım nasıl bir bomba patlatacaktı?

“Önce kanatlarımı geri vereceksin. Bu dünyayı kurtardığımızda da Gerçek Büyü’yü kendi isteğinle bana aktaracaksın.”

“Bunu yapabilir miyim? Kanatlarını onarıp sana Kraliçe’nin gücünü aktarabilir miyim?” Başka ne yapabiliyordum? Bir insanın kalbini onarabilir miydim?

Başını eğdi.

“Sadece kanatların için söz verebilirim,” dedim.

“Olmaz.”

“Öyleyse cevabım hayır.” Cruce, Fae ırkının başına geçemezdi. *Sinsar Dubh*’un bir kısmı ondaydı. Teklifini kabul edersem Kraliçe’nin gücüne sahip olacaktı ve şarkıyı yeniden yaratabilirsek onu da alacaktı. Sonraki adımı da hepimizi dünya üzerinden silmek olurdu herhâlde.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Bir anlaşma yaparız, MacKayla,” dedi. “Fae hükümdarları bu tarz büyülerle bağlanabilir. Gerçekleri söylediğimi anlayacaksın zaten. Kraliçe olarak ırkımızın bütün bilgisine, mitlerine ve büyülerine sahipsin.”

“Anılarım da var mı?”

“Anılar nakledilmez. Fae daha şimdiden onların yokluğundan muzdarip zaten.”

Derin bir iç çektim. Bir yanım onlara sahip olmayı istese de diğer yanım yeniden bölünmekten korkuyordu. Benim olmayan anılarla aklımın karışmasından.

“İrkımızın bu dünyadan başka bir yere taşınmasını kabul edeceğim, MacKayla,” dedi ve ekledi: “*Kraliçem*. Ona ya da üzerindeki hiçbir şeye zarar vermeden gideceğiz.

Sonrasında da bu gezegenle hiçbir ilişkimiz kalmayacak. Burası Fae ırkına yasaklanacak. Baban hukukçu değil mi? Anlaşmanın şartlarını o hazırlasın. Druid'lerin de onun onaylanmasına tanıklık eder. Cevabın nedir, MacKayla?"

Gözlerinin içine baktım. Delilik saçan Unseelie prensi gözlerine. Bakışlarının şeffaflığıyla irkildim. Yalan söylemiyordu. Şartlarını kabul edersem, dünyamızı kurtarmak için elinden geleni yapacaktı. Kraliçe gücümü ona aktardığımda da, bütün ırkıyla birlikte çekip gidecekti.

Fena bir anlaşma değildi doğrusu.

İtiraf etmeliyim ki, Spyrssidhe'yle karşılaşmamdan sonra, Tuatha De Danann'ın kraliçesi olmak istemediğime karar vermiştim. Hâlâ bir gün sadece Mac olmanın hayalini kuruyordum. Yeni ve olgunlaşmış bir Mac olacağım ke-sindi. Ama en azından yerleri süpüren saçlarımla koca bir ırkın sorumluluğunu omuzlarımda taşımayacaktım. Yoksa Barrons'la, ailemle ve arkadaşlarımla vakit geçiremezdim. Hem nerede yaşayacaktım? Yarı ömrümü Periler Diyarı'nda mı geçirecektim? Günlerini cennet ve cehennem arasında bölen isteksiz bir Persefone mi olacaktım?

"Onları benden daha iyi kim yönetebilir, MacKayla? Benden daha güçlü, kadim ve bilge bir Fae daha var mı? Kraliçe'yi duydun. O da beni düşünüyordu. Sen bizden biri olmak istemiyorsun. Halkımızla ilgilenmek gibi bir dileğin yok. Sana yardım edecek ve bu dünyanın geleceğini engelleyecek bir eylemde bulunmayacağım. Bana ırkıma öncülük etme şansını ver. Ben hep bunu istedim. Sana V'lane olarak doğruyu söyledim. Cruce'un tek amacı buydu. Fae ırkının neslini devam ettirmek istiyordu. Şimdi ikimizin de ırkı tehlike altında."

“Aslında bu pek doğru değil. Kraliçe, Fae’nin kaderini bu gezegene bağlamış olabilir ama insanlar her yere gidebilir. Bizim varlığımız bu gezegenin derinliklerinde gömülü büyüye bağlı değil. Biz her yerde hayatta kalabiliriz.”

Burun delikleri açılıp kapandı ve öfkeyle tısladı. “Halkımın Gerçek Büyü’sünü taşıırken onları ölüme terk edersen beni olmakla suçladığın kişiden ne farkın kalır? Onu hiç hissetmesem de içinde büyük bir yardımseverlik gücü barındırdığını biliyorum. Tutkularımı halkımın iyiliği için kullandığımda Gerçek Büyü’nün beni de bu şerefe layık bulacağından eminim. Bir Kraliçe olarak kendini kanıtl. Benim sana inancım var. Gerçek Büyü’nün de öyle.”

Ottadan kayboldu.

Ve anında yağmurdan sırlıslıdam oldum.

Gözlerimi devirip şemsiyemi açtım ve su birikintilerinin arasından Trinity College’a doğru yürüdüm.

Fade fizik laboratuvarının kapısında duruyordu. Ryodan dün gece geç bir saatte onu oraya dikmişti. Müzik kutusu Dancer’da olduğu sürece laboratuvar korunmalıydı.

İçeri girdiğimde şemsiyemi duvara dayadım. Tezgâhta duran kâğıt havlu rulosunu aldım. Yüzümü kurulayıp kulağında kulaklığıyla bir bilgisayarın karşısında oturan Dancer’ın yanına gittim.

Onunla merhabalaştıktan sonra sırt çantamdan kutuyu çıkarıp ona verdim.

Dancer kutuyu evirip çevirirken “Gottfried Leibniz müziğin ruhun gizli matematik alıştırması olduğunu söylemiş,” dedi. “Onu bilinçsiz bir sayma eylemi olarak görürmüş.” Bana bakıp gülümsedi. “Ne hoş değil mi? Müzikle

matematik arasında muhteşem bir ilişki var. Dün akşam kutuyu açtığımızda bir akortsuzluk vardı. Ben de bunu yok etmek için bir düzenek kurdum. Sadece notalara odaklanmak istiyorum. Onları rakamlara dönüştüreceğim.”

“Nasıl?” diye sordum merakla. Müziği severdim. Bazı şarkıların bana diğerlerinden daha cazip gelmesi üzerine kafa patlatmışlığım bile vardı. Şarkıları minik kitaplar olarak düşünürdüm. Bir başlangıçları, ortaları ve sonları vardı. Ve hepsi de bir hikâye anlatıyordu. Bazı şablonların tekrarlanmasının bize enteresan bilgiler verebileceği görüşündeydim. Daha ziyade neşeli parçaları sevsem de, birkaç klasik eserden de aynı hazzı alabiliyordum.

“Herhangi bir majör gamda sekiz nota vardır,” dedi. “Do’yla başlarsan Re ve Mi diye devam eder. Aynı şekilde akorlara rakamlar da verebilirsin. Örneğin, pi sayısının müzikal bir yorumunu yapman mümkün. Michael Blake diye bir adam farklı enstrümanlarla pi sayısı rakamlarının sırasıyla notalara dokunmuş ve dakikada yüz elli yedi vuruşluk bir tempo yakalamış. İkiye böldüğünde 314 rakamını elde ediyorsun. YouTube’a yüklendiğinde hemen indirdim çünkü bayıldım. Bak, dinle.” Dizüstü bilgisayarında bir video açtı.

Birkaç dakika dinledim ve “Güzelmış,” dedim. “Bana kendimi mutlu hissettirdi.”

Sırıttı. “Evet. Evrenin pratik ayrıntıları.”

Dancer’ın dünyanın güzelliklerini görebilmesini seviyordum. Onun gibi insanlara ihtiyacımız vardı. Kalbini iyileştirebilir miydim? Böyle bir gücüm var mıydı? Efsanevi iksiri bulmaya çalışıp ona vermeli miydim? Bunu ister miydi? Emin değildim doğrusu.

“Bak, bu da benim pi yorumum,” dedi. “Daha çok klasik rock’ı andırıyor.” Bana bir MP3 dinletti.

Bambaşka ama deminki melodi kadar hoştu.

“Pi sayısını her türlü yorumlayabilirsin ama birçok matematiksel denklemden sadece birini bir şarkıya uyarlamak mümkün. Kutudaki müziğin şifresini kırıp incelemek istiyorum. Ses bir titreşim olduğuna ve Kırağı Kral da dünyamızın kumaşındaki frekanslarla beslendiğine göre onu ancak başka bir ses, titreşim ve frekans tamir edebilir. Tek yapmamız gereken onu ayırt etmek. Elimizdeki bilgiler yeterli değil çünkü Kırağı Kral o karmaşık frekansları sildi. Şeytan’ın üç sesli parçası onun söküp aldığı birçok frekans-tan biri olabilirdi. Kara deliklere aynı melodileri defalarca çaldım ama şimdiye kadar bir etki gözlemlemedim.”

Onu bir kara deliğin yanında elinde bir ses sitemiyle otururken hayal edince hafifçe gülümsedim. Dancer’ın anlattıkları ben kutudaki melodiyi güzel bulurken, başkalarının ondan nefret etmesini açıklamıyordu. “Kutudaki müziği neden farklı duyuyoruz?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Ama önce onu bir inceleyeyim. Bir şey bulursam sana mesaj atarım.”

“Mesaj mı?”

Sırıttı. “Barrons bana bir telefon verdi. İçinde gerekli numaralar var. Benim numaramı da seninkine kaydetmiş.”

Şimdi anlaşıldı. Ona kutuyu nasıl açacağını gösterdikten sonra veda edip kapıya yöneldim. O gün işim başımdan aşkındı.

Ama önce kişisel bir meseleyi halledecektim.

Gümüşler’de cep telefonları çekmiyordu. BÇCB istisnaydı tabii. Her nasılsa bütün kanunların üzerindeydi.

Annemi aramak için telefonumu çıkardığımda hayretle inledim. Gümüşler'den döndüğümünden beri başımı kaşıyacak vaktim yoktu. Telefona bakmak aklıma gelmemiştii bile.

Elli iki tane sesli mesajım ve yüzü aşkın yazılı mesaj vardı. Telefonum sessizde kalmıştı. Sesini açıp ilk mesajlara göz attım. Annem, Babam, Ryodan ve Alina.

Alina mı? Ekranı kaydırıp en sonuncuyu açtım.

11 Eylül, 22.43

Mac, neredesin? Annemle babam akıllarını kaçırmak üzere. Ben öldüğümde onları nasıl idare ettin? Resmen koptular. Beni de tükettiler. NEREDESİN?

Boş boş ekrana baktım. Mesajı dün yollamıştı.

8 Ağustos, 7.30

Selam, ufaklık. Kahvaltı hazır.

8 Ağustos, 8.00

Hop, neredesin yahu?

8 Ağustos, 9.02

Hu-hu! Ses ver!

8 Ağustos, 11.21

Kahve bayatlıyor. Neredesin? Çabuk buraya gel. Yoksa beni ektin mi?

Gözlerim yaşlarla doldu. Hâlâ burada nasıl olabiliyordu? Onu kişisel hedeflerim listesine koysam da, hiçbir şey yap-

tığım yoktu. Alina'nın bir illüzyon olduğuna karar vermiştim. Onu *Sinsar Dubh* yaratmıştı. *Sinsar Dubh* etkisiz hâle geldiği için Alina da sessiz sedasız ortadan kaybolacaktı.

Kitap'ı onu gerçekten diriltmesi mümkün müydü? O olsa da olmasa da, Alina kalacak mıydı?

Titrediğimi fark ettim. Nedense bu düşünce beni rahatsız ediyordu. Ne dilediğine dikkat etmen gerektiğini anlatan bir sürü film izlemiştim. Kaderle oynamanın karmik bir bedeli vardı. Bir keresinde alinyazısı denilen sürtüğe inanmadığımı söylesem de, bunun bir önemi olmadığına karar vermiştim. Zira kader bana inanıyordu.

Alina'nın mesajlarını karıştırdım. Liffey Nehri'nin kuzey kıyısındaki evde annem ve babamla oturuyordu.

Adresi ezberledikten sonra yeniden fırtınaya çıktım.

HEYELAN

Cok sonraları, Seamus O'Leary denen adamın peşine düştüğümde onun annemin kalbini benim yüzümden kırdığını öğrendim.

Kafesimden iyiler iyisi annemin korkunç bir anneye ve sonunda benim için ölümcül bir tehlikeye dönüşmesini izlemiştim.

Nedenini bilmek zorundaydım.

On yaşındayken, insanın özünü değiştirmesinin hiç kolay olmadığını öğrenmiştim. İyi insanlar bir gecede kötü insanlara dönüşmezdi. Kendilerinden verdikleri ufak tefek ödünler, yaptıkları fedakârlıklar ve kayıpları onları yavaş yavaş bu noktaya getirebilirdi.

Küçük ve sürekli erozyonlar zamanla heyelanlara dönüşürdü.

Seamus üç erkek evlat sahibi bir duldu. Çocuklu bir kadınla evlenip ailelerini birleştirme fikrine sıcak bakıyordu.

Annemi güzel, zeki ve esprili buluyordu. Bir hukuk firmasının küçük ortaklarındandı. Akşamları ofisi temizlemeye ge-

len bu iyi kalpli ve mazlum kadın önce ilgisini çekmiş, sonra da ona âşık olmuştu.

Ama annem O'Malley soyunun lanetini taşıyordu. Bazı erkekler altı sidhe-kâhin evinin kadim mirasıyla yaşamayı öğrenip karılarının ve kızlarının yeteneklerine gıpta ederdi. Ama bütün erkekler o kadar anlayışlı değildi.

Bazıları da bunun gerçek olabileceğine inanmak istemezdi.

Annem, Seamus'un aşkından ve onunla ciddi düşündüğünden emin olunca, ona kendini, mirasını ve beni anlatmıştı.

Adam şok olmakla kalmayıp az kalsın üç küçük oğlunu emanet edeceği bu kadının akıl sağlığından şüphe etmişti.

Eülenmeyi düşündüğü kadın ona kızının, kimsenin göremediği kadar hızlı hareket edebildiğini söylüyordu.

Üstelik ona perilerle ve dünyayı onlara karşı korumak için seçilen kadınlarla ilgili, renkli detaylarla bezeli bir hikâye anlatıyordu.

Paranoyalarını gerçek insanlarla ve iş yerleriyle harmanlayıp saygın bir manastırın aslında dünyayı kadim canavarlardan koruyan gizli bir kadın cemiyetinin yuvası olduğunu iddia ediyordu. Dublin'de de PHI adında bir kurye şirketleri vardı (Seamus'un firması da onları kullanıyordu). Böylece bu özel yetenekli peri katilleri şehrin dört bir yanına hâkim olup insanlığa karşı yapılan bütün faaliyetleri gözlemleyebiliyordu.

Müstakbel eşinin bir diğer iddiası da kızının üç yaşında tuvaleti kıracak kadar kuvvetli olduğuydu. Ona anı durdurmak diye nitelendirdiği bir hızla çarpmıştı.

(O günü hatırlıyordum. Klozete o kadar sert çarpmıştım ki, karnımdaki morluk günlerce geçmemişti. Aylarca parasız-

lıktan yeni bir klozet alamamıştık. Annem nihayet eve başka bir klozet getirmişti ama o da lekeli ve çatlaktı. Belki de birinin çöpünde bulmuştu.)

Annem, Seamus'a son darbeyi özel yetenekli kızını korumak için onu bir kafese kapamak zorunda kaldığını anlatmasıyla vurmuştu.

Hem de, onu yıllardır bir kafeste tutuyordu.

Adam az kalsın, kıymetli oğullarına anne diye bu kadını götürecekti.

Bir gece, herkes gittikten sonra pervane akımıyla onu ofisinde yalnız yakaladığım geceyi unutamıyordum. Onu haftalardır takip ediyordum. İstediğim cevapları ancak zorla alabileceğime karar vermiştim.

Dolayısıyla ofisine daldım ve gözünün takip edemeyeceği bir hızla koltuğunun etrafında turlayarak onu sımsıkı bağladım.

Beni görmesi için yavaşladığımda suratındaki ifadeyi unutamıyordum. O sırada öylesine güçlüydüm ki, ağır yazı masasını hiç zorlanmadan kaldırıp odanın diğer köşesine fırlatabilirdim.

O gece, Seamus'la işim bittiğinde, artık inanıyordu.

Annemin anlattıklarının kelimesi kelimesine doğru olduğunu kabul etti ve sonunda ağladı.

Anneme daha önce inansaydı, gerçeği öğrenmek için biraz araştırma yapsaydı, bir babam olacaktı. Evimize gelip benimle tanışsaydı anlardı zaten. Böylece o da oğulları için mükemmel bir anne bulmuş olurdu. Erozyon dururdu. Erozyonların yeni ve sağlam topraklara ihtiyacı vardır.

Annem beni kafese kapatmayı hiçbir zaman istemedi. Ama kimsesiz ve cahil bir kadının fazla seçeneği yoktu.

Sadece biraz desteğe ihtiyacı vardı ama kimse hâlini anlamadı.

Rowena denen taş kalpli kaltak da bir kere bile yardım teklif etmedi. O gece bir gün manastırın güçlü müdiresini öldüreceğimi biliyordum. Ama hâlâ sorularım vardı ve cevaplarını sadece Rowena'nın verebileceğinden şüpheleniyordum.

Annemin kalbini kimin kırdığını öğrenmiştim. Ama özgürlüğümü kazandığım o gece kendimizi orada nasıl bulduğumuzu bilmiyordum.

Öfkeden deliye dönen ve paniğe kapılan Seamus, annemi gece karanlığında eve otuz kilometre kala arabasından atmıştı. Annem sağanak yağmurda, ağlayarak bütün yolu yürümek zorunda kalmıştı. Bunu biliyordum çünkü Seamus yol boyunca kendiyile mücadele ederek onu takip etmişti. Annemi en yakın akıl hastanesine götürmeyi bile düşünmüştü.

Ne ironiktir ki, bunu yapsaydı, sosyal hizmetler görevlileri beni kafesimde bulacaktı ve özgür kalacaktım. Bir kimsesiz çocuklar kurumuna yerleştirilecek ya belki koruyucu bir ailenin yanına verilecektim. Oradan kaçmam kolaydı. Sonra da büyüyüp annemi kurtarabilirdim. Yeniden beraber olabilirdik. Ölmesi gerekmezdi.

Ama Seamus, annemi bir daha arabasına almamıştı.

Ertesi gün, daha da ileri gidip onu temizlik işinden kovdurmuştu. Hırsızlık yaptığıyla ilgili hakkında resmi şikâyetle bulunmuştu.

Sessiz sedasız giderse şikâyetini geri alacağını söylemişti.

Annem de dediğini yapmıştı.

Annem hep sessiz sedasız giderdi. Başka türlüünü bilmezdi.

Neden kovulduğu duyulunca kimse ona iş vermek istemişti.

Hâlbuki o işe ihtiyacımız vardı. Sonradan girebileceklerine de öyle.

Seamus'u öldürmedim.

Ama istedim.

Öldürmedim çünkü o da annem gibi, kötü biri değildi.

Sadece heyelanı başlatan son erozyondu.

On üç yaşımıdayken, annemin mezar taşına şunları yazdırdım:

Emma Danielle O'Malley

*Sadece kaybettiği hayat için değil,
hiç yaşayamadığı hayat için de ağlayın.*

*"Zaman cesaret verir, çocuklar bile yaşlanır,
ben de yaşılanıyorum"*

JADA

Gümüşler'e gelişimin üzerinden yaklaşık üç yıl geçmişti ki, bir tatile çıktım.

Gittiğim gezegene Dada adını verdim çünkü tamamen sürrealist değildi ve Shazam'ın nihilizmi bana da bulaşıyordu. Rengârenk ve çılgın bir dünyaydı. Kendimi Şeker Diyarı oyununda gibi hissetmiştim.

Dünyanın düzenine alışanlar için hiçbir şey doğru renkte değildi. Ama Dada'da geçirdiğim birkaç aydan sonra dünyanın düzenini sıkıcı ve yanlış bulmaya başlamıştım.

Nemli yağmur ormanları, pembe okyanusları, kum tepelikleri ve gök mavisi, pudramsı plajlarıyla ufacık bir dünyaydı. Dağları yanık karamel rengindeydi. Orayı baştan başa dolaştım ve bir medeniyet izine rastlamadım. Shazam'la benim için tam bir cennetti.

Her şey yenebiliyordu.

Çiçekler tatlı ekşi tatlarıyla jöle şekerleri hatırlatıyordu. Ağaçların kabukları çikolata tadındaydı. (Sadece kuruyan ağaçların kabuklarını soyuyordum.) Su pembe limonata, bitkiler ve yapraklar çeşitli meyvelerin tadındaydı. Ama mantarlar, Hershey's Kisses çikolatalarının görüntüsünde olmalarına rağmen bana dünyadakiler gibi yavan geliyordu. Nasıl pişirilirlerse pişirilsinler mantarlar benim için hep toprak tadındadır.

"Ben mantar severim," dedi Dancer. "Peynir dolgulu, fırında Portobello mantarı denedin mi?"

Yanında sırtüstü yatıyordum. Başımı çevirip gözlerimi kısıtım. "Bak şimdi arkadaşlığımıza dair ciddi şüphelerim oluştu, Beyin," dedim.

Sırıttı. "Devam et. Bana Dada'yı anlat."

Bitkiler o kadar büyüktü ve yaprakları o kadar sağlam ve iriydi ki, Shazam'la onları koparıp pembe nehirlerde geziniyor ve kaleydoskopik desenlerle bezeli, uçan balıklarla yarışıyorduk. Gökyüzü açık lavanta rengiydi. Akşamları menekşe rengine dönüşüyor, geceye doğru daha da koyulaşıyordu. Dada hiçbir zaman karanlık olmuyordu çünkü gökyüzünde yedi tane, parlak, mor ay vardı.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Dört ay diye saymıştım. Son üç yılın açtığı yaralardan sonra huzur dolu ve harika bir dört aydı. Dada'dan ayrıldığımda güçlü ve her şeye hazırlıklıydım. Bir sonraki dünya zor ve tehlikeliydi. Dolayısıyla kendimi toplamam iyi olmuştu.

"Günleri nasıl takip ettin?" diye sordu Dancer.

"Etmedim ki. Sadece tahmin yürütüyorum."

Saatim yoktu ve Gümüşler'de günler hep pusluydu. Yine de elimden geleni yapmıştım. Bazı gezegenlerin geceleri kı-

saydı. Bazıları günlerce sürmüş gibi geliyordu. Bazılarında güneş hiç doğmuyordu. Onlar gerçekten kötüydü.

İnsanlara orada beş buçuk yıl kaldığımı söylüyordum ama bu kaba bir tahmindir. Yine de yaşımın on dokuz, yirmi ya da taş çatlasa yirmi bir olduğundan emindim.

“Yani senden bayağı küçük olabilirim,” dedi Dancer sırtarak. “Seni gidi genç avcısı.”

Kıs kıs güldüm. Genç avcısı ha? “Aramızda ciddi bir fark olduğunu sanmıyorum,” dedim. Onunlayken yaşın bir önemi yoktu. O Dancer, ben de bendim. Fizik laboratuvarındaki masalardan birinde el ele yatıyorduk. Bir şeyler yemek için uğramıştım. Ama yüzündeki yorgun ifadeyi görünce kalıp onu neşelendirmeye karar vermiştim.

Dirseğine abanıp doğruldu. “Bana Shazam’ı anlatsana.”

Uzun ve gür kirpiklerine ve beni görünce ılıdamalarına bayıldığım, deniz rengi gözlerine baktım. Onun gibi birinin kalbi nasıl hasta olurdu? Ona Shazam’la nasıl tanıştığımı anlatmıştım. Dolayısıyla Dada’dan neden ayrılmak zorunda kaldığımı anlatmaya başladım. “Bütün balıkları yedi. Az kalsın nesilleri tükenecekti. Diğer hayvanlar bunu öğrendi ve bizi çıkış kapısına doğru kovaladılar. Shazam yanımdan sadece bir saat için ayrılmıştı.” Kaşlarımı çattım. “Onları nasıl o kadar hızlı yedi bilmiyorum. Galiba bana hiç göstermediği başka bir biçimi var. Hatta belki daha fazla. Shazam hakkında bilmediğim çok şey var. Havada nasıl saklandığını bilmiyorum mesela. Bana hiç göstermedi.”

Bunu bana öğretseydi, çok işime yarardı. Bazı dünyalarda *sidhe*-kâhin yeteneklerim kısa devre yapıyordu. Shaz’ın bu gezegenlerin kanımın kötü tepki verdiği bazı minerallerle kaplı olduğuna dair bir teorisi vardı. Oralarda kendi-

mi hasta hissediyor ve pervane akımını yakalayamıyordum. Dolayısıyla hayatta kalmam güçleşiyordu. Sıradan insanların böyle günleri nasıl atlattığına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Shaz benim gibi kısıtlı hayat formlarının evrimin o safhasına geçene dek bilmemesi gereken şeyler olduğunu söylüyor. O zamana kadar, beslenmesine hep çok dikkat ediyordu. Onu bitkilerle kısıtlamıştım. Dada’daki canlıları yemeyi doğru bulabileceğini hiç düşünmedim. O kadar komik, oyuncu ve meraklıydılar ki. Karmaşık bir toplumları ve sıkı aile bağları vardı. Ona biri onu yerse ne hissedeceğini sordum. Günlerce depresyona girdi. İki gözü iki çeşme ağladı. Sonunda da bana asilce bir öfkeyle, *Sadece Yi-yi’im için, o emrederse açlıktan ölürüm*, dedi. Ben de, *Öyle emretti zaten*, dedim. *Ve açlıktan öldüğü filan yoktu. Shazam’ın şişko göbeği onu aylarca götürür. Ama bunu ilk ve son kez dile getiriyorum*, diye ekledim. Dış görünüşü konusunda pek hassastı.”

Dancer karnının üzerine döndü. Başını yumruklarına dayadı. Gözleri heyecanla parlıyordu. Deminki kadar yorgun görünmüyordu. “Mega, onunla tanışmalıyım. Shazam’ı neden yanında getirmedi?”

Bununla birlikte bizim için üflediğim parlak mutluluk baloncukları patlayıverdi. Gözlerimi kapayıp nefesime odaklandım. Uzun bir an sonra “Açlıktan ölüyorum,” dedim. “Dolabını yağmalamama aldırılmazsın değil mi?”

Gözlerimi açtığımda hâlâ aynı pozisyonda bana bakıyordu. “Sana neden Yi-yi diyordu?”

Ona cevap vermeye niyetim yoktu ama ilk kez biriyile Gümüşler’den bu kadar açıkça bahsediyordum. Ayrıca Dancer’a herhangi bir konuda hayır demeye dilim varmı-

yordu. “Beni sevdiğini söyleme şekli buydu. *Seni görüyorum, Yi-yi*, derdi.

Dancer güldü ve ayağa kalktı. “Bize ögle yemeği hazırlayayım. Canın ne çekiyor?”

“Manastıra gitmeliyim. Zaten çok oyalandım.”

“Ara sıra dinlenmek iyi gelir, Mega. Tıpkı Dada’daki tatilin gibi. Bana anlattığın için teşekkürler. Diğer dünyaları da dinlemek isterim.” Bana hayranlık ve gizlemeye gerek duymadığı bir gıptayla baktı. “Vay canına. Ben sadece bir tane dünya gördüm. Sen yüzlerce, hatta binlerce. Mega, gel bu iş bitince uzun bir seyahate çıkalım. Kafamıza göre gezelim.”

Küçük kilerini yağmalayıp birkaç düzine protein barı aldım. Birini açıp diğerlerini çantama attım.

“Olur,” dedim zoraki bir gülümsemeyle.

“Bu gece görüşür müyüz?” diye seslendi arkamdan.

Dün gece beni öpmüştü ve onda kalmıştım. Manastır harabeye dönmüştü. Eski gizlenme yerlerimin hiçbirisi de cazip gelmemişti. Oralarda kalırken başka biriydim. Bir daha olmayı hiç planlamadığım biri.

Dancer’ın bütün ısrarlarına rağmen yatağını elinden almayıp kanepede yatmıştım.

Hayır, diyecektim ki, duraksadım. Bir an gözlerimin önünde bir sahne canlandı. Yarın uğradığımda onu ölü buluyordum ve benden duyduğu son kelime koca bir *hayırdı*.

Dancer’ın kalbi benim kafesimdi.

Davranışlarıma o yön veriyordu. Söylediğim ya da yaptığım her şeyi iki kere düşünüyordum. Yardım edemeyeceğimi bildiğim birini nasıl koruyup kollayabilirdim? Aptalca bir mantık yürüttüğümün farkındaydım. Kendimi boşuna

yıpratıyordum. Dün gece, “Benden önce öleceğini biliyordun değil mi?” demiştim. Gülmüş ve “Bu ne kibir, Mega?” demişti. “Ben senin gibi riskler almıyorum. Kimse kimsenin ne kadar yaşayacağını bilemez. Böyle düşünme. Ben hiç düşünmüyorum. Anı yaşa.”

Eskiden anı yaşamak yeterdi. Hayatımdaki bütün anların sonsuz olduğuna inanırdım. Jackie, Paper Puffı bir daha asla yalnız bırakmayacaktı.

“Tabii, Beyin, görüşürüz,” dedim ve akımı yakaladım.

MAC

O akşamüzeri cennetin tadına baktım. Liffey Nehri'nin kuzey kıyısında, pervazlarındaki saksılardan rengârenk çiçeklerin fışkırdığı, kırmızı kapılı bir evde Alina, annem ve babamla yemek yedim.

Lane'lerin yeniden buluşması daha güzel geçemezdi.

Kapıyı annem açtı ve beni görünce sevinç gözyaşlarına boğuldu. Omzunun üzerinden, "Jack, müjde! Kızımız geldi!" diye seslendi.

Babam ve kız kardeşim anında kapıda bitti. Jack Lane'in kollarına atılıp nane ve tıraş losyonu kokusunu içime çektim. Sonra Alina ve annem de bize katıldı ve hep birlikte sarılıştık.

Hem ağlıyor, hem gülüyorduk. Kalbim mutluluktan patlayacak gibiydi.

Geçen yılın dehşetleri, o kucaklaşmayla zihnimden akıp gidiverdi. Bir an Lane'lerin İrlanda'da bir aile tatili için bu-

luştuklarını hayal ettim. Kardeşim hiç ölmemiş, ben öldürülmemiştim ve dünyanın sonu gelmiyordu.

Ne yazık ki, yaşadığımız acılar gerçektir. Yine de kendimi harika hissediyordum.

Alina onları haftalar önce bulmuştu. Başta ona inanmamışlar, hatta düşmanca davranmışlardı. Sonra *iyi kalpli* Bay Ryodan gelip Alina'yı kan testine götürmüştü. Test Alina'nın onların çocuğu olduğunu yüzde yüz kanıtlamıştı. (Onlara Ryodan'ın kan testinde iğne kullanmadığını ve şüphesiz Alina'yı ısırıldığını söylemedim. Kız kardeşimle göz göze geldiğimizde beni doğrularcasına hafifçe gülümsedi.) Babam test olsun ya da olmasın, er geç Alina'yı tanıyacaklarını söylüyordu. İnsan evladını tanımaz mıydı?

Annem tavuk kızarttı (Bay Ryodan daha bir sürü yiyecek içecek yollamıştı; annelerin kalbini kazanmayı iyi biliyordu doğrusu). Yanında sebze sote ve tereyağlı çörekler vardı. Sonra da hayatımda yediğim en nefis şeftalili turtayla midem bayram etti.

Yüksek tavanlı, aydınlık mutfaktaki küçük masada güle oynaya yemeğimizi yedik. Normal bir aile gibi. Bunu bir daha asla yapamayacağımızı sanıyordum. Annem örgümü açmamı istedi ve platinin bana pek gitmediğini söyledi. Saçlarım için nasıl bir vitamin kullanıyorsam, ondan da vazgeçmeliydim, yoksa Rapunzel gibi olmam işten bile değildi. Ona çoktan bir peri masalı kahramanına dönüştüğümü söylemedim. Bu emsalsiz anı sonraya saklıyordum. Alina nişan yüzüğünü çıkarmıştı. Annem ara sıra Bay Ryodan'ın pek hoş bir adam olduğunu söyleyip ona imalı bakışlar fırlattığında, Alina'nın gözlerinde beliren

hüzün dikkatimden kaçmadı. Bir ara ona Dokuzlar'dan hangisiyle olduğunu sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Kardeşimin onlardan biriyle takılmasını hiç istemiyordum. Gerçi hakkını vermeliydim, Jason Statham'a benzeyen gerçekten çekiciydi. Hem Alina da artık normal bir kız değildi ki. Babam kilo vermişti. District Ten'le değişik projeler üzerinde çalışıyordu. Her zamankinden de yakışıklı ve dinç görünüyordu. Annem artık Sizinleyiz'in bir parçası değildi. Hiçbir açıklama yapmadan kapılarına kilidi vurmuşlardı. Annem de yerel bir sosyal yardım programını desteklemeye başlamıştı. Birkaç serayı denetliyorlar ve düzinelerce yerel çiftlik kurmayı amaçlıyorlardı.

Yemekten sonra, lacivert rengin hâkim olduğu salon-daki rahat koltuklara kurulduk. Beyaz lambrileri, güzelim avizesi ve yüksek pencereleriyle insana huzur veren bir odaydı. Şöminenin çıtırtısı eşliğinde onlara neden bunca zamandır ortada olmadığımı anlatmaya çalıştım. Bir sürü ayrıntıyı atladım tabii. *Sinsar Dubh*'u nasıl yendiğimi ve onu yatak odasına hapsettiğimi anlatırken babamın gözleri gururla parladı. "Aferin kızıma," dedi. "Dünyayı bu lanetten kurtaracağından emindim."

Gözlerim doldu. Babamın takdiri, işlediğim günahların acılarını biraz olsun unutturdu. Nihayet cesaretimi topladım. Onlara Fae Kraliçesi olduğumu ve kastların bana dileklerini iletmeye geldiğini söyledim. En çok annemin tepkisine şaşırdım.

"Onlara liderlik etmek için daha uygun birini düşünmüyorum," dedi. "Bay Ryodan bize geçen yıl ne badireler atlattığını anlattı. Ben bundan sonra başa çıkamayacağın hiçbir şey olmadığı görüşündeyim."

Gözlerimi kırıştırdım. Vay canına. Rainey Lane yeni konumuma kolayca uyum sağlamıştı. Ama neden şaşıryordum ki? Anasına bak kızını al. Ryodan'ın onlara neler söylediğini duymak isterdim doğrusu. Tecavüze uğradığımı, birkaç kere ölümle burun buruna geldiğimi ve bir katil olduğumu söylememişti belli ki. Bir fırsatını yakalarsam Ryodan'a bunu soracaktım. Onun benden övgüyle bahsettiğini hayal edemiyordum. Ama görünüşe bakılırsa normal insanlara karşı bambaşka bir profil çiziyordu.

“Şarkıyı biliyor musun yani?” diye sordu babam. “Gezegenimizi kurtaracaksın ve buradan ayrılmak zorunda kalmayacağız öyle mi?” Gülerек ellerini ovuşturdu. “İtiraf etmeliyim ki, dünyadan ayrılma fikri beni biraz heyecanlandırıyordu. Aslında içimde bir gezgin yatıyor ama şimdiye kadar bu yanıımı besleyemedim.” Ryodan, Lane’lerin isimlerini ilk kafıleye yazdırmıştı. Dünya tehlikeye girdiğinde hemen yola çıkacaklardı.

İç çekerek başımı iki yana salladım. “Şarkıyı söyleme ya da kullanma yetkisi bende ama hayır, henüz şifresini çözemedik. Dancer bu konu üzerinde çalışıyor.” Onlara müzik kutusunu anlattım. Çaldığı melodi herkesin kulaklarını tırmalarken benim ruhumu okşadığını söyledim.

Bunun üzerine, Alina beni şaşırtan bir şey söyledi. “Mac. Ben ne zaman kara deliklerden birinin yanında dursam bir müzik sesi duyuyorum. Sana da oluyor mu?”

Başımı salladım.

“Ne berbat bir his, değil mi? İçim bir tuhaf oluyor. Sanki vücudumdaki dikişler patlıyor gibi. *Sinsar Dubh* kadar olmasa bile midemi bulandırıyor.”

“Ben de aynen öyle hissediyorum!” Kardeşimle paylaştığım sıra dışı bir *sidhe*-kâhin yeteneği daha! “Kastların şarkılarını da duyuyor musun?” Bir ara Alina’ya müzik kutusunu dinletmeliydim. Bakalım onda da aynı etkiyi yaratacak mıydı?

Başını salladı. “Her kastın kendine özgü bir melodisi var. Seelie şarkıları ahenkli ve güzel. Ama Unseelie şarkıları kulağımı tırmalıyor. Onların şarkılarında... Nasıl desem? Bir eksiklik var sanki.”

“Kesinlikle! Vay canına! O’Connor kızlarının *sidhe*-kâhin yetenekleri tartışılmaz.” Ve bu yeteneklerin yeni nesillere aktarılması gerekiyordu. Alina çocuk yapmalıydı. Hem de birkaç tane. Zira benim çocuğum olabileceğini sanmıyordum. Barrons’la bu konuyu hiç konuşmamıştık ama bana kalırsa böyle bir seçeneği yoktu. Şimdiye kadar hiç korunmamıştık ve ihtiyatsız bir adam değildi. Onu kazara çocuk yapabilecek biri olarak görmüyordum.

“Öldürmek için dünyaya geldiğimiz ırka liderlik etmek nasıl bir duygu?” diye sordu Alina. Kaşlarını çatı. “Artık Fae öldüremeyecek miyim yani? Alışmak zaman alacak.”

İrlanda’ya ilk geldiğimde, kardeşimle omuz omuza savaşmanın nasıl olacağını sık sık hayal ederdim. Kardeşim kurtulsaydı, biz, iki güçlü *sidhe*-kâhin binlerce Fae öldürebilirdik. Ama kardeşim ölmüştü. Şimdi ise bambaşka bir nedenden ötürü Fae’yle savaşıyorduk. Zira hayatım kökünden değişmişti.

“Zaman alacak, evet,” dedim, “ama onları öldürmekten vazgeçmen iyi olur.” Hayat ne kadar da karmaşıktı. Kraliçeleri olarak kardeşimin Fae öldürmesinin halkım arasında infial yaratacağı muhakkaktı.

O sırada telefonum titredi. Cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Chester's'da buluşalım. Bir sorunumuz var.

Mesaj Barrons'tandı. "Gitmeliyim," dedim hayal kırıklığıyla. Daha uzun kalmayı planlıyordum. Hatta belki geceyi bile orada geçirmeyi. Alina'yla konuşacak çok şeyimiz vardı. Başından neler geçtiğini merak ediyordum. Ona sarılmak ve onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyordum. Belki dışarı çıkıp biraz takılırdık. İki normal insan gibi.

Onunla gecenin ilerleyen saatlerinde Temple Bar'da buluşmak için sözleştik. Misket limonlu Corona'larımızı içip mis gibi Guinness dururken o sidik suyunu tercih ettiğimiz için bardaki bütün İrlandalıları kızdıracaktık. Hiç olmayanlar ve olmayacaklar üzerine saatlerce konuştuktan sonra eve gelip aynı yatakta uyuyacaktık. Sabah annemin hazırladığı kahvaltıyı ederken babam şöminenin başında *Ryodan'ın Dünya Haberleri*'ni okuyacaktı.

Ailemle kucaklaşıp vedalaştıktan sonra şemsiyemi açıp yağmura çıktım. Gökyüzüne baktım ve bugün için şans yıldızlarıma teşekkür ettim.

Sonra da çabucak bir dua mırıldandım. Geleceğimin parlak olmasını diledim.

Gökyüzünün kurşuni renginin ve tabelaların neon ışıklarının vurduğu ıslak Dublin sokaklarında yürüdüm. Şemsiyem sert rüzgâra direnmeye çalışırken her şeyin bu kadar normal görünmesine hayret ettim.

Genç ağaçların ıslak yaprakları sarkmış, yeni goncalar ağırlaşarak boyunlarını bükmişti. Bir arı yağmurdan kaçarak bir pencere pervazına sığındı.

Dublin'de yine böcekler vardı. Hayatı emen Gölgeler'in şehrimizi uğrattığı yıkımdan sonra belki küçük ama önemli bir zaferdi.

Çatıların altından güvercinlerin sesleri geliyordu. Daha yavruluktan yeni çıkmış bir sarman önümden koşarak geçti ve bir çöp konteynerinin arkasına saklandı.

İnsan ırkı kısa bir zaman içinde kıyametle yüzleşebileceğini bilse de, etrafım hayatla çevriliydi. Geçen yıl cehennemi yaşayan, sevdiklerimi kaybeden ve ölümle dans eden sadece ben değildim. Bütün insanlık bu mücadeleyi vermişti. Bütün dünya. Herkesin peşin hükümleri yerle bir olmuştu. Başka bir dünyadan gelen ölümsüzlerle yüzleşmişlerdi. Hayatta kalmak için çabalamış, açlık çekmişlerdi. Harabeye dönen şehirlerin yıkıntıları arasında çaresizce gezinmişlerdi. Aileleri ve dostlarının yasını tutmuşlardı. Biz geride kalanlar artık birer savaştık. Yarının ne getireceğini bilmediğimiz için küçük sevinçlerin kıymetini biliyorduk.

Kaldırım taşlı, dar bir sokaktan geçerken gözüme bir hareket ilişti. Sokağın iki yanındaki binaların tepesinden bana bakan zombi-yiyen-hayaletleri gördüm. Durdum, şemsiyemi arkaya yatırdım ve yüzümü yağmura dönerek onlara baktım.

Artık kırık değildim. *İyice bakın, diye meydan okudum. Bir açığı mı yakalayın hadi. Ya da bir fazlamı bulun. Daha çok beklersiniz. Artık çok güçlüyüm. Yenilmezim.*

Sürü aynı anda havalandı ve kurşuni gökyüzünde kayboldular.

Gülümseyerek adımlarımı hızlandırdım. Geçtiğim her yeri dikkatle gözlemlemeyi ihmal etmedim.

Bar ve restoranların su damlalarıyla kaplı vitrinlerinin ardında insanlar yiyip içiyor ve sohbet ediyordu. Nihayet şehirdeki yiyecek sıkıntısı sona ermişti. Birkaç Fae'yle karşılaştım. Çoğu alt kastlardan Seelie'ydi. Karşı kaldırıma geçmeden önce bana kaçamak bakışlar fırlattılar. Fae yağmuru sevmezdi. Onlar güzel, temiz ve cıfcaflı şeylerden hoşlanırdı. Çoğunun bir yerlerde toplanıp beni çekiştirdiğinden şüphelendim. Belki Unseelie'yi de çekiştiriyorlardı. Bir ara buluşma yerlerini saptayıp onlarla konuşmalıyım. Cruce aklını başına toplayıp bahçesinde istemeyeceği bir kurt olduğumu anladıktan sonra.

Köşeyi döndüğümde, küçük bir kilisenin önünde toplanan bir kalabalık gördüm. Hepsi sarı yağmur çizimleri giymiş, sokağa kurulan tentelerin altında çalışıyordu. Ah!

Durup izlemeye başladım. Birkaç düzine işçi büyük bir kara deliğin etrafına yüksek iskeleler kurmuştu. Deliğin üzerine su geçirmez bir muşamba geriyorlardı. Kürenin yerçekimiyle muşamba arasında mesafe bırakmak için uzun direkler kullanıyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Gök gürültüleri arasında sesini duyurmaya çalışan, tıknaz bir adam, "Lanet yağmur!" dedi. "Kara delikleri ıslatıp besliyor. Su onları genişletiyor. Önce en büyüklerini kapatmaya çalışıyoruz ama rüzgâr yağmurun yönünü değiştiriyor. Baksana, şimdi de yanlardan giriyor." Çukurun diğer tarafındaki bir adama seslendi. "Muşambanın kenarlarını kapatın! Ha siktir! Colin, tut şunu! Colinnnnn!"

Dehşetle inledim. Sert rüzgârla muşambanın direğe ve iskeleye bağlı kısmı çözüldü. Kara delik saniyeler içinde muşambaya değen her şeyi gerip uzattı ve bir makarna gibi hüpletti.

Bu korkunç sahneye bakakaldım. Küre onunla temasa geçen tek bir şeyin bağlı olduğu her şeyi yutmuştu. Bütün düzenek ve üzerindeki adamlar yok olmuştu. Bağırmaya bile fırsat bulamamışlardı.

Cevabımızı almıştık. Küre toprağa değdiğinde de aynısı olacaktı. Ama bunu ne ölçüde yapacağı hâlâ bir muammaydı. Belki bütün dünyayı bir anda bir makarnaya dönüştürecekti. Ya da onu azar azar emecekti. Her hâlükârda gezegen tarih olacaktı. Kimse kesin konuşamıyordu ki. Fizik kurallarına uymayan cisimler vardı. Belki de ufakık bir kara delik dünyayı göz açıp kapayıncaya kadar yutacaktı. Bütün canlılar aynı anda ölecekti.

Kraliçe en iyi ihtimalle birkaç ayımız olduğunu söylemişti. Üstelik Beyaz Malikâne'de otuz beş gün kaybetmemizden önce.

Zihnimdeki saat baş döndürücü bir hızla ilerliyordu. Kürenin ahenksiz müziği yükseldi. Daha da ahenksizleşti. İliklerime kadar buz kestim. Delik yediklerinden sonra gözle görülür bir şekilde genişlemişti. Kaşlarımı çattım. Bir fark daha vardı. En dıştaki altmış santim kadarı fııldak gibi dönüyordu. Delik bir topacın içindeydi sanki. Ya da etrafında ufak çaplı bir girdap oluşmuştu.

Ve en dibi yerden aşağı yukarı altmış santim yukarıdaydı.

Yok oluşumuzla aramızda altmış santim vardı. Altındaki sokağı daha derine gömmek için bir şeyler yapmazsak tamamen yok olacaktı.

Tek sorunumuz bu olsa iyi. Daha yüzlercesi vardı. Diğer ülkelerde neler oluyordu acaba? Oralarda da yağmur yağıyor muydu? Ya da kar? Onların kara delikleri yere ne kadar yakındı? Ryodan hepsini takip ediyor muydu?

“Buraya başka bir ekip yollasınlar!” diye bağırdı yanımdaki adam diğer dört arkadaşına. “Bu lanet şeyi hemen örtmeliyiz. Daha çok muşamba getirin!”

Birden aklıma bir fikir geldi. Cep telefonumu çıkarıp Jada’ya bir mesaj yazdım.

Chester’s’da buluşalım. Acil.

Şemsiyemi orada bırakıp yağmurda başımı eğerek Chester’s’a koştum.

Önce eski tahminimi düzelteyim: Bizimle yok oluşumuz arasında sadece on santim vardı.

Chester’s’ın dışındaki kara delik hep en büyükleriydi. Ama onu son gördüğümünden beri şaşılacak kadar genişlemişti. Bunun da etrafında tuhaf bir girdap vardı.

“Burada ne oldu?” diye sordum Ryodan’la Barrons’a. Siyah yağmurluklarıyla deliğe güvenli bir mesafede duruyorlardı.

“Bu sabah *Periler Diyarı’nda Görüşürüz* geri zekâlılarından bir tarikat topluca deliğe atlayarak intihar etmiş,” diye tısladı Ryodan. “Güvenlik kameralarına yakalanmışlar. Yüz küsur salak, koyun sürüsü gibi kendilerini aşağı bırakmış. Gebermek istiyorsan git başka bir yol seç, kardeşim. Milleti de beraberinde sürüklemesene!”

“Belki de birileri intihar eğilimlerini körüklememeliydi,” dedim. “Kulübünde illüzyonlar yaratıp...”

“Sen her fırsatta beni suçla zaten!” diye kükreyerek üzerine yürüdü. “Bir daha...”

Barrons hemen araya girdi. “Sakın Mac’i tehdit etme.”

“Etmeyecektim,” dedi Ryodan sakın bir sesle. “Sadece ona doğru bir adım attım.”

“Düpedüz üzerine yürüdün.”

“Yapma! Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun.”

Bakın bunu öğrendiğim iyi olmuştu.

“Bir daha Mac’in üzerine yürüme,” diye homurdandı Barrons. “Oturup bunu ne amaçla yaptığını düşünecek değilim.”

Ryodan da öfkelen-di. “İyi. Bildiğin gibi yap. Zaten derdim başımdan aşkın, bir de seninle uğraşamam. Hem Mac’in artık korunmaya ihtiyacı yok.”

“Senin işaretini taşıyanın da yok. Yine de yanmayı hissediyorsun değil mi?”

Ryodan, Dani’yi damgalamıştı. “O dövmele-rin ne kadarını hissediyorsun?” diye sordum.

“Çoğunu.”

“Ciddiyim.” Barrons’a baktım. “Ne kadar?”

Cevap vermedi.

“Bu konunun peşini bırakmayacağım,” dedim. “*Sinsar Dubh* kontrolü ele aldığı-nda bile öfkemi hissettin. Demek ki, bana itiraf ettiğinden çok daha fazlasını hissedebiliyorsun. Ne kadar?”

“Çok,” dedi.

Gözlerinin içine baktım. Bu iri yarı, yakışıklı ve başa çıkılması zor adamın benim olmasından gurur duyuyordum. Yine de bu onunla ateşli kavgalar edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ama şimdi sırası değildi. *Seninle*

sonra konuşacağız, dedim sessizce. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Ben de gülümsedim ve benimki de dudaklarımla sınırlı kaldı. Barrons gibi, ben de çenemi havaya diktim.

Ryodan bir ona, bir bana baktı. “Sonunda düşündüğün kişiye dönüştü işte,” diye mırıldandı. “Şanslı adamsın.”

Barrons başını yana eğdi ve gözleriyle bana, *evet, öyleyim*, dedi. Bununla birlikte aramızdaki gerginlik başka bir zamana ertelendi.

Hafif bir rüzgâr hissettim ve Jada önümde bitti.

“Naber, Mac?” dedi gözleri parlayarak.

Kırpiklerinin diplerindeki kırmızılığı bir tek ben fark edebilirdim. Ağlamıştı. Dani’yi herkesten iyi tanıyordum. Kar beyazı tenini çillerin süslediği yüzü gergindi. Benden uzaklaşmasına fırsat vermeden ona babam gibi, içtenlikle sarıldım. Kollarımın arasında incecik ve narin bir şey tutuyordum sanki. Dani’nin kucaklanmaya ihtiyacı vardı. İstese de, istemese de. Hem ne kadar zamanımız kaldığını bile bilmiyordum. Onun bir dakikasını bile boşa harcamayacaktım. Elimden kurtulmaya çalıştığında kulağına fısıldadım. “Seni seviyorum, Dani. Onun için, ara sıra sana böyle sarılacağım. Alışsan iyi edersin.”

Onu bıraktığımda hemen geri çekildi ama yüzündeki gerginliğin büyük bir kısmı kaybolmuş ve yanaklarına renk gelmişti. Bu daha başlangıçtı. Daha sonra onunla konuşacak ve bana açılmasını sağlamaya çalışacaktım. Dancer’a mı üzülüyordu, Shazam’a mı öğrenmeliydim. Yağmurda kıvrırcıklaşan, o güzelim kızıl saçlı kafasından neler geçtiğini bilmeliydim. Olaylar ardı ardına patlayınca manastırdaki buhranının üzerinden sadece iki gün geçtiğini unutmuştum.

Bir an ruhumun bedenimden ayrıldığını hissettim.

Bize yukarıdan baktım.

O an hayatımdaki bütün taşların yerine oturduğunu hissettim. Ailemle öğle yemeği yemiştım. Şimdi de diğer ailemle dünyanın sorunlarını çözüyordum. Ryodan beni hafifçe gülümseyerek süzüyordu. Barrons bütün varlığı boyunca münzevi bir hayat sürebilirdi ama Ryodan bir aile istiyordu. Onları gözetlediğim gece Barrons'un ona söyledikleri doğrudu. Kas konuşmuyor. X en iyi gününde bile yarı deli sayılır ve kötü günündeyse bir zırdeliden farkı yok. Bundan bıktın. Aileni geri istiyorsun. Eski günlerdeki gibi dolu bir ev arzuluyorsun.

Bir aile olma özelliğimizi asla kaybetmeyecektik. Daima birbirimizin arkasını kollayacaktık.

"Bu deliğin hâli ne böyle?" diye sordu Jada. "Dün bu kadar büyük değildi!" Ryodan toplu intihardan bahsettiğinde "Ergosfer görüldüğünde yerçekimi arttı, öyle mi?" dedi.

Ryodan üzüntüyle başını salladı. "Onun için üzerini muşambayla örtmeye kalkışmadık. Çekicim gücü çok kuvvetli."

"Ergosfer mi?" diye sordum.

"Şu dışındaki dönen kısım," dedi Jada. "Bir bez parçasını düz bir zemine yaydığını düşün. Üzerinde bir matkap çalıştırdığında delgi döndükçe kumaş ona dolandır. Ergosfere yaklaşan her cisim ona yakalanır ve astronomların spagettileşme dediği bir olay gerçekleşir. Madde emilirken spagetti gibi uzar. Kara deliklerin kütleleri ve yoğunlukları arttıkça çekim gücü daha da kuvvetlenip etrafındaki alanın şeklini bozar."

“Christian bizimle burada buluşacak,” dedi Ryodan. “Druid yetenekleriyle altındaki toprağın yerini değiştirmeye çalışacak. Ama şu siktiğimin yağmurunun durması lazım.”

Jada’ya döndüm. “Cruce’u çağır.”

“Neden?”

“O Fae. Yağmuru dindirebilir. Buraya gelmeni onun için istedim.”

“Cruce,” dedi Jada.

Cruce anında yanımızda bitti. Her zamanki gibi somurtuyordu. Sonra kayboldu. Jada da öyle.

Birbirlerini oradan oraya çekerek rahat bir üç, dört dakika kaybettiler. Cruce sonunda bana bakıp “Teklifimi kabul ediyor musun?” diye sordu.

“Yağmuru durdur, Cruce.”

“Siktir git, MacKayla. Bu aralar bu kelimeyi her kullandığımda sen aklıma geliyorsun. Belki de seninle defalarca yaptıklarımız yüzündendir.”

Barrons şaşkınlık ve müthiş bir öfkeyle bana döndü. Sivri dişlerini göstererek hırladı.

Ha siktir! Bunu ondan saklıyordum. Zaten ben de daha bir buçuk ay önce öğrenmiştim. Kral beni ve Cruce’u baş başa konuşmamız için başka bir dünyaya fırlattığında. Orada V’lane’in gerçek formunu ilk kez görmüştüm.

Barrons’a dördüncü tecavüzcümün, bana iksiri veren kimliğini öğrendiğimi söylememiştim. Bir keresinde bu kişinin Darroc olabileceğini söylemişti. Gerçeği öğrendiğimde ona neden söylememiştim ki? Bunun bir sebebi, Cruce’un bana yaptıklarını hatırlamak istemememdi. Diğer bir sebebi de, Cruce’un ben bunu öğrendikten kısa

bir süre sonra Kral tarafından dondurulmasıydı. Barrons'u tanıyordum. Cruce'u öldürmek için buzlarını kırabilirdi ve o sırada, ciddi anlamda huzura ihtiyacım vardı.

Gerçi sonunda yine huzur filan kalmamıştı ya neyse.

Cruce da öyle bir konuşmuştu ki, duyan işi pişirdiğimizi sanırdı. Barrons bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. V'lane'le plaja gidip yanık tenimle geri döndüğüm zamanlarda bütün gün seks yaptığımızı düşündüğünden emindim.

"Cruce'u buradan götür," diye mırıldandım Jada'ya.

Bunu söylediğim anda Barrons patladı ve hatamı o zaman anladım. Bu yaptığımınla resmen Cruce'u doğrulamıştım. Söyledikleri yalan olsaydı onu oradan kaçırmaya çalışmazdım. Üstüne üstlük onu korumaya çalışıyordum gibi bir izlenim yaratmıştım. Barrons benden en ufak bir doğrulama beklediği için kıpırdamadan duruyordu. Demek bu kadar değişmişim? Sırlarımı öyle sıkı koruyordum ki, aklımdan geçenleri okuması için bir şeyler söylemem gerekiyordu.

Cruce'u Chester's'ın yıkılan duvarlarından birine doğru itti. Tuğlalar sağa sola saçıldı. Cruce'un üzerine sıvalar yağdı. Barrons onun boğazına yapıştı. Gözlerimi kırıştırdım. Barrons daha bir irileşmişti sanki. Ama teni hayvanına dönüşmesinin ilk safhalarındaki gibi esmerleşmemişti.

Cruce dövmeli kolunu uzattı ve Barrons'un boğazına yapışan elini tuttu. İki dev savaşçı birbirlerine ateş püsküren gözlerle baktı.

"Beni öldürürsen dünyanızı asla kurtaramazsınız," dedi Cruce sakın bir sesle. "Mac de ölür, sen de. İnsanoğlunun nesli tükenir. Onun için bırak beni."

Islak kaldırımda kayarcasına yürüdüm ve elimi usulca Barrons'un koluna koydum. "Lütfen, Jericho. Ona ihtiyacımız var. O gün sokakta bana o tecavüz etti. Dördüncü oydu. Darroc değildi. Bana iksiri Cruce verdi. Beni oğlundan kurtaran iksiri," dedim imayla. Bazen hayat ne garipti.

Barrons, Cruce'un boğazını biraz daha sıkı. "Bana onu öldürmemem için iyi bir sebep söyle, Bayan Lane," diye homurdandı uzun, kalın ve siyah dişlerinin arasından.

"Çünkü bunu ben istiyorum, Barrons. Yeterli değil mi? Diğer prensleri öldürdün ve sana minnettarım. O zaman hazır degildim. Dönüşeceğim yaratık beni korkutuyordu. Ama bu son prensin yaşayıp ölmesi benim kararım. Ve ben onun yaşamasını istiyorum. Cruce hayır kelimesinin anlamını bilmiyor olabilir ama sen biliyorsun. Ben hayır diyorsam öyledir." Sesimde hiçbir zorlama yoktu. Bu iki gururlu ve vahşi erkek arasındaki tek fark Barrons'un benim sözüme değer vermesiydi. Vermezse de sandığım adam değildi demek ki.

İkisi de dönüp karanlık bakışlarını yüzüme dikti.

O an ikisinin de bana aç gözlerle baktığını fark ettim. Sadece şehvet değildi. Beni bir insan olarak istiyorlardı. Ben olduğum için. Cruce açıkça söylemişti zaten. Bir alfa olarak gücüm, direncim ve tutkulu hâllerim ona çekici geliyordu. Aralarındaki vurucu benzerliğin şaşkınlığıyla Unseelie Kralı'nın bir konuda haklı olduğunu fark ettim. *Tek seçenek bu değil, demişti. Belki Barrons ben olur... ya da ben o.* Bazen önemsiz seçimler bile her birimizin kimliğini belirliyordu. Cruce da beni Barrons kadar çok arzuluyordu.

Bu bilgi işime yarayabilirdi.

Barrons, Cruce'u bırakıp bir adım geri çekildi.

Kara prence baktım ve usulca, “Yağmuru dindirir misin, lütfen?” dedim.

Yağmur anında kesildi.

“Sorunumuzu çözene ya da ölene kadar hava güneşli olursa sevinirim.”

Yağmur bulutlarının arkasından güneş parladı. Bir esintiyle bulutlar da dağıldı.

“Sadece senin için, MacKayla. Görüyor musun, ne kolay anlaşıyoruz?” diye mırıldandı Cruce. “Bana saygı göster ve uyum sağla. Eğer gücüm dâhilindeyse istemen yeter. Senin için evrenleri yerinden oynatırım. Yeter ki, beni de onun gibi doğru oku.”

Barrons’un göğsünden boğuk ve ilkel bir homurtu yükseldi. Cruce’un bir kez daha ölüm fermanını imzaladığını anladım.

Dönüp Barrons’a baktım. O uyuz alfa inatçılığını ve gururunu bir kenara bıraktım. *Benim dünyam sensin, Jericho Barrons. O değil. Hiçbir zaman da olmadı.*

Fırtına dindi. Siyah gözleri parladı. Başını yana eğdi.

Cruce’a baktım. “Fae gücünle deliğin altındaki toprağın bir kısmını başka bir yere taşıyabilir misin?”

Gözlerini kıstı. Bakışları bir tuhaftı. Eğer insan olsaydı, bunu şaşkınlığın arkasından gelen bir huzursuzluk olarak tarif edebilirdim. “Hayır,” dedi. “Kürenin etkisi kenarlarının dışına taşıyor. Denedim ama olmuyor.” Kaşlarını çattı. “İlk kez böyle bir şeyle karşılaşıyorum.”

“Kraliçelik gücümü nasıl kullanırım?”

“Sana şartlarımı söyledim.”

“Kanatların konusunda ne yapabileceğimi söyle dene-yeyim.”

Bu süreçte belki gücümü onsuz da kullanmayı becerebilirdim.

Pis pis sırıttı. “İyi denemeydi, MacKayla. Ama sana herhangi bir şey öğretmeden önce anlaşmayı kanınla imzalayacaksın.”

Diğerleri, “Ne anlaşması?” diye bağırdı hep bir ağızdan.

“Cruce kanatlarını onarmam karşılığında bana gücümü kullanmayı öğretecek.”

“İyi. Yap o zaman,” dedi Jada. Ryodan ve hatta Barrons bile ona katılırcasına başlarını salladı.

“Ayrıca,” diye ekledim, “dünya kurtulduğunda, Gerçek Büyü’yü ona aktarmam gerekiyor.”

Üçü de aynı anda patladı. “Yuh!”, “Belasını mı arıyor bu şerefsiz?” ve “Çüş artık!” aldığım yorumlardan sadece birkaçıydı. Sabırla sakinleşmelerini bekledim. Sonunda yatıştılar.

“Mantıklı olun,” dedim. “Anlaşmanın başka maddeleri de olacak tabii. Dünyaya zarar vermeden Fae’yi uzaklara götürmeyi kabul ediyor. Hem de ileride başka bir anlaşma söz konusu bile olmayacak. Tek istediği ırkını yönetmek.” Kaşlarımı çattım. Resmen Cruce’u koruyordum. Ama bu doğrudu. Tek istediği ırkının lideri olmaktı. Artık aklım başka türlü çalışıyordu. Ben de insan ırkının geleceğini kurtarmak istiyordum. Bunun dışında, hiçbir şey önemli değildi. Kinin zihnimi bulandırmasına izin vermiyordum. Cruce bana tecavüz etmişti, evet. Ama hayatta kalmıştım ve uzun zamandır hissettiğim yakıcı öfkeden arınmıştım. Dünya kargaşaya sürüklenmişti. Onu ancak yeterince güçlü birkaç kişi kurtarabilirdi. *Sinsar Dubh*’la yaşadıklarım beni sonsuza dek değiştirmişti. Cruce’un bir şeytan olma-

dığını biliyordum. Bir Fae olarak iyi bile sayılırdı. Hatta kendi ırkı için örnek alınacak biri bile olabilirdi. Bazen insanlara çok kötü şeyler yapan bir Fae.

“İstedğin bu mu, Mac?” diye sordu Barrons yumuşak bir sesle.

Yüzümü güneşe döndüm ve ıslak tenime vuran sıcaklığın tadını çıkardım. Sonra Barrons’un gözlerinin içine baktım. “Bu sabah bir Seelie kastı kapıma gelip benimle sorunlarını paylaştı. Gerçek Büyü’yü elimde tuttuğum sürece liderleri olacağım. Onların isteklerini dinlemek, siyasetleriyle ilgilenmek ve onları korumak zorunda kalacağım. Benden onlara yol göstermemi bekleyecekler.” Gözlerimle konuşarak ekledim: *Bunlar bütün vaktimi alacak. Gerçek bir lider olmak için hayatımdan fedakârlık edeceğim. Benim düşlediğim gelecek bu değil. Bu kâbus sona erdiğinde... Duraksadım.*

Ne?

Güneşin altında uzanmak istiyorum. İnsanları sevmek. Hayvanınla koşmak. Dünyaları keşfetmek. Yaşamak.

Cruce gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. İnsan olsaydı, nefesini tutuyor derdim. Halkına önderlik etmeyi gerçekten istiyordu. Bana yaptıklarına rağmen onlar için kötü bir lider olacağını iddia edemezdim. Benden daha uygun bir aday olduğu muhakkaktı. “Gücü kullanmayı öğrenmezsem şarkıyı yeniden yaratmamız bir işe yaramayacak. Onu söyleyemeyeceğim. Ya da hiçbir şekilde yönlendiremeyeceğim.”

Ryodan söz aldı. “Bana sorarsanız, seni zor bir durumda bırakma şanssı yok derim, Mac. Biz ölürsek, o da ölür. Bu güçlü bir motivasyon. O bir Fae. Ölümü asla isteyerek ku-

caklamaz. Ufacık bir kurtuluş şansı olduğu sürece yanlış bir adım atacağına inanmıyorum.”

Yerden göğe kadar haklıydı. Hâlâ ayak direyebilirdik ama neden? “Anlaşmanın şartları iki taraf için de net olduğu sürece ben tamamım,” dedim. Cruce’un kanatlarını onardığımda belki Dancer’ın kalbi için de bir şeyler yapabiliirdim.

Barrons başını eğdi. “Madem istediğin bu.”

Bir an kendi düşüncelerime ve hislerime odaklandım. İçimdeki güç sıcak, cömert ve ısl ıslıldı. Birçok insan için umut olabilirdi. Hatta belki de onunla buz kalıbı ölümsüzlere daha sıcak yaratıklara dönüştürebilirdim.

Ama sorumluluk almaya hazır mıyım? Kim olduğumu ve neye dönüştüğümü biliyordum. Ben hiçbir işi yarım bırakamayacak bir kadındım. Zamanla Peri hanedanının yükü zihnimi ve kalbimi ele geçirecekti. Dönüşü olmayan bir şekilde değişecektim. “Hadi, babama gidelim,” dedim. “Bize bir anlaşma hazırlasın.”

“Cruce’un anlaşmanın şartlarına uyacağı ne malum?” diye sordu Jada.

“Onun ikimizi de geri dönüşü olmayan bir şekilde bağlayacağını iddia ediyor. Gerçek Büyü’ye ulaştığımda anlayacakmışım. Her iki tarafın da kazançlı çıkacağından emin. Doğruyu söylüyorsa ne ala. Ama yalan söylüyorsa anlaşma ikimizi de bağlamıyor demektir. O zaman da kraliçelik gücüne ulaştığım için ondan çok daha güçlü olacağım. Öyle bir durumda,” dedim Cruce’a bakarak, “seni yok etmek için bir an bile düşünmem.”

Başını eğdi. “Anlaştık. Yalan söylemediğimi anladığında ve bana Gerçek Büyü’yü aktardığında seni hâlâ eşim olarak

kabul edebilirim, MacKayla. Ben kimseye karşı bu kadar dürüst olmadım.”

Barrons’un göğsünden yine boğuk homurtular yükselmeye başladı.

MAC

Kendi şartlarımı açıkça dile getirdikten sonra, Barrons, Ryodan ve Cruce'u babamla baş başa bıraktım. Anlaşmalar benim uzmanlık alanıma girmiyordu. Neyse ki, ortamda Ryodan gibi bir bilirkşi vardı. İşlerini bitirdiklerinde Barrons bana mesaj atacak ve kitapçada buluşacaktık. Cruce bana gücümü kullanmayı öğretecek ve kanatlarını tamir edecektim.

Kardeşim hür ve bağımsız bir kadın olarak benden kısa bir süre önce evden çıkmış ve müzik kutusuna bakmaya, Trinity College'a gitmişti. Onunla orada buluşacaktım. Benimle aynı şarkıyı duyuyor mu diye merak içindeydim.

Jada, Christian'la Chester's'da kalmıştı. Christian, kız kardeşimin mezarındaki toprakları kaldırmak için kullandığı druid sanatını kara delikler üzerinde denerken, Jada da ona yardım edecekti. Christian bunu başarırsa İskoçya'ya ışınlanıp Keltar'ı getirecek ve onları deliklerin

en büyüklerinde görevlendirecekti. Ama toprağı dağıtmaya başladığında deliğın onu emeceğıyle ilgili ciddi endişeleri vardı.

Şimdilik sadece zaman kazanmaya çalışıyorduk. Jada'ya bakılırsa, ergosferler belli olmaya başladığı için deliklerin çevreye yıkıcı etkisi giderek artıyordu.

Cruce'a ırkımın başka bir dünyaya nakledilebileceğini söylesem de, kendimi Tuatha De Danann'a karşı sorumlu hissediyordum. Kraliçe'nin güçlerini bizim gezegenimize bağladığıyla ilgili sözlerini sık sık unutup (ya da hatırlamak istemeyip) Fae'nin başka bir gezegende de yaşamaya devam edebileceğini düşünüyordum. Ama hayır. Dünya ölürse onlar da yok olacaktı.

Birden kafamın içinde bir şimşek çaktı ve sokak ortasında durdum.

Eğer güç bizim gezegenimizdeyse, Gerçek Büyü'nün işe yaraması için yine buradan faydalanmalıydım. Ama bir eksiklik vardı. Neydi o?

Gözlerimi kapayıp Gerçek Büyü'ye ulaşmaya çalıştım. Onun ayaklarımdan toprağı dokunaçlar daldırdığını gözlerimin önüne getirdim. O dokunaçların kollara ayrılıp genişlediğini.

Aman Tanrım! Dünyayı hissedebiliyordum. Onun bir parçasıydım. Ilıktı ve nefes alıyordu. Köpürüyor ve hareket ediyordu. Canlıydı!

Ve çok hastaydı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Dünya ölüyordu. Kraliçe'nin hep hissettiğı buydu. Her şeyin kumaşı. Okyanusların, kumsalların, dağların ve çöllerin ahenkle buluştuğı nokta yırtılmıştı.

Onun saf güzelliği ve hüznü beni o kadar etkiledi ki, yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı.

Kraliçe haklıydı. Zamanımız doluyordu. Kara delikler dünyamızın kumaşındaki basit çukurlar değildi. Değmedikleri yerleri bile çürüten ve korkunç şarkılarıyla gerçeğin özünü aşındıran kanserli hücrelerdi.

Haklıydım. Deliklerden bir Yok Ediş Şarkısı fışkırıyordu. Chester's'dayken alttaki kara delikten yükselen ve havalandırma deliklerinden sızan cehennem şarkısı uyurken bile zihnimi işgal ediyordu.

Omurgamdan aşağı ürpertiler yayıldı. Bir an o korkunç şarkının bana dokunduğunu hissettim. Alina'nın benzetmesi yerindeydi. Şarkı dikişlerimi zorluyordu sanki. Onu itip aramıza mesafe koydum. Yeni keşfettiğim dünyayı hissedebilme becerim tehlikeliydi. Hepsine bağılıydım. Zehirli yanlarına bile. Dolayısıyla kendimi korumalıydım.

Manastırı gözümün önüne getirdim. Ön bahçedeki çeşmeyi.

Gözlerimi açtığımda, oradaydım. Rüzgâr çeşmeden sıçrayan suları yüzüme savuruyordu.

Bu kadar kolaydı işte. Sonunda Fae'nin hava durumunu ve bitki örtüsünü nasıl değiştirebildiğini anlamıştım. Her biri belirli ölçülerde doğaya bağılıydı. Güçlerini onun özünden alıyorlar ve kastlarının kapasitesine göre kullanıyorlardı.

Işınlanabiliyordum! Resmen ışınlanabiliyordum! Gerçek Büyü'yü Cruce'a aktardığımda özleyeceğim tek gücüm bu olacaktı.

Manastırın ön girişinde yarım düzine kadar *sidhe*-kâhin Enyo'nun etrafını sarmıştı.

Onlara yaklaştığımda Enyo'nun cümlesi yarım kaldı. Kaşlarını çattı. Gözleri saçlarıma kaydı. Dudakları aralandı ve sessizce, *Bu da nesi*, diye sordu.

Diğerlerinde de aynı etkiyi yarattığım o kadar belliydi ki. Gözleri geçen her saatle birlikte dönüşümümü tamamlamaya biraz daha yaklaştığının aynası gibiydi. "Peri Kraliçesi gücünü bana aktardı," diye açıkladım. "Dünyayı kurtarabilelim diye. İşçileri gönderin. Burayı ben onarabilirim."

Enyo'nun çatılan kaşları yön değiştirip alnına doğru kaydı. "Dalga mı geçiyorsun? Peri Kraliçesi neden..."

Sözünü kestim. "Çünkü eskiden kim olduğunu öğrendi ve artık halkına önderlik etmek istemediğine karar verdi. Uzun hikâye. Vaktimiz yok, Enyo. Gezegen sandığımızdan daha büyük bir hızla yok oluyor. İşçileri yıkıntıların arasından çıkar. Benim alıştırma yapmam lazım. Siz de manastırınızı bir an önce geri istiyorsunuz."

Beni uzun bir an için süzdü. Sonra sağa sola emirler yağdırmaya başladı.

Yıkıntıların arası boşaldığında ayaklarımın altında fokurdayan sonsuz güce dokundum. Bu kez gözlerimi açık tuttum. Cruce Fae sihri kullanırken gözlerini hiç kapamıyordu. İçimdeki gücü toprağın derinliklerine aktardım.

Yeryüzünün kendine özgü bir farkındalığı vardı. Gaia uçsuz bucaksız bir bilince sahip, canlı bir varlıktı. İnsanoğlu henüz birçok gizemini çözememişti. Bir zamanlar burada neler olduğunu biliyordum. Hem de tarihin her bir evresinde. Eskiden buradaki kiliseyi inşa edebilir ya da daha gerilere gidip kadim *shian*'ı yeniden yükseltebilirdim.

Fae'nin gücü onun için işgal ettikleri gezegene gömülüydü. Dünyaların uzun hafızaları vardı. Gezegenler zamanı insanlar gibi algılamıyordu.

Manastırı onarın, dedim güç sarmaşıklarına.

Manastırın yıkıntıları gözlerimin önünde biçimlenirken aklıma bir soru takıldı. Ne kadar güçlüydüm?

Jo'yu da geri getirebilir miydim?

Ama sonra manastırın şeffaf hatları kayboluverdi.

Sidhe-kâhinlerin hayal kırıklığıyla bağırıldığını duydum. Olan biteni onlar da görmüştü.

Dudaklarıma buruk bir gülümseme yayıldı. Getiremezdim tabii. O zaman *Sinsar Dubh* ya da Unseelie Kralı'ndan ne farkım kalırdı? Şüphesiz gücümü güzel bir kumsala ısınanıp güneşin altında birkaç saat uzanmak gibi kişisel sebepler için de kullanabilirdim. Ama doğayla iş birliği yapmak zorundaydım. Onunla savaşıyordum. Ölümüne çare olamazdım. Zira ölüm benim için ruh seviyesinde anlamlıydı. Bunu hatırlayınca Alina'yla ilgili huzursuzluğum bir kez daha gün yüzüne çıktı.

Bu can sıkıcı fikri aklımdan çıkarıp manastıra yoğunlaştım.

Birkaç dakika sonra yeniden oraya ısınlandığımda sevinç çığlıkları ve tezahüratlar duydum. Manastır hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Trinity College'daki fizik laboratuvarında belirlediğimde vücudumun sol tarafı duvarın içindeydi. Hemen sağ tarafımı da ısınladım ve duvara korkulu gözlerle baktım. Kolumun orada kaldığını hayal ederek ürperdim.

Ama duvar sapasağlamdı. Ben de öyle.

Gayriihtiyari titredim. Korkunç bir histi. Vücudum yer değiştirmişti ve geri dönene dek nerede olduğunu bile bilmiyordum. Belki Fae kollarının ya da bacaklarının kopmasına aldirış etmezdi ama ben ediyordum. Cruce'la konuşana kadar ısınlanmaktan vazgeçsem daha mı akıllılık etmiş olurdum? Ya da belki Christian gibi açık araziye hedefleyebilirdim.

"Vay canına! Nasıldı?" diye sordu Dancer heyecanla ayağa fırlarken. "Bütün moleküllerin yer değiştirdi. Duvar seni bütün olarak bu tarafa geçiremezdi. Sen bir şey anlayabildin mi?"

"İyi hissetmedim," dedim. "Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok." Dancer, U şeklindeki masanın ortasında duruyordu. Bir yanında portatif bir klavye, diğer yanında çeşitli ebatlarda bilgisayarlar vardı.

Alina masanın yanındaki bir iskemleye yayılmıştı. Kardeşimi burada, Dublin'de görmenin keyfiyle bir an kendi derdimi unuttum.

Beni baştan aşağı süzüp sıırttı. "Bu yakınlarda aynaya baktın mı, ufaklık?"

"Aman, kalsın," diye homurdandım. "Müzik kutusunu dinledin mi?"

Yüzü asıldı. "Evet. Kâbus. Hayatımda dinlediğim en korkunç müzik. Hatta müzik bile sayılmaz."

"Kara deliklerden gelen şarkıdan da mı kötü?"

Bir an düşündü. "Hayır. Bu daha çok Unseelie kastlarından duyduğum şarkıya benziyor. Bir terslik var ama ne olduğunu anlayamıyorum."

"Neden bir tek ben güzel bir müzik duyuyorum?"

Dancer omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Hâlâ onu rakamlara çevirmeye çalışıyorum. Bir bölümünü çalayım da

hâlâ müzik kutusundan gelen melodi kadar korkunç mu bakın bakalım. Belki sorun kutudadır. Müziği o değiştiriyordur.”

İskemlesine oturup arkasını döndü ve klavyesinin tuşlarına dokundu. Bir yandan da omzunun üzerinden bilgisayar ekranındaki notalara bakıyordu.

“Ay, dur!” diye bağırdım ellerimle kulaklarımı kapatarak. “Bu benim duyduğum şarkı değil. Herhâlde yanlış yazdın.”

“İmkânı yok,” diye itiraz etti Dancer. “Do’yla başladım ve hepsini sayıya çevirdim.”

“Ama yanlış yapmışsın. Do’yla başladığından emin misin? Başka bir nota kullanmış olmayasın?”

Bana boş boş baktı. “Ben böyle konularda hata yapmam, Mac. Müzik kutusundaki melodi bu.” Onay için Alina’ya baktı. O da başını salladı.

“Benim duyduğum bu değildi,” dedim inatla ve melodi-yi mırıldanmaya başladım.

“Biz bambaşka bir müzik duyuyoruz, ufaklık,” dedi Alina.

Dancer eliyle onu susturdu. Gözleri heyecanla parlıyordu. “Mırıldanmaya devam et, Mac.”

Dediğini yaptım. Dancer gözlerini sabit bir noktaya dikerek dikkatle dinledikten sonra başını salladı ve sırtıttı.

“Ben bunu nasıl atladım?” Bilgisayarına döndü. “Bazı şablonlar duyuyorum. Hatta gözümde canlanıyorlar. İnsan beyni ne acayip. Her şeyin bir yapısı var. Sosyal ilişkilerin bile. Bazen onlarda kaybolup gidiveriyoruz. Ben de bazen,” dedi tuşlara basarak “kendimi sosyal durumların matematiksel yapılarını çıkarmaya o kadar kaptırıyorum ki, artık

benim de onlara dâhil olduğum gerçeğini unutuyorum.” Birkaç dakika tuşlara basmayı sürdürerek bazı melodiler mırıldandı. Sonra bilgisayarını itti ve bana gülümsedi. “Seninle ilgili sorunun ne olduğunu biliyorum,” dedi heyecanla.

“Nedir?” diye sordum heyecanla.

“Notaların sırasını değişik duyuyorsun. Hem de her bir katmanını. Bu gerçek dışı bir olay. Hatta o kadar olanaksız ki, senin bile aklın almıyor. Sende Asperger sendromu mu var? Beynin başka neler yapıyor?” Gözlerini kıstı ve bana mikroskopla incelemek için yanıp tutuştuğu bir yaratıkmışım gibi baktı.

“Daha açık konuş,” dedim.

“Mırıldanmaya başladığında melodilerin özünde aynı olduğunu fark ettim. Ama bir yandan da tamamen farklılardı. Evirme denen şey bir perde arasını, akoru ya da melodiyi oluşturan unsurları baş aşağı ederek yeniden düzenlemektir. Uzun lafın kısası, sen müzik kutusunun çaldığı melodiyi tersten duyuyorsun. Bu inanılmaz bir olay.”

“Bir de benim duyduğum hâliyle çalsana,” dedim.

“Bekle.” Bilgisayarına döndü ve az sonra bir program açıp gerekli bilgileri yükledi ve birkaç tuşa daha bastı. Hoparlörlerden odaya bir müzik yayıldı.

Keyifle gözlerimi yumdum.

Neyse ki, bu kez sadece ben böyle hissetmiyordum.

Müzik sona erdiğinde üçümüz huşuyla birbirimize baktık.

“Bu hayatımda duyduğum en sıra dışı düzenlemeydi,” dedi Dancer.

Alina da başını salladı.

“Şarkı bu mu?” diye sordum.

“Bana mı soruyorsun?” diye homurdandı Dancer. “Nereden bileyim? Kraliçe sensin. Bunu bir şekilde kullanabilmelisin.”

“Bence öyle ama anlayamıyorum. Kral onu asla tamamlayamadı. Bundan eminiz. Yoksa metresi Fae’ye dönüştürdü ve müzik kutusunu metrese o güya kendini öldürmeden çok önce verdi.”

“Öyleyse şarkı bu olamaz,” dedi Alina.

“Belki şarkının belirli bir bölümüdür,” diye fikir yürüttüm. “Gerisini öğrenememiştir.”

Dancer iki elini de saçlarının arasına daldırdı. “Umarım yanılıyoursundur. Başka birinin senfonisi bitirmek neredeyse imkânsızdır. Mahler’in Onuncu Senfonisi üzerinde kimler kimler çalıştı. Ama hiçbir versiyonu kulağıma doğru gelmedi. Hatta o kadar rahatsız oldum ki, ben bile birkaç nota eklemeyi denedim. Tabii hiçbir şey fark etmedi. Başka birinin yaratıcılığını taklit etmeye çalışmak boşa bir girişim olur.”

“Ama eğer bu şarkı maddeyi etkileyebilen bir frekanstan oluşuyorsa, belirli bir kısmı bile bize kara delikler üzerindeki etkisi hakkında bir fikir vermez mi? Şimdilik en azından elimizdeki veriler üzerinden bir sonuca ulaşabilirdik.”

“Haklısın,” dedi Dancer. “Birkaç yüzyıl zamanım olsaydı belki.”

Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak derin bir iç çektim. “Mutlaka bir yolu vardır. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. Sen bütün parçayı yeniden düzenle. Sonra kara deliklerin en küçüklerinden birinin üzerinde deneyelim.”

Omzunu silkti. “Denemeye değer. Zaten daha parlak bir fikrimiz yok.” Arkasını dönüp tuşlara basmaya başladı. Üç saniye kadar sonra “Gider misiniz, lütfen?” dedi. “Dikkatimi dağıtıyorsunuz.”

Alina’ya elimi uzattım ve ilk eş zamanlı ışınlama deneyimi yaptım.

MAC

Alina'yla peş peşe kitapçıya yuvarlandık. İkimiz de suratlarımızı tutuyorduk.

İlk eş zamanlı ısınlanma denemem iyi gitmemişti.

Anlaşma ekibi çoktan gelmiş, bizi bekliyordu. Babam koltuğun orta minderinde oturuyordu. Kollarını koltuğun arkasına uzatmıştı. Barrons'la Ryodan her zamanki köşelerindeydi. Cruce şöminenin rafına dayanmıştı.

Barrons beni görür görmez kaslarını dalgalandırarak ayağa kalktı. "Suratının hâli ne? Gözünü kim morarttı?"

"Sen," dedim en tatlı sesimle ve avucumu çürük elmacık kemiğime bastırdım. "ve lanet koruma büyülerin. Kendimi bir duvara çarpmış gibi hissettim." Neyse ki çabuk iyileşiyordum. Ama Alina için aynısını söylemem mümkün değildi.

Barrons'un dudaklarının kenarları titreşti ve bana her şartta nefesimi kesen o ısıltılı gülümsemesiyle baktı. O ka-

dar güzeldi ki. Hele gülümsediğinde kadife siyahı gökyüzünde parlayan bir güneşten farksızdı.

“İşinlanma işini çözmüşsün,” diye mırıldandı.

“Manastırı da yeniden inşa ettim,” dedim gururla. “Eskisinden bile güzel oldu.”

“Anlaşmayı imzalayıp bana kanatlarımı geri vereceksin,” diye homurdandı Cruce.

“Bir söz verdim ve tutacağım,” dedim. Anlaşmayı sadece Gerçek Büyü’yü kullanmayı öğrenmek için imzalamıyordum. Cruce’un bilgilerine ulaşmam gerekti. Kral’ın şarkıyı yeniden yaratmaya yaklaştığına dair en ufak bir fısıltı dahi duymuşsa bunu bilmem lazımdı. Ona müzik kutusunu çalmak istiyordum. Günlerce beynini okuyabilecektim. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Kıpırdamadan durdum ve altımdaki toprağı hissettim. Oradaki gücü Cruce’un kanatlarını onarmaya davet ettim.

Cruce derin bir nefes aldı. Sırtını yasladığı raftan ayrılarıp bütün heybetiyle karşımızda durdu. “Ah,” dedi başını arkaya atarak. “Bunu özlemişim.” Gözlerini kapadı ve kocaman, kadifemsi kanatlarına alışmak için birkaç saniye bekledi. Sonra gözlerini açıp bana ateş püsküren gözlerle baktı. “Anlaşmayı imzala.”

Ona aldırmadan tezgâhın arkasındaki mini buzdolabından bir buz torbası aldım ve Alina’ya verdim. Bunlar Dublin’e ilk geldiğim günlerden kalmaydı. O zamanlar hemen her gün yaralanırdım. Alina torbayı usulca gözüne bastırıp babamın yanına oturdu.

“Merhaba,” dedim babamın başının tepesine bir öpücük kondurarak. Dani’yle annem de burada olsa aile tablomuz tamamlanacaktı.

“Merhaba, bebeğim.” Gülümsedi. “Anlaşma hazır. İstedğin zaman imzalayabilirsin.”

Koltuğun arkasından yuvarlanıp diğer tarafına oturdum. Babam bir kolunu benim, diğerini Alina’nın omzuna attı. “Ver bakalım,” dedim ve bana uzattığı takoz gibi anlaşmayı görünce güldüm. Tam elli iki sayfaydı. “Aranızda konuşulmayan hiçbir şey kalmamış anlaşılan,” dedim. Bütün ihtimalleri hesaplamışlardı.

Jack Lane bana dikkatle baktı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin, tatlım? Annenle aynı fikirdeyim. Bence kraliçeliği gayet güzel becerirdin.”

Anlaşmayı imzalamak için sabırsızlanıyordum. Başımı uzatıp Barrons’a baktım. “Bıçaklarından birini alabilir miyim?” Barrons hiçbir zaman boş dolaşmazdı. Az kalsın mızrağı çıkarıyordum ama sonra o şeyi asla kendime batırmak istemeyeceğimi hatırladım. Sonra Barrons’un dudakları bileğime kapandı. Dilinin dokunuşunu, dişlerinin batışını ve beni öptüğünü hissettim.

Bunu beş kere daha yapmak zorunda kaldı çünkü müt-hiş bir hızla iyileşiyordum. Sonunda Barrons eski bir tüy kalem verdi ve ben Fae Kraliçesi, MacKayla Evelina Lane olarak anlaşmayı imzaladım. Cruce da ona ayrılan bölümü kuruyunca parlayan, keskin hatlı ve insanoğlunun bildiği hiçbir dile çevrilmesi mümkün olmayan bir isimle imzaladı. Jack Lane, Barrons, Ryodan ve Alina Lane de bize resmi olarak şahitlik etti.

“Şimdi birbirimize güçlü ve değerli metal cisimler ver-meliyiz,” dedi Cruce. “Geçen günkü bileziği kabul ederim.”

“Hayır,” dedi Ryodan. Bana, *kesin bir önemi var*, dedi sessizce.

“O zaman anlaşmanın bağlayıcılığı kalmaz,” dedi Cruce. “Bakın, tılsımı istemedim ki sizde olduğunu biliyorum. Üstelik de benim hakkımdan. Ben seçimimi ondan yana kullanıyorum. Sana Fae ırkının armağanı olsun.”

Barrons bana baktı. Önerebileceğim başka güç nesneleri var.

Gözlerimi kısıp tekrar Cruce’a baktım. “Daha az değerli üç tılsımdan birini alabilirsin.”

“Bu anlaşmaya sadece bileziği alırsam uyarım.”

“Zaten başka türlüünü beklemek aptallık olurdu,” diye gürlledi Barrons. “Taleplerinin ardı arkası kesilmeyecekti tabii!”

Cruce’un karanlık bakışlarına kilitlendiğimde kafamın içinde duyduğum sesiyle irkildim. *Senden hiçbir zaman kullanmak istemeyeceğin bir şey istiyorum, MacKayla. O sadece benim için önemli.*

Dürüstçe söylediği bu sözler bütün bedenimde yankılandı. Ama Cruce usta bir yalancıydı. Gerçi o bileziğim nasıl kullanacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve eğer başarısak, Fae sonsuza dek dünyamızdan gidecekti. Bu da bileziği tamamen önemsiz kılıyordu.

Diğerlerinin itirazlarına aldırmadan yukarı çıktım. Bileziği alıp geri döndüm ve ona verdim.

İsteddiği olmuştu işte.

Dünyamızı kurtardığımızda, gücümü bir Fae’ye aktaracaktım. O da halkıyla birlikte buradan gidecekti. Hayatımız normalleşecek ve ben yine sadece Mac olacaktım.

Saatler sonra, koltuğa oturdum ve gözlerimi boşluğa dikerek Fae tarihiyle ilgili dosyaları karıştırmaya başladım.

Bunu zihnimden yapıyordum tabii. Gücümü kullanmanın anahtarının gezegenin derinliklerinde yattığını keşfetmiştim. Sonrasında Cruce bana kraliçelerin güçlerine tam olarak erişmelerinin elli ila beş yüz yıl sürdüğünü söylemişti. Bunda aktarılan bilginin miktarı önemli bir rol oynuyordu.

O kadar kaybedemezdik.

Gücü bir anda özümsemenin bir yolu varsa bile, şimdiye kadar hiçbir kraliçe bunu başaramamıştı. Yeni konumum pek afili görünse de, aslında bir dosya memurundan farksızdım. Diyelim, Yaradılış Şarkısı'na odaklandım, zihnimde yüzen 9722342 kayıt, mit ve şarkının her birini anlamlandırmam gerekecekti. Ama Fae tarihiyle ilgili bilgi sahibi olmadığım için bu imkânsızdı. Belki başka bir kraliçe isimleri tanıyabilir ve en güvenilir kaynakları ayırt edebilirdi.

Ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Saatlerce boyunca ben isimleri sayarken, Cruce ya *geç* anlamında başını sallamış, ya da okumaya devam etmemi işaret etmişti.

Barrons gözlerini üzerimizden ayırmadan somurtup duruyordu.

Milyonlarca yıllık insanlık tarihinin her bir efsanesine ya da olgusal haberine sahip olduğunuzu hayal edin. İçinizdeki internetle ayaklı bir Google arama motoruna dönüştüğünüzü.

Kendimi tam olarak böyle hissediyordum. İnsan bir bilgisayara dönüşmüştüm. Cruce'un görevi devralacağı günü hasretle beklememin bir sebebi de buydu. Cruce gittiğinde, Kraliçe'nin Gerçek Büyü'yü bana aktarma kararını ve beni iyi bir aday olarak gören ailemin akıl sağlığını ciddi anlamda sorguluyordum.

Barrons, Cruce'tan kısa bir süre sonra gitti.

Christian'ın kürelerin altındaki toprağı başka bir yere taşıma çabaları sonuç vermişti. Ama bu yolla çok zaman harcanıyordu. Diğer İskoç Keltar druidleri de görevlendirmişti. Barrons ve Ryodan'ın gözetiminde ve küçük vinçler yardımıyla toprak yığınlarını tehlikeli bölgelerden uzaklaştırıyorlardı.

Başımın ağrısını geçirmek için şakaklarımı ovuştururken kraliçelik görevinin ne kadar zor olduğunu düşündüm. O kadar huysuz ve acımasız olmalarının nedeni buydu demek? Güç ezici bir ağırlıktı. Ama Fae kraliçelerinin başı ağrımazdı. Acı hissetmezlerdi. Bildiğim kadarıyla hiçbir fiziksel ihtiyaçları yoktu. Uyumaz ve yemek yemezlerdi.

Kaşlarımı çatıp içime döndüm ve Yaşam İksiri'ne ulaştım. Kendim için değil, Dancer için. Şimdiye kadar İnsanları İyileştirmek gibi konuları denemiştım ve tabii ki tek bir bilgi kısıntısı bile yoktu. Bir Fae neden bir insanı iyileştirecekti ki? Ya da bunu yapsalar bile neden dosyasını tutacaklardı?

Kafamın içindeki onca bilginin bir handikabı da buydu. Bütün Fae halkının bildiğı bazı şeyler vardı ve bunları kaydetmeye gerek görmemişlerdi. Ben de bir dosya yapacak olsam oturup ona dişlerimi nasıl fırçalayacağımı ya da saçlarımı nasıl kurutacağımı kaydetmezdim.

Çok geçmeden, derin bir iç çekip kafamı iki yana salladım. Ölümsüzlük iksiri, Fae'ye ait diğer birçok şey gibi, çok uzun bir zaman önce başka bir ırktan çalınmıştı. İyileştirme gücü yoktu. Onu içen herkesi büyük oranda değiştiriyordu ve bunun büyük bir bedeli vardı. Kısırlık. Ve zamanla, eğer bu tür inançlarınız varsa ki, benim vardı, ruhun ölüm-

süzlüğüne dair ne var, ne yoksa silinip gidiyordu. Bir Fae öldüğünde, ölümden sonraki hayat denen kavram onun için geçerli olmuyordu. En iyi ihtimalle sürükleniyorlar ve özleri moleküller hâlinde öldükleri dünyanın dört bir yanına dağılıyordu. En kötü ihtimal ise sanki hiç var olmamış gibi yok olup gitmeleri idi. Fae'nin insanların sonsuza dek başka hayatlar yaşayacak şekilde reenkarne olduklarına inandıklarını keşfettiğimde şaşırmıştım. Ama ölen bir Fae başka bir varlığa dönüşmek için özünden sıyrılamıyordu.

Bir Fae'nin asla çocuk sahibi olamadığı, acı çekmediği ama zevk de almadığı bir hayatı kabul etmesini anlayamıyordum. Onları hep güçlü bir ırk olarak düşünürdüm ama değillerdi. Aksine korkaklardı. Ben zarı atmayı tercih ederdim. Şansımı denemeyi. Kaderin benim için seçtiği sürpriz hayatı ve bazen de ürkütücü tutkuları yaşamayı.

Ama iksir Dancer için bir cevap değildi.

Kapının üzerindeki çan çingırdadığında başımı kaldırdım.

Ve hayal kırıklığıyla sarsıldım.

Lor kitapçıya girdi. İri yarı, sarışın Viking siyah deri pantolon, sağlam botlar ve orijinal gibi görünen bir Woodstock tişörtü giymişti. "Selam, Mac."

"Barrons burada değil," dedim hemen.

Başını sola yatırdı. "Onunla bir işim yok. Seni görmeye geldim."

Ha siktir. Görmek istediğim en son kişi oydu. Ona her bakışimde içimdeki kutuya tıktığım Jo'lu düşüncelerin dışarı taşmasından korkuyordum.

Kendini kanepeye attığında bir çatırtı koptu. Dokuzlar'ın geri kalanları gibi, Lor da rahat 1.90'ın üze-

rindeydi. Kas yığını vücudu yara izleriyle kaplıydı. Gür sarı saçları ve düzgün hatlarıyla yakışıklı bir mağara adamı ve sıkı bir rock'n roll'cuydu. Partilemeyi sever, sarışın bombalara bayılır ve birlikte olduğu her kadında derin izler bırakırdı. Kadınlara ve çocuklara zaafı vardı. Yıllarca Dani'ye yaptırmadan onun gölgesi gibi dolaşmıştı.

Jo'yu ona ben yollamıştım. Ryodan'dan ayrıldıktan sonra, kan çanağına dönen gözlerine bir kerecik bakmam yetmişti. Bir şekilde Ryodan'ı ardında bırakmazsa, ona geri dönmeye çalışacaktı.

Ryodan da onu asla kabul etmeyecekti.

Aslında ayrılmak istemediğin erkek arkadaşını şu veya bu sebepten ötürü terk etmek zorunda kalmaktan daha kötüsü tükürdüğünüzü yalayıp ona geri dönmeye çalışırken reddedilmektir.

Bir kere başıma gelmişti. Çekip gitmeyi seçmek bana bir üstünlük duygusu hissettirmişti. Geri dönüp reddedince yaşadığım şoku uzun süre atlatamamıştım. Bir kere alıp başınızı giderseniz, yürümeye devam etmeniz gerek. Bir daha asla arkanıza bakmamalısınız.

O gün barda burnumun dibindeki gerçekleri görmekte gecikmemiştim. Bizim kadın düşkünü Lor hem eğlenceli bir tipti, hem de mükemmel bir yatak arkadaşıydı. Jo'nun da aklının Ryodan'a kaymaması için oyalanacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bu bana kusursuz bir çözüm gibi görünmüştü. Zararsız, hatta yararlı. Lor eğlenecek, Jo, Ryodan'ı unutacaktı. Aralarında geçenlerin bir tekrarı olmayacaktı çünkü Lor hiçbir kadınla ikinci kez yatağa girmezdi.

Bunun Jo için yeni hayatına çıkan bir basamaktan daha fazlası olacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Gelin görün ki, birbirlerine iyi gelmişlerdi işte. Gözlerimle tanık olmuştum. Aralarında bir şeyler filizleniyordu.

Ve ben Jo'yu öldürmüştüm.

"Ne haber?" dedim gerginliğimi gizlemeye çalışarak. "Ben de tam çıkıyordum."

"Jo'yu duydun mu?"

Başımı salladım. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Üzgünüm, Lor." Ne kadar üzüldüğümü tahmin bile edemezdi.

"Lanet olsun. Benim de ne planlarım vardı. Kaçık hatun. Tek olayı düzüşmek değil gibi gelmişti. Gerçi yatakta çok iyiydik o ayrı."

Bıçağı sapladın, şimdi kanırt tabii.

Bana uzun ve dayanılması güç bir an boyunca baktı. Sonunda derin bir iç çekti. "Bizim hanzolara onu anlata-mam. Kimseyle konuşamam. Sen beni dinlersin sandım. Sonuçta onunla arkadaşınız. Hem onu aklıma sen soktun."

Pişmanlıktan ölebilirdim.

"Benim bir kuralım vardı. Asla bir kumralla düzüşme. Neden biliyor musun?"

Bilmiyordum ama anlatacaktı belli ki. Sesime güvenemediğim için başımı iki yana sallamakla yetindim. Gözümün önünde Jo'nun kafatasını kırışım canlandı. Onu yemem. Bu görüntüleri zorla zihnimde uzaklaştırdım. Dokuzlar zihin okumada ustaydı zira.

"Eskiden bir karım vardı. Uzun zaman önce."

Durun tahmin edeyim. Tabii ki kumraldı. "Bak," dedim. "Benim bunları bilmemem gerekiyor, unuttun mu? Ryodan benimle konuşmana ne der?"

“Başlarım Ryodan’a. O piç, Jo’yla benden daha uzun zaman geçirdi.” İfadesi karardı. O neşeli mağara adamı hâlleri gitti, yerini çevresine korku salan bir yabancı aldı.

Lor’un gerçek yüzünü ilk kez gördüğümü fark ettim. Vahşi, soğuk ve tıpkı diğerleri gibi hayvaniydi. *Kemikkıran*. Nedense aklıma bu kelime takıldı.

“Herkesten uzun yaşamak nasıl bir duygu haberin var mı? Önce hayatının partisine davet edildiğini sanırsın. Tıksırana kadar yer içer sevişirsin. İstedğin her boku yaparsın. Kendini dünyayı taşaklarından yakalamış gibi görürsün. Sonra takıldığın herkesin öleceğini fark edersin. Kaç tane müzisyen otuzunu bile göremedi. Kadınlar desen ayrı bela. Hangi birine bağlanacaksın? Kaç kere üzüleceksin? Kaçından nefret edeceksin?”

Gözlerini benimkilere diktiğinde nefesim sığlaştı. Zihnimde karmakarışık görüntüler belirdi. Onları Lor’un aklıma soktuğunu biliyordum. Bir zamanlar bambaşka bir adamdı. En kötüleriydi. Kemikkıran. Cengiz Han’la arkadaş olup Moğollar’la at sürmüştü. Atilla’yla savaşmıştı. Caligula’yla katliamlar yapmış, Nero’yla yakıp yıkmıştı. Korkunç İvan’la gülmüş, Robespierre’in cellatlığını yapmış ve Kazıklı Voyvoda’yla düşmanlarının kafataslarından kan içmişti. Binlerce yıl boyunca durmadan savaşmıştı. Sayısız insan öldürmüştü. Kendi klanına sırt çevirmişti. Taa ki bir gün Ryodan önderliğinde ona saldırıp yakalamalarına dek.

“Siz buna müdahale diyorsunuz,” dedi soğuk, donuk bakışlarıyla.

“Jo’yu sevdim,” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi, “ama uzun zamandır ilk kez biriyle bir hayat kurabilirmişim gibi geldi. Onun yaşayıp ölmesini

izleyebilirim ve bununla başa çıkabilirmişim gibi hissettim. Neyse. Düşünmem gerek kalmadı. Beni bırakıp gitti işte.”

Onca insan vardı ama ben Jo’yu öldürmüştüm. “Bunları bana neden anlatıyorsun?” diye sordum.

“Baksana unutuldu bile. O kadar çok şey oluyor ki, artık kimse ondan konuşmuyor. Geri döndüğümüzde öleli bir ay olmuştu. Ben daha yeni öğrendim. Vücudundan geriye kalanlar bir mezara atılmış. Onları çıkarıp koklayacağım. Bunu yapan Unseelie kimmiş öğreneceğim. O pisliğe etmediğim işkence kalmayacak.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Nasıl? Jo’dan kalanları koklayarak bunu yapanı bulabilir misin?”

“Elbette. Çocuk oyuncağı. Sana onun için uğradım. Artık Fae Kraliçesi olduğuna göre bu gece Unseelie kıyımı olacağını bil istedim. Sadece katili gebertmeyeceğim. Topunu indireceğim. Bütün kastı.”

Yutkundum. “Rızamı almaya mı geldin?”

Kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Hayır,” dedi omzunun üzerinden. “Bu gece yoluma çıkma demeye geldim. Bana engel olmaya kalkışırsan, seni de tanımam.”

Kapı arkasından gülmeye kapandı.

Birkaç dakika kıpırdamadan oturdum. Bir utanç, ısırap, hüznün ve pişmanlık denizine yelken açtım.

Sonra bu ezici duygulardan sıyrılıp bütün senaryoları gözden geçirdim. Geriye sadece biri kaldı: Lor Jo’dan geriye kalanları bulur, onları koklayarak katilin ben olduğumu anlar ve beni öldürür. Şarkı bir daha asla söylenemez ve dünya yok olur.

Hepsi Jo’yu öldürdüğüm için.

Barrons bir keresinde bir Fae prensesini öldürmüştü. Lor da bir kraliçeyi öldürebilirdi. Özellikle de, yeni ve ace-mi birini.

Ama beni öldürmek için dünyayı kurtarmamızı beklemek zorundaydı.

Cep telefonumu çıkarırken verdiğim kararı soğuk ve acımasız buldum. Barrons'la Ryodan'ın sık sık yaptığı gibi, olaylara tarafsız bir gözlemci gibi bakıp kendi kıcıımı kur-tarıyordum. Hatta bunun için ikiyezlülük etmeye bile ra-zıydım.

Parmaklarım tuşlarda gezindi:

*Lor, Jo'nun mezarını kazıp katilin kimliğini öğrenecek.
Yine Kemikkıran oldu.*

Barrons'dan anında cevap geldi.

Ben hallederim.

"Mevsimlerden hep yazdı ve gelecek beni çağırıyordu"

JADA

A kımdayan çıkıp fizik binasının kapısını ittim. Parmaklarımla nemli saçlarımı taramaya çalıştım. Hislerimle görüntümün paralel olduğunun farkındaydım. Gören kontrolümü kaybettiğimi düşünürdü. Ama istediğim her şeyi yapacak kadar vaktim yoktu. Bazı şeylerden ödün vermeliydim. Saçımı kurutmam ve düzleştirmem saatler aldığı için sık sık banyo yapmaya üşeniyordum. Ama bugün duş almak zorunda kalmıştım ve fön çekecek zamanım olmadığı için saçlarım eski günlerdeki gibi, bir dolaşık bukleler topağıydı. Neyse ki, bu kez saçlarına sollarına yapışmış iğrenç artıklar yoktu. Mac'ın Fae Kraliçesi olmasıyla katliam partilerime geçici bir süreliğine ara vermiştim. Bütün duygularım yüzeydeydi ve hiçbir şey öldüremiyordum. Resmen felakete davetiye çıkarıyordum ya neyse.

Dancer'a veda ederken manastıra gideceğimi söylemiştim. Sonra Mac'ın isteğiyle bütün günü Christian'la ge-

çirip boğazıma kadar çamura batmıştım. Christian kara deliklerin altındaki toprakları yerlerinden oynatmayı başarmıştı. Ama bazıları, özellikle de Chester's'ın oradaki bizi epey zorlamıştı çünkü toprağa çok yakındı. Christian her seferinde birkaç santimlik bir toprak katmanını usulca gevşetmiş ve bu sırada deliğin onu emmemesi için çok dikkatli davranmıştı. Bu sırada ben de karnımın üzerinde yere uzanmış bir vaziyette hortumla deliğin altına su tutuyor ve sapını uzattığım bir tırmıkla çamurları usulca topluyordum.

Deliğe o kadar yakın olmak insanın ayarlarını bozuyordu. Mac gibi, ondan gelen bir müzik sesi duymuyordum. Ama omuzlarımın birkaç santim üzerinde asılı ölümü tüm varlığımla hissedebiliyordum. Saçlarımı kabarmasınlar diye iyice çamura bulamıştım. Yere pankek gibi yapışmıştım ama artık on dört yaşında değildim. Memeler bazen insanın başına bela olabiliyordu.

Delik toprağın bir kısmını emdi. Bu kaçınılmazdı.

Ama işimizi bitirdiğimizde küreyle altındaki geniş kraterin arasında rahat bir üç metre vardı.

Christian tırmıkla yaptığım işleme şiddetle karşıydı. Ama yakından ergosferin yerçekimi gücüne direnmek ekstra kuvvet istiyordu ve delikler sayıca fazla olduğu için herkesin çabasına ihtiyaç vardı. İstedikimiz gibi bir çukur açmak bir günümüzü almıştı.

Kısa bir mola esnasında Christian beni manastıra ışınlamıştı. Şimdi Mac'te de aynı güç vardı. Onun kaleyi yeniden inşa ettiğini görünce şaşır kaldım. Mac bu gidişle Dokuzlar'ı bile gölgede bırakacaktı. Büyüdüğümde Mac olmak istiyordum. Ya da belki hayır. Fae'nin dertlerini

paylaşmak için daha şimdiden kapısını çalmaya başladığını duymuşum. Benim derdim bana yeterdi.

Eski bir sığınağa uğrayıp yıkanmış ve Dublin'e döndüğümde Trinity'nin yolunu tutmuştum. Dancer bütün öğleden sonrayı bana heyecanlı mesajlar atarak geçirmişti.

Dancer.

Ryodan uzun zaman önce, *Gün gelecek, başka biri için ruhunu ipotek ettirmeye can atacaksın, evlat*, demişti.

O piçin söylediği her şeyin doğru çıkmamasını umuyordum.

On dört yaşında, manastırda Kırağı Kral'la çarpışırken Dancer'ı sadece insan olduğu için yan hatlardan birine yollamıştım. Sonra ben de oraya yollandığımda, bir kenara atılmanın nasıl bir his olduğunu anlamıştım.

Ben kim oluyordum da Dancer'a hayatını doludizgin yaşama diyebiliyordum? Ne sıfatla gökkuşağının bütün renklerinin keyfini çıkarmasına engel oluyordum?

Cehennemde ikiyezlülere ayrılan özel bir bölüm vardı ve kendimi orada bulmak istemiyordum.

Dolayısıyla Dancer'ın hiçbir sağlık sorunu yokmuş gibi davranmaya karar vermiştim. İkimiz birlikte bir oyun oynuyorduk. Arkadaşlar bunun için değil miydi?

İçinde bulunduğumuz durumun her bir ayrıntısı beni öfkeliendiriyordu. Bir gün arkadaştan öte olacağımızı düşünmüştüm hep. O noktaya gelene kadar da acele etmeyecektim.

Ama saatli bombadan farksız bir genetik kusur ve dünyanın sonuna yaklaşmamız bana başka seçenek bırakmamıştı. Belki de sadece bugün vardı.

Ya şansımı kullanacak ya da kaçıracaktım. Zira yarını kim garanti edebilirdi ki?

Kaşlarımı çatarak alnıma dökülen saçları ittim ve kordordaki camlı kapılardan birinde saçlarımdaki düğümlerden en karmaşıklarını çözmeye çalıştım.

Sonra ne yaptığımı fark edip kendime kızdım.

Nasil görüldüğüm umurumda değildi. Buna hiçbir zaman aldırmamıştım. Şimdi de aldırarak değildim.

Laboratuvarın kapısında duraksadım. Midemde yine o kıpırtı vardı. Gençken sık sık hissettiğim o içimin pırpır olması hâli. Her seferinde güçlerim zayıflardı. Gümüşler’de bunun fazlasıyla duygusallaştığımda ya da seksi düşündüğümde başıma geldiğini fark etmiştim. Bu ikisinin beni neden güçten düşürdüğünü bilmiyordum. Ama bir şekilde etkilendiğim muhakkaktı.

İşin kötüsü, şu anda hem duygusaldım, hem de seksi aklımdan çıkaramıyordum.

Derin bir nefes alıp usulca üfledim. Cesaret. Acımasızlık. Enerji. Aksiyon. Azim. Açlık. Nefes hayat demekti. Bir tane daha aldım.

İçimdeki kıpırtı dindiğinde her zamanki hızımla içeri dalıp Dancer’ın yanında bittim.

Gözlerindeki ifade paha biçilmezdi.

Kararımı verdiğimi anlamıştı. İnsanlar sık sık bu yanılgıya düşer. Tek bir eylemle daha etkili iletişim kurabileceklerini bile saatlerce konuşurlar.

Onu bir kafese tıkmayacaktım. Kalbinin benim kafesim olmasına da izin vermeyecektim.

Hep yaptığımı yapacaktım. Dancer’ın şu anda yaptığını.

Yaşayacaktım.

Yarın yokmuş gibi.

Kolay olmayacaktı tabii. Ama deneyecektim.

Üzerinde soluk renkli bir kot ve beyaz bir tişört vardı. “Beni motorunla gezmeye de götüreceksin?” diye sordu mavi gözleri parlayarak.

Başımı salladım. Sonra eğilip onu öptüm. Bir zamanlar, Ryodan’ı öptüğüm gibi değil. Onu sırf Ryodan’ın aklını karıştırmak için yapmıştım. Bana aksini düşündürmeye çalıştıysa da başardığımı biliyordum. Ama o sırada benim de aklım karışmıştı.

Dancer’ı benim bile tam olarak anlayamadığım bir yanımla öptüm. Ryodan’ı öpen ben sert, güçlü, haşin ve kadim bir ruhtu. Dancer’ı öpen ben ise genç, masum ve yumuşak kalpliydi. Üzerine Dani ve Dancer’ın D’si kazınmış bir kapı hayal ettim. O kapıya çıkan bir patika. Bazen gerçekten de içimde iki ayrı kişi varmış gibi hissediyordum. Biri Dancer’a doğru akıyordu. Öteki Ryodan’ın ateşine tutkun bir pervaneydi. İçimde bambaşka kimlikleri uyanıdırıyorlardı.

Dancer’ı usulca öptüm. Dudaklarım dudaklarında çırpınan kelebek kanatlarıydı. Onun ne yapacağını görmek istedim.

Parmaklarını nemli saçlarımın arasına geçirdi ve dudaklarını benimkilerden ayırmadan fısıldadı. “Saçlarının bu hâline bayılıyorum, Mega. Seni yansıtıyorlar. Ateş ve hayat dolular.”

Öpüşmeye devam ettik. Sonra birbirimizin kollarında biraz konuştuk. Bir gün beni böyle öpebileceğinden hiç ümidi olmadığını söyledi. Ben de ona gözlerini hep çok beğendiğimi söyledim. Vücudunun beğenebileceğim daha birçok yeri olduğunu ve istediğimde onları da keşfedebileceğimi söyledi.

Kollarını belime doladığında titredim. Şimdiye kadar kimse bana öyle sarılmamıştı. Bana gerçekten değer veriyormuş gibi. Bana dokunmadan duramıyormuş gibi. Bana hayatının en büyük ödülü olduğumu söyledi.

Artık öpüşmüyorduk. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Vücudunu hissedebilmem için beni sıkıca tutuyordu. Bulunduğum yere alışmam için. Orada kalmak zordu. Daha önce kimsenin bana dokunmasına izin vermemiştim. Bu çok özel olurdu. Çok riskli.

Dolayısıyla meditasyon yaparkenki gibi akışkan olmam belki on dakikamı aldı. Şimdiye kadar yaptığım en zor meditasyondur çünkü bu kez yalnız değildim. Biri duvarlarımı kaldırmıştı sanki. Yeniden onların arasına sığınmak için çabalıyordum.

Öte yandan, bunu da yapmak istiyordum. Kimsenin bana dokunmasına izin veremeyeceğimi sanırdım. Herkesi bir kol boyu mesafede tutmak kolaydı. İçimizde bir pencere var sanki. Bazen sonsuza dek kapanıyor ve bir daha kimseyle yaklaşmıyoruz. Sonsuza dek Jada olacaktım ve Jada seks yaparsa bu mutlaka tek gecelik bir ilişki olacaktı. Aşk denen duyguyu asla tadamayacaktım.

Sonunda büyük bir rahatsızlıkla kollarımı boynuna doladım. Başımı omzuna yasladım. Bir erkeğe yaslanmanın nasıl bir his olduğunu deneyimledim. Bu adam benim Dancer'ımdı. Beni çocukken sokakta bulan, pervane akımından tepeden tırnağa kanlara bulanmış bir hâlde düşmeme rağmen benden hemen hoşlanan Dancer. Ben dakikada beş bin kere *ahbap*, *kanka*, ve *dostum* gibi hitaplar kullanmama rağmen bana başka bir gezegenden gelen egzotik bir yaratıkmişim gibi bakan Dancer.

Vücutlarımızı birbirlerinin içinde erittim. Göğsüm göğüs kafesine karıştı. Karnımın alt kısmı kasıklarına. Sadece gücüne odaklandım. İçindeki o büyük ve yanıltıcı kası düşünmemeye çalıştım.

İyi hissettirdi. Güvenli bir liman gibi. Fırtınada sığındığım durgun bir koy gibi. İçimde bir yer gevşedi. Hayatımda ilk kez.

Demek insanlar bunun için kucaklaşıyordu? Bunun için birbirlerine yakın olmayı istiyorlardı?

Bir benzin istasyonuna uğrayıp kendini *fullemek* gibi bir şeydi bu.

Kucaklaştığında zaman duruyordu. İnsanın kendi kendine sarılırken bu hissi tatması imkânsızdı. Artık yalnız değildim. Yanımda biri vardı. Hayatla birlikte yüzleşebileceğim biri. Ne tuhaf bir histi. Ve bir o kadar da insana güç veren.

Sonra öpüşmeye başladık. Bu seferki ateşli ve tutkulu. Bana sözünü verdiği seksi on dokuz yaş öpücüğü. Ellerim saçlarına gitti. Kendimi normal kızlar gibi hissettim. Lise balosunda hoşlandığı çocukla ilk kez dans eden bir kız gibi. Ama Dancer bir erkekti.

Ben de bir kadındım. Sertleştiğini hissedebiliyordum. Ona dokunmak, onu tatmak istiyordum. İçime girmesini istiyordum. Ve kendimi kollarından sırayıp ardıma bakmadan kapıya koşmak istiyordum. Hiçbir şeyden korkmayan, düşmanlarıyla kıyasıya savaşan ve gözünü bile kırpmadan öldüren ben hayatım boyunca kaçındığım bir savaştan korkuyordum. Biriyle yakınlaşmaktan.

“Mega,” diye inledi. “Öldürecek misin beni? Bana gide lim mi? İster misin?”

Geri çekilip yüzüne baktım. Dudaklarım şişmiş ve aşırı hassaslaşmışlardı. Yine de öpmeye devam etmek istiyordum. İçim sıcacık olmuştu. Fıkır fıkır. Onunla evine gitmek istiyordum. Bu benim için önemliydi. Hep bir süper kahraman olacağını düşünmüştüm. Mac çoktan birileriyle yattığını sanıyordu. Ama hiçbir yerde o kadar uzun kalmamıştım ki. Gümüşler'de insanlar vardı, fakat güven sorunları yaşıyordum ve tek hedefim eve dönmekti.

Ryodan öptüğüm ilk erkekti.

Yaptığım her şeyde iyiydim. Bir sürü porno izlemiş ve seks üzerine kafa yormuştum. Renkli bir hayal gücüm vardı. Ve buna o kadar açtım ki, nihayet biriyle seks yaptığımda destansı bir şey yaşayacağımdan emindim.

Ama bunun hayatımı nasıl yaşayacağıma dair, büyük bir sınav olduğunu biliyordum.

Bekaret sadece bir kere çalabileceğin bir kapıydı.

Zırhımı nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Onu o kadar uzun zamandır giyiyordum ki başka insanlar gibi yaşamayı bilmiyordum. Yağlanmadığı için hareket edemeyen Teneke Adam'dan farkım yoktu.

"Hani bana anlatacakların vardı?" dedim. "Bir de bir şey göstereceğini söylemiştin."

Ondan kaçmamı her zamanki gibi hoşgörülle karşıladı. Gülümsediğinde gözlerindeki hayal kırıklığı yerini temiz bir ışığa bıraktı. "Mac şarkıyı tersten duyuyor, Mega. Sana bir video göstereceğim. Gözlerine inanamayacaksın."

Masasına oturdu ve o tutkulu an geçti. Ama yine geleceğini biliyordum. Sonra bana bir şarkı çaldı ve hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

*

Orada o müziği dinleyerek ne kadar oturduk bilmem. Ama birden aklıma gelen fikirle heyecanlandım. Yaradılış Şarkısı bir şeyleri iyileştirmiyor muydu? Belki Dancer'ın kalbini de iyileştirirdi. Dünyanın kumaşındaki yırtıkları dikebiliyorsa, basit bir insan kasını da tamir edebilirdi. Hayatta daha büyük mucizeler de oluyordu. Dancer'ın durumuyla ilgili ne kadar karamsar düşündüğümü daha yeni fark ediyordum. Ama benim için o kadar kötü bir sürpriz olmuştu ki. Üstelik yakın bir zamanda dramatik bir kayıp yaşamışken. Dolayısıyla eski iyimserliğim kalmamıştı.

Dancer müziği kapadığında kendimi her konuda daha iyi hissediyordum. Videoyu açtı ve bir an karşımdaki manzaraya anlam veremedim.

Aşağı yukarı yüz kişilik bir kalabalık Chester's'ın önünde toplanmıştı. Hava karanlık olmasına rağmen gaz lambalarının kehribar ışığında kolayca seçiliyorlardı. Hepsinde silahlar vardı ve çıldırmış gibiydiler. Belli ki uyuşturucunun etkisindeydiler. Keşlerin bakışlarına aşınaydım. Bunlar da öyle bakıyordu. Yerde iki silahlı bekçi yatıyordu. Muhtemelen ölmüşlerdi.

Gruptan on kişi Christian'la bütün gün çalıştığım kara deliğe doğru koştu. Anında spagettileşip oburca emildiler. Diğerleri arkadaşları dünyanın en büyük cesaret örneğini sergilemiş gibi yumruklarını havaya kaldırıp zafer çığlıkları attı.

Ahmaklar. Dünya zaten seni öldürmeye çalışıyor ve eninde sonunda da başarıyordu. Bunu hızlandırmanın ne anlamı vardı?

Gözlerim Dancer'a kaydı. "Bu kayda nasıl ulaştın?"

Muzipçe güldü. “Ryodan’ın bilgisayarlarının şifresini kırdım. Bütün güvenlik kamerası görüntüleri elimde. Hâlâ ana bilgisayara girmeye çalışıyorum.”

Birden korkuya kapıldım. Ryodan başının belaya girmesini isteyeceğin türden biri değildi. Bu tıpkı Süpermen’in pelerinini çekiştirmeye benziyordu. Ya da rüzgâra tükürmeye. Birden aklıma annemin çaldığı eski bir Jim Croce şarkısı geldi. “Kapa şunu,” dedim. “Ryodan’ın işlerine burnunu sokma.”

Bana hayretle baktı ve duraklatma tuşuna bastı. “İyi ama Mega, biz hep Ryodan’ın işlerine burnumuzu sokmaz mıyız? *Hey, Dancer, bu gece ne yapıyoruz? Selam, Mega. Dünyayı ele geçirip Ryodan’ın kışını tekmeliyoruz,*” diye dalga geçti. “Etkileneceğini sanmıştım. Bunlara ulaşmak için kaç güvelik duvarını aşmam gerekti biliyor musun? Sistemi kim kurdu bilmiyorum ama bu kadar karmaşığına ilk kez rastlıyorum. Hem daha dur. En heyecanı kısmı şimdi başlıyor.”

Gözlerimi kıldım. “Neymiş o?”

“Ryodan’la ilgili önemli bir gerçeğı öğrenmeye hazır mısın?” diye sordu beni dikkatle süzerek.

Kaydı yeniden çalıştırdım. Ryodan’ın sırlarına karşı koymıyordum. Gözlerim ekrana yapıştı. Bu sefer kalabalıktan başka bir grup deliğe koşup atladı. Yine sevinç çığlıkları koptu.

Bu aptallığı sokakta sadece on koyun kalana kadar sürdürdüler. O on koyun bir savaş kazanmışlar gibi heyecanla meleyerek tüylü popolarını salladı ama kurdun ağzına atlamadılar.

Sonra birden tam ortalarında Ryodan belirdi. Hepsi korkuyla kaçıştı. Gözleri bir tuhaftı. “Dur bir dakika. Gözleri kırmızıya mı dönüştü? Geri sar!”

Dancer dediğimi yaptı ve tekrar izledim. Yok, ayın kızılığının yarattığı bir göz yanılması filan değildi. Ryodan'ın gözleri binlerce buz fenerinin aydınlattığı iki kan gölüydü. Ağzı ve sivri dişleri her an çenesinden fırlayacakmış gibi duruyordu.

Ergenlikteki şüphelerimi doğrularcasına, kafatasının iki yanından boynuzlar çıkmıştı. Yumruklarımı sıkarak ayağa fırladım.

Biliyordum! Ryodan şeytandı!

Kaydın sesi yoktu ama onu sokaktakilere tıslarken duyar gibiydim. Ne dediğini biliyordum çünkü ben de aynısnı söyledim. *Lanet ahmaklar, kendinizi neden öldürüyorsunuz? Madem gebermeye bu kadar meraklısınız gidin bu halı başka yerde yiyein. Benim dünyamı beceremezsiniz.*

Sonra onu birden Ryodan'a saldırdı. Onları pinpon topları gibi sağa sola fırlattı. Yine saldırdılar ve Ryodan'la başa çıkamayacaklarını anlayınca ahmak bir kuş sürüsü gibi deliğe yöneldiler.

İşte o zaman olanlar oldu.

Ryodan birden dönüştü.

Göz açıp kapayıncaya kadar manastırda benimle omuz omuza savaşıyor ve sonra Cruce'un kırmızı rünlerini yiyen şu devasa yaratıklardan biri olup çıktı.

Kahretsin. Tufaya düşmüştüm. O yaratıkları bir kez bile sorgulamamıştım. Mac'in Gümüşler'de bulduğunu söylediği hayvanlar Dokuzlar'dı. Ryodan bir şekil değiştiriciydi!

Kara derisinin altında dalgalanan güçlü kaslarıyla koştu. Avlarını pençesine taktı. Onları ısırdı, yırttı ve parçaladı.

İşini bitirdiğinde soluk soluğa kalmıştı. Uzun burunu ve patileri kan içindeydi ve etrafı cesetlerle çevriliydi.

Kurbanlarından birinin bacağından bir et parçası kopardı ve sokağı temkinli gözlerle süzerek çiğnemeye başladı.

Dancer'a döndüm. Beni dikkatle izliyordu.

O zaman anladım. Çaktırmadan yanında bitip onu korkuttuğumda yaptığımı şimdi o bana yapıyordu. Bana söylemek istediği şeyi konuşmadan anlatıyordu.

Ryodan'ın bir hayvan olduğunu göremiyor musun, Mega? Beni seç.

Dancer onunla Ryodan arasında kaldığımı biliyordu. Onu bundan seviyordum zaten. Beni okuyabildiği için. Arkadaşlar sizi yargılamaz. İyi ve kötü yönlerinizi görür, hatalarınızı anlar ve sizinle ilgilenmeye devam eder.

Tekrar ekrana baktım. Bir şekilde yanılmış olmayı istiyordum.

Ryodan bir ölümsüzdü, süper keskin duyulara sahipti ve şekil değiştirebiliyordu.

Ya başka neler yapabiliyordu?

Yıllar önce, ona onun gibi olmak istediğimi söylediğimde büyüyünce konuşuruz demişti.

Artık büyümüştüm.

"Sana söyledim, büyük adilik ettim"

MAC

Barrons, Lor'la ilgili sorunu hallettiğini haber veren bir mesaj attığında, kitapçada bir aşağı bir yukarı dolanmakla meşguldüm. Adımlarım o kadar sertti ki, sürtünmeden halıyı yakmama ramak kalmıştı. İşleri ele alış biçimimi eleştiriyordum.

Ne zaman başım sıkışsa hemen Barrons'u arıyordum. O da mutlaka bir yolunu bulup hallediyordu. Bu şekilde yaşamak istemiyordum. Başka erkeklerin karşısında aciz kaldığım için erkeğimin arkasına saklanmak istemiyordum.

Bu ana dek ne travmalardan geçmiştim ve hepsini atlatmıştım. Şimdi Fae Kraliçesi'ydim. Ama olmasam bile kendi ayakları üzerinde duran bir kadın olmak istiyordum. Gerçek Büyü'yü Cruce'a aktardığımda yine mi zayıf birine dönüşecektim?

Asla. Ben büyüyüp gelişıyordum ve geri adım atmıyacaktım.

Dokuzlar Barrons'un korumasına ihtiyaç duyduğumu bildikleri sürece bana saygı duymayacaktı. Onlarla uzun bir süre takılmayı planladığıma göre güçlü bir erkeğin arkasına saklanan bir kadın modeli olmamalıydım. Ben kendim güçlü olmalıydım.

Barrons'u aradım. İlk çalışta açtı.

Hiçbir girizgâha gerek duymadan "Nasıl hallettin?" diye sordum.

"Jo'nun kalıntılarından kurtuldum. Manastıra yakındım. Oraya Lor'dan önce ulaşacağımı tahmin ettim."

"Kurtuldun mu?" İki bakımdan hayal kırıklığına uğramıştım. Birincisi, Barrons sadece kaçınılmazı ertelemişti. Bu gerçeği Lor'dan sonsuza dek saklayamazdım. İkincisi, son derece insani bir tepkiyle bir ölünün mezarında olması gerektiğini düşünüyordum. Alina'nın boş tabutunun görüntüsü beni hâlâ huzursuz ediyordu. Sevdiklerimizin kemiklerinin nerede olduğunu bilme arzumuz ne tuhaftı. Ama ben buna önem veriyordum işte.

"Sadece başka bir yere taşıdım," dedi. "Bir ara onları istediğin bir yere gömersin. Gerçi çürüyen etlerin başında toplanıp ağlaşmayı hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Lor'la konuşmalıyım," dedim.

"Unut bunu. Yasak."

Sinirlerim yay gibi gerildi. "Kim yasakladı?"

"Ben."

"Duymamış olayım," dedim öfkeyle.

"Mac, Lor'un neler yapabileceğini biliyorum."

"Ben de. Açıkça söyledi zaten."

"Onun söylemesiyle senin tanık olman aynı değil. O pisliği dizginlemek yarım yüzyıl sürdü. Lor'un yanına

bile yaklaşmayacaksın. Ben hallederim dedim ve ettim. Kurcalama artık. Unut gitsin.”

Bir şey demedim.

“Mac, sakın yüzüme kapamaya kalkışma,” diye böğürdü.

“Buradayım. Öyle bir şey yapmam,” dedim. “En azından önce hoşça kal derim. Hey, bekle bir dakika.” İçime döndüm ve Cruce’un ilk *Sinsar Dubh*’u gömdüğümüz gece kullandığı güvenlik engeline benzer bir şey aradım. Zihnimdeki sekmeler yüzeye çıktığında daha önce hiç görmediğim isimlerle karşılaştım. Derin bir iç çektim. Aradığımı eninde sonunda bulacaktım. Dikkatimi yeniden Barrons’a verdim. “Hani Cruce yapmıştı ya? Ben de onun gibi kendime sihirli bir kılıf yaratacağım. O gece, manastırın altındaki mağarada ona sızamamıştın. Beni dinlemek zorunda kalacak ama bana dokunamayacak.”

Aramızdaki sessizlik uzayıp gitti ve nihayet konuştuğunda sesi bir tuhaftı. Dişlerinin uzadığını tahmin etmek güç değildi. “Lor’u mantıklı biri sanıyorsun ya? Yanılıyorsun. Adamın lakabı Kemikkıran’dı.”

“Denemek zorundayım.”

“İçim hiç rahat değil.”

“Bak. İnan ben de durmadan bana kol kanat germene ihtiyaç duymaktan rahatsızım. Acelem yok. Sadece olmam gereken kişi olmaya çalışıyorum. Bir suç işledim ve bedelini ödemeye hazırım. Sana mesaj attığım için pişman değilim. Bana vakit ayırdığın için de teşekkür ederim. Ama kendi öğrenmeden benden duysun istiyorum.” Böyle diyordum ama Lor’un gözlerindeki ifade de aklımdan çıkmıyordu o başka.

“Güç alanın işe yaramayacak.”

“Cruce’un ki yaradı ama.”

“Çünkü o sırada Cruce’da *Sinsar Dubh* vardı. Gücü iki kat artmıştı.”

“İşe yaraması için elimden geleni yapacağım. Olmadı birkaç kat bariyer kullanırım. Ama sakın arkamı kollamaya kalkma. Kendi sorunumu kendim halledeceğim.”

“Edersin umarım,” dedi ve kapadı.

Zihnimdeki dosyaları karıştırıp koruyucu bir engel bulmak için bir saat uğraştım. Dosyaların çoğunda bu tür engellerin kullanıldığı efsanevi Fae savaşları anlatılıyordu. Seelie arasında sık sık savaş çıkmasına şaşırma mıyım. Ama tarihlerinin büyük bir kısmı boyunca mızrak ve kılıç Kraliçe’de durduğu için savaşlar ancak biri kazandan bir kupa içene kadar sürüyordu. Sonraki başlayana dek.

Sonunda uygun zırhı bulup giyindim. Lor’u zihnimde canlandırdım ve doğruca yanına ışınlandım. Kraliçe’nin Christian’inkinden daha gelişmiş bir GPS sistemi vardı. Vay canına. Zamandan kazanmak için mükemmel bir yöntemdi. Cruce’a Gerçek Büyü’yü aktarırken bazı güçleri kendime saklayabilir miydim acaba?

Manastırın arkasındaki mezarlıkta belirdim. Kızıl kenarlı yeniay gecenin kadife siyahında asılı duruyordu.

Gölgelerin arasında, Lor’u Jo’nun mezarında otururken gördüm. Sırtını mezar taşına yaslayıp parmaklarını ense-sinde kenetlemişti. Gökyüzüne bakıyordu. Geldiğimi fark etmemiş gibiydi.

Ama ettiğini biliyordum. Yakışıklı yüzünün hatları gerilmişti. Bir şey demedim. Kitapçada prova ettiğim bütün cümleler aklımdan uçup gitti.

Sonunda yumuşacık bir sesle konuştu. “Burada oturmuş, düşünüyorum da, birileri Jo’nun mezarını açmış. Hem de yakın bir zamanda çünkü toprak henüz gevşek. Tabut gitmiş ve bana koklayacak hiçbir şey kalmamış. Buraya geleceğimi tek bir kişiye söyledim. Karşımda duran kadına. Üstelik ne tuhaftır ki, içine sızamayacağımı sandığı bir zırh da kuşanmış.”

Cevap vermedim.

Aradan dakikalar geçti.

“Aptal değilim,” dedi nihayet.

“Asla öyle olduğunu düşünmedim.”

“Ama Jo’yu öldüren pislige ne yapacağımı açıkça söyledim ve o kadın yine de buraya geldi. Ölmek mi istiyorsun, tatlım? Buraya ondan mı geldin? Günahlarından arınacak başka bir yol bulamadığın için hayatına son vermek istiyorsun belki de.” Birden gözlerimin içine bakınca irkildim. O gözlerde benim tanıdığım Lor’dan hiçbir iz yoktu. Neşeli Viking’den geriye kadim bir sadist kalmıştı.

“Doğru ya. Buradaki tek günahkâr benim. Senin günahların ne olacak, Lor? Kaç kişiyi öldürdün? Bin var mıdır? Ya da on bin? Onların hesabını kim soracak?

Tek bir akışkan hareketle ayağa kalktı. Bir an ortadan kayboldu. Sonra bariyerimin diğer tarafında bitti. Dip dibe durduk. “Kimse bana hesap soramaz. Kanunları biz koyarız. Bu hep böyle oldu. Sonsuza dek de böyle devam edecek.”

“Ben aynı fikirde değilim. Karşımda beni öldürürse kendi de ölecek bir adam var. İstedğin bu mu, tatlım? Ölmek mi?” diye alay ettim. “Buraya ondan mı geldin? Ellerin binlerce masumun kanı varken beni *Sinsar*

Dubb vücudumu ele geçirdiğinde işlediğim bir günah için affedememen tuhaf bir çelişki doğrusu. En azından benim bir mazeretim var. Senin o da yok. Günahlarını kendi seçiminle işledin. Seni kim cezalandıracak, Lor? Tanrı mı? Ah, ama dur. Sen hiç ölemeyeceksin ki. Onun için kendini kanun sanıyorsun. İşlediğin hiçbir suçun hesabını vermediğin için. Ama sen kanun değilsin, Lor. Hiçbirimiz değiliz. Defalarca hata yapıyoruz. Batıyoruz, çıkıyoruz ve yine batıyoruz. Biz buyuz.”

Gözlerim yaşlarla doldu. Jo’nun mezarı yüreğimi sıplatmıştı. Lor’un omzunun üzerinden adını görüyordum. Kâbusum gerçektir. İstirabım öfkeye dönüştü. “Sen koca bir aptalsın! Jo’yu seviyordum. Benim için değerliydi. Oysa senin onu sevmen uzak bir ihtimaldi. Ama onu ben öldürdüm. Sence kim daha çok acı çekiyor?” Son cümleyi bağırarak söylemiştim. Ağzımdan saçılan tükürükler aramızdaki güç alanına yapıştı.

Gözleri parladı ve tam bir şey diyecekti ki, devam ettim. “Karşında bir kurban bulacağını mı sanıyordun? Yaptığın hataların yükünü artık taşıyamadığı için dağılmış bir kadın? Uyan artık. Bu ben değilim. Hayat zor. Ben de ona uyum sağlamaya çalışıyorum. Yeri geldiğinde sert, yeri geldiğinde yumuşak olarak. Ama sen fena sıçmışsın, dostum. Kendinden nefret etme kısmını atlayıp başkalarından nefret etmeye hızlı bir geçiş yapmışsın. Ruhunun bütün yumuşak katmanlarını muz kabuğu gibi soyup zavallılığını bambaşka bir boyuta taşımışsın. Aptallığında takılıp bir sonraki adıma geçememişsin. Zavallı Lor! Bütün sevdikleri öldüğü için kimseyi sevemeyen, koca bebek! Bakış açını biraz değiştirmek aklına gelmiyor mu? Sevdiklerini son-

suza dek sevebileceğini düşünemiyor musun? Ama hayır. Sevdiği bile değil, sadece sevebilme ihtimali olan bir kadın öldürüldüğü için bütün gezegeni silip süpürmeye hazır...”

Boğazıma yapıştı. Sözüm ona beni koruyacak bariyeri aşip boynumu yakaladı ve gırtlığımı sıkmaya başladı.

Beynim hızla çalışıyordu: *Barrons bir roketatarın daha çok işe yarayacağını söyledi / Şimdi kurtulsam bile Lor peşime düşecek / Ben kimsenin kurbanı değilim ve bir daha olmayacağım / dünyayı kurtarmalıyız / bu pisliğin şunu iyice aklına sokması gerek: Evet, Jo'yu öldürdüm ama bunun için ölmeyeceğim ve hayatım boyunca Lor'un hedefi olmayacağım.*

Sonra birden elimde bir makineli tüfek belirdi. Artık gücümün neresini dürttüysen!

Silahlı boğazına dayadım ve tetiği çektim.

Lor havada bir yay çizerek geriye doğru sıçradı. Sonra yine üzerime saldırdı.

Yere düşüp hareketsiz kalana dek ateş ettim.

Vücudu kayboluncaya kadar bekledim. “Kendimi yeterince iyi ifade ettiğimi sanıyorum,” diye mırıldandım ve Barrons’un Kitapları ve Süs Eşyaları’na ısınlandım.

Kitapçıya döndüğümde, Barrons koruma kalkanlarını indirmemişti. Ama bu kez onlara çarpmayıp geniş bir yay çizdim ve sokakta belirdim. Barrons karanlıkta koltuğa oturmuş, beni bekliyordu.

Beni hisse der hissetmez rahatladı. *Nasıl gitti?*

Omzumu silktim. *Beklediğimiz gibi.*

Gözlerini kıstı. *Seni dinledi mi bari?*

Kanepede yanına oturdum. “Ah, tabii. Beni boğmaya çalıştığında lafımı bitirmek üzereydim.” Loş ışıktaki ona ba-

karken ilkel bir şehvet dalgasıyla sarsıldım. Ona ihtiyacım vardı. Hemen şimdi. Dizlerimin üzerine oturup başını avuçlarımla arasına aldım ve onu öptüm. Birlikte kanepeye yuvarlandık. Vücudum garip bir enerjiyle doluydu. Sinirlerim hâlâ gergindi çünkü Lor'la gerçekten uzlaşabileceğimizi sanmıştım. Onu öldürmek istememiştim. Öte yandan dikkatini ancak böyle çekebileceğimden şüpheleniyordum. Sonuçta, Lor'u öldürmek içimdeki ilkel duyguları serbest bırakmıştı ve onları dışa vurmam gerekti.

Barrons beni anladı ve hiç itiraz etmedi.

Dakikalar sonra, başımı göğsüne yaslamış, olmayan kalp atışlarını dinleyerek kollarında yatarken birazdan bu anın biteceğini biliyordum.

Bununla bir derdim yoktu. Yoğun duygularımla fırtına gibi esmiştim ve o da bana aynı şekilde karşılık vermişti. Yatakta yeniliklere açıldık. Bazen kasırgalar koparıyor, bazen de romantizmin doruklarına çıkıyorduk. Anlayacağınız, sofrada beyaz ekmek de vardı, kepekli de. Abur cuburlar da vardı, sağlıklı yiyecekler de. Hiçbirini dert etmiyorduk. Genç, güçlü ve yenilmezdik.

Barrons'un sessizliğini bazen deneyimlediği yoğun meditasyona bağladım. Ben de aynısını yapmaya hazırlanıyordum ki, "Lor seni boğmaya mı kalkıştı?" diye sordu usulca.

Gülümsedim. Teninin soğuduğunu hissettim. Kalbi durduğunda hep böyle olurdu. İşte benim erkeğim. Testosteron seviyesi yükselince bana zarar veren bütün silah arkadaşlarını indirmeye hazırды. Ama buna lüzum yoktu. "Evet."

Göğsünün derinliklerinden bir zangırtı geldi. “Koruma kalkanının işe yaramayacağını söylemiştim. Fae sihri bize sökmez.”

“Cruce’un kalkanı sende işe yaradı. Unseelie Prensesi’nin büyüsü de Ryodan’ın ofisindeyken Lor üzerinde etkili oldu.”

“Sana nedenini söyledim. Prenses’inkinin Lor’a işleminin tek sebebi de Çöpçü’nün Prenses’i değiştirmesi. Asıl o pislikten kurtulmalıyız. Prenses şimdilik yolumuza çıkamaz.”

Yine sessizleştğinde düşüncelere daldım. Çöpçü Dokuzlar için geçerli kurallardan neden muaftı acaba? Bir ara bunu mutlaka öğrenecektim ama şimdi değil. Şimdi huzurluydum ve uykum vardı. Yarının yoğun bir gün olacağından emindim.

Tam dalıyordum ki, Barrons beni uyandırdı. “Neler olduğunu anlatacak mısın, yoksa Lor’a mı sorayım?”

Ah! Belli ki ilişkimizde yeni bir dönem başlıyordu. Sırıttım. Barrons bir şey öğrenmek istediğinde bunu sormaktan nefret ederdi ama yine de sormuştu işte. Üstelik işle ilgili bir konu da değildi. Sevdiği kadının hakkını aramak için Lor’u dövmeye koşmaması da hoşuma gitmişti doğrusu. Bunlar olumlu değişikliklerdi. Uykulu bir sesle mırıldandım. “Onu öldürdüm. Başka ne yapmamı bekliyordun ki?”

Barrons’un vücudu kaskatı kesildi. Sonra usulca kalkıp beni göğsünden indirdi. Başını yumruğuna dayadığında bütün o muhteşem kasları hareket etti. Bana bakarken dudaklarının kenarları seğirdi.

“Kendini tutmana gerek yok,” dedim. “Gülebilirsin.”

Gözleri muzipçe parlayarak “Nasıl?” diye sordu.

Ben de anlattım.

Başını arkaya atıp bir kakhaha patlattı. Esmer yüzünde bembeyaz dişleri parladı.

Tekrar kanepeye uzandım. Uzanıp dudaklarına dokundum. Beni önce usulca öptü. Sonra sertleşti.

Bir anda yeniden üzerimde bitti. Bu seferki rüzgâr sıcak ve kuruydu. İçimde ve üzerimde eserek tenimi kavurdu. Barrons beni yine baş başayken keşfettiğimiz o uzak ve gizemli diyarlara doğru bir yolculuğa çıkardı.

Nihayet gitmek için kalktığında kitapçının zemini koku çöceklerden oluşan bir halıyla kaplıydı ve kanepenin yanında dalları goncalarla ağırlaşan bodur bir ağaç bitmişti.

Hayatım ne tuhaftı.

Güzel ama bir o kadar da tuhaf.

MAC

Nefesimi üfleyip gözlerimi ovuşturdum. Yorgun ve akşamdan kalmaydım. Ne berbat bir histi bu. Başa çıkamayacağım pek az şey vardı ama tekila ve bira peşinde koşmanın cezasını fena çekecektim anlaşılan.

Çok içmiştim. Alina dün gece geç bir saatte mesaj attığında onunla Temple Bar'daki randevumuzu hatırlamıştım. Kardeşimle takılmamı hiçbir güç engelleyemezdi.

Saatlerce konuşmuştuk. Aptalca şeylerden ve daha ciddilerinden. Aşırı duygusallaşmış, saçmasapan hikâyelere kahkahalarla gülmüştük. Ona cenazesini anlatmıştım (kâbus!). Barrons'tan konuşmuştuk (muhteşem!) ve geçen yılımdan (travmatik ötesi!).

O da bana kendi hikâyesini anlatmıştı. Dublin'e indiği ilk günü, bir Fae'yle ilk karşılaşmasını ve ne olduğunu keşfetmesini. Darroc'la nasıl tanıştığını ve onu hemen sevdiğini.

Yine de, birinci gününden itibaren bir şey ona engel olmuş ve ailesi ve benimle ilgili yalan söylemişti. Sonra *Sinsar Dubh* onunla oyun oynamaya başlamıştı. Tıpkı bana yaptığı gibi.

Birlikte kendileri hakkında birçok şey öğrenmişlerdi. Alina ve güzel, egzotik, düşmüş Fae'si. Bu sırada birbirlerini de tanımışlar ve aylar geçtikçe Alina onda büyük değişiklikler fark etmişti. İster istemez, Barrons'tan önce V'lane'le tanışsaydım neler olabileceğini düşünmüştüm. Ondan etkilenirdim muhakkak. Onu ürkütücü ve bir o kadar karşı konulmaz bulurdum. En azından bir süre için. Hatta belki de kendimi onun iyi biri olduğuna inandırmaya çalışır, acımasızlığını bizden farklı oluşuna verirdim. Kendimi bir gün gelişiğine inandırıp avunurdum. Alina'ya bakılırsa, Darroc değişmişti. Her geçen gün biraz daha insanlaşmıştı. İlişkilerinin başındaki Fae soğukluğu kaybolmuştu. Alina'nın kendini ondan saklamasına yol açan mesafeler bir bir aşılmıştı. Darroc onun hayatının bir parçasıydı artık. Alina'nın endişelerini ve birlikte bir gelecek kurabileceklerine dair inançlarını paylaşıyordu.

Darroc ona evlenme teklif ettiğinde, Alina onun bu insan ritüelinin bir parçası olmayı kabul etmesine şaşırsa da, evet demişti.

İki gün sonra, Darroc'un peşine düşüp onu 1247 LaRuhe'a kadar takip etmiş ve müstakbel kocasının aslında ne olduğunu ve ne yaptığını öğrenmişti. Darroc başını kaldırıp onu gördüğünde Alina kaçmıştı. Darroc'un peşinden geleceğinden emindi ama gelmemişti. Alina saatlerce sokaklarda gezinmişti. Sonunda da beni arayıp eve dönmeye karar vermişti.

Darroc, Alina tam bana bir mesaj bırakırken dairesine girmişti. Alina, Darroc'un onu öldürmeye geldiğinden korkmuştu. Ateşli bir kavgaya tutuşmuşlar, Darroc ona başını kumdan çıkarıp nasıl bir dünyada yaşadığını anlamasını ve ne istediğine karar vermesini söylemişti. O vakte kadar onu bekleyecekti.

Saatler sonra, Dani gelmiş ve Rowena'nın onunla tanışmak istediğini söylemişti. Alina da hiç düşünmeden onunla gitmişti.

Hikâyenin gerisini biliyordum zaten.

Ama Alina bana bilmediğim bir şey söylemişti.

O gün onu o sokağa götüren genç *sidhe*-kâhin Alina kadar çok ağlamıştı. Fiziksel bir baskıdan kurtulmak istemesine çılgınca sallanmış, dişlerini gıcırdatmış ve ağzından sadece safra gelene kadar kusmuştu. Saçını başını yolmuş ve ölen kendisiymiş gibi feryat etmişti.

Alina bunları anlatırken tequila shot'lara başlamıştım. Gecenin sonunu getirebilmem için buna ihtiyacım vardı. Sonunda sarhoşluktan iyice duygusallaşmıştım. Dani'ye sarılıp onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyordum.

Sabah ilk iş onu bulacaktım. Ama uyandığımda bunu ertelemeye ve en azından önce birkaç yüz dosya taramaya karar vermiştim. Dani'ye sevgimi kanıtlamaktansa ona uzun bir geleceği olacağını söylemem daha önemliydi.

Dolayısıyla zonklayan başımla kanepeye kurulmuştum ve yaklaşık bir buçuk saattir burada kıpırdamadan oturuyordum.

Şimdiye kadar şarkıyla ilgili sadece Gerçek Büyü'den bambaşka bir kaynaktan geldiğini öğrenmiştim. Fae'nin onu kimin ve neden onlara verdiğine dair hiçbir fikri yok-

tu. Bu armağan onlara tek bir koşulla sunulmuştu. Sadece zorunlu olduklarında kullanacak ve bunun mutlaka bir bedeli olacağını unutmayacaklardı.

Bu şartın ikinci kısmı beni huzursuz ediyordu doğrusu. Bedel neydi ki?

Hayal gücüm at koşturuyordu. Şarkıyı söyleyen ölecek miydi yoksa?

Ulaştığım diğer bilgilerin çoğu efsanelerden ibaretti. Bazıları şarkının kutsal olduğunu iddia ediyordu. Hayatın onunla başladığı söyleniyordu. Büyük Patlama'yı o tetiklemişti. Diğer şarkının teknolojik açıdan Tuatha de Danann'dan daha ileri bir ırktan geldiğini ima ediyordu. Şarkıyı Fae'ye onlarda bir potansiyel gördükleri için vermişlerdi.

Gelgelelim, bütün bu efsanelerin ortak bir noktası vardı. Hepsi bir bedelden söz ediyordu. Onu elinde tutan ırk yanlış bir şey yapmazsa, bedel o kadar da ağır olmayacaktı.

Yanlış anlamı muğlak bir kelimeydi. Her yere çekilebilirdi. Şimdiye kadar birçok yanlış yapmıştım. Hem de farkında bile olmadan. Dolayısıyla rahatlıkla bir tane daha yapabilirdim.

Telefonum Dancer'dan gelen mesajla titredi.

İşlem tamam. Denemeye hazırım. Nerede buluşuyoruz?

Kitapçı, diye cevap yazdım.

Birkaç ay önce, birkaç tane uzun mektup yazmıştım. Biri aileme, biri Barrons'a ve öteki Dani'ye. Alina dönmeden önce, bir tane de ona.

Yukarıda, yatak odamdaydılar. En sevdiğim iki kitabın arasında. Ölüsem, annemle babamın eşyalarını alma-ya geleceğini biliyordum. En kötü, Barrons onları aileme ulaştırırdı.

Barrons'a bir mesaj yolladım.

Dancer kitapçıya geliyor. Orada buluşalım. Müziği bitirmiş. Hazırmış.

Bugün öleceksem, en son gördüklerimden birinin Barrons'un yüzü olmasını istiyordum.

Ve ailemin buna tanık olmasını istemiyordum.

Barrons çamurlu kotu ve siyah, kirli tişörtüyle dağınık ve acayip seksi görünüyordu. Onu nadiren böyle gördüğüm için her seferinde nefesim kesiliyordu. Günlük kıyafetler içinde daha da egzotik ve hayvansı bir cazibesi vardı. Neden pislendiğini biliyordum. Yere yatıp kara deliklerin altından çamur kazıyordu. Değer verdiklerini korumak adına hiçbir fedakârlıktan kaçınmamasını seviyordum. Keskin hatları ve bu çamurlu hâli vahşiliğini öylesine hoş bir şekilde vurguluyordu ki, onu böyle görünce hemen tahrik oluyordum. Aman, kimi kandırıyordum ki? Bu adamın beni tahrik etmediği bir an bile yoktu.

Sağ kolunun tamamını ve solun bir kısmını yeni siyah ve kırmızı dövmele kaplıyordu. Ben uyurken bu dövmele-ri ya kendi kendine yapmıştı. Ya da Ryodan'la birbirlerine yapmışlardı.

"Plan ne?" diye sordu içeri girerken. Antika halının kenarında zıncı diye durup çamurlu botlarına baktı.

“Bilmiyorum,” dedim.

Sonra kıs kıs gülerek botlarındaki çamurların kaybolmasını sağladım.

Başını kaldırıp bana baktı. “Cadılıkta gün geçtikçe ustalaşıyorsun. Diğerlerine de haber verdin mi?”

“Hayır. Önce işe yarıyor mu anlayalım istedim. Kilisenin yanındaki deliği deneyebileceğimizi düşündüm. Buraya en yakın o.”

Dancer birkaç dakika sonra dizüstü bilgisayarıyla çıktı. “Hoparlör gerekecek mi bilmiyorum.”

Gözlerinin altında karanlık gölgeler belirmişti. Bir kez daha Yaşam İksiri’ni düşündüm. Bana bilgisayarı verirken, “Seni ölümsüz kılabilecek bir Fae iksirini içer miydin?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Of ya! Herkes öğrendi mi?”

“Eh,” dedim. “Hemen kızma. Sana değer vermesek umursamazdık.”

“Öyleyse bana acıtmaktan ve porselen bir bebekmişim gibi davranmaktan vazgeçin.”

“Sana acıyan yok. Soruma cevap ver. İçer miydin?”

“Hayır. Fae’yi yeterince araştırdım. O iksirin insanların ölümsüz ruhlarını tahrip ettiğini biliyor musun?”

Evet, biliyordum ve Cruce’un iksirinin de benzer bir etki yaratıp yaratmadığını defalarca düşünmüştüm. Yaratmadığını umuyordum. Öyle bile olsa artık çok geçti ve uğraşacak başka işlerim vardı. Ruhumun geleceğiyle daha sonra ilgilenecektim.

“Bir kere öldüm. Sonrasında ne olduğunu biliyorum. Kaçırmama imkân yok. Hayatım boyunca her an ölebileceğimi bilerek yaşadım. Acelem yok ama kafaya da takmı-

yorum. Hadi işe koyulalım. Ama durun, önce Mega gelsin. Ona da mesaj attım.”

Dizüstü bilgisayarını koltuğumun altına sıkıştırıp kapıya yöneldim. “Şarkıyı kullanmanın bir bedeli varmış,” dedim omzumun üzerinden. “Hiçbirinizin benimle gelmemesini tercih ederim ya neyse.” Hatta onlardan kurtulmak için ışınlanmayı bile düşündüm ama vazgeçtim. Artık özgür iradeye inanıyordum.

Barrons’la Dancer yanımda bitti ve kitapçıdan çıkıp güneşli Dublin öğleden sonrasına karıştık.

Şarkının kilisenin yanındaki delik üzerinde hiçbir etkisi olmadığı gibi (bende kesinlikle vardı; onu huşuyla dinledim), ikinci çalışmada kayboldu. Sesini biraz daha açtığımda dizüstü bilgisayardan silindi.

“Ne demek silindi?” diye bağırdı Dancer. “Ver şunu bana bakayım. Herhâlde yanlış bir yeri açtın.”

Çılgınca tuşlara basarak dosyaları kontrol etmeye başladı.

Derin bir iç çekip bir çöp kutusuna yaslandım. Üçümüz de kaldırımdaydık. Delikle aramızda üç metre vardı. Dancer ona daha fazla yaklaşmamamızı tembihlemişti.

Dancer birkaç dakika boyunca küfrettikten sonra bilgisayarını kapadı. “Dosyalarımın hepsi silinmiş. Bir tanesi bile kalmamış. Elimizde şarkıya dair hiçbir şey yok. Teorilerimi yazdığım Word dokümanları bile gitmiş.”

“Nasıl olur?” Yoksa müziği kara delik mi emmişti? Ama eğer öyleyse nasıl bir gücü vardı ki, Dancer’ın dosyalarını karıştırıp aralarından bazılarını yok etmişti?

Dancer ellerini saçlarının arasına daldırıp kaşlarını çattı. “Basit bir tahmin bile yürütemezken, nasıl etkin bir plan yapabiliriz ki? Kahretsin. Şimdi hepsini yeni baştan yapmam gerekecek.”

“Neden? Baksana, işe yaramadı. Hem yine aynısının olmayacağı ne malum?” Derin bir karamsarlıkla başımı eğdim. Oysa ne umutlarım vardı. Delik tamamen kaybolmasa bile hiç olmazsa biraz daralacağını sanmıştım.

Dancer sabırsızlığını belli eden bir işaret yaptı. “Bu pislik benim çalışmalarımı çaldı. Hepsini geri verecek!”

Ayağa kalkıp bilgisayarı koltuğunun altına sıkıştırdı ve arkasına bile bakmadan yürüdü gitti.

Barrons’a döndüm. “İçim hiç rahat değil. Bir yerde bir hata yaptım ama nerede? Hâlâ bu müziğe bir şekilde ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ama onu kullanma kısmı aklımı kurcalıyor. Gerçek Büyü’nün etkisini arttırmak için Fae’nin gezegenle bağını kullanıyorum. Şarkıyı çaldığımızda da aynısını denedim. Ama bir etkisi olmadı. Şimdi şarkı da gitti. Nerede yanlış yaptım?”

Elini uzatıp kalkmama yardım etti. “Bunu söylemekten nefret etsem de Cruce’la konuşmalısın. Ben bizimkileri toparlayayım. Kitapçada buluşuruz.”

“Neden toplanıyoruz? Yeni bir bilgi filan edinemedik ki.”

“Her başarısızlıkla bilgimiz artar. Başarısızlığı başarıya çıkan basamaklar olarak görmek lazım.”

Karanlık gözlerinin içine bakarken, Jericho Barrons’un oğlunun acılarını dindirecek yeni fikirlere kaç kez umut bağladığını ve kaç kez hüsrana uğradığını düşündüm. Amacına ulaşmak için kaç yüzyıl ıstırap çekmişti? Ben de onun gibi gayretli olmak zorundaydım.

“Dancer’ın müziği neden yaratmak istediğini biliyorum,” dedi. “İlham genelde ikinci, üçüncü, hatta onuncu seferde gelir. Hem ne kadar çok kişi bu işe kafa yorarsak sonuca ulaşmamız o kadar kolaylaşır. Merak etme. Bir yolunu bulacağız, Mac.”

Beni sertçe öptü.

Sonra gitti. Ben de kitapçıya geri ısınlandım.

Barrons’un planı bizim grubun (Dani, Dancer, ben, Cruce, Christian ve Ryodan) bir cevap bulana dek kitapçıya kapanmasıydı. Ona göre, eğer müziğin tek çözüm olduğundan bu kadar eminsem, şarkıyı tam olarak nasıl kullanacağımı saptamamız gerekiyordu. Christian’la Ryodan’dan birkaç dakika sonra, Dani’yle Dancer geldi. İkisi de tuhaf bir şekilde sessizdi. Dancer kanepeye oturdu ama Dani odanın her tarafını görebileceği bir noktada durup Cruce’u çağırırdı. Cruce anında yanımızda bitti. Çırlıçılak ve ereksiyon hâlindeydi. Belli ki seks yapıyordu. Hemen kısa, yanardöner renkli bir tuniğe sarındı ve “Bu da nesi?” diye tısladı.

Gerginlik tırmanmadan atıldım. “Müzik kutusundaki şarkıyı kullanmayı denedik ama işe yaramadı. Nedenini sormak istedik.”

“O lanet şeye neden takıldınız bilmem. Aradığınız o değil. Kral şarkıyı asla tamamlayamadı. Bunu herkes biliyor.”

“Daha dinlemedin bile,” dedim. “Nereden bilebilirsin ki?” Geçen gün müziği diğerlerine çaldığımda o çoktan ısınlanmıştı.

“Bu saatten sonra bir önemi yok zaten,” dedi Dancer. Sırt çantasından müzik kutusunu çıkarıp bana verdi. “Dinle. Daha doğrusu, dinleme.”

Ona merakla baktım, kutuyu alıp sehpayaya koydum ve kapağını kaldırdım.

Hiçbir şey olmadı. Nasıl bir mekanizması varsa tek bir cızırtı bile çıkarmadı. Gerçi dünya dışı bir cisimden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. “Ne oldu buna? Seni mi bir şey yaptı?”

“Laboratuvara dönüp melodiyi yeniden dinlemek istediğimde silindiğini fark ettim. Bitti, Mac. Belli ki biri onu bu gezegenden silmek istedi.”

Hayretle başımı salladım. Neler oluyordu?

“Zaten boşuna uğraşacaktım,” dedi Dancer. “Daha önceki çalışmamda da bir terslik olduğunu fark etmiştim. Ortasında pat diye kesiliyordu.”

“Öyleyse neden hazır diye mesaj attın?”

Omzunu silkti. “Bestecinin niyetinin bu olmadığını nereden bilebilirdim ki? Belki başka gezegenlerdeki müzik zevki budur. Bizim parçanın ortası diye düşündüğümüz yer onlar için sonudur. Belki besteyi yarıda kesmek onları heyecanlandırıyordur. Hiçbir şeye kesin gözüyle bakamıyorum. Tek bir teori üzerinde yoğunlaşırsan diğer ihtimalleri gözden kaçırırsın. Ama ilk izlenimim doğru ki, melodi bir işe yaramadı. Çünkü bizde sadece belirli bir bölümü var. Daha doğrusu, vardı,” diye mırıldandı. “Şimdi o da yok.”

Gözlerimi kapayıp düşündüm. Müziği kara deliğin yanında çaldığımızda bütün izlerinin dünyadan silinmesi ne tuhaftı. Oysa sadece bir kısmı olduğunu düşündüğümüz kesiti birçok kereler dinlediğimizde böyle bir şey olmamıştı. Hele Dancer melodinin üzerinde çalışırken kim bilir onu kaç kere çalmıştı? Kimliğini bilmediğimiz şeytani bir varlığın bizi gözetleyip başarıya her yaklaştığı-

mızda yolumuza taş koyması bana uzak bir olasılık gibi geliyordu.

Müzik kutusunun görevini tamamladıktan sonra kendi kendini imha eden bir mesaj olması ihtimali de düşüktü.

Öyleyse neler oluyordu?

Birden aklıma bir fikir geldi ve gözlerimi açtım. Dani delici bakışlarını suratıma dikmişti. Göz göze geldiğimizde aynı şeyleri düşündüğümüzü anladım. Dudakları aralandı. Aynı anda bağırdım. “Şarkı bende!” Dani’ye birbirimize gülümsedik.

Birkaç dakikalık bir içe dönme seansından sonra şarkının gerçekten de bende saklı olduğundan iyice emin oldum. Onu içimde hissedebiliyordum. Güçle zonklayan karmaşık bir melodiydi.

Kuvvetler ayrılığı diye buna denirdi işte. Belli ki, Kraliçe şarkı için önceden programlanmış bir kılıftı. Bizdeki bölümünü dinlediğimde ki onu ilk kez kürenin yanında duymuştum, bütün varlığını yok ederek benim içime yerleşmişti.

Tam en yakın kara deliğe gidip kendimi portatif bir iPod’a nasıl dönüştüreceğimi çözmemizi önerecektim ki, kapıdaki çan çingırdadı.

Rüya Gözlü Adam içeri girdi.

Dünyanın düzenini biliyorum. Tesadüf diye bir şey yok. Sık sık tesadüflerle karşılaşıyorsanız varsayımlarınızı yeniden gözden geçirin. Biri sizi kandırıyor ve bu kişi muhtemelen evren değil.

Rüya Gözlü Adam’la bütün karşılaşmalarımızı gözden geçirdim. İlk kez Trinity College’da, manastırın altındaki yer altı mezarında belirdiği gece karşılaşmıştık. Sonra yeniden eriyerek Unseelie Kralı’na karışmıştı.

Gerçekten öyle mi olmuştu acaba? Derisi yere düşmeyen sadece oydu. Sonunda Rüya Gözlü Adam McCabe'le Liz'den, gazeteciden, cüce cine benzeyen rezervasyon memurundan ve lisedeki koçumdan düşen derilerinden yükselen gölgeleri emmişti. Uzayıp genişlemiş ve *Sinsar Dubh*'un amorf hayvan formu kadar irileşmişti. Sonra da metresiyle birlikte ortadan kaybolmuştu. Kral'ın derilerinden biri değilse, ya neydi? Unseelie Kralı denen uçsuz bucaksız gücü hiçbir insan vücudu içinde barındıramazdı.

"Selam, güzel kız."

"Merhaba," dedim.

"Gördün mü bak. Gevezelik. Vazgeçtin."

"Keşke her şey biraz daha net olsaydı," diye homurdandım.

"Kristal kadar şeffaf. Onu sen bulandırıyorsun."

"Dünyamızı kurtarmaya mı geldin?"

"Tanrı'nın eliyle alay edilmez."

"Sen neyle alay edersin?"

"Özgür iradeyle. Sağı solu belli olmaz ve her seferinde başını derde sokar." Güldüğünde titredim. Sesi bütün hücrelerime yayılırken etrafını saran devasa bir karanlık gördüm. Yıldızlarla bezeliydi ve o kadar büyüktü ki, kendimi gün ışığında süzülen minicik bir toz zerresi gibi hissettim.

"Çok. Güzelsin," diye mırıldandı.

"Sen de güneşsin."

"Daha büyük."

Metresi düşündüm. Tutkularından yoksun boş odayı. Kapıyı çekip gidişini. "Seni terk etti," dedim üzüntüyle.

"Zaman."

Her şeyi değiştirir, diye eklememi ama ben öyle dediğini duydum. "Eee? Şarkıyı nasıl kullanacağım?"

“Şarkı sende değil.”

“Bir kısmı bende.”

Rüya Gözlü Adam sıvı bir karanlık hâlinde kitapçıya hare hare yayıldı. Kitaplıkları yaladı, duvarlarda girdaplar oluşturdu, tavanı kapladı ve geri çekildi. Kafası dönme-ye başladığında iki ayrı görüntü gördüm. Birincisi, Rüya Gözlü Adam’dı. İkincisi ise karanlık bir maddenin ortasında dönen büyük, siyah bir yıldız. Rüya Gözlü Adam’ı bakışları hepimizi süzdükten sonra Cruce’a odaklandı. “Diğer kısmı da onda.”

“Ne?” diye patladım. Cruce’a ateş püsküren gözlerle baktım. “Neden söylemedin?”

“Bende değil ki. Bunu da nereden çıkardın, ihtiyar?”

“Müziği duymuyor musun?” diye sordu RGA.

“Beni buza çevirdin, piç herif!”

“Şikâyet. Sıkıcı. Müzik? Evet mi, hayır mı?”

“Şarkıyı asla tamamlayamadın,” diye homurdandı Cruce. “Yoksa kıymetli metresini bizden biri yapacaktın. Onu bambaşka bir şeye dönüştürecektin. Bizi yüz binlerce yıl kaderimize terk ettin. Bizi yarattın ve takıntılarına gömülüp bir köşeye fırlattın. Bize defalarca ihanet ettin.”

“Kin. Zafer. Adlarını sen koyarsın. O olurlar.” Rüya Gözlü Adam’ın gözleri büyüdü ve bizi emen karanlık girdaplara dönüştü. Sonra uzayıp incecik oldular ve bizi ittiler. Birden kendimi Cruce ve RGA’yla kocaman bir ayın altındaki tanıdık bir tepede buldum. Etrafımız gökyüzündeki beyaz, solgun küreye erişmeye çalışan esmer parmaklara benzeyen yapılarla doluydu.

Bu dev taş anıtların heybeti altında ezilerek solumda Cruce, sağımda Rüya Gözlü Adam’la kıpırdamadan dur-

dum. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Tepemde Avcılar kokulu bir esinti yaratıyor, göğüslerinin derinliklerinden yayılan yankılı sesler gökyüzünü inletiyordu. Ayaklarımın altındaki toprak güçle dalgalanıyordu. Gerçek Büyü'den sonra onu net bir şekilde hissedebiliyordum. Bu güç dünyanın sahip olduğu her şeyden daha kadim ve yüceydi. Ona gömülüp onunla bir olabilir, dünyanın kendisine ya da bir yıldıza dönüştürebilirdim.

"Burası İlk Dünya," dedim nefes nefese.

RGA başını salladı ve Cruce'a baktı. "Kralın sana asla ihanet etmedi."

"Etti," diye tısladı Cruce. "Hem de her fırsatta."

"Şimdi görelim bakalım sen de onun kadar büyük bir kral mısın?"

Gözlerimi kıstım. Birden içimden bir ses *Tehlike!* diye haykırdı. Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmayacağımdan emindim. Kral'ın Cruce'a asla ihanet etmediğini söylerken ne demek istiyordu?

"Cevap ver," dedi RGA usulca ama sesinde öyle bir baskı vardı ki, bildiğim her kelimeyi kusarcasına söylemeye başladım. "Sen değil," dedi RGA dalgın bir yüzle ve sustum.

Cruce dişlerini gıcırdattı. "Evet, seni çıkarıcı pislik! Müziği duydum."

Cruce'a öfkeyle baktım. "O lanet şarkı için kığımızı yırttığımızı bile bile bunu bana söylemedin!"

Ömzunu silkti. "Ben onu Kitap'tan kalan bir tortu sandım. Ses Unseelie kasdınıninkine benziyordu. Gerçek isimlerinin bir parçası olduğunu sandım. Oturup düşünmedim bile."

Gözlerimi kıstım. Doğru mu söylüyordu? Ondan karmaşık sinyaller aldığım için anlayamıyordum.

RGa'a döndüm. "Demek şarkıyı bitirdin? Ama bize söylemedin?"

"Zara'nın gidişinden çok önce."

"Ama metresi dönüştürmedin." Bundan yola çıkarak Kral'ın başarısızlığa uğradığını düşünmüştüm hep. Şimdi de bana şarkıyı tamamladığını mı söylüyordu? Öyleyse neden kullanmamıştı? Ayrıca Kral'ın metrese müzik kutusunu armağan ettiği tarihe bakılırsa, düşünmek için sonsuz zamanı olmuştu.

"Hayır, Kral bunu tercih etmedi," dedi ve içime öylesine dayanılmaz bir acı saplandı ki, iki büklüm oldum. "O şarkıyı söylemenin bir bedeli var."

"Ama onu söyleyemezdin. Sen kraliçe değilsin."

Yıldızlarla dolu, kıyametler saçan gözlerini Cruce'a çevirdi ve belli belirsiz gülümsedi. "Kurallar şekillendirilebilir. Yapabilirdi ama yapmamayı seçti." Yüzünde babacan bir ifade belirdi. "Şimdi seçim sırası sende."

"Neden Cruce'a bakıyorsun? Hani şarkıyı ben söyleyecektim?"

Başını bana çevirdiğinde yapışkanlı banda takılan bir sinek gibi kıpırdayamadım. "Bana üç tane iyilik borçlu olacaksın," dedi.

Hemen başımı salladım. Reddetmem mümkün değildi.

"Sana bir sonraki gelişimde bana sorgusuz sualsiz itaat edeceksin."

Yine başımı salladım.

"Müzik kutusunda şarkının yarısı vardı. Diğer yarısı *Sinsar Dubh*'daydı."

"Değildi," diye hırladı Cruce. "Şarkıyı hiç bitirmedi. Kabul et, pislik herif. Başaramadım de."

“Yani ikisini birleştirip...” Devamını getiremedim. RGA sözümü kesti.

“Şarkı Kitap’ın bölünüp senin vücudunu ele geçiren parçasında değildi.”

“Öyleyse onu kim söyleyebilir? Cruce mu, ben mi? Dünyanın sonu geliyor!”

“Dünyaların da bir ömrü var.”

“Senin olayın ne açık açık söylesene, ihtiyar!” diye böğürdü Cruce. “Bizimle oyun oynama.”

“MacKayla’ya sendeki bölümü armağan eder misin?”

“İrkımın geleceğini kurtarmak için mi? Evet. Ben daima onlara önderlik etmek istedim. Gerçek bir kral gibiyim.”

“Ama şarkı ırkını kurtarmayacak,” dedi RGA. “Aksine. Lanetleyecek. Kusursuz şarkınızın bedeli olarak” – karanlık ve yıldızlı bakışları Cruce’la aramızda bir mıknaş görevi gördü ve birden omuz omuza dikildiğimizi fark ettim – “kusurlu şarkıdan doğan bütün varlıklar ölecek.”

Sözlerinin ne anlama geldiğini algılamam vakit aldı. Dehşetle Cruce’a baktım. “Olamaz, yani...” RGA’ya döndüm. “Kapa çeneni! Yeter, konuşma artık!”

Ama susmadı. Dünyamı bekleyen korkunç sonu anlatmayı sürdürdü. “Şarkı söylendiği anda Unseelie ırkı en sıradan yaradılışından en karmaşıklarına dek yok olacak. O sana asla ihanet etmedi, Cruce. Çocuklarının hiçbirine ihanet etmedi. Onlar için en büyük fedakârlığı yaptı.” Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Ve sonunda sevdiği onu terk etti.”

“Bunu ona söylemek zorunda değildin,” dedim öfkeyle. “En azından bana şarkıyı verene dek yalan söyleyebilirdin.”

“O zaman hiçbir eğlencesi kalmazdı,” diye mırıldandı RGA.

Cruce uzun bir süre kıpırdamadan durdu. Sessizliği uzadıkça kalbim ağırlaştı. Sonunda acı bir sesle konuştu. “Bunu bilerek yaptın, sapık herif. Ne yaptın ettin, elimi kolumu bağlamanın bir yolunu buldun. Bendeki kısmı MacKayla’ya vermeyi kabul etmezsem öleceğim. Kabul edersem de öleceğim. Her iki şekilde de öleceğim.”

“Ama Seelie yaşayacak,” dedi RGA. “Kral olmak istemiyor muydun?”

“Sıkılmışım Seelie’yi! Onlardan nefret ediyorum. Ölerem mi kral olacağım?”

RGA omzunu silkti. “Kimse kolay olacağını söylemedi.”

Bununla birlikte birdenbire ortadan kayboldu ve kendimizi kitapçada bulduk.

Herkes koro hâlinde konuşuyordu. Neler olduğunu merak ediyorlardı. Allak bullak olmuştum. Cruce’ta fedakârlığın f’si yoktu. Seelie’den nefret ediyordu. Varlığının tek amacı Karanlık Saray’ını serbest bırakmaktı.

Onu öldürmek değil.

Bu sırada kendi de tamamen özgür kalacaktı.

Gözlerim Cruce’a kaydı. Aklından neler geçtiğini anlamaya çalıştım.

Cevabımı sosyopat bakışlarının derinliklerinde buldum. İntihar etmesine mümkünat yoktu. O böyle biri değildi. Kusurlu şarkıdan yaratılmış ve temel özelliklerinden yoksun bir varlıktı.

Unseelie kendilerini tamamlamak için sonsuz ve tüketici bir açlık duyuyordu. Seelie ise ölümsüzlüğün neden olduğu bir sıklıkla eskiden hissettiklerinden şüphelendiğim duyguların peşinde koşuyordu.

Seelie gelişebilirdi. Ama Unseelie kusurlu ve sınırlı varlıkları içine hapsedilmişti.

Cruce'un bana şarkının yarısını vermesi bir hayalden de öteydi.

Bunu asla yapmayacaktı.

Cevabı bakışlarında bulacağımı biliyordu. Bana buz gibi bir gülümsemeyle baktı. "Senin de, dünyanın da canı cehenneme, MacKayla. Ben lanetliysem sen de öylesin," dedi. Gözlerini kıstı. Yanardöner renkli bu iki buz parçasına dehşetle baktım. Zira kendimi birden *Sinsar Dubh*'un psikopat gözlerine bakarken buldum. "Seelie pislüklerinin ırkımdan daha uzun yaşamasına asla izin vermem."

Puf. Ortadan kayboldu.

"Çağır şunu!" diye bağırdım Jada'ya. Barrons'a döndüm. "Geldiğinde yakala! Sakın kaçıрма!"

"Yapamam, Mac. Bilekliğim yok. Gitmiş."

"Kral şarkıyı yeniden yaratmayı başardı ama kullanmadı, öyle mi?" diye sordu Jada. Onlara RGA'nın bize İlk Dünya'da anlattıklarını tekrarlamıştım.

Kanepeye oturup iç çektim. "Ever. Yani hayır. RGA ondan üçüncü biri gibi konuşup durdu. Aslında kral değilmiş gibi."

"Öyleyse kim?" diye sordu Christian.

"Bilmiyorum. Belki de Kral'ın bir parçasıdır. Her kimse muazzam bir gücü var." Bana Kral gibi gelmişti. Beni Kral'la aynı gezegene götürmüştü.

"Şarkının yarısını müzik kutusuna, diğer yarısını da *Sinsar Dubh*'a mı koymuş?" diye üsteledi Jada.

Başımı salladım.

“Ama *Sinsar Dubh*’un seni ele geçiren kısmına değil?”

Başımı iki yana salladım. “RGA onun çoğaltılamayacağını söyledi. Cruce’ta var, bende yok.”

“Ve Cruce gitti,” dedi kaşlarını çatarak. “O ışınlandığı anda bileklik de kayboldu. Onunla yapmaya çalıştığım bütün anlaşmaların şartlarını neden değiştirip duruyordu şimdi anladım. Bana asla bağlı değildi. Bizimle oynadı. Bilekliğin onu kontrol ettiğine inandık. Hepsini bizimle yakın olup planlarımızı öğrenmek için yaptı.”

“Tipik bir Cruce/V’lane hareketi,” dedim. “Ona boşuna büyük düzenbaz demiyorlar.”

“Bu durumda ikinizin yaptığı anlaşma da mı geçersiz?” diye sordu Dancer.

Kaşlarımı çattım. “Ben kendi şartlarımı yerine getiremem ki. Cruce o kadar uzun süre hayatta kalmayacak.”

“Şarkının bedeli neymiş?” diye sordu Barrons. “Tam olarak ne dedi, bir daha tekrarlar mısın?”

“Kusursuz şarkının bedeli kusurlu şarkıyla yaratılan her şeyin yok oluşuymuş.” Şimdi zihnimdaki dosyalardaki o imayı anlıyordum. Şarkıyı kullanan ırk bir yanlış yapmadıysa, bedelin o kadar da ağır olmayacağı söyleniyordu. Barrons’un Ryodan’a bakışlarını yakalayınca, “Ne var?” diye sordum. “Neyi atladım?”

Barrons gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Bu doğruysa, sadece Unseelie değil, *Sinsar Dubh*’un yarattığı her şey yok olacak. Kitap kusurlu şarkıyla yaratıldı. Sadece kusurlu şarkının büyülerini içeriyor.”

“Alina,” diye fısıldadım. “O da yok olacak.”

“Unseelie’ye dönüşen diğer her şeyle birlikte.”

Gözlerim Christian’a kaydı.

“Harika,” dedi Christian öfkeyle. “Christian MacKeltar’ın talihsizlikte geldiği son nokta!”

“Christian kusurlu şarkıdan yaratılmadı ki,” diye itiraz etti Jada. “O sadece Fae’ye dönüşen bir insan. Bence olsa olsa yeniden insan olur.”

“Bana uyar,” dedi Christian. “Ama hayatımın gidişatına bakılırsa kesin yok olurum.”

“Şarkı bizi de bitirebilir,” dedi Ryodan. “Kusursuzluk şartlarının ne olduğuna ve bunu kimlerin belirlediğine bağlı.”

Ona baktım. “Siz Fae misiniz?”

“Hayır.”

“Öyleyse neden etkileneceksiniz?”

“Doğaya aykırı ve lanetlenmiş yaratıklar sayılabileceğimiz için.”

“Muhteşem. Diyelim olmazı oldurduk ve şarkıyı söyledim, sevdiğim insanların yarısını öldüreceğim.” Gözlerimi ovuşturdum. “Neyse. Zaten Cruce bana asla kendi kısmını vermez. Ne de olsa her hâlükârda ölecek. Hem Seelie’den nefret ediyor. Ona göre var olmayı hak etmiyorlar. Varlığı boyunca Işık Sarayı’na dış bile di. Seçeneklerinden biri yalnız, öteki düşmanlarıyla birlikte ölmek. Sizce hangisini seçer?”

“Şarkıyı Kral da söyleyebilir,” dedi Christian.

“O pisliği bulabilene aşk olsun,” dedim. “Bulsak bile şarkıyı metresine bile söylemedi. İlk Kraliçe’nin ırkını kurtarmayı neden umursasın? Gerçeklerle yüzleşin. Bizi kurtarabilecek iki varlık bunu asla yapmayacak.” Kaşlarımı çattım. “Tek seçeneğimiz var...” Düşündüklerim hoşuma gitmediği için sustum.

“Ne?” diye sordu Jada.

“Beyaz Malikâne’ye dönüp...”

“Hayır,” diye kestirip attı Barrons.

“*Sinsar Dubh*’u tekrar içime alırım ve...”

“Olmaz,” dedi Barrons sertçe.

“Kitap Unseelie’nin gerçek isimlerini biliyor,” diye üstel-
ledim. “Cruce’u çağırıp zorlayabilirim.”

Öncelikle oraya gidip gelene kadar bir ay ya da daha
fazla zaman geçecek,” dedi Barrons. “İkincisi, Cruce’u çağı-
rabilsen bile, ikna edebileceğinin hiçbir garantisi yok.”

“Daha parlak bir fikrin var mı?”

“Cruce’un aklını nasıl çeletekisin? Ölü bir adam üzerin-
de nasıl bir etkin olabilir?”

Kaşlarımı çattım. Haklıydı. Cruce’u ikna etmenin tek
yolu onu ölümden kurtarmaktı ve benim böyle bir kudre-
tim yoktu.

“Boş ümitlere bel bağlama, Mac. Ona karşı bir kozun
varsa tamam. Aksi hâlde bu sadece zaman kaybı olur.”

Başımı eğdim. Ona karşı çıkmak istiyordum ama Cruce
konusunda haklıydı. Bir çıkarı olmadan asla uzlaşmazdı.

Birden heyecanlandım. Belki de onu adıyla çağırmama
gerek yoktu. Ben ona ısınlanabilirdim. “Durun bir daki-
ka,” deyip Cruce’a odaklandım. Her nerede geziyorsa yanı-
na gitmeyi diledim. Sonra başımı tuttum. “Ah! Kahretsin!”

Barrons soru sorarcasına tek kaşını kaldırdı.

“Aramıza bir koruma büyüsü koymuş. Beni geri püs-
kürttü. Ona kilitlenemiyorum bile. Denedim ama başıma
berbat bir sancı saplandı.”

“Dageus,” dedi Christian birden.

“Ne? Bize yardımı olacak bir şey biliyor mudur dersin?”

“Yok canım,” dedi Ryodan ters bir tavırla. “Ben onu çoktan sorguladım.” Barrons ona ateş püsküren gözlerle baktığında Ryodan patladı. “Ne olmuş yani? Hepiniz bir yere dağıldınız. İskoçyalı’yı yanımda istedim.”

Hafifçe gülümsedim. Barrons haklıydı demek. Ryodan, Dageus’u ailesini genişletmek istediği için ölümden kurtarmıştı.

“Ben onu, bunun için getirmedim,” dedi Christian. “Onu bu gece evine götürreceğim.”

“Hele bir dene,” dedi Ryodan hemen.

“Dünyanın sonu geldi. Dageus son günlerini senin kahrolası kulübünün altındaki bir kafeste geçirmeyecek. Kendini kontrol edebiliyor. En azından kısmen. Sonuçta ben de ondan daha kontrollü değilim. Bu dünyayı terk edip klanıyla yeni bir dünyada yaşama hakkı var. Karısı ne olacak? Ailesi?”

Christian dünyayı kurtaramazsak Dageus’u bekleyen kaderden habersizdi tabii. Ama bana da ne olacağını bilmiyorlardı ki. Bu konuyu açacak değildim. Ben Seelie Kraliçesi’ydim. Dünya öldüğünde ve Fae ırkı kaybolduğunda benim varlığım da onlarla birlikte yok olacaktı. Barrons’dan ayrılmak istemediğim gerçektir. Ama anladığım kadarıyla ben her hâlükârda ölecektim. Hem de ailemin gözleri önünde.

Barrons’la göz göze geldik. Gözlerinin içinde kırmızı kıvılcımlar çıkıyordu.

Duymuş olamazsın, dedim.

Hislerin o kadar bariz ki, Ryodan bile duymuştur. Bu savaşımı kaybettiğimizden emin olduğumuzda gücünü başka bir Fae’ye aktarıp bu dünyadan gideceksin. Burada ölmeyeceksin. Ya da orada. Ya da hiçbir yerde.

Bunu sonra tartışırız.

Başını eğip bana saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi baktı. Belli ki, sıkı bir kavga bizi bekliyordu. Tek kaşımı kaldırarak ona meydan okudum. Bana uyardı. Her tartışmadan sonra uzun ve ateşli bir hatalarımızı telafi etme seansı yapardık zira.

Ryodan'la Barrons göz göze geldi. Barrons, Christian'a döndü. "Onu eve götürebilirsin."

"Ben öyle demedim," diye çıkıştı Ryodan.

"Umurumda değil," dedi Barrons usulca. "Gerekirse seninle kavgaya hazırım. Bir adamın klanıyla olması gereken daha uygun bir zaman düşünemiyorum." Christian'a baktı. "Ne bekliyorsun? Toz ol."

Christian gözden kayboldu.

3. KISIM

Zafer bedelini ödemeye istekli olanlar içindir.

-Sun Tzu

"Akşamın gölgeleri yılların üzerine vuruyor"

MAC

İnsanlar değer verdikleri şeyler üzerinde hiçbir kontrolleri olmadığında şu üçünden birini yapar: Hayvani içgüdülerine kulak verip başkalarını avlarlar (kurtlar), kargaşa ortamında birbirlerine sokulup birbirlerinden destek alırlar (koyunlar), ya da kaçınılmazın önüne geçmek için çabalarken hâlâ kontrol edebildikleri birkaç şey konusunda günlük bir rutin oturturlar (çoban köpekleri).

Sonraki birkaç haftada, dünyamız bu üç gruba ayrıldı. Silahlı bekçiler öldürölüp toplu intihar girişimleri yaşandı. Biz, çoban köpeklerine de daha çok iş düştü. Şiddet suçları arttı. Tecavüzler, cinayetler, hırsızlıklar ve yağmalamalar tırmanışa geçti. İnsanlar yeni dikilen ağaçları söküp pikaplarını çiçek tarhlarının üzerine sürdü.

Tam bir *madem ben gidiyorum, dünyayı da beraberimde götürürüm* havası hâkimdi. Bu tavrı anlamam mümkün değildi. Zira ben de annem gibi son ana kadar çiçek eken-

lerdendim. Barrons benim gibilerin hiçbir koşulda yaratıcılıklarından ödün vermediğini söylerdi. İzleyicileri ve bir tuvaleri olmasa bile. Onlar mecbur oldukları için yaratırdı. Dünya değil, kendileri için.

Neyse ki, koyunlar yeni ve daha düzenli bir dünya bulmak için Gümüşler'den geçiyor ve insan hayatına uygun yedi dünyadan birine gidiyordu. Dünyanın dört bir yanından geliyorlardı. Christian komşu ülkelere ışınlanarak insanları Dublin'de olanlar konusunda uyarıyordu. Buraya yeni gruplar geldikçe, daha da uzaklara gidiyor ve her seferinde yanında yeni insanlarla dönüyordu. Onu son gördüğümde yolcu taşımaktan helak olmuştu. Bu arada, Dokuzlar bir yandan kara deliklerin altını kazarken, öte yandan, belirli kanunların geçerli olduğu koloni birlikleri kurup onlara rehberlik ediyordu.

Benim tabirimle, koyunlar toplumun omurgasıydı. Üstelik bazıları kapılardan geçtiğinde bezginliklerini üzerlerinden atıp birer enerji topuna dönüşüveriyordu. Koyunların uygun şartlarda çoban köpeklerine dönüşebileceklerini de böylece keşfetmiştim.

Onların Ryodan'la Barrons'un aynaları istifleyerek yarattığı kapılardan geçişini izlerken ırkımız adına umutla doldum. Bu dünya ölüyordu. Ama yedi yeni dünya doğuyordu. Çocuklarımızın geleceği orada, yıldızların arasında bir yerde yatıyordu.

İnsanoğlunun kendine başka seçenekler yaratabilmesiyle ilgili mutluluğuma gölge düşüren tek şey dünya yok olursa (ki belki de artık *olduğunda* demeliydim) çoğumuzun da öleceği gerçeği idi. Sadece benim arkadaş çevremdekiler değil, vaktinde kaçamayanlar da yeryüzünden silinip

gidecekti. Hani dünyanın yükü omuzlarımda derler ya; işte aynen öyleydi.

Kişisel anlamda baktığımda ise tam anlamıyla iki ucu boklu değnek denen durumla karşı karşıyaydım. *Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık* deyimini de uygun olurdu şüphesiz.

Bir mucize eseri Yaradılış Şarkısı'nı söyleyip dünyayı iyileştirsem, kusurlu şarkıyla yaratılan tüm varlıkların sonu gelecekti. Unseelie, Alina ve muhtemelen, Christian, Barrons, Dokuzlar ve Dageus ölecekti.

Şarkıyı söyleyemeyip dünyanın sonu gelirse de, Fae ırkının güç tahtı, bütün Fae, Seelie ve Unseelie, Barrons ve Dokuzlar'ın hepsi ölecekti. Büyük olasılıkla Christian ve aramızdaki diğer melezler de öyle. Ben de ölecektim. Ama Alina yaşayacaktı. En azından annemle babamın çocuklarından biri yanlarında olacaktı. Şarkıyı söylemediğim sürece Alina normal ömrünü tamamlayabilecekti. Alina, Fae değildi sonuçta. Kusurlu şarkının dirilttiği bir insandı.

Bütün vaktimi zihnimdeki dosyaları karıştırmakla geçirdiğimi düşünebilirsiniz. Evet. İki gün boyunca sadece bunu yaptım.

Sonra Barrons'la Ryodan tartışmasız bir gerçeği önüne serdi. Şarkı Kraliçe'de olsaydı, onu kullanır ve ırkını güçlerini dünyaya bağlayarak lanetlemezdi. Elinde işe yarar ipuçları olsaydı, onların izini sürerdi. Dosyalarımda dünyanın kurtarabilecek bir bilgi yoktu. Dancer'la buluşup kafamın içinde duyduğum müziğin her bir notasını onunla paylaşarak daha faydalı olabilirdim. En azından birlikte şarkıyı tamamlamayı denerdik. Ben de öyle yaptım ve gece gündüz demeden çalıştık.

Hiçbir işe yaramadı.

Dancer'a bakılırsa imkânsız zorluyorduk. Elimizde hiçbir bulgu yoktu. İkinci yarı daha mı kısa, daha mı uzun onu bile bilmiyorduk. Dancer sanatın tamamen öznel olduğunu söylüyordu. Aradığımız bir matematik formülü değildi ki. Kimsenin hayal gücü birbiriyle aynı olamazdı.

Bunun üzerine, ben de ne kadar çok insan kurtarabilsem o kadar kardır mantığıyla, Christian gibi oradan oraya ışınlanmaya başladım.

Her geçen gün, tehlike biraz daha yaklaşıyordu.

Kara deliklerden ikisinin altını kazmamız artık imkânsızdı. Chester's'ın oradakiyle kilisenin yakındaki deliklerin ergosferleri o kadar güçlenmişti ki, onlara yaklaşan herkesi emiyorlardı. Sokağın altından bir tünel kazmayı denedik. Uzun yıllar önce Liffey Nehri'nin kazdığı tünellerde ve mağaralarda çalıştık. Ama yüzeye yaklaştığımız anda ergosfer kazdığımız bütün toprakları emiyordu.

Ryodan annemle babamı ilk kolonici dalgasıyla birlikte dünyadan yollamak istemişti. Ama son dakikaya kadar gitmeyi reddediyorlardı.

Sonra daha da kötü haberler aldık. Gezegenimizin güçten düşmesiyle Gerçek Büyü'nün etkisi de azalıyordu. Artık ışınlanamıyorduk. Bazen içimdeki gücün ışıldadığını hissediyordum. Bazen de minicik bir mum ışığına dönüşüyordu. Gerçek Büyü'nün bana bahşedildiği gezegene dönmeyi defalarca denemiştım. Orada bir çare bulabileceğime inanıyordum ama yolculuğu asla tamamlayamıyordum.

Barrons en fazla bir haftamız kaldığını düşünüyordu. Sonra bu iki kara delikten biri dünyaya geçecek ve neler olacağını hep birlikte görecektik.

Bir haftalık ömrünüz kalsa onu ne yaparak geçirmek isterdiniz? Şimdi hepimizin aklında bu soru vardı.

*"Kapanış saati geldi, bütün kapıları açın
ve sizi dünyaya salalım"*

JADA

Motoru Chester's kulübün önüne park edip yavaş çekimde içeri girdim. Mekân karanlıktı. İskemleleri masaların üzerine dizmişlerdi. O kadar sessizdi ki, Ryoda'nın mülkünü döndüren jeotermal enerjinin belli belirsiz uğultusunu duyabiliyordum.

İçimden "Closing Time"ı söylemeye başladım. O şarkıyı hep çok severdim. Çocukken televizyonda birkaç Semisonic konseri izlemiştim. O zamana dek izlediğim dizilerdeki aileleri kendi ailem gibi hissetmeye başlamıştım. Onların büyüyüşünü, kulüplere gidişini ve birileriyle çıkmaya başlamasını izlerken, özgür kalıp dünyayı ilk kez göreceğim günü düşlerdim. Okul, randevular, lise balosu ve bunun gibi daha birçok kavram benim için o gizemli ve heyecan vericiydi ki. Bir gün normal biri olabilecek miyim diye merak ederdim. Bazen onlardan çok daha fazlası

olduğumu düşünürdüm ama onlara kıyasla benim büyük bir eksiğim vardı: Duygular. Dans pistine baktığımda kırmızı bir elbiseyle Lor'la dans edişimi hatırlayıp gülümse dim. Ryodan'ın bana nasıl baktığı hiç aklımdan çıkmamış tı. Gittiğim dünyalarda beni çekici bulanlar olmuştu ama kimse bana Ryodan gibi bakmamıştı. Her çağda, her güzel lik normuna uygun bir kadınmışım gibi.

Çocukken Ryodan'ı gözümde büyütürdüm. Şimdi bile onun yanında kendimi gencecik ve toy hissediyordum. Ama Ryodan'ın beni gerçekten anlayabilecek tek kişi oldu ğu duygusundan da kurtulamıyordum.

Son haftaları Dancer'la şarkı üzerinde çalışarak geçir miştim. Bazen motora atlayıp rüzgârla yarışıyor, bazen de onu şehirde pervane akımıyla gezdiriyordum. Ama o beni bir filtrenin ardından görüyordu. Hiçbir ısıltım yokken beni parlatıyordu. Bu yanını seviyordum.

Öte yandan, Ryodan'ın soğuk ve berrak bakışları altında bütün filtrelerim kalkıyordu.

Bugün Chester's kulübe uğramak aklımda yoktu ama son haftalarda, manastırdan dönerken buranın önünden her geçişimde motorumu dışarı park edip içeri girmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordum. Sonunda Ryodan'ın beni büyülediğini fark ettim.

Bunu yapabiliirdi. Dolayısıyla bugün ona uğramaya ka rar vermiştim. Ona karanlık sanatlarını benim üzerimde kullanmamasını ve beni rahat bırakmasını söyleyecektim. Artık gel dediğinde gelecek, git dediğinde gidecek bir Dani yoktu karşısında. Eskisi gibi, peşime düşmemesine şaşırı yordum doğrusu. Gerçi artık her gece Dancer'ın evinde kalıyordum.

Dancer'la aramızda henüz bütün engeller aşılmamıştı. Her gece, günü kapadığımızda onun dairesine gidiyorduk. Onunla işleri ağırdan alıyor ve her yeni hissin tadına varmak istiyordum. Dancer bana asla baskı yapmıyordu. Yakınlığımızın derecesi önemli değildi. Onunla olmam yetiyordu. Son haftalar benim için enteresandı. Hayatımda ilk kez biriyle böylesine yoğun bir bağ kuruyor ve bu kadar çok fiziksel temasta bulunuyordum. Hele bir aidiyet duygusu vardı ki, bütün duygularımı allak bullak ediyordu. Değişiyordum.

Geceler olağanüstüydü. Sessizliği, bilgeliği ve biçimli vücuduyla beni tahrik eden en yakın arkadaşımın yanına uzanıyor ve onunla yarın yokmuş gibi sevişiyordum (ki belki de yoktu zaten). Genç ve aç bedenlerimiz birbirini eziyordu. Ama eli ne zaman kotumun düğmesine kaysa hemen konuşmaya başlıyordum. Uyuyana kadar da susmuyordum. Anlayacağınız, kotumun üzerimde kalması için elimden ne geliyorsa yapıyordum.

Sonra onun yanında uyumadan yatıp tavana bakarak nefesini dinliyordum. Beni neyin durdurduğunu bir türlü çözemiyordum.

Dancer'ın benim için ilk olmasını istiyordum. Beni engelleyen şeyden kurtulmak istiyordum.

Ona güveniyordum. Baskıcı ya da cıvık asla değildi. Nereye gideceğimi ya da ne zaman döneceğimi sorarak beni sahiplenmeye çalışmıyordu. Kendi hayatı ve ilgi alanları vardı. Bunlar bütün vaktini alıyordu zaten. Ayrı ayrı maceralar yaşayıp sonra bunları birbirimizle paylaşıyorduk. Onunla olmak nefes almak kadar kolay ve doğal geliyordu. Birbirimizden çok şey öğreniyorduk.

Onu bulduğum günden itibaren Dancer'ın sadece benim olduğunu düşünmüştüm. Dolayısıyla kendine ait bir dünyası, arkadaşları ve ona âşık kızlar olduğunu öğrenmek benim için büyük bir şoktu.

Onu seviyordum. Aslında bunu istememiştim ama fark ettiğimde artık çok geçti. Kalbimi bir kere kaptırdım mı, geri alamıyordum. Yaradılışımdaki arızalardan biriydi bu da.

Dancer'la sonuna kadar gidemememin Ryodan'ın marifeti olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yattığım ilk erkeğin yakında ölecek biri olmasını istemiyordu. Gerçi Ryodan benim bakire olduğumu bilmiyordu. Ama bu makyavelist bir yaklaşım olurdu doğrusu. *Aman Dani'nin Dancer'a bağlanmasına izin verme. Çocuk öldüğünde Dani dağılır ve eskisi kadar üretken olamaz.*

Ryodan'a karşı o kadar dolmuştum ki, içeri pervane akımıyla girdim. Yirmi küsur yaşımdaki titreşimlerim on dört yaşımdakiyle aynı değildi tabii. Artık kâğıtları ve saçları dağıtmakla kalmayıp cam duvarları zangırdatıyordum.

Karşısına dikildiğimde odanın her bir köşesi sallanıyordu. Ryodan yerinden kalkıp akımın içine girdi ve burnunun dibine kadar geldi.

“Ne?”

“Ne demek ne?” diye kükredim.

“Kafanda bir şeyler kurup gelmişsin belli ki. Git aklını başına topla, sonra gel. İşim var.”

“Ne işymiş bu? Benimle uğraşmaya vaktin var ama! Dövmen mi aklımı karıştırıyor, yoksa başka bir şey mi yaptın?”

“Aklımı karıştırıyor derken?”

“Ne zaman kulübünün önünden geçsem, o küçük, bas-kıcı büyü beni içeri emmeye çalışıyor. Bundan hoşlan-mıyorum. Beni rahat bırak.” Ryodan tek kelime etmeden akımdan düştü. Ben de ağır çekimde onu izleyip parma-ğımın göğsünü dürttüm. “Benimle konuşmak istersen me-saj atarsın. Bir daha bana büyü yapma. Hayatım boyunca yeterince kullanıldım.”

Gümüş gözleri içime işledi. “Kulübün önünden her ge-çişinde içeri mi girmek istiyorsun?”

“Bana büyü yaptın da ondan.”

Hafifçe gülümsedi. “Hayır.”

O an doğruyu söylediğini anladım. Alenen yalan söy-lemek Ryodan’ın tarzı değildi. O daha çok kelime oyunla-rıyla karşısındakini yanıltmayı tercih ederdi. Ama bu sefer cevabı o kadar netti ki, ona inandım.

Şu son birkaç dakikayı hayatımdan silebilmeyi diley-ecek karşısında dikildim. Ryodan onu sık sık düşündüğü-mü anlamıştı işte. Öyle ki, bana büyü yaptığını düşün-ecek hâle gelmiştim. Gümüş gözlerinde belki de benden başka kimsenin fark etmeyeceği türden kibirli bir ifade belirdi.

Öyle ya da böyle istifimi bozmayacaktım. “Dövmenin benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını mı söylüyorsun?”

“Aksine. Asıl benim için sorun yaratıyor.”

“Bir kere daha soruyorum. Bana büyü yaptın mı?”

Başını sola yatırdı ve gözlerinde muzip pırıltılar yanıp söndü.

Derin bir iç çektim. “Onu düşünmekten kendimi ala-mıyorum.”

Tek kaşını kaldırarak devam etmemi bekledi.

“Shazam,” dedim. “Ne zaman buraya gelsem onu düşünüyorum. Bana yardım edeceğini söylemiştin.” Son birkaç haftadır Shazam’la ilgili düşüncelerimi askıya almaya çalışıyordum. Dünyayı kurtarmaya ve Dancer’a odaklanmam için buna mecburdum. Kalbim geceleri mide bulantılarıyla uyanmama neden olacak kadar çok ağrıyordu. Dünya sessizliğe bürünmüşken Shazam’ın nerede olduğunu düşünüp bir yerlerde tek başına ağladığından endişeleniyordum. Ama kurtarılacak bir dünya vardı. Milyonlarca insan tehlikede idi. Hem Dancer’ı nasıl bırakırdım? Ya ben yanında değilken ölürse diye içim içimi yiyordu.

Çocukken düşüncelerim düz bir çizgide ilerlerdi. A noktasından B noktasına. Ama büyüdükçe hayatınıza C’ler, D’ler ve Z’ler girer.

Dublin’e döndüğüm ilk günlerde Shazam’dan ayrılalı kaç saat olduğunu hem kendi, hem de onun zamanında biliyordum. Onu kurtarmanın ve şehre birlikte dönmenin planlarını yapıyordum. Ama zaman ilerledikçe, onu bıraktığım yerde bulamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım. O zaman bir hiç uğruna geri dönmüş olacaktım.

Ryodan’ın masasının yanındaki sandalyelerden birine oturdum. Onun da karşıma oturmasını bekledim. “Dövmeyle beni nerede olsam bulabileceğini söylemiştin. Sen yaralıyken onu kullanmamamı istemiştin. Dediğini yaptım. Ama şimdi onu kullanmak istiyorum.” Böyle diyordum ama evet derse ne yapacağımı düşünmeden de edemiyordum. Can çekişen dünyayı terk edebilir miydim? Dancer’ı bırakıp gidebilir miydim?

Ryodan çenesini ovuştururken birden aklıma bir sahne geldi. Dönüştüğü o güçlü ve zarif siyah canavarı gördüm.

İnsanların boğazlarını nasıl parçaladığını. Gayriihtiyari ürperdim. Bir protein barı çıkarıp bir ısırışta yarısını yedim.

“Deliklerden birinin toprağa değmesine taş çatlasa bir hafta var,” dedi. “Senin isteğini yerine getirmek için daha çok zaman lazım.”

Bir hafta mı? Mac bana bunu söylememişti. Gerçi onunla günlerdir görüşmüyorduk. “İnsanlar bunu biliyor mu?”

Başını yana eğdi. “Hayır. Boşuna paniğe sebep olur. İnsanları başka gezegenlere götürüyoruz. Elimizden sadece bu kadarı geliyor. Bana Shazam’ı anlat.”

Hiç itiraz etmeyerek kendimi bile şaşırttım. Ona Shazam’dan kısaca bahsetmeyi planlıyordum ama konuşmaya başlayınca duramadım. Bir nehir gibi çağladım. Shazam ben ondan bahsettikçe yaşayacaktı. Neredeyse onu yeniden hissedebiliyordum. Sıcaklığını duyabiliyordum. Mırıl mırıl mırıldanarak sevilme istiyordu. Bir de yemek dileniyordu tabii. Doymak nedir bilmezdi. Ah, onu çok özlemiştim.

Ryodan’a Shazam’la ısınlanan ağaçların olduğu Olean gezegeninde tanıştığımı anlattım. Sonrasında en yakın arkadaşım olmuştu. Birçok dünyayı birlikte gezmiş ve türlü maceralara atılmıştık. Ondan bahsederken neşem yerine geldi. Dayanamayıp güldüm. Şartlar elverdiğince oynadığımız oyunları ve ne kadar eğlendiğimizi hatırladım.

Ona her gün Shazam’la uyuyup yine onunla uyandığımı söyledim. Dört yıl boyunca, birbirimizin her şeyi olmuştuk. Avlanmış, yemek yapmış, oyun oynamış, kavga etmiş ve özgürlüğün tadını çıkarmıştık. Shazam benim dostum, akıl hocam, her şeyimdi. Komik, huysuz ve akıllı canım arkadaşım. Onsuz bir yanım eksikti.

Ryodan beni dinledi. Sonra arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. Ben konuştukça değişti. O değiştikçe ben daha da çok anlattım.

Mesafeli bakışları yumuşadı. Derinliklerinde kristaller pırıldadı. Kendini hikâyelerime kaptırarak sayısız soru sordu. Saatler nasıl geçti anlamadım. Shazam'la soytarınlıklarımızı anlattıkça içimde buz tutan bir göl eridi ve yaz güneşiyle ısındı.

“Ama... hep oyunlar ve eğlence yoktu herhâlde?” dedi.

Omzumu silip bacağıma sandalyenin kolunun üzerinden aşırıttım. “Kimin hayatı bunlardan ibaret ki?”

“Onu neden bıraktın?”

Gözlerimi kapadım ve ona Shazam'ın arkasından sıçradığım son dünyayı anlattım. Her bir dünyanın kendine göre tehlikeleri vardı. Ama bu gezegen birkaç bakımdan riskliydi.

X Gezegeni'ndeki (orada adını öğrenecek kadar uzun kalmadığım için ona böyle diyordum) Kapı bir gölün ortasındaki küçük bir adadaydı. Ada sakinleri müthiş gelişmiş bir teknolojiye ya da büyülere sahip, ilkel bir kabileydi. Yarı çıplak geziyor ve kuş tüyünden rengârenk başlıklar takıyorlardı. Biz geldiğimizde aynanın etrafında dans ederek bir tür ayin yapıyorlardı. Kapı'yı kullanarak dünyalarını işgal eden insanlar ya da canavarlarla ilgili bir tecrübeleri olacaktı ki, oraya etkin bir güç alanı kurmuşlardı. Kapı'dan çıkan her şeyi anında yakalıyordu.

Bazı gezegenlerde güçlerim zayıflıyordu ve bu da onlardan biriydi.

Son ziyaret ettiğimiz gezegendeki canavar gece yaratıklarından kaçarken oraya sıçramıştık. Dolayısıyla geri de

dönemiyorduk. Shazam anında pırıltılı bir kafesin içine hapsedildi. Belki de son anda hızlandığım için, ya da başka bir nedenle kafes beni hapsedememişti.

Kabilenin savaşçıları anında üzerime saldırdı.

Shazam'ın sesini duyabiliyordum. Beni korumak için güç alanından çıkmaya çalışıyordu. Sonra ümidini kaybedip bana kaç diye bağırdı. Sonradan onu kurtaramaya gelebilirdim.

Gözlerimi kapayıp ovuşturmaya başladım.

O günü kimseye anlatmamıştım. O günden nefret ediyordum. Başımıza gelenleri teker teker gözden geçirerek neyi farklı yapabileceğimi düşünmüştüm.

Yumruklarımı sıkıp gözlerimi açtım. Ryodan beni o kadar dikkatle süzüyordu ki, bir an ona anlattığım her şeyi yaşadığını hissettim.

"Aklımın nasıl çalıştığını biliyorsun," dedim.

"Işık hızıyla," dedi kuru bir sesle.

Kederle gülümsedim. "Çıkış Kapısı'nın nerede olduğunu düşünüyordum. Onu bulmamın ne kadar süreceğini. Sonra savaşçıların ilerisinde parlak bir yansıma gördüm. Suyun karşısında baş döndürücü bir hızla dönen sayısız ayna vardı. Durmadan hareket ettikleri için kaç tane olduklarını sayamıyordum. Belki yüz bin, belki bir milyon taneydiler. Tüm Günler Salonu kadar berbattı. Işığı yakalayıp bize yansıtıyorlardı. *Pekâlâ*, diye düşündüm. *Yüzüp suyu geçerim, aynalardan birine çılgınca bir dalış yaparım ve artık hangi dünyaya gidersem oradan birkaç silah toplayıp Shazam'ı kurtarmaya gelirim.*"

Ryodan gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. "Seçtiğin ayna seni eve getirdi."

“Bingo,” dedim. “Shazam’a onun için geri döneceğime söz verdim. Beni beklemesini söyledim. Hiçbir yere kıpırdamamalıydı. Savaşçılardan kurtulsa bile beni orada beklemeliydi. Yoksa birbirimizi bir daha hiç bulamazdık. Orada oturdu ve bana o kocaman, menekşe rengi gözlerinde yaşlarla baktı. *Seni görüyorum, Yi-yi, dedi.*”

“Onun için geri dönersen bir daha evin yolunu bulamayacağını biliyordun. Aynı aynayı seçmenin imkânı yok. Shazam da özgür kalsa bile senin seçtiğin aynayı seçemez.”

“Aynen öyle. Tek amacım Dublin’e geri dönmekti. Kahretsin! Tam beş lanet yıl boyunca bunun hayaliyle yaşadım. Ya oraya döndüğümde öldüğünü öğrenirsem ve bir daha evin yolunu bulamazsam? Ya kaçıp gittiyse ve oraya bir hiç uğruna gidiyorsa? Belki de beni hiç beklemedi. Ya o da başka bir aynaya atlamışsa?” *Beni gerçekten sevmediyse?* diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. “Ya da hâlâ beni bekliyor. Onu kurtaracağım günü. Her gün umutları biraz daha tükeniyor. Ağlayıp duruyor. Ryodan, ben döneli aylar oldu. Bu ne demek biliyor musun? Shazam hâlâ oradaysa yıllardır beni bekliyor. Onlarca yıldır.” Sesim titredi ve ağlamaya başladım. Bunları ilk kez anlatıyordum. O gün çöpte *Dani Daily*’yi bulduğumda ve nerede olduğumu fark ettiğimde kalbim ikiye bölünmüştü. Şimdi de öyle hissediyordum. Medeni bir dünyaya gitmeyi yürekten istemiştim. Savaşçı kabilenin kucunu tekmeleyecek silahlarla oraya dönmeyi. Bunca zaman sonra yeniden evimdeydim ve sevinemiyordum bile.

Shazam’ı kayıtsız şartsız seviyordum. İlişkimiz çıkara dayanmıyordu. Neşe, güven, fiziksel temas ve mutluluk

doluydu. Hayatımda kimseyle böyle sıkı bir bağ kurmamıştım. Önem verdiğim tek şeyi kaybetmiştim. Yine. Değer verdiklerimi kaybediyordum. Tıpkı annemdeki gibi erozyonu durduramıyordum. O kadar acı çekiyordum ki, artık bitsin istiyordum. Sonunda annemin neden içtiğini anlamıştım. Kendini kapatmak ve düşüncelerini susturmak için. Onun yolunu seçemeyeceğim için kendi bildiğimi yapmıştım. Son birkaç haftadır, Shazam'lı yanıma uyuşturup diğer her yerimi canlandırmış ve bir süper kahramanın yapması gerekenleri yapmıştım.

Ryodan birden benim alanıma girdi. Hemen dikenlerimi çıkardım ve onu itmeye çalıştım. Ama beni ayağa kaldırıp kollarına aldı.

O an içimde bir şeyler koptu. Ona bütün bunları anlatmama sebep olan histen de daha muazzam bir güçle Ryodan'a saldırdım. Vahşi bir hayvandan farksızdım. Onu tekmeledim, yumrukladım, ağzına geleni söyledim. Kendime küfrettim, evrene küfrettim. Sonra iskemlemi dizimle kırdım. Onunkini de kırıp üzerinde tepindikten sonra gözüüm masasına kaydı. Ryodan gibi güçlü bir adamın bu aptal masanın arkasına saklanmasına gerek yoktu. Onu da kırdım.

Öfkem durulmak bilmiyordu. Ryodan beni ancak duvarları yumruklamaya çalıştığımda durdurdu. Oysa ben camları kırmak istiyordum. Kan görmek istiyordum. Fiziksel acı zihnimi kalp ağrımdan uzaklaştırabilirdi belki.

Duygularımı o kadar uzun bir zamandır bastırıyordum ki, artık onları içimde tutamıyordum. Bu sefer Ryodan'ı hedef aldım. Bana engel olmadı ve ona defalarca vurmama

izin verdi. Yumruklarım bir insanın kalbini durdurabilirdi. Ama Ryodan bütün öfkemi üzerine boşaltırken beni sakın gözlerle izledi.

Birden hiddetim söndü. Biri içimdeki bir balonu patlatmış gibi duruluverdim.

Geriye bunca zamandır kaçmaya çalıştığım acı kaldı.

Kıpırdamadan durup atkuyruğumdan fırlayan saçlarımı yüzümden üfledim. Özür dilemek için ağzımı açtım ama dudaklarımın arasından bir feryat döküldü.

Bana sarıldığında kollarına gömüldüm.

Beni sarmalayan kollar Ryodan'ındı.

Ne tuhaftı.

Ne güçlü, ne yenilmez.

Bu adam her zaman benim en güçlü rakibim olmuştu. Ama şimdi öyle değildi işte. Acaba en başından beri ben mi yanlışmıştım?

Dancer'a yaptığım gibi başımı boynuna dayadım ve beyaz gömleğinin önü sıırıslıklam olana dek ağladım. Bir ara kusursuz Ryodan'ı bir pespayeye dönüştürdüğüm için gülmeye başladım. Nedense bunu pek komik bulmuştum. Sonra biraz daha ağladım ve yorgun düşüp olağanüstü yavaşlıktaki kalp atışlarını dinledim.

"Shazam'ı kurtarmama yardım eder misin?" diye sordum.

Vücudu kaskatı kesildiğinde kalbim taş gibi ağırlaştı ve Shazam'ı benden ayıran lanet gölün dibine çöktü.

Geri çekilip yüzüne baktım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Bakışları hüznle gölgelendi. "Benden bunu döndüğün gibi isteseydin tamam derdim. Ama vaktimiz yok, Dani."

"Ne kadar sürer ki?" diye bağırdım.

“Tahmin etmek mümkün değil. X Gezegeni’nin dünyaya uzaklığını saptamam gerek. Bir tünel inşa etmek için kaç ayna kullanmam gerektiğine karar vermeliyim. Bu uzun ve karmaşık bir iş. Geri dönmem için ölmem gerek. Ne zaman dirilirim o bile belli değil. Kara delikler de ayrı bir sorun. Onların arasından geçerken özellikle dikkat etmeliyim.”

“Yani üç günde filan dirilemezsin öyle mi?”

“Bu konuyu konuşmayı sevmiyorum.”

“Ryodan,” dedim sabırsızca. “İkimiz de beni öldürmek isteseydin bunu uzun zaman önce yapabileceğini biliyoruz. Güvenlik kameralarının şifresini kırdım. Bir hayvana dönüştüğünü gördüm. Ben senin sırlarını biliyorum. Sen de benimkileri. Belki ailen değilim ama şimdilik bir aile olma hissini tadabileceğin tek kişi benim.”

“Ben senin sırlarını kurcalayarak öğrenmedim. Güvenlik şifrelerini de senin dâhi çocuk kırdı. Arama kartını bulduk.”

“Kartını burada mı bırakmış?” Bana bunu söylememiştir. Önce tedbirsizliğine öfkelen dim ama sonra güldüm. İşte benim Dancer’ım. Onu bunun için seviyordum.

Ryodan irkildi. Galiba aklımdan geçenleri okumuşt u ve haklıydım. Yakında ölebilecek birine bağlanmamı doğru bulmuyordu. Suratım asılıverdi.

Ryodan’a döndüğüm gibi gelseyd im, ona güvenseydim, Shazam’ı kurtarmama yardım edebilirdi. Sevgili Shazam hâlâ yaşıyorsa burada yanı başımda olurdu.

Her şeyi mahvetmiş tim.

PİŞ-MAN-LİK. Bu kelimeyi artık heceleyebiliyordum artık. Pişmanlık saf bir duyguydu. Sonsuzluk kadar uzun sürüyor ve gözyaşlarıyla sulanıyordu.

“Birine güvenmek için hiçbir sebebin yoktu, Dani,” diye mırıldandı. “Ve kimseye güvenmemek için her türlü sebebin vardı.”

“Vardı. Hem de büyük bir sebebim vardı. Onu kurtarabilirdim.”

“Kendini yemene izin veremem. Onu ancak ben yapabilirim.” Dayanamayıp hafifçe gülümsedim.

“Aradığımız Gümüş’ü bu taraftan işaretleyemez misin?” Sesimin titremesinden nefret ediyordum. Bu yüzden boşuna vakit harcamıştım. Aynaya diğer taraftan görebileceğimiz bir işaret bırakabilirsek dönüş yolunu kolayca bulurduk. Doğru Gümüş’e çarpmak için hızlı olmalıydık ama bu konuda Shazam da, ben de yeterince ustaydık. Yine de kendi işimi kendim halletmeye çalışmayıp yardım isteseydim, en yakın dostum şimdi benimle olurdu. İnsanlar büyüdükçe neden kafaları karışır? İmkânsız seçimler, imkânsız pazarlıklar ve her erozyonun izi sonsuza dek kalbine kazınır.

“Barrońs’la uzun zamandır bunun bir yolunu arıyoruz ama başaramadık. Shazam’ı bir kafese koyduklarını söyledin. Aradan onlarca yıl geçti. Sence hâlâ orada mı?”

Ellerimi boynunun arkasında yumruk yaptım. “Denemek zorundayım.”

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ben de kollarından kurtulmak için acele etmedim. O kadar sıcak, sessiz ve güvenliydi ki. Dancer’la öyleydi ama bu farklıydı.

“Birkaç gün bekle. Dünyadan umudu kesersek onu kurtarmaya birlikte gideriz. Tabii bir daha asla bu gezegene dönmemen kaydıyla.”

“Söz veremem. Burası benim evim. Belki zamanında geri dönebiliriz.”

“Denemeden bilemezsin. Yüksek ihtimalle de ölürsün. Bana kalırsa şimdiye kadar çoktan gitmeliydin. Dünyanın geleceği şüpheli. Başka bir yere gidip hayatını yaşa.” Bir an duraksadı. Sonra belli ki kendini zorlayarak ekledi. “Dancer’ı da yanımıza alırsız. Üçünüz başka bir gezegende kendinize bir hayat kurarsınız.”

“Tabii,” dedim. “Orada Dancer’ın ölümünü bekleriz.” Erkek arkadaşımın sağlık durumuyla şimdilik başa çıkabiliyordum. Ama onunla yeni ve hiç bilmediğimiz tehlikelerle dolu bir gezegende yaşamak istediğimden emin değildim. Ne yapacaktık? Yeni hayatımızda belki bir gün kendimizi güvende hissedip çocuk yaptıktan sonra, Dancer’ı kaybedersek nasıl yaşayacaktım? Bir kere de karşıma kolay seçimler çıksa ne olurdu ki?

“Sence ben kaç kere sevdiklerimi kaybettim?” Gümişi gözlerinde kırmızı ışıklar yanıp söndü. “Sayısını bile unuttum inan. Hayat bu. Birilerini sever ve kaybedersin. Ama en azından onlarla biraz zaman geçirebildiğine şükredersin.”

O an hayretle fark ettim ki, meğer ben de Ryodan’ı bir filtrenin ardından görüyormuşum. İlk kez bütün çıplaklığıyla karşımda dikiliyordu. O da sevmişti. Hem de defalarca. Bütün kalbiyle. Ve sevdiklerini defalarca kaybetmişti. Adamlarını bir arada tutmak için onun için canla başla uğraşıyordu. Aşırı kontrollü oluşu da bu yüzden. Bir ölümsüz olmasına rağmen duygularını asla kaybetmemişti. Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Birbirimize ne kadar benzediğimizi fark ettim. Benim Jada kişiliğim gibi, onun da bir kalkanı vardı. Her sabah şık iş kıyafetleriyle birlikte onu da giyiniyor ve soğuk, ilgisiz bir adama dönüşüyordu.

“Rowena’yı neden öldürmedim biliyor musun?”

“Ro’yu mu?” diye sordum dalgınca. Onu bambaşka bir bakış açısıyla görmek beni sersemletmişti. Ryodan benim için gerçek bir insandı artık. İntikam tanrıçamın çizdiği bir karikatür olmaktan çıkmıştı.

Ellerini kafamın iki tarafına koydu ve zihniyle beni gözlerimi kapamaya zorladı. Güçlü bir büyü yapmış olmalıydı ki, ona karşı koyamadım. Kafamın içini görüntülerle doldurdu. Ona dehşetle baktım, zira çocukluğu benimkinden daha korkunçtu. Şiddet, umutsuzluk ve zalimlikle örülüydü. Ryodan da bir zamanlar çocuktu. Ama o kadar kötü muamale görmüştü ki, hayatta kalabildiğine inanamıyordum. Ona bütün bunları yapan, onu yer altında karanlık bir çukura zincirleyen adama nefreti o kadar tüketiciydi ki, çocukluğundan geriye başka hiçbir şey kalmamıştı.

Ama bir gün o da kaçmıştı. Tıpkı benim gibi.

Ve intikam yemini etmişti.

Ama onu tiksiniç bir şekilde taciz eden adam Ryodan’dan önce başka birinin kurbanı olmuştu. Ryodan hiçbir zaman intikamını alamamıştı.

“Otuz iki yıl, üç ay ve on sekiz gün kalbimde sadece nefret ve öfke taşıdım. Otuz iki yıl boyunca bir ölüden farksızdım. Sonra onu buldum. Kandırılmışım. Meğer ölmemiş. Kazdığım mezar onun değilmiş. Bir başkasının kemiklerini unufak etmişim. Arkadaşları onu korumuş. Bana yalan söylemişler. Onu kaçırmışlar.”

Başka bir görüntüyle sarsıldım. Ryodan yetmişli yaşlardaki bir adamın boynunu kırıyordu.

“Ama işe yaramadı değil mi?” diye mırıldandım. “Hıncını alamadın.”

Ellerini kafamdan çekti. Gözlerimi açtım.

“Yanılıyorsun. Onu öldürdüğüm an içimdeki zehir akıp gitti. Onu öldürmeye ihtiyacım vardı. Nihayet özgürdüm. Ben o gün doğdum. Onu yok ettiğim gün. Doğru ya da yanlış, fark etmez. Ben buyum. Bazen insanlar senden o kadar çok şeyi alıp götürür ki, sen de onlardan bir şeyler almaya mecbur kalırsın.”

Başımı salladım. Onu anlıyordum. Ro’yu öldürmek içimde kanayan yaranın kabuk bağlamasını sağlayabilirdi. Ama o zamanlar gençtim ve tek bir sebepten ötürü kendimi tutmuştum. *Sidhe*-kâhinler beni dışlardı ve ben onlarla olmak istiyordum. İnsanlar gençlerin doğru düşünebileceğine ve mantıklı sebepleri olabileceğine inanmaz. Mac onu öldürüp paçayı kurtarabilirdi çünkü yetişkinlerin sözlerinin bir ağırlığı vardır. Benimkinin yoktu. Gram kadar pişmanlık duymazdım. Buna kuduz bir köpeği öldürmek gibi bakardım. Kuduz köpeklerin bir kurtuluş ümidi yoktur çünkü. Ona işkence etmezdim. Kimseye etmezdim. Ama evet. Öfkem durulurdu. Özellikle de annemle samimiyet derecesini öğrendikten sonra. Adalet yerini buldu der, hayatıma devam ederdim.

“Rowena’yı öldürmeyi çok istedim,” dedi Ryodan. “Ama onu senin öldürmeni daha da çok istedim.”

Teşekkür edercesine başımı eğdim.

“Git, Dancer’ı al. Size yardım edeceğim. Shazam’ı kurtardığınızda yeni bir gezegene gideceksiniz. Bir daha buraya dönmeyeceksiniz. Hayatı yakala, Dani. Ne olur bir kere de dediğimi yap. Annenin nasıl zehirlendiğini gördüm.”

“Başkalarının işlerine burnunu sokmaya bayılıyorsun değil mi?” dedim buruk bir gülümsemeyle. “Mac birkaç

hafta önce bana bu gezegene bağlı olduğunu söyledi. Burada yeniden doğduğun için. Bu gezegenle birlikte sen de yok olacaktıydın.” Gerçi Mac’in emin olmadığı bir konu vardı. Dokuzlar hemen mi ölecekti, yoksa birileri onları öldürene dek yaşamaya devam mı edecekti? Burada bir kez daha doğamayacakları için tamamen yok mu olacaktardı?

“Bu aralar Mac’in çenesi fazla düştü.”

“Dünyanın sonu geldi,” dedim. “Şu küskünlükleri bir kenara bırak artık.” Elimi saçlarına uzattım. Yüzünün sert hatlarını okşadım. Ryodan’a dokunuyordum ve bana izin veriyordu. En az benim kadar şaşkın görünüyordu. Galiba dokunma bağımlısı olmuştum. Birilerine dokunmadan edemiyordum. Öte yandan, bu işin kurallarını bilmediğim için tedirgindim. Hem herkese sarılmak istiyordum. Hem de bir daha kimseye el sürmemek. Sonunda hislerimin yoğunluğuna yenik düştüm. Jada’yken hayat daha kolaydı. Sonrasında her şey netliğini yitirmişti sanki. Ama Ryodan öyle güçlü ve hayat enerjisiyle doluydu ki. Bir haftaya kalmadan ya Shazam’ı kurtarmaya gidecektim, ya da bir süper kahraman olarak insanların başka gezegenlere taşınmasına yardım edecektim. Kişisel arzularımın bir önemi yoktu. Bütün süper kahramanlar gibi, ben de kendimi başkalarına adamıştım. Velhasıl ben gidecektim ve Ryodan ölecekti. Bir daha onu hiç göremeyecektim. İntikam tanrımı ve akıl hocamı kaybedecektim. Güldüğünde neşesini yakalayıp avuçlarımda tutabileceğimi sandığım adamı. Ölmesini istemiyordum. Onun ölümsüz olmasını ve bana meydan okumaya devam etmesini istiyordum. Bir yerlerde sonsuza dek yaşayacağını bilmek istiyordum.

Sonra düşünmekten vazgeçtim.

Uzanıp onu öptüm. Dancer'ı öptüğüm gibi. Dudaklarım dudaklarında çırpınan kelebek kanatlarına dönüştü. Ryodan'ı son kez öptüğümde onu kışkırtmak istemiştim. Ama bu öpücüğün basit bir anlamı vardı: *Seni görüyorum, sana hayranlık duyuyorum ve yaşamamı istiyorum.*

Ryodan donup kaldı. Hatamı fark edip geri çekiliyordum ki, odanın ısısı elli dereceye yükseliverdi. Sanki birdenbire alev almıştık ve Ryodan bana karşılık verdi. Böyle bir öpüşmeyi hayal bile edemezdim.

Dancer'dan çok farklıydı. Onun öpücüğü tatlı, hayalperest ve heyecan vericiydi. Ryodan'ın öpücüğü ise kendisi gibi sert ve tehlikeliydi. Dancer'ın kollarında olmak yenebilir bir gezegende yaşamak gibiydi. Ryodan'la ise fırtınanın göbeğine doğru bir seyahat çıkmıştık âdeta. Dancer bana kahkahalar ve normal bir gelecek vadeliyordu (yaşarsa tabii). Ryodan'la geleceğimse karşılıklı meydan okumalar ve bilinmezliklerle dolu olurdu şüphesiz.

Dancer beni her türlü kabul ederdi. Ryodan ise bana kendimi sorgulatıp sınırlarımı zorlardı.

Bir anda saçlarım serbest kaldı. Parmaklarını buklelerimin arasına geçirdi. Beni o kadar ateşli öpüyordu ki, sivri dişleri dişlerime çarpıyordu. Sonra kan tadı aldım. Vücudumun ona değen kısımları tuhaf bir karıncalanmayla ürperdi. Kolu boynumun yanına sürtünüyor, elleri kafamı sıkıca kavırıyordu. Dudakları yumuşacık ve bir o kadar sertti. Güçlü gövdesi vücudumun tek kassız bölgesine, göğüslerime yaslanıyordu. Bacağını bacaklarımın arasına kaydırduğunda dizlerim titremeye başladı.

Ryodan diğer her şeyde olduğu gibi, öpüşmekte de usraydı. Bütün aklı, ruhu ve bedeniyle bana odaklanmıştı.

Soğukkanlı iş adamı kimliğini bir kenara bırakıp bin güneşin ışığı ve sıcaklığıyla parlamıştı. O an beni 4. seviyede en çok etkileyenin bu olduğunu fark ettim. Onun bütün kalkanlarını atıp tutkuyla seviştiğine tanık olmuştum. Benimle sohbet ederkenki gibi dürüst ve savunmasızdı.

Kontrollü Ryodan ürkütücü bir büyüleyiciliğe sahipti.

Kontrolsüz Ryodan ise bağımlılık yaratacak kadar şeffaftı.

Beni, korumaya yemin ettiği bir imparatorlukmuşum gibi öptü. Uğrumda bin kere ölebileceği bir ülkeymişim gibi. Beni derin ve karanlık vahşiliğini nasıl doyuracağını bildiği bir kadın gibi öptü. Beni öleceğini ve bir daha hiç öpüşemeyeceğini bilen bir adam gibi öptü. Sonra değişti. Dili kadife ve ipeğe dönüştü. Beni incecik bir porselenmişim gibi usulca okşadı. Fırtınadan sonraki bu durulma anı kasırgayı beraberinde getirdi. Ona âdeta yapıştım. Ryodan beni diliyle keşfetmeyi sürdürürken elleri kalçalarımaya kaydı. İki ilkel ve vahşi hayvan olup çıktık. Dünyayı bizim sevişmemiz ateşleyecekti sanki. O sırada sevişeceğimizden emindim. Sonuna kadar. İçimdeki açlık giderek tırmanıyordu ve istediğim kadar sert oynayabileceğimi biliyordum çünkü bu adamı asla incitemezdim. Bütün süper güçlerimle bile. Her şeyimle üzerine gidebilirdim ve kalp krizi geçireceğinden ya da kemiklerinin kırılacağından endişelenmeme gerek yoktu. Ryodan hepsini kaldırabilirdi. Öfkemi, maceracılığımı, zekâmı, sinir krizlerimi, o müthiş fiziksel gücümü ve hatta gölge benliğimin karanlığını. O güçlü bir hayvandı. Sertti, kudretliydi ve sağlam bir kalbi vardı. Bir şehvet çılgınlığına kapılarak ona ruhumun tüm vahşiliğiyle karşılık verdim. Hayal meyal Dancer'ı düşündüm. Bu

yanımı kaldırabilir miydi? Belki de kaldıramayacağından korktuğum için tutuyordum kendimi. Ona zarar vermekten korkuyordum...

Ryodan öpüşmemizi aniden yarıda kesti ve beni sertçe ittiğinde arkamdaki iskemleye oturdum. Ellerin sıcaklığından mahrum kalarak titredim. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Ona o kadar ihtiyacım vardı ki, bir an konuşamadım. Öylece durup bana yeniden dokunmasını bekledim. Bu adamla çıırılçıplak kalıp kendimizi bütün dünyaya kapatmak nasıl bir deneyim olurdu acaba? Bütün her şeyi bir kenara bırakmak? Sorumlulukları atıp kontrolü ona teslim etmek? Şarj olmak ve dünyaya yeni bir enerjiyle dönmek?

Dengemi yeniden bulduğumda ayağa kalktım. İçimde bir türlü kapatamadığım bir kutuyu açmıştı. En azından, onu bu kadar çabuk kapamaya hazır değildim. "Ne oldu?" diye sordum sersemliğimi üzerimden atmaya çalışarak. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Gitmen gerek," diye tısladı.

"Aslında istediğin bu değil. Vücudun seni ele veriyor." Onu yeniden hissetmek istiyordum.

"Bakiresin sen."

"Ne olmuş? Bu zamana kadar kimseyle olmadıysam bir sebebi var."

"Git," dedi ve gümüş gözleri kadim sikkeler gibi donuklaştı. Deminki dürüst adam gözlerimin önünde kayboldu ve kutsal bir şeyi elimden kaçırmışım gibi hissettim. Sanki onu görmek için yeterince kutsal değilmişim gibi.

"Şimdi tam da Jada gibi davrandın işte!"

"Jada'nın bir amacı vardı. Sürekli o olmanı istemedim hepsi bu."

Ellerimi yumruk yaptım. “Anlayamıyorum. Herkesi öpüyorsun. Jo’yu bile öptün. Ben de onun kadar güzelim.”

“Sen herkes değilsin.” Bir an duraksadı ve boğuk bir sesle ekledi. “Sadece güzel değilsin, Dani. Harikuladesin. Çok ama çok güzelsin.”

“Öyleyse neden?” diye sordum öfkeyle. Ölebilirdi! “Ya ölürsen ve bir daha beni hiç öpemezsen?”

Gümüş gözlerini kıstı. “Benimle bunun için mi yatmak istiyorsun? Dancer’dan önce ölebileceğim için mi? Önce kim ölecekse onunla mı yatıyorsun?”

Birden sinirlendim. “Seninle yatmak istediğimi söylemedim. Sadece öpüşüyorduk. Hâlimden gayet memnun görünüyordun.”

Bir adım geri çekildiğinde yüzünün yarısı karanlıkta kaldı. “Üç gün sonra Dancer’ı da al gel,” dedi ruhsuz bir sesle. “Shazam’ı kurtaracağız. Bir dünya bulacaksın ve Dancer’la hayatınıza orada devam edeceksiniz.”

“Siktir git, Ryodan,” dedim. Bana yine bir duvarın ardından bakıyordu işte. Birkaç dakika sonra kendimi bahçede bulacaktım. Buradan kovulmuştum.

“Bir daha aramızda s’yle başlayan bir kelime geçmezse sevinirim,” dedi.

Arkamı dönüp pervane akımını yakalamayı denedim.

Hiçbir şey olmadı.

Gücüm tükenmişti.

Bazen bu adamdan nefret ediyordum. Bu da o anlardan biriydi.

Pervane akımını hiç denememiş gibi, sert adımlarla ofisinden çıktım. Arkamdan baktığını biliyordum. Uzun bacaklarımı süzüyordu. Dancer’ın ve onun bende uyandırdı-

ğı bütün hislerle yürüyüşüme kıvraklık kattım. Bu saatten sonra derdine yanabilirdi. Bana asla sahip olamayacaktı.

Bir şansı vardı ve onu kaçırmıştı. Beni reddetmişti.

Kimsenin Dani'yle ikinci bir şansı olmazdı.

Yüce Ryodan'ın bile.

Ofisin kapısı kapandığında, alnımı serin cama dayadım.

Birden oda bomboş geldi. Güneş bulutların ardında kayboldu.

Gözlerinde yanan ateşlerle bana bakıp kendini Jo'yla kıyasladı. Aynı olmadıklarını göremedi. Jo'yla yatmıştım. Öylesine. Ama kimse Danielle O'Malley'le öylesine yatmazdı.

Onu enerjisi akkordu ve yeni basılan kar kadar saftı. O salt tutkuydu. Onunlayken ikilemlere yer yoktu. Ben cehennem ateşinde dövülmüş olabilirdim ama bu çocuk kadın saf enerjiden ve hislerden oluşuyordu. Haşın, gözüpek ve Valkür kadar güçlüydü.

Başka bir erkek onun kendini keşfedişini tecrübe ederdi şüphesiz. İlk seferinin değişken ayrıntılarını.

Onu günlerce dinleyebilirdim. Parlayan gözlerini, sıcacık bir ışıqla aydınlanan yüzünü izleyebilirdim. Kalbinin sıcaklığının odama yayılmasını duyumsayabilirdim.

Ellerini hâlâ yüzümde hissediyordum. Öpüşmemiz derinleştğinde parmaklarını saçlarıma geçirmişti.

Ama son masumiyet kırıntısını benim gibi bir fırtınayla yerle bir etmemeliydi.

Onun sevecen birine ihtiyacı vardı. Onunla usulca dans edecek bir erkeğe. Onu aşka şefkatle davet edecek birine. Onun benim gibi taş kalpli savaşçıların asla sahip olmadığı

bir Şeye ihtiyaçı vardı. Normal ve iyi bir erkekle normal bir tecrübeye.

Ben o adam değildim.

Benimle sevişirse bana daha da çok benzeyecekti.

Ama Dancer'la sevişirse daha çok onun gibi olacaktı.

Çocukluğunu biliyordum. Şimdi dönüştüğü kadını da iyi tanıyordum. Tek bir âşıkla asla tatmin olmayacaktı. Dani tecrübeye, aşabileceği engellere, değişikliğe ve büyü-meye açtı. Bunların hepsini tatmalıydı. Bunu anlayabili-yordum.

Bir gün kendine bir eş seçecekti. Yanında koşacak bir kurda ihtiyaç duyacaktı. Onunla her konuda denk birine ve zamanı geldiğinde en iyisini seçecekti.

Ben o adamdım.

Ama Şimdilik kıyaslama yapabilecek bir temeli yoktu.

Dancer onun için ilk olmalıydı. Çok yakında ruhu alev alacaktı.

Benim damgamı taşıyordu.

Onu sandığından çok daha fazla hissediyordum.

Ben bir ölümsüzdüm ama gelecek haftadan sonra hayat-ta kalırsam en ebedi yıllarım başlayacaktı.

Onun ilki olmayacaktım.

Ama bir gün, sonuncusu olacaktım.

"Yakında bir kadın olacaksın, güzelim"

DANI

Duştan çıkıp kurulanırken gülümsedim. Dancer mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordu.

Sadece bu an vardı. Bu gece. Sıcak bir ev. Kendi elleriyle bana pizza yapan en yakın arkadaşım. Her konuda sohbet edebilmek için defalarca duraklatılacak bir film.

Kendime söz vermiştim. Bu gece düşünmeyecektim. Ne yarını, ne Shazam'ı, ne Dancer'ın hastalığını ne de dünyanın kaderini. Bir şeyden emindim. Endişe yarını iyileştirmiyor, sadece bugünü kötüleştiriyordu. Yüzleşmek zorunda olduğum kararları vermeden önce tek bir güzel gece geçirmek istiyordum.

Beynimin Jada'ya ayırdığım bölümlerini susturup Dani bölümlerini serbest bıraktım. Saçlarımı kuruttum. Parmaklarımla dolaşıkları açmaya çalıştım. Sonra geri çekilip aynada kendime baktım. Çırılçıplaktım. Sıfır makyaj. Ne bir krem ne de parfüm. Sadece ben vardım.

Buraya dönerken bir şeyi fark etmiştim. Ryoda'nla seks yapsaydım sadece seks yapmış olacaktım. Yoğun, vahşi ve çılgın bir seks. Dancer'la seks daha karmaşık bir kavramdı. Onunla sadece seks yapamazdım. Dancer'la aynı zamanda sevişecektim. Duygusal, şefkatli ve aşk dolu bir sevişme olacaktı şüphesiz.

Kendimi kandırmanın bir yolunu bulmuştum. Dancer kotumun düğmelerine uzandığında donup kalıyordum ya? Bu gece kotumu giymemeye karar vermiştim.

Banyodan çıplak çıktığımda Dancer'ın arkası dönüktü. Sesimi duyduğunda, elinde pizza hamuruyla bana döndü. "Bak, bu sefer mantarlı yapıyorum. İtiraz yok, ona gö-

PAT! Hamur yere yapıştı. Her yere domates sosu sıçradı. Ama Dancer fark etmedi bile.

"Ha siktir!" diye mırıldandı ve ağzı beş karış açık kaldı. Neden sonra onu kapamayı hatırlayınca dişleri TAK diye birbirine çarptı.

Belli ki, vücuduma bakarak saygısızlık etmek istemiyordu. Alık alık suratıma bakmayı sürdürdü. "Bana bakasın diye soyundum ama işe yaramadı anlaşılan," diye alay ettim.

Benden izni kapınca gözleri vücuduma kaydı. Beni baştan aşağı süzdü. Gözleri vücudumun her bir köşesinde gezinirken hem ateş bastı, hem de üşüdüm.

Dancer hâlâ bana bakıyordu ve işleri hızlandırmak için ne yapabileceğimi düşünüyordum ki, tişörtünü çıkardı. Kemerini çözüp kotunu indirdi. Onu tekmeleyerek çıkardı ve yerdeki soslara aldırmadan bir köşeye fırlattı.

"Sadece senin çıplak olman tuhaf kaçırdı," diye mırıldandı.

Başımı salladım. “Haklısın.”

“Her şeyin harika olmasını istiyorum. Kusursuz. Sen bunu hak ediyorsun.” Nihayet bana doğru yürüdü.

Destansı bir sevişmenin hayallerini kurarken şimdi titrememi durduramıyordum. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Pervane akımına ulaşmaya çalıştım ve başaramadığımda rahatladım. Ona zarar vermek istemiyordum. “İkimiz de bunu daha önce yapmadığımıza göre kusursuz olması zor,” dedim. Ama öyleydi. Yeterince çıplak erkek görmüş-tüm ama Dancer genç, yakışıklı ve çekiciydi. Gözleri hayranlıkla parlıyordu. Vücudu mükemmeldi. Her yeri.

“Dalga mı geçiyorsun?” Elime uzandı. “Süper yüksek IQ’larımız ve içimizdeki bu ateşle eğer doğru düzgün sevişemeyeceksek bizde büyük bir sorun var demektir.”

Beni onun yönlendirmesine izin verip peşinden yürüdüm. Bu arada geniş sırtını ve biçimli poposunu keyifle süzdüm. Teni benimkinden daha esmerdi. Hoş, herkesinki öyleydi. Her yerine dokunmak için sabırsızlanıyordum. Yürürken kasları dalgalanıyordu ve üzerime uzanıp içime girdiğini düşündükçe zevkle ürperiyordum. Adı ona çok yakışıyordu. Zira bir dansçı gibi güçlü, kıvrak ve zarifti.

Yatağın yanında durup bana döndü ve beni uzun uzun süzdükten sonra “Ah, Dani,” dedi. “Öyle güzelsin ki. Âdeta şey bir güzelliğin var. Şey...”

“Destansı mı?” dedim.

Güldü. “Kesinlikle. Hep bunu hayal ettim. Beni bir erkek olarak göreceğin güne dek yaşamayı. Sen hayatımda tanıdığım en cesur, en zeki ve en müthiş kadınsın. Seni hak etmek için ne yaptım? Benimle olmak istediğinden emin misin? Mega, ben basit bir adamım ama sen... sen her şeysin.”

Güzel gözlerindeki samimiyet içimi eritti. Elini tutup karnıma koydum ve oradan göğsüme kaydırđım. Başparmağıyla göğsümün ucunu hafifçe okşadığında titredim. “Sen sıradan biri değilsin,” dedim. “Asla olamazsın ve beni hak etmek için her şeyi yaptın. Beni dinledin. Bana nefes alacak alan tanıdın. Bir şeyler öğrettin. Sen bir dâhi olduğun kadar da iyi bir insansın. Ve evet, seninle olmak istediğimden kesinlikle eminim. Başka kimse yok, Dancer. Benim için sadece sen varsın.”

Böylece Ryodan’ın hayaletini aramızdan kovdum.

Derin bir iç çekti. Elleri vücudumda dolaşmaya başladı. Göğüslerimi önce yavaşça, sonra şehvetle avuçladı. Onu tanıdığımđan beri ilk kez bana olan tutkusunu maskeleyemeye çalışmadı. Beni ne kadar istediğini gözlerinde görebiliyordum. Ellerinin her dokunuşunu o kadar yoğun hissediyordum ki, hücreleri benimkilerin içinde eriyordu sanki. Beni her okşayışı ruhumu şahlandırıyordu.

Filmlerdeki gibi değildi. Işığın doğru açılardan geldiğı ve fonda hafif bir müziğın çaldığı sahnelerden birini çevirmiyorduk.

O bir yanılsamaydı. Gerçekte olan birbirlerine değer veren iki kişinin birbirlerini daha yakından tanıma çabasıydı ve sık sık tuhaf sesler, tuhaf anlar ve bazen de gülüşmelerle kesiliyordu. Gerginliğimizi üzerimizden attığımızda vücutlarımız nefis bir uyum yakaladı.

İlk seferimi hayal ederken kendimi vamp bir kadın olarak ve hep üstte düşlüyordum. Onun dünyasını sarsacaktım. Onu etkileyecektim çünkü ben hep öyle yapardım. İnsanları etkilerdim, zira benden başka türlü hoşlanabileceklerini düşünemezdim.

Ama Dancer'la bunların hiçbiri önemli değildi.

O zaten benden etkilenmişti ve ben de tamamen olduğum gibi davranıyordum. Dancer üzerime yatıp usulca içime girdi ve bu sırada gözlerimin içine baktı.

Belirli bir ritim yakaladığımızda ağlamaya başladım ve sonrasında gözyaşlarımı bir türlü dindiremedim.

Salya sümük ağlamıyordum.

Yanaklarımda sessiz ve sıcak yaşlar süzülüyordu.

Gözlerinin içine baktığımda onun da ağladığını gördüm. İkimiz de tek kelime etmedik çünkü gerek yoktu.

Birbirimizle ne kadar vakit geçirirsek geçirelim asla yetmeyecekti. O ya da ben ölebilir veya bir yüzyıl daha yaşayabilirdik. Ama birbirimize doymamız mümkün değildi. Dancer iyi bir insandı ve onunlayken ben de iyiydim. Birlikte hayatın acı yanlarını ve tehlikelerini bertaraf edebiliyorduk.

Ağladım çünkü böylesine yoğun duygulara alışıktı değilim. Kendini hiçbir zaman güvende hissedemeyen annem için ağladım. Belki de buna benzer bir anı hiç yaşamadığı için. O başka tür erkeklerle karşılaşmıştı. Giderken içimizi bomboş bırakanlarla. Kaybettiklerim için ağladım. Uzun, siyah kirpiklerinde titreşen gözyaşlarına dokundum. Onu öptüğümde ikimizin de ağzında tuz tadı vardı.

Az sonra, gözyaşlarımız dindi. Bakışlarımız kilitlendi. Dancer hızlandı, bütün vücudumu bir titremedir aldı ve orgazmım kafatasımın içinde kaleydoskopik şekiller oluşturdu. Sadece vücudum boşalmadı. Bir şekilde zihnimi meşgul edenler de içimden fıskırdı. Titremeye başladığımda bana şaşkınlıkla baktı. Sonra gözleri irileşti ve bu hâlimin ondaki etkisini gözlemledim. Usulca homurdan-

dığında güldüm. O da güldü ve üzerimde son bir kez gidip geldikten sonra başını arkaya atarak inledi. Hayatımda duyduğum en güzel sestti. Dancer nihayet özgür ve mutluydu.

Başını göğsüme doğru çekip usulca gülümsedim. Birkaç numaramı üzerinde denemek için sabırsızlanıyordum. Onunla yeni keşifler yapmak için.

Sonrasında gözlerimi kapadım. Rüyalar alemine dalar-ken kulağıma fısıldadı. "Seni görüyorum, Yi-yi."

"Seni görüyorum, Dancer."

O gece ikimiz için de zaman durdu.

Defalarca seviştik. O uzun saatlerde her şeyi denedik. Vücudumun öpmedik hiçbir yerini bırakmadı. Bana tam da dozunda bir şehvet ve saygıyla dokundu. Bir yanımdan yeniden doğdu sanki. Daha ne olduklarını bile kestiremediğim duygularım uzun yıllar önce ölmüştü. Şimdi içimde bambaşka bir his vardı. Daha yeni yeni filizleniyordu ama oradaydı.

Özümde, o isimsiz şey yuvasından çıkan bir uzuv gibi yerine oturdu. Ama onu anlamaya çalışmadım.

Bu gece düşünmeyecektim. Sadece hissedecektim. Zeki erkeklerle ilgili savım doğru çıkmıştı. Dancer'da bir dâhinin yaratıcı zekâsı ve her günü kendi ölümlülüğünün bilincinde olarak yaşayan bir adamın açlığı vardı.

Yeni sloganım belliydi: Zekiler seksidir.

Geç sabah güneşi yatağıma vurduğunda uyandım. Dancer uykusunda kesik kesik soluyordu. Zor nefes alır gibi bir hâli vardı.

Bu hâlini benden hep saklamıştı.

Kötü zamanlarını.

Kalbi onu yorduğunda kaçıp bir yerlere gizlenirdi. Onun için yeterince iyi olmadığını düşünmemden korkardı belki de.

Bir kere bile ona nereye gittiğini sormamıştım. Arkadaşlar böyle sorular sormaz diye telkin etmiştim kendimi. Zira alacakları cevaplar birer kafesti. Tıpkı benim gibi, Dancer da yalnız kalmaya ihtiyaç duyabilirdi, öyle değil mi?

Ama benim pervane akımıyla şehirde rüzgâr gibi estiğim günleri Dancer'ın hasta yatağında geçirdiğini bilirdim. Yeniden hayata karışacak enerjiyi toplamak için. Yalnız ya da onu o hâliyle görmelerine izin verdiği arkadaşlarıyla. Belki Caoimhe ona yiyecek bir şeyler getirip gücünü toptmasına yardım ediyordu.

Bunu daha önce de yaşadığını bilmek beni endişelendirdiği kadar da içimi rahatlatıyordu. Belki de hayatı boyunca bu şekilde yaşayacak ama daha kötü bir şey olmayacaktı. Bununla başa çıkabilirdim. Ama bir daha tam beş kere seviştığımız bir gece olmayacaktı. Biraz hız kesmemiz şarttı.

Ellerimi usulca göğsüne koydum ve ona biraz güç akıtmaya çalıştım. Gözlerimi kapayıp ışığın kalbini iyileştirdiğini düşledim.

Ne yazık ki, şifalı bir gücüm yoktu. Dancer uyandı. Doğrulup sırtını karyolanın başlığına dayadı. El ele oturarak onun kendini daha iyi hissetmesini bekledik.

Kullandığı bir ilaç var mı diye sormak istedim. Belki iyi bir kalp cerrahı bu sorunu çözebilirdi.

Ama bunların hiçbirini Dancer'a sormadım. Zira her ihtimali düşünecek kadar zekiymi ve yaşamı o kadar seviyordu ki, bir şansı olsa mutlaka kullanırdı.

Ona sunabileceğim tek armağan benim endişelerimi gidermezdi ama ona kendini daha iyi hissettirebilirdi.

Hiçbir terslik yokmuş gibi davrandım. Odada kocaman kafasını ve upuzun hortumunu sallayarak her şeyi kırmaya hazırlanan bir fil yokmuş gibi, dün gece yere dökülen sosları temizledim. O da bize yumurtalı, füme somonlu ve krem peynirli tostlar hazırladı.

Sonra el ele şehre döndük. Çok genç, çok âşık ve günün getireceklerine hazırдық.

ZARA

Kendine Rain diyen adam ona Dublin'in dış mahallelerinde etrafı yüksek duvarlarla çevrili, bahçeli bir ev buldu. Zara orada günlerini açık havada, yağmurun ya da güneşin altında toprağı kazarak ve Rain'in hayvanlar için getirdiğı tohumları ekerek geçiriyordu. T'murra'sıyla konuşuyor ama onunla tek kelime etmiyordu.

Rain'in onunla neden ilgilendiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şüphesiz onu güzel ve korunmaya muhtaç biri olarak görüyordu. Erkeklerin çoğı güzel ve çaresiz kadınlardan hoşlanırdı. Güçlü kraliçelerden değil.

Zara bir ölümlü olsaydı, belki de hayatını onunla geçirirdi çünkü Rain onu kendi hâline bırakıyordu.

Bazen kaçamak bakışlarını yakalıyordu. Bazen gözlerinin hüznle gölgelendiğini görüyor ama sonra bunun bir ışık oyunu olduğuna karar veriyordu.

Rain sanki bir şeyi bekliyordu.

Zara bunun ne olduğunu bilmiyordu ve doğrusu pek de umursamıyordu.

O ölümü bekliyordu.

Dünyayı eskisi gibi hissedemiyordu. Biri içindeki bir düğmeyi kapamıştı sanki. Peri özü onu yanıltıyordu ve artık Gerçek Büyü'ye sahip olmadığı için çevresiyle bağı kesilmişti. Yine de ısrarla bir zamanlar zevk aldıklarını yapmayı sürdürüyordu.

Dünyanın ölümüne seviniyordu aslında. Kendi de onunla birlikte yok olacaktı. Bu yaşamak sayılmazdı ki zaten. Fae kraliçesiyken, güç, iktidar ve ölümsüzlük gibi avantajları vardı. Güçsüz bir ölümlü olarak hiçbir hissi tadamamak berbat bir durumdu.

Rain isteseydi, onunla sevişirdi. Onunla uyumak, yemek yemek ya da dans etmek isteseydi, hiçbirine itiraz etmezdi. Artık kiminle ne yaptığını umursamıyordu.

Bir gün, Rain elini tutup onu bir yere götürmek istediğini söylediğinde onunla gitti. Gitmekle kalmak arasında bir fark yoktu çünkü.

Hayat uzun, anlamsız ve yorucuydu.

"Beni özgür bırak, bebeğim"

MAC

Dublin'e geldiğimden beri her türlü gün batımı izlemiştim.

İlk günlerde, gökyüzünün sinsice daha koyu bir griye dönüşmesi ve geceyle günün birbirine karışması beni hayrete düşürürdü.

Bol güneşli Güney Georgia'lı bir kız olarak hava kararırken üzerime tarifsiz bir kasvet çökerdi. Burada, "Ah, güneş ne güzel batıyor," gibi bir cümle kurmak imkânsızdı. Zaten hava bütün gün sisli ve gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıydı. Sonra birdenbire gece oluveriyordu.

Bazen de gök mavi akik taşı rengiyken, sonraki an kendinizi zifiri karanlıkta buluveriyordunuz. Karanlık sokaklarda MacHalo ışığımla canavar kovalıyordum.

Bir zamanlar, Fae resmen gezegenimizde yaşarken, gece nefes kesici bir güzellikte çökerdi. Yarım saat, hatta belki daha da uzun bir süre boyunca ufukta göz kamaştırıcı bir

ebemkuşağı belirirdi. Ayın tepesine kırmızı, şişman bir ılık halesi otururdu. Perilerin dokunduğu her yer, neon ıııklı tabelalardan ıslak kaldırımlara ve gaz lambalarının kehribar ıııklarına dek pembe, mor, turuncu ve altının harikulade tonlarına bürünürdü. İnsan gözü daha önce bu renklerin hiçbirine değmemiştii.

Bu gece ailemle yediğim akşam yemeğinden sonra Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'na dönerken, gökyüzü bana bir kıyak geçti. Hasret kaldığım o yavaş gün batımlarından biriyle selamladı beni. Beni gezegene bağlayan Gerçek Büyü'nün de etkisiyle öylesine içlendim ki, sokak ortasında durup ağlamaya başladım. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla orada yarım saat kadar durup gecenin inişini izledim.

Dünyamız hastaydı. Çok hasta.

Ve hâlâ nefes kesecek kadar güzeldi.

Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordum. Oysa bugünlere kadar gelmiştim. *Sinsar Dubh*'u bir değil, tam iki kere yenmiştim. Fae Kraliçesi'nin görevini devralmış ve müzik kutusunun esrarını çözmüştüm. Gelgelelim, efsanevi şarkının sadece yarısı elimizdeydi. Bu tıpkı yarım bir araban, yarım bir silahın ya da yarım bir çocuğun olması gibiydi.

Yarım bir şarkı işimize yaramıyordu.

Kehanet doğru çıkmamıştı. Dünyayı ben yok etmeyecektim.

Ama onu kurtarmayı da başaramayacaktım.

Dublin hayalet bir kente dönüşmüştü. Dünyanın dört bir köşesinden gelenleri vakit kaybetmeden başka dünyalara gönderiyorduk. Şehir boşaldığında Fae de ortadan kay-

bolmuştı. İnsanlar olmadıkça onların da burada kalmaları için bir sebep yoktu.

Sarayda birbirlerine sokulmuş bekleyen Fae'yi hissedebiliyordum. Onlar da benim gibi ışınlanma becerilerini yitirmişti. Kurtarmakla mesul olduğum ırkın huzursuzluğu yakamı bırakmıyordu. Yeni kraliçelerinin güç kaynaklarını can çekişen bu dünyadan başka bir yere taşımasını bekliyorlardı.

Onlara söylememiştim. Belli ki, Cruce da tek kelime etmemişti. Kaderlerinin dünyaya bağlı olduğunu sadece eski Kraliçe biliyordu. Ketum davrandığı için Cruce'a minnettardım doğrusu. İntikam peşine düşseydi ki onu son gördüğümde burnundan soluyordu, iki saraya da gerçeği söyleyebilirdi. Onları bize karşı savaş açmaya kışkırtabilirdi. Önlerine geleni öldürüp bu dünyadan ayrılmamızı engelleyebilirlerdi.

Ama Cruce bunu yapmamıştı. Ortadan kaybolmuştu ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Cruce olağanüstü bir gücü elinde tutuyordu. Bütün bir ırkın ve bir gezegenin kaderi ona bağlıydı. Kraliçe'nin beni seçmesine fazlasıyla bozulduğunu gizlememişti. İnsanları sevmiyordu ve Seelie'yi onlardan bile daha az seviyordu. Nerede ne yaptığını merak ediyordum doğrusu.

Şüphesiz ölümü kandırmanın bir yolunu arıyordu. Bir güç nesnesi ya da buradan kaçabileceği bir kapı bulmaya çalışıyordu.

Derin bir iç çektim. Ölmek Unseelie'yi kurtaracaksa, Cruce onu da yapardı. Ama ya Seelie? Onları ya da dünyadan zamanında ayrılamayan insanları neden umursayacaktı?

Cruce ve Seelie gibi Unseelie de sırta kadem basmıştı. Belki de Cruce onları bir yere götürmüştü. Ya da hâlâ ışınlanabiliyorken dünyadan kaçmışlar, hatta belki de Gümüşler'e atlamışlardı.

Annemle babam nihayet ikna olmuştu. Yarın gece yola çıkıyorlardı. İki gün sonra peşlerinden gitmeye söz vermiştim.

Yalandı tabii. Barrons gözlerinin önünde ölmeme katlanabilirdi. Ama bunu annemle babama yapamazdım. Hiçbir ebeveyn çocuğunun ölümüne tanık olmamalı.

Hâlâ yapabileceğim bir şeyler olduğunu hissediyordum ama ne?

Sidhe-kâhinler bile kadim bilgileri araştırmaktan vazgeçmişti. Ya çoktan dünyadan kaçmışlardı, ya da zorla gönderilmeden önce son günlerini sevdikleriyle geçiriyorlardı.

Şarkının yarısı bende, diğer yarısı Cruce'daydı. O iki parça asla birleşmeyecekti.

"Bayan Lane." Dükkânın parlak ışıklarına doğru yürürken yanımda bir adam bitti. Son günlerimi dükkânıma ve evime ayırmıştım. Düşüncelerimin arasından güçlükle sıyrılıp dalgınlıkla mırıldandım. "Jayne." Sonra birden ona döndüm. "Müfettiş Jayne!" Sesini duymasaydım onu hayatta tanıyamazdım.

Enyo, Jayne'in ya öldüğünü ya da kaybolduğunu söylerken Dani'nin suratında beliren ifadenin sebebini şimdi anlıyordum. Ama bana onun bir Seelie prensine dönüştüğünü söylememişti. "Herkes öldüğünü ya da kaybolduğunu sanıyor," diye bağırdım.

Belli belirsiz gülümsedi. "Dönüşümüm tamamlanmadan gitmek istedim. Beni takip edemediler. Biliyorsun, onları Fae öldürmeleri için eğittim."

Şimdi o da ben de birer Fae'ydik. Liam Neeson'a benzeyen, uzun boylu ve sağlam duruşlu müfettiş artık daha genç ve daha kaslıydı. Açık kumral uzun saçları, yanardöner renkli gözleri ve âdeta gözeneklerinden fışkıran şehvetle tipik bir Fae olup çıkmıştı. Bütün Fae gibi, çok güzeldi.

“Karımın bir şikâyeti yok,” diye homurdandı usulca.

“Eminim yoktur,” dedim.

“Eski günlerdeki gibi olduğumu söylüyor. İlk günlerimizdeki gibi. Benim cüceler de bu hâlimi pek sevdi. Ama ısınlanma yeteneğimi kaybettim. Sen?”

“En son birkaç gün önce denediğimde oldu. Artık yapamıyorum.”

“Ölüyoruz da ondan. Sadece dünya değil, biz de yok olacağız.”

Başımı sallayıp herkese yaptığım uyarıyı ona da tekrarladım. Ailesini buradan bir an önce göndermeliydi. Onlarla son kez vedalaşmalıydı, zira başka bir gezegene gitse bile çocuklarının gözleri önünde can vermesi kaçınılmazdı.

“Nasıl olacağını biliyor musun? Birdenbire yok mu olacağız, yoksa bir şekilde ölecek miyiz?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. Bunu ben de merak ediyordum doğrusu.

“Bana çay ve sandviç ikram ettiğin günü hatırlıyorum. Neler olup bittiğinin farkında bile değildim. Gözlerimi sen açtın. Sana teşekkür borçluyum. Geçen yıl bir arka sokakta ölebilirdim. Ailemi bile kaybedebilirdim. Vakit geldiğinde onları göndereceğim. Ne kadar zamanımız var?”

“Kimse bilmiyor. En fazla bir hafta. Hatta...” Hissettiklerimi kelimelere dökemediğim için duraksadım. Kara deliklerden birinin yeryüzüne değmesinden önce, ne-

den oldukları bozulma bizi bambaşka bir felakete sürükleyecekti. “Onları yarın akşam yollayalım,” dedim. “Annemle babam da o zaman gidiyor.”

Başını salladı. “Demek Fae kraliçesi oldun?”

“Sen de bir Seelie prensi.”

“Nasıl olur?” diye mırıldandı.

“Herhâlde yediğimiz Unseelie yüzünden.”

“Onu demiyorum.” Başını kaldırıp yıldızlara baktı. “Dünya öyle güzel ki. Sonu nasıl gelir anlamıyorum. Buna nasıl müsaade ederiz?”

Ara sıra beni çıldırtsa da, bu adama saygı duyuyordum çünkü iyi yürekliydi. Şimdi ona daha da hayrandım. Öleceğini bilmesine rağmen, kendine değil de güzelim gezegenimize üzüliyordu. Dağlar, çöller, ormanlar, vadiler, ovalar, nehirler, mağaralar ve kurtaramayacağımız milyonlarca hayvanla dolu bu yerkürenin yasını tutuyordu. Nadir rastlanan birçok tür birkaç gün içinde yok olacaktı.

Bana baktığında gözleri yaşlarla doluydu. “Dünyayı kaybedemeyiz, Mac. Yapabileceğimiz bir şey yok mu?”

Vicdan azabıyla sarsıldım. Hepsi benim suçumdu. Şarkıyı söyleyemediğim için dünya yok olacaktı. Sesimin titreyeceğinden çekinerek başımı iki yana sallamakla yetindim.

İç çekti. “Ne diyeyim ki? Sana ve arkadaşlarına iyi şanslar dilerim.” Beni başıyla selamlayıp gitti. Biraz ilerlemişti ki, omzunun üzerinden seslendi. “Sean O’Bannion’la konuşmak istersin belki. Unseelie’ye dönüştü. O ve sevgilisi hiçbir yere gitmiyor. Mockingbird Caddesi’nde bir evde-ler.” Bana adresi verip adımlarını sıklaştırdı.

“Ah, Kat,” diye iç çektim. Sonra dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyarak dükkâna girdim.

Kanepeye yerleşmiştim ki, kapıdaki çan çingırdadı. Başımı kaldırdım.

Rüya Gözlü Adam içeri girdi.

Neden kapıyı kullanmıştı ki? Hepimizin aksine, hâlâ ışınlanabildiğinden emindim. Ya da kocaman, kara bir leke hâlinde bacamdan ya da parkelerin arasından sızabilirdi.

Bir yıl önce buraya yardıma geldiğini sanarak heyecanlanabilirdim. Ya da onu yardıma ikna etmeye çalışırdım. Ama artık akıllanmıştım. “Bize şarkıyı mı söylemeye geldin?” diye alay ettim.

“Şarkı bende değil. Bir yerden başka bir yere aktarılırken buharlaşıyor. Sen ve Cruce onu yeniden bir araya getirmelisiniz.”

Harika. Onunla bu konuyu bile konuşamayacaktım anlaşılan. Onu dikkatle süzerken aklıma bir şey takıldı. “Nedir bu? İyilik ve kötülüğün belirli bir kozmik dengede kesişmesinin belirli bir şartı mı var?”

“Subjektif. Hâlâ göremiyorsunuz.”

“Bir tür sınavdan mı geçiyoruz?”

Bana gülümsedi ve bir an için nefes alamadım. “Daima. Bana üç iyilik borçlusun, Güzel Kız.”

“Gücüm tükeniyor. İsteklerini yerine getirebilir miyim bilmiyorum.”

“Getirebilirsin ve getireceksin.”

“Kimsin sen?” Neden Kral’dan üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyordu?

“Chester’s kulüpte söyledim ya? Sen de artık en az benim kadar kral değilsin dedim.”

“Çünkü bir şekilde ikimiz de öyleyiz.” Ben Kitap’la. Ya o?

Kanepenin yanında durup yıldızlı gözlerini bana dikti ve hafifçe gülümsedi. “Çağrıldığında gelmeyi reddeden bir deri. Bu kaderi kendim istedim. O bir fırtına, ben ise yağmurunun ufacık bir damlasıyım.”

“Seni manastırda gördüm. Ona dönüştün.”

“Sadece bir illüzyon. Onu eğlendiriyor. Ona nispet yapmam da öyle. Ama beni geri alabilir. Onu gördüğünde kökenim hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin. Beni insan sanıyor.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Metresten.”

Gözlerimi kısıtım. “Ben onu Beyaz Malikâne’de sanıyordum.”

“Ona ölümlülüğünü geri vereceksin. Bizi bir dünyaya ışınlayacağım ama bunu sen yapıyormuşsun gibi davranacaksın.”

“Ya üçüncü dileğin?”

“Bir gün kral ya da ben onu talep etmeye geleceğiz.”

Başımı salladım. O kadar az bir zamanımız kalmıştı ki, kimsenin benden bir şey isteyebileceğini sanmıyordum.

RGA onu içeri getirdiğinde Aoibheal gözlerini kısıtı. “Size yardım edemem,” dedi hemen.

“Senden yardım istemiyorum,” dedim sırf varlığıyla bile başıma bunca iş açan kadına. Ama onun da bir suçu yoktu ki. Uçsuz bucaksız bir satranç tahtasında bir piyondur yalnızca. Sonsuz yaratıklar onunla oyun oynuyordu. Gerçek Büyü’ye ulaşamadığım için yakında ölecektim. “Seni bir yere götüreceğim,” diye ekledim.

“Nereye?”

RGA’ya baktım ve birden üçümüz kendimizi tropikal bir yağmur ormanında bulduk. RGA’nın sesini kafamın

içinde duydum. Bana söyleceklerimi dikte etti. “Kral dünyanı korudu,” dedim metrese. “Klanın uzun zaman önce öldü ama gezegenini nasıl bıraktıysan öyle bulacaksın.”

Bana boş gözlerle baktı. Sonra bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı ve yeniden bana döndü. “Dünyam yok olmadı mı? Evim duruyor mu? Sen nereden biliyorsun? Onu nasıl bulacağımızı nereden biliyordun?”

Bu tuzak bir soruydu. RGA’nın bir şey söylemesini bekledim ama demeyince devam ettim. “*Sinsar Dubh* biliyordu. Kral’ın anılarında vardı.”

Usluca kendi etrafında döndü.

RGa’nın sözlerini tekrarladım. “Seni bir ölümlüye dönüştüreceğim. Hep istediğin gibi, hayatını yaşayacak ve öleceksin. Dünyayla birlikte yok olmayacaksın.”

“Bunu neden yapıyorsun? Seni ve dünyanı ölüme terk ettim.”

Ona hüznle baktım ve kendi cevabımı verdim. “Bizi kurtaramazdın. Hem benim de elimden hiçbir şey gelmiyor ki.”

RGa zihnimdeki dosyalardan onu değiştirmem için gereken büyüü bulmamı sağladı. Onun kelimeleriyle birlikte içime dolan karanlık güçle zihnimdeki bütün bilgileri taradım. RGA şundan birkaç hafta önce gelseydi ya. Bu tuhaf enerji işime yarayabilirdi belki.

Sonra saf ve kontrolsüz bir güç dalgasıyla sarsıldım.

Kraliçe’nin bir Fae’yi insana dönüştürmek için kullandığı eski bir laneti mırıldandım. Aoibheal dönüşürken iki büklüm oldu. Sonra RGA bana başka bir sihir akıttı ve Aoibheal’ın saçları koyulaşıp tatlı bir kumrala dönüştü. Teni esmerleşti. Işıltılı bukleleleri beline dö-

küldü. Kıyafeti değişti. Vücudunu rengârenk bir tunik sarmaladı.

Nihayet sırtını dikleştirdi. Başını zarıfçe yana eğdi. Sonra omzunda bir kuşla ormanın derinliklerine doğru yürüdü.

“Vak! Uç hadi!” diye cıyıkladı kuş.

Aoibheal durup ona baktı. Sonra belli belirsiz gülümsemi ve ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayak parmaklarını yapraklara ve toprağa gömdü. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı.

Gözlerini açtığında eteklerini silkeledi ve sık ormanın içine daldı.

Parlak renkli kuş uçarak onu izledi.

Az sonra ikisi de gözden kayboldu.

Aniden kendimi dükkânda tek başıma buldum.

Kanepeye çöküp iç çektim.

Efsanevi aşk tamamen sona ermişti.

Metres sonunda en çok istediği şey olmuştu. Bir ölümlü ve ölecekti.

Kral hayatına onsuz devam edecekti.

Sayırsız sebepten ötürü ağırlaşan kalbimle koltuğa uzanıp Barrons’un eve gelmesini bekledim.

Uyandığımda elleri tişörtümün içindeydi. Göğüslerime dokunması tahrik olmama yetti. Apar topar soyunduk. Beni sertçe öptüğünde nefesim kesildi. Size nefesle ilgili bir sır vereyim mi? Eğer böyle bir aşk yaşıyorsanız ona ihtiyacınız kalmaz.

Ve böyle bir aşkı yitirdiğinizde artık nefes almak bile istemezsiniz.

Başka bir hayatta bu adamı kaybettiğim için dünyayı yakıp yıkmaya kalkışmıştım. Alina'yı kaybettiğimde bile gözüm o kadar kararmamıştı.

Şimdi bir kez daha Barrons'u kaybetmenin eşliğindeydim.

Onsuz nefes almak istemiyordum. Kendimi Gerçek Büyü'yü başka bir Fae'ye aktarıp ailemle bu dünyayı terk ederken hayal edemiyordum. Bunu yaparsam bir daha asla âşık olamayacağımı biliyordum. Jericho Barrons gibi bir adamı bir daha nerede bulacaktım? Tanıştığım her erkeği onunla mukayese edecektim. Bazı aşklar unutulmaz. Benim Barrons'a duyduğum aşk da onlardandı.

Barrons olmadan yaşayamazdım, evet. Ama ölmek de istemiyordum. Kendimi bu fikre alıştırıyordum. Tabii seçim yapmam gerektiğinde, hiç düşünmeden onunla ölmeyi kabul edecektim o başka.

Ölümünden sonra bir hayat varsa, şansımı Barrons'la denemek istiyordum. Cennet ya da cehennem fark etmezdi. Ben bu adamla yaşayacak ve Tanrı izin verirse, onunla ölecektim.

"Mümkünse hemen ölmeyeceğim," dedi içime girerken. "Buradan gidip son kez ölene dek birlikte yaşayabiliriz. Birlikte doğal bir yaşam döngümüz olabilir."

"Emin misin?" diye inledim kendini daha da derine ittiğinde.

Cevap vermedi ama gerek yoktu zaten. Geçen gün Ryodan'la yaptığı bir konuşmaya kulak misafiri olmuşum. Kökenlerinden örürü ikisi de dünya yok olduğu anda mı, yoksa vakitleri geldiğinde mi öleceklerinden emin değildi.

"Benim uzun bir hayatım oldu," dedi. "Ama senin olmadı. Aileni seviyorsun. Başka bir gezegene git. Bir koca

bul.” Duraksadı ve boğuk bir sesle devam etti: “Çocuk yap. İnsan ırkının gelişmesine katkıda bulun. Hayallerini gerçekleştir.”

“Eskiden hayallerim vardı,” dedim alt dudağını kemirirken. “Artık yok. Benim tek hayalim sensin.”

“Hayatını heba edemezsin.”

“Katlanacaklarım ve katlanamayacaklarım. Bana bunu sen öğrettin.”

“Unut gitsin!” diye gürlediğinde irkildim. “Gözlerimin önünde ölmeni istiyor muyum sanıyorsun?”

“Ya ben? Benim adıma karar veremezsin. Bu benim hayatım ve neye ihtiyacım olduğuna ben karar veririm. Sensiz yaşamak istemiyorum. O hissi tattım. Bir daha asla tatmak istemem.” Kayıp ve amaçsızdım. Onun ve benim frekanslarımız o kadar mükemmel bir şarkı yaratıyordu ki, onsuz nefes alamıyordum.

“Aptallık ediyorsun.”

“Sanki sen hep çok akıllıca davrandın da. Sonuna kadar elini bırakmayacağım. Dani’nin su kulesinin tepesinde oturup dünyanın son nefesini verişini izleyeceğiz ve biz de onunla birlikte son nefesimizi vereceğiz. Son nefesimde gözlerine bakacağım ve gülümseyeceğiz. Bana uyar. Sana?” Bırakın uymayı, bana en doğrusu bu gibi geliyordu. Ruh eşimi bulmuştum. Onunla her türlü maceraya atılmaya hazırdım. Ya da onunla hiçliğe karışmaya. Onsuz gidemedim. Artık mümkün değildi. Hatta belki en başından beri onu hiç bırakmamalıydım.

Sonrasında ikimiz de konuşmadık. Birbirimize aşkımızı, kederimizi ve bağlılığımızı vücutlarımızla gösterdik. Seviştik ve düzüştük. Bazen usulca sürüklendik, bazen de

birbirine çarparak Şekil veren iki kaya parçasına dnüştüğ. Őeklimiz deėiŐe de özüümüzün daima aynı kalacağını biliyorduk. Biz bizdik.

Onunlayken olmak istediğim her Őeydim.

Barrons benim en iyi ve en kötü yanlarımı ortaya çıkartıyordu. Böyle birini bulduğunuzda gerisi boş ve anlamsız gelir.

“Jericho,” diye fısıldadım kulağına. “Her Şey için teşekkür ederim.” Geri çekilip güldüm. Birden tüy gibi hafiflemiştim. “Müthiş bir yolculuktu.”

Bana gülerken gözleri parladı. “Gökkuşağı Kızı.” Parmaklarını benimkilere kenetledi ve uzun bir süre konuşmadı. “Birbirimizi yeniden bulacağız. Öyle ya da böyle.”

Ondan hiç Őüphem yoktu.

*"Bir gece yarısı mermer holünde
bir serseriyle karşılaşırsan"*

SINSAR DUBH

Parlak bronz zemin, cart bir sarıya dönüştü.
Sarı beni beyaz mermere götürecekti. Beyaz boş odaya
ve bana özgürlüğümü armağan edecek aynaya.

"Mac-KAY-la," dedim melodik bir sesle ve güldüm.
"Hazır mısın? Geliyorum, bebeğim!"

"Bir kuzunun kanı iki aslana bedeldir"

MAC

B KVSE'nin kapısında durup hafifçe gülümseyerek dükkânımı süzdüm.

Mükemmeldi.

Bu gece bir Dünyanın Sonu partisi düzenlemeye karar vermiştim. Değer verdiğim herkes davetliydi.

Partiden sonra annemi, babamı ve Alina'yı Yeni Dünya kapısına götürüp onlarla vedalaşacaktım. Dani ve Dancer da bu gece yola çıkıyordu. Farklı bir dünyaya gitmeye karar vermezlerse onlar da aynı kapıdan geçecekti. Aileme yakında onlara katılacağımı söylüyordum tabii.

Babama yalan söylemiştim. Sözde Gerçek Büyü'yü aktarmak için kalıyordum. Yoksa asla beni burada bırakıp gitmezdi.

Sonrasında Ryodan hariç, ben ve Barrons şehirde kalan son insanlar olacaktık. Dokuzlar'ın geri kalanı başka dünyalara gitmişti. Dünyanın sonundan kurtulurlarsa son

bir hayat yaşamak için. Kasteo bile gitmişti. Kat ve Sean O'Bannion'u da beraberinde sürüklemişti. Kat'ın dünya yok olup da Sean öldüğünde ne yapacağını düşündüm. Kasteo hayatta kalırsa yeni bir dünyada kendilerine bir gelecek kurarlarmıydı acaba?

Kapının çanı çingırdadı. "Hey, Mac. Nereden buldun bu balonları?"

Sesin geldiği yöne dönüp kollarımı açtım. Dani geri çekilmek yerine bana sarılınca şaşırdım. Gülümsemesi sıcacıktı. Beni gerçekten seviyormuş gibi. Yanağına bir öpücük kondurup alınımı onunkina dayadım. Sonra dikkatle yüzüne baktım.

Zümrüt gözleri neşeyle ışıldayan bu kız benim Dani'mdi. Uzun kıvılcık saçlarını açık bırakmıştı. Açık mavi kotu, düz botları ve deri ceketıyla harika görünüyordu. Kılıcını sırtına çaprazlamasına asmıştı. Gözlerimi kıstım. Bir değişiklik vardı. Genç kızlığındaki gibi görünmüyordu. Ya da birkaç gün önceki gibi.

Onu kanepeye doğru çekiştirdim. "Neler oluyor? Hemen anlat, yoksa canına okurum."

Dani bana her şeyi anlattı.

Hem de en ince ayrıntısına dek. Doğrusunu isterseniz, bu kadarına gerek yoktu. Ama daha çok gençti ve ilk kez âşık oluyordu. Kotunu çıkarmakla ilgili fobisine bulduğu çözümü duyunca güldüm. Dancer'ın şaşkınlığı içimi ısıttı. Aşkılarını anlatırken düşüncelere daldım.

Dani bakireydi. Bu bakımdan ne kadar rahatladığımı bilemezsiniz. Dün gece Dancer'la birlikte olmuşlardı. Neyse ki! Dani buraya Jada olarak dönmüştü ve onun Ryodan'la olacağını sanıyordum. Soğuk ve mesafeli Jada şimdi kar-

şimda oturan kızıdan on yaş daha olgundu zira. Ama Dani için Dancer mükemmel bir seçimdi. Onunla normal bir süreçten geçiyordu.

Gözlerim tekrar Dani'ye kaydı. Mutluluktan her yeri ayrı parlıyordu. Konuşurken bukleleri yaylanıyordu. Oturuşu bile değişmişti. Geleceğe dair yeni bir heyecan duyuyordu. Daha hayatının başındaydı.

Bense sonunda.

Gerçi buna aldırıyordum. Daha kısa bir süre önce Dani'nin bir şansı olması için canımı feda etmeye hazırdım. Şimdi bir şanstın da daha fazlasına sahipti. Yeniden Dani olmuştu. Neşeli, enerjik ve düşünceli.

"Velhasıl Ryodan'ın söylediklerini mantıklı buldum," dedi.

"Ne konuda?"

"Dancer'la beni Shazam'ı bulmaya götüreceğini söyledi. Sonra da başka bir dünyada kendimize yeni bir yaşam kuracağız." Bakışları gölgelendi. Huzursuzca kıpırdandı.

"Dancer nasıl?" diye sordum usulca.

Yeşil gözlerini yüzüme dikti. "Ölecek. Ama zamanını bilemem. Yapabileceğin bir şey yok mu? Yani kraliçe olarak?"

Başımı iki yana salladım. "Tek seçenek Yaşam İksiri. Ama Dancer'la konuştuğumda kesinlikle reddetti."

"Dur bir dakika. Sen onunla konuştun mu? Neden reddetti?"

"Yan etkisinden ötürü. Yaşam İksiri ölümsüz ruhu tahrip ediyor."

Gözlerini kapayıp derin bir iç çekti. "Bunu asla yapmaz çünkü bir kere öldü ve bu yaşamdan daha fazlası olduğunu biliyor."

“Sahi mi?” diye sordum hayretle. “Kesinlikle emin mi?” Öyleyse Barrons’la yeniden birbirimizi bulma şansımız vardı. Tıpkı *What Dreams May Come*’daki çocuklar gibi.

“Evet. Yani muhtemelen doğrudur. Biliyorsun Dancer kimseye kolay kolay kanmaz ve tam bir mantık kumkumasıdır.” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. “Gizlice protein içeceğine katabilirim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ona bunu yapar mısın gerçekten?” İksire ulaşabileceğimden değil, sırf meraktan soruyordum. Yaşam İksiri Periler Diyarı’nda saklıydı ve oraya gitmeme imkân yoktu.

Derin bir iç çekti. “Hayır,” dedi usulca. “İsterdim ama yapamam.”

“Hiçbirimiz ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz, Dani. Belki bu yüzden kalan ömrümüzü iyi değerlendirmeliyiz. Shazam’ı kurtar. En azından dene. Üçünüzün birlikte uzun bir hayatı olabilir. Kim bilir? Belki Shazam Dancer’a yardım edebilir.”

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Doğru ya. Hiç aklıma gelmedi.”

Kapının çanı çingırdadı ve Alina içeri girdi.

Dani omzunun üzerinden baktığında bembeyaz kesildi.

“Ah, kardeşim geldi,” dedim.

“Merhaba, Dani,” dedi Alina sıcak bir gülümsemeyle. “Mac seni çok anlattı. Tanışmak bugüne kısmetmiş.”

“Aslında tanıştık,” dedi Dani boğuk bir sesle. “Ama hemen arkasından seni öldürdüm.”

Alina ağır adımlarla yanımıza geldi. “O günü ne kadar hatırlıyorsun?”

“Yeterince.”

“Ben sadece sonrasında bağırdığını, saçını başını yolduğunu ve üzerine kustuğunu hatırlıyorum. Dani, hayatım, senin bir suçun yoktu. Kendine yüklenmeye devam edersen, bozuşacağız ona göre. Sen aptal bir kız değilsin. Rowena sadist bir cadıydı ve sen daha çocuktun. İyi bir çocuk, anlaşıldı mı? Konu kapanmıştır.”

Alina’ya sessizce, “Seni seviyorum kardeşim,” diye fısıldadım. Daha güzel konuşamazdı. Söyledikleri ne bir eksik, ne bir fazlaydı.

Dani birkaç saniye sessizce oturdu. “Gerçekten benden nefret etmiyor musun?” dedi sonra.

“Hayır. O zaman da etmedim ki. İkimiz için de üzül-düm. Kendi kontrolümüzün dışındaki durumlara hap-solduğumuz için. Başka birinin kontrolünde olduğunu ve onunla ne kadar savaştığını anladım. Bu gece gidiyo-ruz. Sen de bizimle gel. Birkaç gün sonra Mac de gelecek. Üçümüz kardeş olalım.”

Kalbime bir hançer saplasaydı daha iyiydi. Dani, Shazam’a gidecekti. Alina, annem ve babamla kendine yeni bir hayat kuracaktı. Ben de ölecektim. Üçümüzün yolları bir daha asla kesişmeyecekti.

Ama şimdilik hiç ayrılmayacakmışız gibi davranabili-rdik.

“Şehirde bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz?” diye öner-dim. “Son bir kez etrafa bakarız. Sadece üçümüz.”

Dani bir bana, bir Alina’ya baktı. “Harika olur,” dedi.

O gün birkaç saatliğine yine cennetin tadına baktım. Issız şehrimizi dolaşırken sohbet ettik. En başta Dani ve Alina’nın arasındaki mesafe beni de gerdi Ama kardeşimle

birbirimize o kadar benziyorduk ki, Dani'nin onu sevmekten başka şansı yoktu.

Karanlık Bölge'de bir tur atıp 1247 LaRuhe'un önünde dikildik ve birbirimize onunla ilgili hikâyeler anlattık. Dani'nin su kulesine tırmanıp şehri izlerken, Dani bize Ryodan'ın ona iş teklif ettiği geceyi anlattı. Sonra da bana Kırağı Kral'la ilgili kaçırdıklarımı. Alina'nın eski evine uğradık, Dani bize birkaç sığınağını gösterdi ve sonunda kendimizi Chester's kulübün önünde bulduk. Buradaki kara delik devasa boyutlara erişmişti. Tam ortasındaki, fındık büyüklüğündeki durgun siyahlık dışında bütün küre durmadan hareket eden bir ergosfere dönüşmüştü. Yarattığı rüzgârdan uçmamak için birbirimize tutunduk.

"Duyuyor musun, Mac?" dedi Alina.

Delikten korkunç bir müzik geliyordu. Duymak ne kelime? Onu âdeta kemiklerimde hissediyordum.

Birden anladım.

Bu gezegende olanlar sadece dünyamıza yıkıcı bir darbe vurmayacaktı. Bütün galaksiyi etkileyecekti.

Ama galaksiyle de kalmayacaktı. Onun da ötesine yayılacaktı.

Yokediş Şarkısı yavaşça ama kaçınılmaz bir şekilde her şeyi yok edecekti.

Zaman alacaktı ama eninde sonunda olacaktı.

Hepsi benim suçumdu.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Alina'ya baktım.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bu kadar büyümesini beklemiyordum. Şarkı resmen canımı acıtıyor? Senin?"

Kafa salladı.

“Parti için birkaç malzeme almayı unuttum,” diye yalan attım. “Sonra görüşürüz, olur mu?”

İkisine de sarılıp kulaklarına onları sevdiğimi fısıldadım ve ayrı yönlere gittik.

Cruce’la birçok kereler karşılaşmıştım ve her seferinde onu günlüğümde V’lane ya da kendisi olarak tarif etmiştim. Korkunç yakışıklı, tanrı gibi, olağanüstü çekici, ölümcül seksi gibi tanımlar kullanmıştım. Dayanılmaz cazibesinden bahsettiğim birkaç satırdan sonra ona sayfalarca küfretmiş-tim. Ondan tahrik olmuş, hatta altında zevkle kıvranmış-tım. Gözleri kâh ışıltılı bir cennete açılan pencereler kâh cehennemin kapıları olmuştu. Hislerim nedenini sonra-dan anladığım bir şekilde çelişkiliydi. Cruce bir melekti, bir şeytandı, yaratıcı ve yok ediciydi. Ateş ve buz, seks ve ölümdü.

Onu tanımlayan renkleri sıralamıştım. Siyah, kuzguni siyah, mavi ve buz rengi. Onu tanımlayan uçucu yağları, baharatları ve kokuları sıralamıştım. Çocukluğumun ve hayallerimin kokularını. Sayfalarca Cruce’u yazmıştım. Kafayı onunla bozmuştum.

Her defasında onu yakalamaya çalışıp ellerimden kaçırmıştım.

Zira sadece vücudunu tarif ediyordum. Özünü değil.

Ben iyi, o kötüyse ya da ben ışıık, o karanlıksa, bu iki gücü biraraya getirmek için yeterince uğraşmış mıydım?

Hayır. Onu ümitsiz vaka damgasıyla çürüğe çıkar-mıştım.

Bir tür sınavdan mı geçiyoruz, diye sormuştum RGA’ya.

Daima, demişti.

Boş müzenin ortasında durdum. Burası V'lane'le karşılaştığım yerlerden biriydi. BKVSE kutsal olduğu için onu oraya çağıramazdım.

Gerçi onu herhangi bir yere çağırabileceğimden emin değildim.

Yine de deneyecektim. Hem de bedeli ne olursa olsun.

Küçük bir kaideye oturdum. Üzerindeki heykel duvarlar yıkıldığında kırılmış olacaktı. Günlüğüme bir şeyler daha karaladım çünkü yazı yazmak düşünmeme yardım ediyordu.

Cruce kibirli, acımasız, hilebaz, yalancı, güçlü, iktidar manyağı, kurnaz ve saplantılıydı. Kral'ın *Sinsar Dubh*'u yaratmasına ve dünyalarımız arasındaki duvarların yıkılıp şimdiki felaketimize sürüklenmemize sebep olan olayların hepsi onun manipülasyonlarının sonucuydu. Beni kontrol etmeye çalışmıştı. Beni her fırsatta kullanmıştı. Bana tecavüz etmişti.

Ne var ki, Aoibheal'ın söylediği gibi, sabırlı ve bilgeydi. Bazen gerçek duygular hissedebiliyordu sanki. V'lane olarak bana Cruce'un bir namussuz ve hain olduğunu söylemişti. Kendini saklamış ve hedeflerine ulaşabilmek için başka biri gibi davranmıştı. Hem de benim aklımın hafsalamın almayacağı kadar uzun bir süre boyunca. Bana olan ilgisini hiçbir zaman gizlememişti. Bana değer verdiğini ve beni istediğini.

Bu gerçeği yüzünde görmüştüm. Chester's'ın önünde dikilirken Barrons da o da beni aynı tutku ve açlıkla süzüyordu.

Cruce ne demişti?

En iyi yanlarını sadece benim ortaya çıkardığımı mı?

Madem öyle, yeni görevim buydu işte.

Aramızda hiçbir engel kalmayacaktı. Onu reddetmeyecektim. Beni mahvetse bile ki edebilirdi. Cruce bana şarkıyı verirse, onu kullanmam Barrons'u öldürür ve beni sağ bırakırdı. Şüphesiz Alina da ölürdü.

Cruce'la isteyerek sevişirsem bana şarkıyı bahşeder miydi? Barrons'u alt ettiğini düşünerek kendinden ödün verir miydi? Ve en önemlisi, bana verdiği sözü tutar mıydı?

Gözlerimi kapadım. Eğer beni isterse bunu kaldırabilir miydim?

Evet. Bunun benimle bir ilgisi yoktu. Kendimi gözden çıkarabilirdim. Ama evren değerliydi. Onu kurtarmak için bütün bedelleri ödemeye hazırdım.

"Cruce," dedim usulca ve daha güçlü bir sesle ekledim. "Cruce, sana ihtiyacım var. Ne olur, gel. En azından beni bir dinle. Sana yalvarıyorum. Duyuyor musun? Bir zamanlar sana yalvarmamdan hoşlanırdın. Sana yapılan yanlışları görebiliyorum. Sana hiç şans vermediler. Oysa bunu hak ediyordun. Seni yanlış tanıdım. Lütfen, telafi etmeme izin ver."

"MacKayla. Nihayet." Sesi kendisinden önce geldi. Bir yerlerden beni gözetliyordu belli ki. Hâlâ nasıl ışınlanabiliyordu?

Önce dış hatları belirdi. Sonra içi doldu.

Karşımda en yalın hâliyle durdu. Uzun boyu, yanardöner gözleri, kaleodoskopik dövmeleleri ve siyah, muhteşem kanatlarıyla bir Fae prensi olarak. Sonra kanatları kayboldu. Siyah, deri bir pantolon, çelik topuklu botlar ve salaş bir kazak giymişti. Uzun, siyah saçlarını enseinde atkuyruğu yapmıştı. Sert hatlı yüzü her zamanki

kadar güzeldi. Gözleri parladı ve altının tatlı bir tonuna büründüler.

İleride bir kanepa belirdi ve eliyle oturmamı işaret etti.

Karanlıkta süzülerek yürüdüm ve oturdum. Yanıma gelip elimi tuttu.

Uzun ve tuhaf bir an boyunca hiçbir şey demedik. El ele, birbirimize bakarak oturduk.

Ve bir şey fark ettim. Birine yeterince uzun bir süre bakarsanız yüzü bir nevi soyuluyor. Daha önce fark etmediğiniz ufak tefek detaylar gözünüze çarpıyor.

Yüzündeki çizgiler size kahkaha ve aşk ya da kıskançlık ve tatminsizlikle ilgili hikâyeler anlatıyor.

Gözleri hayat ve duygu mu dolu, yoksa boş ve donuk mu daha kolay anlıyorsunuz.

Karşınızdaki bir Fae'ye işiniz daha zor, zira onlar son derece yanıltıcı olabilir. Ama ben Fae kraliçesiydim ve bir *sidhe-kâhindim*. Dolayısıyla içimdeki gölden bana sadece gerçekleri yansıttığını istedim. Cruce bir şeyler hissedebiliyor muydu, yoksa içi boş muydu? Ona ulaşabilir miydim? En iyi yanları ne kadar iyiydi?

Ama gölüm orada değildi.

Gölüme hiç ulaşamadığımı fark etmem birkaç saniye sürdü. O mürekkep siyahı yer altı gölü en başından beri *Sinsar Dubh*'un sığınağıydı. Benim değil. Benim gölüm karanlık değildi. Tropik bir koyun rengindeydi ve yüzeyine güneş vuruyordu. Benim gölüm gölgeli hayaller ve siyah yosunlarla dolu değildi. İçinde parlak renkli rünler, koruma büyüleri ve hiç sahip olmadığım kadar çok bilgi yüzüyordu.

Bir kez daha söyledim: *Bana sadece gerçekleri göster.*

Yine aynısını gösterdi. Cruce kötü değildi. Canavarlığın ne demek olduğunu iyi biliyordum. Ne de olsa, *Sinsar Dubh*'u tecrübe etmiştim.

"Eğer ilk seninle tanışsaydım," dedim usulca.

"Beni sevebilirdin," dedi. "Ve beni sevseydin..."

"Değişebilirdin."

Bana buruk ama güzel bir gülümsemeyle baktı. "Beni çağırmayı bile denemedin. Bir kere bile tavana ya da gökyüzüne bakıp adımlı söylemedin. Beni bu kadar az düşünüyorsun işte."

"O kadar kolay mıydı? Sadece sormamı mı bekliyordun?"

"Beni çok beklettin. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin." Altın gözleri dudaklarıma kaydı. "Ölebilir ve tarihe bütün evreni lanetleyen pislik olarak geçebilirim. Ya da şehit olur ve bir kahraman gibi evreni kurtarırım. Elinde sadece mirasın kalırsa, ona önem vermeye başlarsın. Öyle ya da böyle, yakında tarihim yazılacak. Zira bana sadece adım kaldı."

"Ölmemize izin vermeyecektin. Geri dönmeyi planladın."

"Bunu benden istemeliydin!" diye tısladı. Sonra kendini topladı ve yine yüce bir savaşçıya dönüştü.

"İşte karşıdayım. Senden istemeye geldim." Aramızdaki barış sağlam değildi. Tek bir yanlış hamlede bozulabilirdi. İçindeki öfkenin kabardığını hissedebiliyordum. Kederini, umutsuzluğunu ve bizim şampiyonumuz olmaya dair isteksizliğini.

Ama bir şeyler hissedebiliyordu en azından.

Çenemi avuçlayıp başımı kaldırdı ve bana baktı.

"İkimiz de istediğimizi alamayacağız, Cruce," dedim usulca. "Biliyorsun, Fae ırkına liderlik etmek gibi bir he-

vesim hiç olmadı. Hatta bundan nefret ediyorum. Ama söz veriyorum, iyi bir kraliçe olacağım.” Bunu yapabilecek daha iyi bir birini bulana dek. Hem bana şarkıyı verirse, böylesine bir güç konusunda tamamen güvенеbileceğim bir Fae bulmak küçük bir sonsuzluk sürebilirdi.

“Cehennemde kötü bir gün tek bir günün bile olmamasından daha iyidir,” dedi.

Doğru. “Şarkının diğer yarısını bana vermen için seni nasıl ikna edebilirim?”

“Bu kadar sabırsız olma. Bunlar benim son saatlerim. Sen son saatlerini ne yaparak geçirmek isterdin?”

İster istemez redirgin oldum. Başını iki yana sallayıp beni kınayan gözlerle süzdü. “Sana asla zarar vermek istemedim, MacKayla. Halkıma liderlik ederken seni yanımda istedim. Onlar için mükemmel bir lider olurdum.”

Sözlerine katılıyordum. Bunu ona da söyledim.

“Şarkının yarısının bedeli tek bir öpücük. Beni eğer şartlar farklı olsaydı, beni seçeceğine ikna edecek bir öpücük. İçimdeki iyiliği ortaya çıkaracak bir öpücük. Bir de bana söz vermeni istiyorum. Ayrıldığımız andan itibaren dört insan saati boyunca şarkıyı söylemeyeceksin.”

“Neden?”

Parmağını dudaklarıma bastırdı. “Şştt. Çünkü ben öyle istiyorum. Barrons eskiden sana sık sık bunu söylemiyor muydu? Bana da aynı saygıyı göster. O gün ona ne dedin? Çünkü ben öyle istiyorum, Jericho. Bana güven, MacKayla.”

Derin bir nefes aldım.

Sonra ellerimi ensesine kaydırıp ona doğru eğildim. Gözlerim kapanırken “Gözlerini aç,” dedi. “Ben senin

Barrons'un değilim. Asla da olmayacağım. Ben Gölgeler Sarayı'nın prensi ve Tuatha De Danann'ın gerçek vârisi, Cruce'um. Ve sen de Işık Sarayı'nın kraliçesi, MacKayla Lane O'Connor'sın. Beni başka bir gün beni eşin olarak seçeceğine ikna et."

İsteddiğini yaptım. Onu daha önce defalarca öpmüş-tüm. Gerçek adını dilime kazımıştım. Artık her şeyi açık ve net görebiliyordum. İyi ve kötü diye bir kavram yoktu. Sadece güç ve seçenekler vardı. Güç onu yönlendirdiğiniz yere doğru akıyordu. Yanlış ya da doğruya, karanlığa ya da ışığa doğru.

Cruce ortadan kaybolmadan önce bana Yaradılış Şarkısı'nın diğer parçasını verdi ve son sözleri havada asılı kaldı.

Gölgeler Sarayı'ndan Prens Cruce efsanesini bütün dünya-ya anlat. Öpücüğü boş ver ve beni olduğumdan daha haşmetli göster. Halkıma iyi rehberlik et, MacKayla.

Cruce bize dünyayı ve evreni geri vermişti.

Bütün isteklerini yerine getirmeye yemin ettim.

"İçimde tutamıyorum, dışa vurmam gerek"

MAC

S onraki üç saat boyunca dükkânda oturup dişlerimi sıkarak şarkıyı içimde tutmak için bütün gücümü harcadım.

Dışarı çıkmak istiyordu.

Cruce bana şarkının diğer yarısını verdiğinde hemen bendeki yarısıyla birleşmişti. İçimde var olabilmelerinin tek şartı uzlaşmaktı sanki. Böylece onları nasıl birleştireceğime dair endişelerim de sona ermişti.

Onu nasıl kullanacağımı da boşuna dert etmiştim.

Şarkı zaten söylenmeye can atıyordu. Dünyanın gerginliğini hissetmişti ve onu onarmak istiyordu. Hemen şimdi, bu an. Ağzımı açtığım anda dışarı fıskıracaktı.

Ama sözlerimi tutmaya kararlıyım. Cruce'un istediği kadar bekleyecek ve dünyaya onun efsanesini anlatacaktım.

Dolayısıyla gözlerim saatte kıpırdamadan oturuyordum. Açlıktan ve susuzluktan bayılmak üzereydim.

Tam dört saat boyunca dudaklarınızı birbirine bastırmayı deneyin. Mümkün değil beceremezsiniz.

Hapşırmaktan ya da hıçkırmaktan korkarak sığ nefesler alıp veriyordum. Esnememek için elimi ağzıma bastırıyordum. Öksürmek istediğimde boğazımdan tuhaf hırıltılar yükseliyordu.

Barrons'u ve kardeşimi düşünüyordum.

Onları bir kere kaybetmiştim ve ikisine de yeniden kavuşmuştum. Onca acıdan sonra hiç olmadığım kadar mutluydum. Keder sevincimi iki kat arttırmıştı.

Kardeşimi ve muhtemelen Barrons'u yeniden ldrecektim. Büyük olasıkla Christian'ı da.

Kolay bir yolu yoktu. şarkıyı sylemezsem her şey yok olacaktı. Ama şarkıyı söylersem de sevdiklerim ölecekti.

Barrons'la görüşme konusunda kendime güvenmiyordum. Gelip yanımda oturursa ve son saatleri birlikte geçirirsek ağzımı kapalı tutamayabilirdim. Onu açtığım anda da ölecekti. En iyisi, onunla yüzleşmeyi geciktirmekti.

Ama Alina'ya ihtiyacım vardı. O da ölecekti ve son bir veda şansımız olmasını istiyordum.

Konuşamadığım için mesaj attım.

Alina, dkkndayım. Buraya gelebilir misin?

Anında ekranım aydınlandı.

Bir terslik mi var?

Hayır. Sen gel. Lütfen.

On dakika sonra, yanımdaydı. Kanepeye oturduk. Ben olanları mesajla anlattım, o da yüksek sesle cevap verdi.

Sohbetimiz sona erdiğinde Alina gülümseyerek bana sarıldı ve beni anladığını söyledi. Başlarda hafızası onu yanıltmıştı ama sonra hepsini hatırlamıştı. O gün, o sokakta öldüğünü biliyordu. Bana son nefesinde neler düşündüğünü anlattı. Bütün hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmemişti. Neler yaptığını, neler istediğini ya da şan, şöhret ve parayı bir an olsun düşünmemişti.

Hayatının sonunda tek düşündüğü sevgiydi. Sevgisini yeterince söyleyebildi mi ya da gösterebildi mi diye düşünmüştü. Sevgiyi gerçekten hissedebilmiş miydi? Ölümü yaklaşıp da acısı dayanılmaz hâle geldiğinde de yine sevgiye sığınıp avunmuştu.

Hayatın bundan ibaret olduğunu ve eğer yeterince akıllıysan bunu zaten çok daha önceden anlayacağını söyledi. Ona daha çok zaman ve dünyaya veda etme fırsatı tanımıştım. Bunun için minnettardı.

Benimle gurur duyuyordu.

Onu usulca yumrukladım. Biraz daha konuşursa ağlamaya başlayacaktım ve şarkı ağzımdan kaçıverecekti.

Kanepede omuz omuza oturduk. Sonraki yirmi dakika boyunca birbirimize en sevdiğimiz şarkıları çaldık. Söz verdiğim sürenin dolmasına on beş dakika kalmıştı.

Kalbimde derin bir sancıyla Barrons'la Ryodan'a mesaj attım. Dancer'ı da alıp Chester's kulübün önündeki kara deliğe gelmelerini istedim. Şarkının Dancer'ın kalbini iyileştirebileceğini umuyordum.

"Annemle babama bir şey söyleme," dedi Alina. "Olacakları izlemelerine izin veremem. Onları çok sevdi-

ğimi söyle. Her şey için teşekkür ettiğimi. Onlar dünyanın en iyi anne ve babası.”

Kederle yutkunup başımı salladım.

Kol kola sokağa çıktığımızda akşam olmak üzereydi.

"Koş, küçük sürtük. Koş ki, gücün yanıp tutuşsun"

SINSAR DUBH

Evren bir kez daha bana kıyak geçiyordu. Bir Fae'yi ele geçirmiştim ve bütün Fae, kraliçelerini hissedebilirdi. Barrons'un Kitapları ve Süs Eşyaları'nın arkasındaki tuğla duvardan fırladığımda, onun Dublin sokaklarında dolaştığını görür gibiydim.

Hava ölüm ve çürümüşlük kokusuyla ağırlaşmıştı. Yokluğumda kara delikler genişlemişti. Onların habisliği beni hem heyecanlandırıyor, hem de elimi çabuk tutmam gerektiğini hatırlatıyordu. Atımı yakalamak, Periler Diyarı'na sürmek ve gezegen kendini yok etmeden önce tamamen ölümsüz olmak için vaktim daralıyordu.

Sonra beni başka bir dünyada bırakmaya CÜRET EDEN sürtüğe binecek ve ebediyete dek ona işkence edecektim.

Onun bana yalvarması fikrinden bile tahrik oluyordum. SENİ ASLA BIRAKMAYACAĞIM, MACKAYLA. SENİ

DAİMA SEVECEĞİM. İyiden iyiye sabırsızlanmıştım.
Deh, benim kırık prensesim. Beni onun yanına götür hadi!

"Bana bu dünyayı bırakıp giden bir kızın şarkısını söyleyin"

MAC

Chester's'a geldiğimizde Barrons, Ryodan, Dani, Dancer ve Christian bizi bekliyordu. Kara deliğe güvenli bir mesafede duruyorlardı.

Barrons'a bakar bakmaz her şeyi bildiğini anladım. Yoksa en başından beri biliyor muydu?

Lanet damga. Ben de onu damgalayacaktım. Sağ kalırsa tabii.

Başa çıkabileceksen neden olmasın, dedi muzip bakışlarla.

Cruce'u öptüğümü hissetmişti ve nedenini bilmiyordu. Sabrına ve otokontrolüne hayrandım. Bana suçlayan bakışlarla bakmıyordu. Güvensizlik ya da kıskançlık gibi hislerden uzaktı. Her yaptığımın mantıklı bir açıklaması olduğuna inanıyordu ve bana olan duygularında en ufak bir değişiklik yoktu.

Yine de o sarsılmaz sahipleniciliği ve bölgesini koruma içgüdüğü bakışlarına yansımıştı. Dünya kurtulduğunda,

Barrons hâlâ hayattaysa benim üzerimde yeniden hak iddia edeceğinden emindim. Şarkıyı almama rağmen onu hemen aramadığımı da biliyordu tabii. Bana tanıdığı sonsuz özgürlük koltuklarımı kabartmıştı.

Ağzımı işaret edip Alina'yı dürükledim. "Konuşamıyor," dedi. "Ağzını açtığı anda şarkı dışarı fırlayacak. Cruce şarkıyı ona dört saat boyunca kullanmama şartıyla vermiş. İki dakikamız kaldı."

Kimsenin soru sormaması bile ne tuhaf bir grup olduğumuzun kanıtıydı. Kafalarını sallayıp beklemeye devam ettiler.

Gözlerimi yüzlerinde dolaştırdım.

Alina. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Üzülme, ufaklık. Gideceğime seviniyorum."

Ağzımdan bir şey kaçırmayayım diye çenemi sıktım. Alina'ya biraz daha bakarsam gözyaşlarına boğulacağımı biliyordum. Onun için, Dani'yle Dancer'a döndüm. Bir kenarda el ele duruyorlardı. Dancer yorgun görünmesine rağmen gözleri heyecanla parlıyordu. Dani'nin yüzü mermerden oyulmuşçasına ifadesizdi. Ama onu tanıyordum. En hissiz görüldüğü anlar, aslında duygularının en yoğun olduklarıydı. İçinde fırtınalar koptuğunu biliyordum. Şarkının bir mucize yaratıp Dancer'ın kalbini iyileştirmesi için dua ediyordu. Ryodan'a kaçamak bir bakış fırlattığında boştaki elini yumruk yaptı ve bakışları biraz daha donuklaştı. Sadece bir an için onlarda bir duygu belirtisi gördüm. Sonra gözlerini uzak bir noktaya dikti.

Ryodan mutlu çiftten mümkün olduğunca uzak duruyordu. Kara deliğe gömleği bir yelken gibi şişecek kadar yakındı. Ayaklarını yere sağlam basmak için hafifçe diz-

lerini kırmıştı. Dani'nin damgasını hatırladım. Dün gece Ryodan için zor olmuştu şüphesiz. Dani'nin Dancer'a tutkusunu, aşkını ve dün gece aldığı zevkin ne kadarını hissetmişti acaba? Ryodan'ın Dani'ye baktığını gördüm. Sonra gözleri Dancer'ın kollarıyla kenetlenen parmaklarına kaydı. Hafifçe gülümsedi ama neşesi gözlerine yansımadı. Kadim bakışlarındaki soğuk ifade hiç bozulmadı.

Sonra birden gümüşü gözlerini bana dikti ve zihnimde konuştu. *Ben başaramazsam, Shazam'ı kurtarmasına sen yardım et. İlk işin bu olsun. Başka her şey bekleyebilir. Söz ver bana.*

Başımı salladım.

Ona iyi bak.

Elbette.

Bir de söyle, çocuğun üzerinde titreyip durmasını. Kalbi dayanmayabilir. Belirli bir miktarda elektrik üretiyor.

Gözlerimi kırıştırdım. Cevabımı almıştım. Damga resmen canlı yayın yapıyordu. Yine başımı salladım ve Ryodan gözlerini kara deliğe dikti.

Christian. Onunla göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi ve ümidim yoktu zaten, dercesine omzunu silktili. Sonra kafasını arkaya atıp güldü.

Dani ona baktı. "Bravo, dostum," dedi hayranlıkla.

Christian nasıl da değişmişti. Hepimiz değişmiştik. En iyi yanlarımız baki kalmış ve diğerlerinden kurtulmuştuk.

Barrons'a baktım.

Kısa bir süre içinde belki de burada yalnızca Dani, Dancer ve ben kalacaktık.

Barrons kayarcasına bana doğru yürüdü. Karşımda durdu ve el ele tutuştuk.

Sonuna dek ayrılmayacaktık.

Güneşim, ayım ve yıldızlarım, dedim.

Başını yana eğdi. *Yıllarca yaşadım ama seninle geçirdiğim bu yıl en güzeliydi. Sen buzumun ateşisin, Mac.*

Sen ateşimin buzusun, Jericho.

Sonsuza dek, dedik ve birbirimize verdiğimiz bu söz bütün yüzüklerden ve evlilik cüzdanlarından daha anlamlıydı.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Barrons benimle gurur duyuyordu ve bu bakışlarına yansımıştı. Ben de gözlerimle konuştum ve onun gibi bir sevgilim olduğu için gurur duyduğumu söyledim. Birbirimize gülümsedik. Sonra Jericho Barrons'dan asla duymayacağımı sandığım bir şey söyledi. Dedi ki...

"Ha siktir!" diye bağırды Alina. "Mac, *Sinsar Dubh* burada!"

Bir an neyi kastettiğini anlayamadım. *Sinsar Dubh*'u yatak odasına hapsedmiştik. Burada olmasının iki nedeni olabilirdi. Ya taşlardan kurtulmuştu, ya da ele geçirebileceği bir vücut bulup bizden hemen sonra kaçmıştı.

Onu hissedemiyordum. Şarkının varlığı *sidhe*-kâhin duyularımı köreltmışti. Çılgınca sağa sola dönerek yerini saptamaya çalıştım. Alina'ya baktığımda arkamı işaret etti.

Döndüğümde yatak odasında bir kozanın içinde bıraktığımız Unseelie Prensesi'yle burun buruna geldim.

Ağzını anormal bir şekilde kocaman açmıştı. Bana ilk Kitap tarafından ele geçirilen Derek O'Bannion'ı hatırlattı. Sıralarca metal dişini göstererek tısladı. Bir an beni yiyeceğini sandım. Kafamı koparıp bütün olarak yutacaktı. Ama iki buklüm olup öğürdü ve ağzında bir fırtına patladı.

Doğruca üzerime saldırdı.

Işınlanma yeteneğimi kaybetmiştim. Gerçek Büyü'nün birazı içimdeydi ama onu şarkı için saklıyordum. Böylece *Sinsar Dubh*'u da sonsuza dek yok edebilirdim. Ağzımı açtım ama Unseelie Prensesi'nin ağzından fırskıran mürekkep siyahı bulut daralıp incecik zehirli bir toz hunisine dönüştü ve yayından fırlatılan bir ok gibi ağzımı hedef aldı. Dişlerimi birbirine öyle bir çarptım ki, bütün kafatasım acıdı. Barrons'un karanlık fırtınaya doğru atılırken hayvan formuna dönüştüğünü gördüm.

Bulut Unseelie Prensesi'nin içine doğru geri çekilirken, Barrons havada döndü ve prensese kırmızı bir rün yapıştırdı. Onu nereden bulduğunu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şaşkın bakışlarım arasında kızı omuzlarından tutup sertçe öptü.

Sinsar Dubh'u tek bir nefeste prensesin vücudundan çekip aldı.

Unseelie prensesi cansız yere yığıldı.

O sırada, tek düşünebildiğim Barrons'un bir öpücüğüyle can alabildiği idi. Onun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama yanılmışım. Gözlerimi kıstım. O ölümcül ağzı defalarca öpmüştüm.

Barrons dönüp obsidiyen gözlerini bana dikti. Gözleri simsiyahtı, içlerindeki kıvılcımlar kaybolmuştu. Benim Jericho'mdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Söyle şunu, Mac!" diye kükredi. "Daha fazla dayanamayacağım!"

Konuşurken ağzından bir gölge fışkırdı. Barrons çılginca titreyerek havayı tırmaladı ve *Sinsar Dubh*'u yeniden emdi.

Alina'ya gözlerimle veda edip Barrons'a baktım ve ağzımı açıp Yaradılış Şarkısı'nı püskürttüm.

O sahneyi tarif etmem imkânsız. Yaratım gücüne sahip o frekansın yanında günlük hayatlarımız ve taşıdığımız sorumlulukların hiçbir önemi kalmadı. Şarkı gerçekten öyle bir yer varsa eğer, cennette melekler tarafından yapılmıştı.

Bir an hiçbir yerde ve her yerde kayboldum. Dinlediğim... ya da olduğum desem daha doğrudu belki, müzikle tamamlandım. Birden dünyanın bütün bilgilerine vakıf oldum. Varoluşun bütün sırlarını çözdüm. En ufak bir kafa karışıklığım kalmadı. Dünyayı ve bütün gezegenleri müthiş bir berraklıkla algıladım. En önemlisi de kendimi tanıdım. Bütün varlığımız akışkandı. Dünya, evren, ırkımız ve bütün ırklar birbirine bağlıydı. Birbirimizi incitliğimizde aslında kendimizi incitiyorduk. Ve bazen o kadar aptaldık ki, şarkının hâlâ yakınımızda kalıp onu kullanmamıza izin verdiğine inanamıyordum.

İnsanlar için o kadar çok gizem vardı ki. Ama kadim melodiyi söyleyen kadın için her şey net ve uyumluydu. Evren tam da olması gerektiği gibiydi. Kader diye bir şey yoktu. Sadece güçler ve dengeler vardı. Evren hayata ve güzelliğe meyilliydi. Hep öyle olmuştu ve hep öyle olacaktı. Bizler evrendik. Her birimiz ışık ve karanlık, doğru ve yanlış. Bütün bu unsurları içimizde barındırıyorduk ve dev bir çarkın dişlileriydik. Hatta *Sinsar Dubh* bile.

Şarkı içimden akarken parlamaya ve şeffaflaşmaya başladım. *Ha siktir, galiba ben de ölüyorum*, diye düşündüm. Ama aldırmadım çünkü görevimi yapmıştım.

İçimde bir ışık patladı. Hava sayısız minik ve akışkan ışık okuyla doldu.

Sonrasında benim için her şey ağır çekimde gerçekleşti. Hâlbuki sonradan bana yarım saniye bile sürmediğini söy-

leyeceklerdi. Sanırım o sırada zamanın dışına çıkmıştım. Somut bir bedenim yoktu ve içimden akan şarkıya dönüşüyordum.

Altın pırıltıları saçan ışık oklarından binlercesi kara deliği doldurdu. Delik titremeye, sarsılmaya ve büzülmeye başladı.

Dünyayı yiyip bitiren siyah küre ufaldı, ufaldı ve sonra puf! Gözden kayboldu. Altına kazdığımız devasa çukurdan başka hiçbir şey kalmadı.

Sayırsız ok ileri atıldı ve diğer kara deliklere yöneldi.

Başarmıştık. Yaradılış Şarkısı özgürdü ve dünyamızı iyileştiriyordu.

Benim tarafımdan fırlatılan okların saplandığı arkadaşlarıma baktım. *Mea culpa. Ne olur yaşamalarına izin ver,* diye yalvardım şarkıyı yaratan tanrıya.

Parlak ışık hüzmeleri Dani, Dancer ve Ryodan'ın içinden geçti ve diğer taraftan çıktı.

Biri Christian'ın içinde kayboldu ama diğer tarafa geçmedi. Christian titremeye ve hırlamaya başladı. Tam onu kaybedeceğimizi düşünürken ışık diğer tarafa geçti. Christian sersemleyerek başını salladı.

Oklardan bir düzine kadarı Barrons'un yarı insan, yarı hayvan vücudunda kayboldu ve hiçbiri dışarı çıkmadı.

Yüzü acıyla çarpılırken bana baktı.

Müthiş bir ıstırapla esmer yüzünü izledim ve şarkıyı artık söylememeyi diledim. Ama bunu yapamazdım. Rolümü biliyordum ve onu kabul etmiştim.

Barrons iki büküm olarak *Sinsar Dubh*'un kara fırtınasını kustu. İçinden siyah, yağlı bir nehir aktı. Kaldırımında biriken kara sıvı yükselip havada bir yazıya dönüştü. CANIN

CEHENNEME, MACKAYLA. GEBERECEKSİN,
GEBERRRRRR!

Ağzım şarkıyı söylemekle meşgul olmasaydı alayla hor-
murdanırdım. Son nefesinde bile megalomanlıkta sınır ta-
nımıyordu.

Yüzlerce parlak ok havada dönerek *Sinsar Dubh*'un kara
lekesine saplandı. Kelimeler dağıldı, karanlık titreşti, yüze-
yinde hareler belirdi ve havaya fırladı. Orada kıvrılıp bü-
külmeye devam etti.

Sonra birden kayboldu.

Bu arada, Barrons'un vücudundaki oklar çıktı. Ellerin
ve dizlerinin üzerine yığılarak bana baktı.

Hâlâ buradayım, Gökkuşağı Kızı, dedi kafamın içinde.

Kalbim kuş gibi hafıflıdı. Ölmemişti. Onu öldürme-
miştim.

Alina'ya baktığımda korkunç bir kederle sarsıldım.
Yüzlerce altın ok her yerine saplanmıştı.

Seni seviyorum, ufaklık.

Alina ölmüştü.

4. KISIM

Bir savaşcının en büyük meziyeti cesaretidir.

-Sun Tzu

"Yaşasın! Dünyanın tam tepesindeyim!"

DANI

O gece bomba bir parti verdik ve dünyanın yeniden doğuşunu kutladık.

Muhteşemdi.

Televizyonda gördüklerim gibiydi. Şimdiye dek hayatımda partilere yer yoktu. Ama bu başkaydı. İyi müzik, nefis yemekler ve sıcak, samimi bir mekân. İnsanlar eğlenceli bir zar oyunu ve iskambil oynadı. Kahkahalar havada uçtu. Sıra shot'lara geldiğinde ortam iyice ısındı.

Üstüne üstlük yanımda benden gözlerini alamayan ve dünyanın en seksi kızı olduğumu düşünen bir erkek vardı.

Dediğim gibi, mükemmel bir geceydi.

Bütün gece BKVSE'de takıldık ve Mac, Alina'yı yeniden kaybetmesine rağmen, huzurluydu. Jack ve Rainey Lane de öyle. Onun yasını tutuyorlardı elbette ama Alina'yla geçirdikleri fazladan zaman için de minnettarlardı.

Sonuçta dünya kurtulmuştu. İnsan ister istemez seviyordu. Ölümün kıyısından dönmüştük. Bütün ülkelerden kara deliklerin yok oluşuna dair haberler geliyordu. Gezenimiz iyileşmişti.

Sinsar Dubh artık canımızı sıkamayacaktı. Unseelie hiç yaratılmamıştı. Mac, Karanlık Saray'ın yerindeki kocaman boşluğu hissettiğini söylüyordu. Seelie hayatta ve iyiydi. Mac'i saraya bekliyorlardı. Bu işin nereye varacağını merak ediyordum doğrusu. Mac, Fae kraliçesiydi. Ne tuhaf.

Bütün yeni dünyalara haber salmıştık. Gidenler en kısa zamanda geri dönecekti. Gerçi bazı maceracıların yeni gezenlerde kalmayı tercih edeceğinden emindim. Evrenin ucu bucağı yoktu ve artık dengeler değişmişti.

Dancer'ın söylediğine göre, şarkı kalbini iyileştirmemişti. Hâlâ eskisi gibi hissediyordu. Hayal kırıklığına uğramışsa bile bana belli etmiyordu. Doğrusu, ben bayağı mitliydim ve ister istemez zlmştm. Ama bir kenarda surat asacak hâlim de yoktu. Hem zamanla Dancer'ın hastalığıyla ilgili yeni bilgiler ediniyor ve kendimi bu sıra dışı duruma alıştırmaya çalışıyordum. Dancer on bir yıldır kalp hastasıydı. Onunla on bir yılımız daha olabilirdi. Hatta daha da fazla. Kim bilir, belki Shazam bir mucize yaratırdı. Ya da Fae gücüyle Mac. Dancer bile ileride süper zeksıyla hastalığını yenmenin bir yolunu bulabilirdi. Seeneklerimiz sonsuzdu.

Belli ki, şarkı Christian ya da Sean O'Bannion'ın kusursuz şarkıyla yaratıldığını düşünmüyordu.

Christian hâlâ bir Unseelie prensiydi.

"Anlayamıyorum," dedi üçüncü kez ve viskisini kafasına dikti. "Ben Unseelie'yim. Beni ya öldürmeli ya da içimdeki Unseelie'yi yok etmeliydi. Normal bir adam olmalıydım."

Şarkı kaynaklı olmasa da, Christian'da bir değişiklik vardı. Belki de yeni kimliğine her geçen gün biraz daha uyum sağlıyordu.

"Şarkı sadece kusurlu şarkıdan yaratılanları yok etti," dedi Dancer. "Sen bir insan olarak doğdun."

"Lanet kanatlarımın kusurlu şarkıdan yaratıldığını unutuyorsun."

"Sen Fae uzuvlarına sahip bir insansın. Özün değişmedi ki. Doğrusu, ben şarkının yanılabilceğine ihtimal vermiyorum. Senin kusurlu olmadığına karar verdi ki, hâlâ hayattasın. Hem neden sızlanıyorsun? Ölmek mi isterdin?"

"Hayır. Ben sadece kendim olmak istiyorum."

"Sen hâlâ sensin zaten. Müziği duydun. Sana oklarını yolladı ve seni sağ bıraktı. Demek ki dönüştüğün şey o kadar da kötü değil. Belki de şunu denemelisin..."

"Bana akıl verme. Yeni hâlimi benimsemek zorunda değilim. O lanet Cruce da hep böyle derdi."

"Lanet Cruce gezegenimizi kurtardı," dedi elinde içkiyle yanımızdan geçen Mac. "Buna mecbur değildi. Hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir, Christian. Yerinde olsaydım gücümle oynamaya başlar ve onunla neler yapabileceğimi keşfetmeye çalışırdım. En azından Fae kraliçesi değilsin. Konumuyla ilgili vızıldaması gereken biri varsa o da benim. Topla kendini. Ben Fae kraliçesiyim, sen de ölümsün ve hayat devam ediyor."

Böyle dedikten sonra Lanes ve Müfettiş Jayne'le poker oynayan Barrons'la Ryodan'ın yanına gitti.

"Seks yapamayan o değil tabii," diye homurdandı Christian. "Tavşan gibi sevişip duruyorlar."

“O konuda sana seve seve yardım edebileceğimi söyledim,” dedi Enyo kanepede yanına oturarak.

Christian tek kelime etmeden kalktı ve gitti.

Kaşımı kaldırdım. Enyo omuz silkti. “Savaş bitti. Yeni bir uğraşıya ihtiyacım var.” Sonra o da kalkıp Christian’ın peşinden gitti.

Dancer’la dans etmeye başladığımızda etrafımızkileri unuttum. Sonra müzik hızlandı ve dünyada kalan *sidhe-kâhin*lerden bazıları geldiğinde kahkahalarımızla dükkânı çınlattık.

“Tubthumping”de Mac’le Barrons da bize katıldı.

Saatler sonra, Dancer, “Artık gidelim mi, Mega?” diye sordu. Bakışları yorgun ama gözleri herzamanki gibi parlaktı.

Bu gecenin hem sonsuza dek sürmesini istiyordum, hem de bitmesini. “Tamam,” dedim. “Yarın...”

“Shazam’ı kurtarmaya gideceğiz. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Onu öptüm. Sırtını kitaplığa dayamasına izin vererek onunla âdeta bütünleştirdim. Uzun ve rüya gibi bir öpücüğün içinde kaybolduk. Gecenin gidişatı belli olmuştu.

Veda etmek için Ryodan’a bakındım ama bulamadım.

Dışarı çıktığımızda, “Hadi, pervane akımını yakalayalım,” dedi Dancer. O kadar hevesliydi ki, hayır diyemedim. Dünyanın tepesinde ve birbirimizin kalplerindeydik. Dancer pervane akımında olmaya bayılıyordu. Bunun zihnini yeni fikirlere açtığını söylüyordu.

Bizi başka bir boyuta taşıdım ve kendimizi yıldızlarla bezeli bir tünelde bulduk. Beni öptüğünde dikkatim dağıldı ve bir sokağa yuvarlandık. Birbirimize bakıp gülmeye

başladık. Sonra beni döndürüp tuğla duvara yasladı, ikimizin de kotlarını indirdi, kılıcımı kenara çekti ve enseme öpmeye başladı. İçime girdiğinde yarın bu duvara DD yazmaya karar verdim. Seviştığımız her yeri işaretleyecektim ve çok yakında şehir D harfleriyle dolacaktı.

“Seni seviyorum, Dani Mega O’Malley,” dedi Dancer içimde gidip gelirken. “Sana aşkım dünyalar kadar büyük, gökyüzü kadar mavi ve evrenin uçsuz bucaksızlığı kadar gerçek. Seni pi’nin sonsuzluğundan bile daha çok seviyorum.”

Kalbim aşkla doldu. “Ben de seni seviyorum, Dancer,” dedim.

Sonra sokağı gökkuşağının bütün renklerini yaşayan bir erkek ve bir kadının sesleri doldurdu.

Ertesi sabah, öğleyi biraz geçte uyandım. Yatağa güneşin sıcaklığı vuruyordu. Yan yatıp dizlerimi karnıma çekmiştim. Açık pencereden giren tatlı esintinin Kraliçe Mac’le bir ilgisi var mı diye merak ettim. Hava daha bir yumuşamıştı sanki.

Bizim yağmurlu adamızın dengelerini ciddi şekilde bozmadan Dublin’i güney Georgia’ya dönüştürebileceğini sanmıyordum. Ama bu havanın da tadını çıkarmamak olmazdı. Hem Dancer’ın son günlerin stresinden sonra güneşin altında tembellik edeceği uzun saatlere ihtiyacı vardı.

“Bugün kavuşuyoruz, Shazam,” diye mırıldandım neşyle. Ah, bu anı ne çok beklemiştim. Bugün Ryodan ve Dancer’la sevgili arkadaşımı kurtarmak için Gümüşler’i tarayacaktık. Ben, Shazam ve Dancer, birlikte muhteşem bir hayat kuracaktık. Başka ne isterdim ki? Kalbim mutluluktan patlayacak gibiydi.

Dün gece üç kere sevişmiştik. Ben engel olmasaydım dördüncü de olacaktı. Dancer'ın yorgun göründüğünü fark edip her yerimin ağrıdığını söylemiştim (bu mümkünmüş gibi). "Daha çok vaktimiz var," demiştim bütün inancımlla. Kendimizi frenlemek onunla uzun bir hayatın anahtarıydı.

Her gece onun yanında uyumak ve her sabah onunla uyanmak istiyordum. Yanımda sıcaklığını...

Nefesimi tuttum.

Bir heykel gibi kıpırdamadan durdum.

Bütün duyularımı açtım.

Yan yatıyordum. Bir kolum yastığın altındaydı ve sırtımla ona yaslanmıştım. Dancer sırtüstü yatıp kollarını genellikle başının arkasından geriye uzatıyordu. Bu şekilde daha rahat nefes alıyordu.

Şimdi arkamdaydı ve eli kalçamda duruyordu.

Eli buz gibiydi.

Bir an düşündüm. Belki kendine bir bardak süt almaya kalkmıştı ve eli hâlâ ısınmamıştı. Ya da birkaç gece önce üzüm suyu ve birkaç şişe buzlu şarapla yaptığımız lolipoplardan yemişti. Arkamı döndüğümde dudaklarının mora boyandığını görüp gülecektim. Her şey yolundaydı.

"Dancer?" diye fısıldadım.

Cevap gelmedi.

"Dancer?"

Sessizlik.

Daha yüksek sesle denedim. "Dancer, uyan. Bugün Shazam'a gidiyoruz. Birbirinize bayılacaksınız. Bir aile olacağız." Dün gece benimle X gezegenine gelmesine karar vermiştik. Kalbi beni endişelendirse de, onu bir kafese tıkmıyacaktım. Hem bu duygusal kavuşmada heyecanıma

ortak olmak istiyordu. Ya da işler ters giderse beni avutmak için yanımda olmalıydı.

Duyularım süper keskindi. Süper koku alır, çok uzakları görebilir ve çok hızlı hareket edebilirdim.

Ve çok iyi duyabilirdim.

Bu yatakta sadece bir kişi nefes alıyordu.

Hızla döndüm, havaya yükselip alçaldım ve ellerimi göğsüne indirdim. “Dancer!” diye tısladım. “Uyan!”

Gözleri kapalıydı ve kıpırdamıyordu.

Kalp masajına başladım.

Daha önce kimseye yapmamıştım. Ama belki gerekir diye nasıl yapıldığını okumuştum. Dakikada 100-120 bası olacak şekilde otuz kalp basısı. Başa arkaya doğru eyim verilecek, çene kaldırılacak, burun tutulacak ve nefes verilecek. İki nefes. Her biri bir saniye sürecek.

Kalp masajı, suni teneffüs, kalp masajı, suni teneffüs.

Bu arada pervane akımını yakalayıp vücudunun içindeki kalbini gözümün önüne getirdim. Onu avuçlarımın arasına alıp masajla hayata döndürdüğümü hayal ettim.

Mac’e bakılırsa, Ryodan titrerken somut bir elektrik akımı yarattığını söylemişti. Bunu nereden bildiğini düşünmek istemiyordum ama belki işe yarayabilirdi. Bir yandan kalp masajına devam ederken, diğer yandan vücudumda titreşimler yarattım.

Nefes almıyordu. Ne bir seğirme ne de göz kapaklarının ardında bir ışık, hiçbir hayat belirtisi yoktu. Suni teneffüse devam ettim. Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı.

Durdum. Çok canım acıyordu.

Başımı arkaya atıp öfkeyle tısladım. “Neden?” diye yumruğumu salladım. “Bana tek bir sebep söyle. Lanet ol-

sun! NEDEN? Beni alsaydın ya? Neden sevdiğim herkes gidiyor?”

Tavana bakarak bağıırıp çağırmaıa daha ne kadar devam ettim bilmiyorum. Sonra taktik değiştirip yalvarmaya başladım.

Bütün süper güçlerimi feda edebilirdim. Beni özel yapan her şeyi. Dancer'ı geri alabilmek için yapmayacağım yoktu. Onunla tek bir güne bile razıyđım.

Tek bir saate.

En azından veda etmek için.

Ellerim iki yanına düştü.

Beynim uyuytu.

Vücut ısısı bütün hikâyeyi anlatıyordu aslında.

Ben uykuya daldıktan kısa bir süre sonra gitmişti.

Saatler olmuştu.

Ben de yanında rahat rahat uyumuştum.

Dancer yapayalnız ölmüştü. Çektiği acılardan habersiz yanında yatmış ve mutlu rüyalara dalmıştım.

En büyük korkum buydu oysa. Öldüğünde yanında olamamak. Daha da kötüsü, hem ordaydım, hem değildim. Elini tutmak isterdim. Yalnız olmamasını isterdim.

Ama ben mışıl mışıl uyumuştum.

Canı acımış mıydı?

Uzun sürmüş müydü? Bana seslenmiş miydi? Yoksa o güzelim, kocaman kalbi o rüyalardayken yavaşlamış ve sönüp gitmiş miydi?

Korkmuş muydu? Acı çekmiş miydi?

Öleceğini anlamış mıydı?

Üzerine oturup cevaplarımı yüzünde aradım.

Gayet huzurlu görünüyordu.

Gözleri kapalıydı. Yüzünde zorlandığına dair hiçbir iz yoktu. Aksine hatlarına derin bir kabulleniş çökmüştü.

Dancer her konuda böyle değil miydi zaten? Haksızlıklarla dolu lanet hayatı ve benimle ilgili bile sonsuz bir iyimserliğe sahipti. Her zaman etrafındaki herkesin en iyi yönlerini görürdü.

Yanaklarımdan süzülen sıcak yaşlar tenimi yaktı.

“Uyan!” Onu dürtmeye başladım. “Uyan, ne olur. Bırakma beni. Dancer, lütfen. Daha çok erken.”

Yüzü soğuk ve solgundu. Saçları sevişirken dağılmıştı. Dudakları son bir kez iç çekmek istercesine aralık kalmıştı.

Seni pi sayısından bile daha sonsuz seviyorum, demişti.

Yumruğumu havaya kaldırıp göğsüne indirdim. Yumruğum bir kalbi durdurabilecek kadar ölümcülse, belki bir kalbi çalıştırabilirdi de.

İşte o zaman onu hissettim.

Artık altımda değildi.

Arkamdaydı. Güneşin tenime değmediği bir noktada omuzlarımda güneşi hissediyordum.

Varlığını hissediyordum.

Ensemi öpmek için saçlarımı çekiyordu. Bir an için omuzlarımı tuttu. Ellerinin sıcaklığı içimi ısıttı.

Ve ölene dek o an sesini duyduğuma inanacaktım.

Ağlama, Mega. Sadece mutlu ol. Biz şanslıyız.

Ölmüştü ve kendini şanslı sayıyordu öyle mi? Aklını mı kaçırmıştı? O şanslı olabilirdi ama ben değildim. Ben burada yapayalnızdım. Dancer gitmişti ve yatakta bir cesetle birlikteydim.

Aşk insanlarla birlikte ölmez. Birbirimiz için hissettiklerimiz baki, Dani. Duyguların kalbinin içinde yaşıyor. Kalbini

soğutma, vahşi kız. Bir daha asla yapma bunu. Dünyanın sana ihtiyacı var. Senin de dünyaya ihtiyacın var.

Sıcaklık kaybolduğunda yanına uzanıp ona sarıldım. Onu defalarca öptüm ve daha birbirimize yeni yeni söylemeye başladıklarımızı sayıp döktüm.

Orada ne kadar yattım bilmiyorum. Zaman kavramımı yitirmiş gibiydim.

Bir ara Ryoda'nın odaya geldiğini fark ettim. Beni parlak gözleriyle uzun uzun izledikten sonra bir battaniyeye sarıp Dancer'dan ayırdığını hayal meyal hatırlıyorum. Ona bağırdım, vurdum, beni rahat bırakmasını söyledim çünkü Dancer'dan asla vazgeçmeyecektim.

Dancer beni bıraktığında yere düştüm. Ona vurmaya ve bağırmaya devam ettim. En sonunda ağlayarak yere yığıldığımda beni yeniden bir battaniyeye sarıp gün ışığına çıkardı.

Kendime acıyordum, bütün dünyaya kızgındım ve 222 kemiğimin hepsi de sızlıyordu. Canım o kadar yanıyordu ki, başaramayacağımı sandım. Yine de ölümden hiç korkmadım. Nasıl olsa, Dancer hâlâ buralarda bir yerdeydi. El ele tutuşup bir sonraki maceramıza atılabilirdik.

Ryoda'nın parmakları alnıma dokundu. Beni temiz, beyaz bir yatağa yatırıp bir şeyler mırıldandı. Galiba acıdan ölüyordum.

Nihayet, diye düşündüm.

Ve gözlerim kapandı.

Sonrasına dair anılarım karman çorman. Chester's'ın derinliklerinde bir yerde olmalıydım. Mac yanıma geldi ve benimle oturdu. Ara sıra Barrons bile uğradı ve bir keresin-

de elimi tuttu. Hayal görmüştüm herhâlde çünkü Barrons benim elimi tutmazdı. Dokunuşu hatırımdan hiç çıkmadı. Güçlü eli ve o müthiş kuvvetiyle acımın bir kısmını alışı.

Kat, Enyo ve Christian'ın geçmişi görmemi engelleyen örtünün içine sızıp beni endişeyle süzdüğünü anımsar gibiydim. Jack ve Rainey bile beni dolaşmaya geldi. Bayan Lane açılan battaniyemi örttü, ateşime baktı ve bazen yatağımın kenarında oturarak bana dokundu.

Ryodan'ı daha net hatırlıyordum. Her uyandığımda, eğer yanımda diğerlerinden biri yoksa o vardı. Yatağımın kenarındaki iskemlede oturuyordu. Beni izliyor ve beni yaşamaya teşvik ediyordu. Bazen alnımı okşuyordu ve bir süreligine her şeyi unutuyordum. Bazen de beni nefes almaya zorlayarak cezalandırıyordu.

Uyanmıştım ama gözlerimi açmayı reddediyordum. Ryodan beni bir tüple beslemekle tehdit etti. Beni kaldırıp sırtımı karyolanın arkasına yasladı ve ağzıma zorla protein içecekleri dayadı. Sonrasında yine yatağa yığılıp o gri yere yuvarlandım.

Hayatımda yaşadığım onca sıkıntıya rağmen beni sadece iki tanesi dağıtmıştı. Bir, Shazam, iki, Dancer'ı kaybetmek.

Griden başka hiçbir rengin olmadığı o yerde hep bunu düşündüm. Sonunda nedenini anladım. Ben kendime sadece onları sevmek için izin vermiştim. Ve kendinizi tamamiyle verdiğiniz birini kaybetmek size dünyadaki diğer acılardan daha çok ıstırap veriyordu. Birini tüm benliğinizle sevebilmek bir armağandı ve onu yitirdiğinizde bir daha asla aynı kişi olmuyordunuz.

Sonuçta beni geri getiren o ikisiydi.

Gri ortamımda, Dancer'ın bana bir camın arkasından seslendiğini hayal ettim. Durmadan Shazam'ın ismini söylüyordu. Sırf birlikte olamadığımız için bana ihtiyaç duyan bir dostumu yüzüstü bırakamazdım. Bu kadar hain olamazdım. Derhâl kendimi toplamalı ve bir süper kahraman gibi davranmalıydım.

O da seni pi gibi seviyor, dedi Dancer. Sonsuz. Uyan artık. Günü yakala. Sana ihtiyacı var. Her zaman birilerinin sana ihtiyacı olacak. Sen de bu çağrılara kulak vereceksin. Senin görevin bu, Dani ve sen bunu hep biliyordun.

“Güzel bir tören oldu,” dedi Mac mezarlıkta yürürken.

Manastırda büyük bir cenaze töreni düzenlemiş ve Dancer'la Alina'yı Jo'nun yanına gömmüştük. Kalenin arkasındaki özel bir mezarlığa. Jo'nun gittiğine hâlâ inanamıyordum. Onu Chester's'da gördüğüm gün daha dün gibiydi. Ama bir Unseelie pisliği yüzünden bir daha asla karşılaşamayacaktık. Başımı salladım. Hâlâ birkaç kelimeden fazlasını etmek zor geliyordu. Ama hergün biraz daha güçleniyordum. Nihayet biraz kilo bile almaya başlamıştım.

“Dancer'ın mezar taşındaki yazı hoşuma gitti,” dedi Mac yan yana duran üç mezar taşına çiçek bırakmak için eğildiğinde.

ALINA MACKENNA LANE
JOANNA MACLAUGHLIN
DANCER ELIAS GARRICK

Yazıyı ben seçmiştim. ASLA YANCI DEĞİL, HER ZAMAN KAHRAMAN. AKIMDA GÖRÜŞÜRÜZ.

Güçlkle yutkundum. Dancer onu sevdiğimi biliyordu. Ölmeden önce ona söylemiş ve belki bin kez göstermişim. Mezar yazısının duygusal bir şey olmasını istememişim. Nedense içimde bir yerlerde takıldığına dair bir his vardı. Bu yazıyı da görecekti şüphesiz. Ben duş alırken banyoda dolanacaktı.

“Onu özlüyorum.” Kalbimin olduğu yerde iki tane boşluk vardı. Yeniden Jada olma isteği ağır basıyordu. Ama öyle bir enerjim yoktu. Hamurunuz tutku, ateş ve bir çay kaşığı yıldız tozuyla yoğrulduğunda buz gibi kalabilmek kolay değildi.

Mac bana sıkıca sarıldı. “Biliyorum, hayatım,” dedi. “Hepimiz biliyoruz. Dancer milyonda bir rastlanacak biri.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Hazır mısın?” diye sordu.

Kıpırdamadım. Henüz hiçbir şeye hazır değildim.

Ben yastayken Ryodan’la Barrons X gezegenine gidip Gümüşler’i üst üste dizmişti. Böylece Shazam’a ulaşabilecek ve onu eve getirebilecektim.

Ama Shazam ortada yoktu. Küçük adada dev bir ayna dışında hiçbir şey bulamamışlardı. Bir güç alanıyla korunan kafesi ve kuş tüyü başlıklı, yarı çıplak kabileyi görmemişlerdi.

Sözünü ettiğim dünya terk edilmişti. Artık orada ne Shazam vardı ne de o vahşi kabile.

Yine de hemen pes etmemişlerdi. Mac Ryodan’ın bütün gün Shazam’ı çağırıldığını anlatmıştı.

Ama emekleri boşa gitmişti.

Shazam’ın benim hayal ürünüm olmadığına yüzde yüz ikna olmamışlardı belli ki. Onu bulmadığım sürece bana

asla inanmayacaklardı. Beni şimdiki hâlimden bile daha deli göreceklerdi.

Shazam'ın bunca yıl sonra hâlâ beni beklemesi gibi bir ihtimal de vardı. Havada bir yerlerdeydi ve benden başka biri için aşağı inmeyi reddediyordu.

Ama belki de ölmüştü, ya da bu dünyayı çok daha önce terk etmişti.

Her hâlükârda gerçeği öğrenmem lazımdı.

Gerçekle yüzleşmek arafta kalmaktan daha iyiydi. Son günlerde bana değer veren insanların sayısının sandığımdan daha fazla olduğunu öğrenmiştim. İnsanlar benim iyiliğim için kendi zamanlarından ödün veriyordu. İlgi odağı olmaktan biraz huzursuzdum doğrusu. Ama hoşuma da gitmiyor değildi. “Evet, hazırım, Mac,” dedim.

Elini tuttum ve mezarlıktan çıktık. Dancer'ın mezarına son bir kez dönüp bakmadım bile.

Dancer orada değildi ki.

Gözlerin tuhaf bir özelliği vardır. Nereye bakmalarına izin verirsen seni oraya götürürler.

Geriye bakarsan asla değiştiremeyeceğin bir geçmişte kaybolursun.

Dolayısıyla ileri bak ve hayatını yaşa.

"Bir an terk edildiğini sanıp çocuk gibi üzüldün"

DANI

Kilmainham Cezaevi'ne geldiğimizde insanların yine bir parti verdiğini gördük. X gezegenine çıkan kapının yakınında birkaç yüz kişi vardı. Neler olduğunu anlamak için etrafıma bakındım. Beni uğurlamaya gelmemişlerdi herhâlde?

Jack ve Rainey yanıma koştı. Rainey bana anaç bir tavırla sarılıp saçlarımı okşadı. Bana bir şeyler söylerken kıpırdamadan bekledim çünkü söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şeyin sosyal açıdan uygun kaçıp kaçmayacağından emin değildim.

"Seni ayakta gördüğümüze sevindik, Dani," dedi yanağıma bir öpücük kondurarak. "O kadar endişelendik ki."

Mac'e baktığımda kaşlarını kaldırdı. Kafamın içinde sesini duydum. *Onlara söylemedim. Asla da söylemeyeceğim. Ama Alina'nın söylediğinden şüpheleniyorum. Kimse seni suçlamıyor ve herkes seni çok seviyor.*

Neler oluyordu?

Kaşlarımı çattım.

Sonra Enyo, Kat ve bir grup *sidhe*-kâhin hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Mega kulaklarımdaki yoğun uğultuya rağmen aralarına girip hepsini selamladım. Bu arada Kat'ın ne kadar farklı görüldüğü gözümden kaçmadı. Enyo sağımda ve Kat solumdayken onlarla bir ekip olduğumuzu hissettim. Onlar da aynısını hissediyorlar mı diye yüzlerinden anlamaya çalıştım. Mac dünyalarımız arasındaki duvarları nasıl öreceğini henüz bilmiyordu. Keşfetmesi zaman alabilirdi. Dolayısıyla *sidhe*-kâhinler önemliydi. Üçümüz aralarındaki yerlerimizi bulacak ve başkalarının da bulmasına yardım edecektik.

Christian yanardöner gözlerinde ışıltılarla bize katıldı. Bana göz kulak olacağını söyledi. Sağda solda onunla karşılaşmayı dert etmemeliydim. Yardıma ihtiyaç duyduğumda yakınımnda olacaktı.

Ryodan, Kasteo, Fade ve Barrons kapının yanında duruyordu. Kalabalığın arasında Lor'u gördüm. Galiba Mac ve benden bilhassa uzak duruyordu.

Mac annesiyle babasının yanına gittiğinde Lor sırtarak bana yaklaştı. Dancer öldüğünden beri ilk kez gülümse-dim. Lor size gülümsediğinde ciddiyetinizi korumanız imkânsızdır. Ama onda bir değişiklik vardı. Onunla tanış-tığımdan beri ilk kez Dokuzlar'ın geri kalanı gibi kadim görünüyordu.

"Hazır mısın, tatlım?"

Başımı salladım.

"Ben de sizinle gelirdim ama Mac'le aramız limoni."

Gözlerimi kıstım. "Neden?"

“Sürtük öldürdü beni. Sırf bana kızdığı için. Ben de onu öldürürdüm ama Barrons bunu yanıma bırakmaz. O beni öldürür, ben onu öldürürüm ve eskisi gibi birkaç yüzyılımızı birbirimizi gebertmeye harcarız. O sıkıcı günlere geri dönmeye niyetim yok.”

Tek kaşımı kaldırarak bir şeyler daha söylemesini bekledim ama konuyu kapadı. Bir ara Mac’le konuşmalıydım. Onun öldürmesinin mutlaka iyi bir sebebi olmalıydı. “Jo’ya üzuldüm,” dedim.

“Hııı.”

Her nedense benimle konuşmak için birbirleriyle yarışan herkesten güçlülükle kurtularak kapının orada Ryodan, Barrons ve Mac’le buluştum.

“Siz gelmeyin,” dedim. “Hâlâ oradaysa sizden korkup çıkmayabilir.”

Ama bakışlarındaki kararlılık değişmedi ve birden bu insanlardan asla kaçamayacağımı fark ettim. Onlar artık hayatımın bir parçasıydı. Şimdi de benimle geleceklerdi. İşte o kadar.

Omzumu silktim. Gerekirse onlardan kurtulmanın bir yolunu bulurdum nasıl olsa. “Pekâlâ. Hadi bitirelim şu işi.”

Duvara doğru yürüdüğümüzde kalabalık sustu. Etrafa derin bir sessizlik çöktü. Görünmeyen kapının üç metre kadar ilerisinde duvara gömülü geniş ve yüksek bir Gümüş vardı.

“Birçok dünyayla benzer bağlantılar kurmaya çalışıyoruz,” dedi Mac. “Artık evrensel düşünüyoruz.”

Vay canına. Dünyamız nasıl da değişmişti.

Derin bir iç çekip yavaşça üfledim. Kendimi en kötüsüne hazırlayıp en iyisini umdum.

Bugün X gezegenine gidiyordum. Nihayet.

İçinde Dancer'ın olmadığı bir dünyayı terk edeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Hâlâ inanamıyordum. Mac bunun bir süre daha böyle devam edeceğini söylemişti. Her köşe başında ona rastlayacağımı sanıyordum. Mesaj atmak ya da onu aramak için telefonu elime aldığımda üzerimden iki tonluk bir kamyon geçiyordu. Uzun bir zaman Trinity College'ın yanından bile geçebileceğimi sanmıyordum. Şehrin bazı mahallelerine bilhassa uğramıyordum.

Yine de bir avuntum vardı. Sevilmiştim. Hem de çok. Daha önce hiç tatmadığım bir duyguydu ve beni değiştirmişti. Bana yeni hisler kazandırmıştı. “Teşekkür ederim, Dancer,” diye fısıldadım ve kapıya adımımı attım.

Küçük ada Mac'in de söylediği gibi boştu. Geçmişe göre tek farkı büyük kapının yanında havada asılı duran yeni ve daha küçük aynaydı.

Mac, Barrons ve Ryodan arkamdan geldiğinde, usulca döndüm. Gezegen güçlerimi azaltıyor ve midemi bulandırıyordu. Öğürmemek için yutkundum. Buraya Shazam için gelmiştim. Hiçbir şey görevimi yapmamı engelleyemezdi.

Ryodan'a bakmadım. Son zamanlarda beni defalarca darmadağın hâlde görmüştü. Bu aralar onunla muhatap olmuyordum ve bunun bir süre daha böyle devam etmesini istiyordum.

Kıyısına dalgaların vurduğu yemyeşil adada çöp bidonumu gördüm. Bir hayli paslanmıştı ve bir tarafında spreylle boyayla yazdığım yazı vardı. Shazam'a verdiğim söz.

Etrafa saçtığım yemekler gitmişti. Kuşlar yemiş olmalıydı. Gözlerim bu tarafa attığım büyük köpek yatağına kaydı. Hemen yanına koşup diz çöktüm.

Koyu kahverengi pelüş kumaştan gümüş rengi, uzun ve kalın bir bıyık çektim. Diğerlerine göstermek için kaldırdım. “Buradaymış!” diye bağırdım heyecanla.

Sonra birden duruldum. Sonuçta birkaç ay evvel buradaydı. Shazam’ın zamanıyla onlarca yıl evvel.

Ayağa kalkıp yüzümü güneşe döndüm. “Seni görüyorum, Yi-yi. Ben buradayım, Shazam. Senin için geldim. Biliyorum, geciktim ama söz, bir daha seni terk etmeyeceğim.”

Cevap gelmedi.

Usluca döndüm. Belki de yanımda yabancı birilerini görmekten hoşlanmamıştı. Haksız da sayılmazdı. Zira bu insanlardan ikisi kadim ölümsüzler ve şekil değiştiriciler, diğeri de Fae kraliçesiydi. Belki de Dokuzlar’ın kokusunu alıyordu. Çekincelerini anlayabiliyordum. Ben onlara kıyasla gayet normaldim. “Bunlar benim arkadaşlarım, Shazam. Sana zarar vermeyecekler. Dışarı çıkabilirsin.”

Yine bir hareket olmadı.

Ona seslendim. Defalarca adını söyledim. Mırıl mırıl konuştum. Sonunda çareyi şarkımızı söylemekte buldum. “*Shaz, havada yaşayan kocaman tüylü yaratık...*”

Ryodan’a baktığımda omuzlarının titrediğini gördüm. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Kaşlarımı çattım. “Daha çocuk sayılırdım. Hem süper bir şarkıdır. Hemen diline dolanır.”

“Ben *Animaniacs*’ı tercih ederim,” dedi ve bakışları göle kaydı. Hâlâ omuzları titriyordu. Pislik herif.

Ona aldırmadan şarkıya devam ettim.

Saatlerce bıkmadan usanmadan Shazam'a seslendim. Konuştum, rüşvet teklif ettim, ona övgüler yağdırdım. Her yolu denedim. Sırt çantamdan onun için getirdiğim çiğ balığı çıkarıp kokusunun yayılması için salladım. Midemin bulantısına aldırmamaya çalıştım. Eğer oralarda bir yerdeyse ve bana bu maymunlukları bilerek yaptırıyorsa elimden çekeceği vardı.

Sonunda diğerlerine döndüm. "Siz gidin. Bu adadaysa bile sizi görüp asla çıkmayabilir." Burada olmadığına inanmak istemiyordum. Beni aksine ikna etmek haftalar, hatta aylar alabilirdi.

Hiçbiri bu fikirden hoşlanmadı tabii.

"Seni yalnız bırakmayacağım," dedi Ryodan. "Kendimi görünmez yapacağım."

"Shazam o numarayı yutmaz," dedim huysuzca. "O senden çok daha akıllı, yüz kat daha süper ve gördüğün bütün canlılardan daha gelişmiş bir yaratık."

"Bana onu anlatsana," dedi Mac. "Geceyi burada geçirmemiz gerekebilir diye battaniye ve yiyecek bir şeyler getirdim. Yemekte bize Shazam'la birlikte neler yaptığınızı anlatırsın."

Kafamın içinde sesini duydum. *Eğer hâlâ buradaysa ve bize söylediğin kadar hassassa belki de sana kırılmıştır. Bize onu anlatman hoşuna gidebilir.*

İtiraf etmeliyim ki, zekice bir plandı.

Mac ateş yaktı. Yanımda balık getirmeyi bir tek ben akıl etmemiştim. Ama Mac'inkiler buz torbasına sarılıydı. Onları açıp kızarmaları için közün içine koydu. Koku havayı sardığında, ateşin başına bağdaş kurup Olean'da nasıl

tanıştığımızı anlatmaya başladım. Shazam bana pervane akımında ustalaşmamı sağlayacak tüyolar vermiş ve birlikte yenebilir bir gezegene seyahat etmiştik. Mac'e daha önce kimseye anlatmadığım daha az tehlikeli maceralarımızı bile sayıp döktüm. Shazam beni defalarca kurtarmıştı. Konuştukça Dancer için çektiğim ıstıraba bir de Shazam'ı kaybetme korkusu eklendi. Belki o vahşi kabileden kurtulamamıştı, ya da hiç beklememişti beni.

Yoksa her şeyimi kayıp mı etmişim? İkisini birden? Benim payıma da bu kadar acı bir hayat dersi mi düşmüştü? Bazı insanların kolay bir hayatları olmuyordu işte. Benimki de berbat bir hayat sayılmazdı. Ama daha sarsıntısız bir yaşamım olmasını da isterdim doğrusu.

Hikâyelerimizi anlattıkça Shazam'ı o kadar özledim ve Dancer'la ilgili acım öylesine tazelendi ki, Shazam'ın yanında asla yapmadığım bir şey yaptım. Onun manik depresif eğilimlerini ve hassas noktalarını iyi bildiğim için kendi zayıflıklarımı sergilemekten kaçınıyordum. Şartlarımız ne kadar kötü olursa olsun hiç ağlamamıştım.

Ama şimdi ağlıyordum işte.

Kahretsin. Artık ağlamaktan başka bir şey yapmıyordum zaten. Böyle biri olmaktan nefret ediyordum. Mac de ağlamaya başladı. Gözyaşlarımın arasından ona bakıp sabırsızca söylendim.

“Sen neden ağlıyorsun ki?”

“Senin acın benim acım. Sen incindiğinde benim de canım yanıyor. Mutsuzluğunu görmek seni gerçekten seven herkesi üzer.” İmalı bakışlarını gökyüzüne dikti. “Kendilerini seni avutmak zorunda hissederler. Hem de ne kadar kötü bir ruh hâlinde olurlarsa olsunlar. Sevgili Yi-

yi'lerini rahatlatmak için ellerinden geleni yaparlar. Hatta buna güçleri olmasa bile.”

Ateş kıvılcımlar saçarak patladı ve hemen söndü.

Alüminyum folyoya sarılı balıklar kayboldu.

Havadan kılçıklar yağdı.

Gözlerimi ovuşturarak ayağa fırladım. “Shazam? Orada mısın?”

Gökyüzünde menekşe rengi gözler belirdi. Sonra incecik iki çizgiye dönüştüler. “Bana bekle dedin. Ama geldin mi? Hayır. Ya sonraki gün? Hayır.”

İnanamıyordum. Hâlâ buradaydı. Yaşıyordu.

Sonra birden gözden kayboldu.

Tepeden bir kılçık daha düştü ve kafamdan sekti. “Ah! Shazam, özür dilerim. Bak, geldim işte. İstersen hayatım boyunca her gün özür dilerim senden.”

“Yetmez,” dedi ukala bir sesle. “Her yerim düğüm içinde. Yakında özgürlüklerini ilan edip üzerimde başka bir medeniyet kuracaklar. Resmen birbirime dolaştım!” diye inledi. “Üstelik şışkoyum!”

“Ben seni tararım. Şışman filan da değilsin. Çık oradan da bir göreyim seni.”

“Hayır! Sadece şışman olmayan taraflarımı görebilirsin.” Tepemde gözler belirdi. “Beni yine terk edeceksin,” dedi ağlayarak.

“Asla. Bir daha ayrılmayacağız.” Daha önce hiç söylemediğim bir şey söyledim. Söylemeyi Dancer’la öğrendiğim bir şey. “Seni seviyorum, Shazam. Sensiz yaşayamam. Seni o kadar özledim ki, bir ara aklımı kaçıyorum sandım. Geri gelemedim çünkü atladığım Gümüş beni Dublin’e...”

“Evinin yolunu buldun mu, Yi-yi?” diye sordu hayretle.
 “Sonunda başardın mı?”

O an kalbim eridi. Sesindeki mutluluğu duyabiliyordum. Benim için seviniyordu. Nihayet aradığımı bulmuştum. “Evet. Bitip tükenmek bilmeyen bu lanet aynalar yüzünden...”

“Sandığın kadar çok değiller. Sadece dört yüz bin yedi yüz altmış iki tane ayna var,” dedi.

“Her neyse. Diğer taraftan doğru aynayı işaretlemeye çalışıyordum. Eve dönüş yolunu bulabileyim diye. Biraz vakit aldı tabii. Özür dilerim, Shazam.”

Birden tamamen ortaya çıktı ve güm diye çöp bidonunun üzerine düştü. Gözlerimi kırıştırdım. Gerçekten çok kilo almıştı. Beyaz, tüylü göbeği bidonun iki yanından taşıyordu. Hayretimi gizlemek için yüzüme donuk bir ifade oturttum. Duygularını incitmek istemiyordum. Yoksa yeniden kaybolabilirdi.

Arkamdaki Mac şaşkınlıkla inledi.

“Beni şişko buldu,” diye somurttu Shazam ve Mac’e kırılgın bir bakış fırlattı.

“Yok. Ondan değil,” diye geveledi Mac.

Shazam patisiyle çöp bidonuna vurdu. “Bunu bomboş yolladın. Yi-yi bunu nasıl yapar? İçinde tek bir yiyecek kırıntısı bile yoktu.” Tüylü kafasını salladı ve kendini tutamayıp geçirdiğinde parlak turuncu bir kuş tüyü gökyüzüne doğru yükseldi. Hemen bütün masumiyetini takınıp patisiyle suratını temizlemeye başladı.

Gözlerimi kıstım. “Yoksa bütün kabileyi sen mi yedin?”

Kocaman kafasını iki yana salladı. “Hayır.” Yeniden geçirdiğinde bu sefer ağzından mavi bir kuş tüyü kaçtı.

“Kaçını yedin?” diye üsteledim.

“Bana insan yemememi söylemiştin. Ben de yemedim. Belki birkaç tane. Gerisi,” dedi şişman göbeğini bidona yarakarak “bu adayı paylaşmak için çok kilolu olduğuma karar verdi.” Bana kederli bir bakış fırlattı. “Gittiler. Nereye bilmiyorum.”

“Shazam,” dedim sertçe.

“Yi-yi’mi benden aldılar!” diye tısladı.

“Kaç tanesini yedin?”

“Yoksa onlar beni yiyecekti. Herhâlde öylesi seni daha mutlu ederdi.” Gözlerini kısıp burnunu kırıstırarak beni öfkeli bakışlarla süzdü. “O zaman beni dert etmek zorunda kalmazdın. Sana yük olmazdım.”

“Sen hiçbir zaman bana yük olmadın. Seni çok seviyorum. Şimdi soruma cevap ver.”

Ayağa kalktı ve arkaya doğru bir yay gibi gerildi. Vücudu at nalı şeklini aldı. “Ne bekliyordun ki?” diye sordu savunmaya geçerek. “Bütün yerlileri yedim. Tamam mı? Bazı sorunlarım var. Beni tanıyorsun.” Burnunu çekti ve gözlelerinden yaşlar süzölmeye başladı. “Artık beni istemiyorsun. Keşke bıraksaydın da ölseydin. Zaten hepimiz ölmeyecek miyiz? Ha şimdi, ha sonra. Ne fark eder?” Dramatik bir tavırla kendini çöp bidonundan attı. Havada dönerek sırtüstü yuvarlandı. Başını yana yatırıp patilerini havaya dikti ve ölü taklidi yaptı.

Birkaç saniye sonra onu izlediğimden emin olmak için tek gözünü açtı ve hemen kapadı.

“Hepsini yedin mi?” diye sordum hayretle. “Bütün kabileyi? Bunu konuşmuştuk. Bir daha yapmayacağını söylemiştin.”

“Açtım ve çok sıkılıyordum. Yapacak başka bir işim yoktu. Döneceğini söyledin ama dönmedin. Senin beklentilerin benim kafesim olmaktan çıkmıştı.”

“Dani,” dedi Mac arkamdan. “Shazam’ın ne olduğunu biliyorsun değil mi?”

Omzumun üzerinden baktım. “Nasıl yani? Türünü mü diyorsun?”

Shazam ayağa fırladı. “Benim türüm yok. Ben tekim.”

“Ben de bunu kastediyordum,” dedi Mac.

Başımı iki yana salladım. “Bana söylemedi.”

“Çünkü türüm yok,” dedi Shazam sertçe. “Ona kulak asma, Yi-yi. Yalan söylüyor.”

“Sana söylememesinin iyi bir nedeni var da ondan,” dedi Mac. “O bir cehennem kedisi.”

“Hayır, değilim,” dedi Shazam arka ayakları üzerine kalkıp öfkeyle tükürerek.

“Soyları tükenmek üzere,” dedi Mac. “Bütün evrenlerde sadece bir tane kaldığı söyleniyor. Boynuzlu at gibi, onlar da efsanevi yaratıklardır.”

“Cehennem kedisi nedir? Onun bir cehennem kedisi olduğunu sen nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Kimse aslında ne olduklarını bilmiyor. Ya da gerçek formlarının ne olduğunu. Fae arasında bir efsanedirler. Dosyalarımın birinde bir tanesinin resmini görmüştüm. Benimsediği form başka türleri yakınlarına çekmek için kullandıkları formun aynısıydı. Çok gelişmiş bir ırklar. İştahlarını kontrol edemiyorlar ve medeniyetleri yok ettikleri için her galakside avlandılar. Dolayısıyla daha yüksek boyutlarda yaşamayı öğrendiler. Sadece avlanmak için aşağı iniyorlar. Dani, meğer sen son cehennem kedisiyle

dost olmuşsun. Onlar kimseyle arkadaş olmaz. Onları yerler.”

Mac’i zehirli bakışlarla süzen Shazam’a baktım. “Beni asla bulamayacaksın, küçük beyaz şey. Bulamadığın için de avlayamayacaksın.”

Ve gözden kayboldu.

“Harika! Beğendin mi yaptığınızı” diye homurdandım. “Efsaneler her zaman gerçeklerden daha büyük ve daha kötüdür. Bunu en iyi sen bilmelisin.” Başımı kaldırdım. “Kimse seni avlamayacak, Shazam. Ben seni koruyacağım.”

Tam önümde gözler belirdi. “Sahi mi? Söz mü?”

“Evet. Ama bizim dünyamızdaki insanları ve diğer türleri yiyemezsin. İştahınla baş etmenin başka bir yolunu bulacağız.”

“Ya kendimi tutamazsam?” diye sızlandı.

“Tutabilirsin. Ben sana öğretirim. Birlikteyken iyi idare ediyordun. Artık hiç yalnız kalmayacaksın. Gel, eve gidiyoruz.”

“Ev mi? Artık başka bir yere gitmeyecek miyiz?” Dudakları geriye doğru çekildi, uzun dişleri ve siyah uçlu dili görüldü. Mac’e şüpheyile baktı. “Ama o beni istemiyor.”

“Bunun istememekle ilgisi yok,” dedi Mac. “Ama bazı kurallara uymak zorundasın.” Barrons’a baktı. Barrons *Bunca sorunun yanında bir cehennem kedisiyle mi başa çıkamayacağız*, dercesine omuz silkti.

“Ben cehennem kedisi DEĞİLİM!” dedi Shazam burnunu çekerek. “Ben Shazam’ım. Yi-yi’m bana bu adı taktı.”

“Shazam,” dedi Mac ona bir zeytin dalı uzatarak. Kafamın içinde sesini duydum. *Onu kontrol edebilecek misin?*

Başımı sallayıp kollarımı açtım. Shazam üzerime atladı ve yere yuvarlandık. Üzerime çıkıp suratımı yalamaya ve saçlarımı ısırmaya başladı.

Ona sarılıp büyük, güçlü ve tüylü vücudunu kollarımın arasında tuttum. Bu gece benimle uyuyacak ve sabah beraber uyanacaktık. Artık yanımda sevebileceğim biri olacaktı. Dancer’ı kaybetmenin acısı hafifleyecekti. Bir gün hayat yeniden güzel olacaktı.

“Maceradan maceraya atılacağız,” dedi buklelerimde tepinerek.

“Hem de her gün,” dedim. “Üf! Nefesin yerli kokuyor!”

“Senin ihmalkârlığın yüzünden. O bidonu balıkla doldursaydın ya? Ama hayır. Onu bana bomboş yolladın. Hayatımdaki diğer boşluklar yetmezmiş gibi!”

“Artık hepsi dolacak.”

“Söz mü?”

“Evet.”

Kocaman göbeğiyle üzerime abandığımda ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Islak burnunu benimkine sürttü. “Seni görüyorum, Yi-yi,” dedi gözlerini yarı kapayarak.

Dancer’ı düşündüm. Kaybettiğim aşkımı. “Seni görüyorum, Shazam,” dedim.

Ayağa fırlayıp adada koşmaya başlayınca gülerек peşine takıldım.

Ayaklarıma atlayıp beni düşürdü. Birlikte yere yuvarlandık. Kotumu ve tişörtümü çekiştirdi. Parlak güneşin altında, onu ve kendimden bir parçayı kaybettiğim adada ikisini de yeniden buldum.

Saatlerce oynadık, göl kıyısında koşturduk, gümüş rengi, minik balıklar yakaladık. Hepsini yemediğine sevindim. Sadece düşmanlarını yemişti. Bunu anlayabiliyordum. Kendini kontrol edebilirdi. Birlikte daha akıllıca yaşamayı öğrenecektik.

Sonraları, kıyıya vuran dalgaları izlerken Shazam bana sokuldu ve giderek soğuyan havada beni ısıttı.

Mutluluk sarhoşluğum arasında diğerleri aklımdan uçup gitti.

Yıldızlar çıktığında, Shazam bana baktı ve gözlerindeki kadim ifadeyi fark ettim. Oyunbazlığı ve kırılганlığı kayb olduğunda ona yaşlı ve bilge bir büyücünün adını vermekte ne kadar haklı olduğumu düşündüm.

“O mutlu, Yi-yi.”

“Kim?” diye sordum nefesimi tutarak.

“Seni aşka davet eden adam.”

“Sen onu nereden biliyorsun?”

“Pervane akımı. Ben de onun içindeydim. Göründüğümde daha büyüğüm.” Bıyıkları gizli bir gülümsemeyle titreşti. Sonra patilerini yalamaya başladı. Ölümcül pençelerine baktım. Benim cehennem kedim.

“Shazam? Sahi nesen sen?”

Ayağa fırlayıp adanın diğer tarafına doğru koştu. Omzunun üzerinden “Açım aç,” diye seslendi. “Hadi beni evimize götür, küçük kızıl.”

Ev.

Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyordum artık.

Her zaman bir eve doğmazsınız. Ama şanslıysanız kendi yolunuzda yürürken bir tane bulursunuz. Orası uyum sağladığınız ve kabul gördüğünüz yerdir. İnsanların size yardım

ettiği ve sizin de onlara yardım ettiğiniz yer. Hatalarınıza rağmen sevgilerinin hiç tükenmediği yer.

Erozyonların asla heyelanlar doğurmadığı yere ev denirdi.
Bu sefer kapıdan Shazam'la birlikte geçtik.

Unseelie Kralı büyük, siyah kanatlarını ardında sürükleyerek Atbaşı Nebulası'nın kıyısına doğru yürüdü. Bakıyor ama görmüyordu.

Bir zamanlar ona ne söylemişti?

Senin çok fazla hırsın var. Benim sadece bir tane. O da, sevmek.

Ne basit bir hırs, diye düşünmüştü.

Ne insani.

Ne güzel.

Ama basit.

O kadını bunun için seviyordu. Küçük ve basit bir hırsı olduğu için. Onun yeteneklerine sahip olmadığına göre, bu hırs onun için yeterliydi.

Ama o varlığının ilk anından beri kudretliydi. İçinde kıvılcımlar çakıyordu. O bir süpernovaydı. Onun uyuşturucusu yaratmaktı. Yaratmaya bağımlıydı ve bu, onu tüketiyordu.

Basit bir duygunun dünyaları birbirine vurup gelişmelerini izlemekle asla boy ölçüşemeyeceğini sanmıştı. Sevgi

ona medeniyetleri şekillendirmeye, yıldızları doğurmaya ve Gölgeler Sarayı'nı inşa etmeye sırt çevirtecek bir güç değildi.

Yanılmıştı.

O miniminnacık, üç boyutlu gezegende onu bulduğunda düz varlığından kurtarılması gereken o değildi.

Hayat basitti. Hep öyle olmuştu.

Ya orkestra şefi olup orkestra çukurundan sonsuza dek sürgün edilecektin.

Ya da şarkının bir parçası olacaktın.

Unseelie Kralı yüzünü yukarı döndü. Orada kısa bir mesafeyi doğru gidebilmek için uzun bir yolu tepmeye hazır, kanatlı bir varlık varmış gibi. Belki onu duyar da dizginleri eline alırdı. Tıpkı küçük bir sonsuzluk önce onun da yapması gerektiği gibi.

Güzel bir histi.

İnsani.

Basit.

Ama güzel.

"Görevimden istifa ediyorum," dedi.

"Seni bin yıl sevdim ve bin yıl daha seveceğim"

MAC

Şöminenin karşısındaki koltuğa uzanmış, camlara vuran yağmuru dinliyordum. Heyecan dolu bir güne atılmadan önce kendimi biraz şarj etmek niyetindeydim.

Yarın Cadılar Bayramı'ydı. Ve Barrons'un doğum günü. *Sidhe*-kâhinler manastırda büyük bir parti veriyordu.

Dani, Shazam'la birlikte yeniden kaleye taşınmıştı. Parlayan enerjisi, zekâsı, bilgeliği, pervane akımında dolaşabilmesi ve kibirli cehennem kedisiyle yaşayan bir efsane olma yolundaydı. Kat'le Enyo daha da çok *sidhe*-kâhini bünyelerine katmak için uğraş veriyordu. Evrensel bir düzen kurmaktan bahsediyorlardı.

Kara delikler kaybolmuştu. Şarkı, Gölgeler'in tahrip ettiği Karanlık Bölgelerde bile yeni hayatların başlamasına vesile olmuştu. Sonbaharın sonunda olmamıza rağmen hava ılıktı. Bol yağmurlu bir ilkbahar gibi. Mevsimler birkaç yıl daha düzene oturmayacaktı anlaşılan.

Dünyanın derinliklerinde Gerçek Büyü'nün özüne bağlı yeni ve somut bir büyü hissediyordum. Dünyamız yüz binlerce yıldır ilk kez bu kadar canlıydı.

Dublin yine kalabalıktı. Her gün şehrin başka bir bölgesini geri alıyorduk. Hayat yavaş yavaş normale dönüyordu.

Eşsiz Fae renkleri hâlâ dünyayı lekeliyordu ve diyarlar arasındaki duvarları şarkıyla yeniden örmeyi ya da sarayımızın gücünü toprağın altından çıkarıp yeni bir gezegene taşımayı keşfedene dek onları görmeye devam edecektik.

Ölümsüz ırkımla ne yapacağım yolculuğumun bir sonrakı aşamasıydı. Enteresan bir deneyim olacaktı doğrusu.

Ailem Dublin'e yerleşmişti. Georgia'ya dönmeyi düşünmüyorlardı.

Bazı bedeller ödemiş ve bazı kazançlar elde etmiştik. Yas tutmuş ve kutlama yapmıştık. Gelecek hepimiz için koca bir sırdı. Birlikte çözeceğimiz bir sır.

En büyük endişelerim Dani'yle ilgiliydi. Shazam'a yenden kavuşmasıyla Jada kimliğine geri döneceğine dair korkularım biraz hafıflemişti. Ama tamamen Dani de değildi. Dancer'la olduğu gibi. Davranışlarında inatçı bir sertlik, bakışlarında donuk bir mesafe vardı.

Yine de hayat güzeldi ve olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Uzun uzun gerinip gözlerimi tavana, tepemdeki beş kata diktim.

Orada bir resim belirdi.

Gözlerimi kısıp belki yüzüncü kez onu anlamlandırmaya çalıştım. Sonra etrafımdaki elementleri bana yüksek ve ışıklı bir iskele kurmaya davet ettim. Kanepeden kalkıp kenarındaki basamakları tırmandım. Fae kraliçesi olmanın al-

dırmadığım yanları da vardı. Ama iskeleye rağmen havada asılı durmak pek de rahat sayılmazdı. Basamakları tırmandıkça boya katmanlarının arasına altın tozları ve kristallerle bezenen manzara netleşti. Uzanıp daha yakından baktım.

Dublin'e ilk geldiğimde gerçeğin içime böyle işlemesine asla izin vermezdim.

Güzelliği karşısında hayranlıkla eğildim ve Fae'nin elinin değdiği bu sıra dışı renklerin şimdiye dek gözüm-den nasıl kaçtığına hayret ettim. Dükkânımdaki boyutsal bozulmanın sebebini nihayet bulmuştum. Başımın tepesine boyanan manzaradaki parlak ayna aslında açık bir Gümüş'tü. Yaratılanların en güçlüsüydü ve nereye gittiğini biliyordum.

Sonra etrafımdaki hava değişti ve Jericho Barrons'un ruhumu ve bedenimi ateşleyen varlığını hissettim.

İskeleyi tırmandı ve gözlerimin içine baktı.

Artık onu daha iyi tanıyordum. Kim olduğunu ve kim olacağını. Her hâlini seviyor ve asla onsuz kalmak istemiyordum.

Burada ne yapıyorsun, Gökkuşağı Kızı?

Bakıyorum.

Görüyor musun peki?

Evet.

Hepimiz hayat denen oyunda kendi rollerimizi oynuyorduk. Ve her sahne prodüksiyonunda olduğu gibi, oyunculuk metodu kişiden kişiye değişse de, kısıtlı sayıda rol vardı.

Size hepsi önerilirdi.

Denenirdiniz.

Ve seçerdiniz. Yaşamı ya da ölümü. Yedek oyuncu mu, yoksa başrol mü olacağınızı.

“Bunun burada olduğunu biliyordun ve beni bekliyordun,” dedim. “Dükkânına adımımı attığımdan beri.”

“Evet.”

“Kim çizdi?”

Omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok. Burayı aldığımda da vardı. Ama bina zaman içinde değişti.”

Artık gerçekleri görebiliyordum. Bana yeni şeyler öğretmiş ve kendimi geliştirmeme yardım etmişti. Bana nice bilgi vermiş ama bazılarını da benden saklamıştı. Hatta bazen de beni yanlış yönlendirmişti ki, kendi yolumu bulayım. Birbirimize denk olalım diye sahanın zeminini eşitlemişti. Unseelie Kralı’nın hatalarına düşmemeye çalışmıştı. Burren’in derinliklerinde Mallucé’nin sığınağında öleceğimi sandığında az kalsın önemli bir hata yapacaktı. Beni bir ölümsüze dönüştürmenin eşiğindeyken elinde olsa bunu asla yapmayacağını haykırmıştı.

“Bana söyleyebilirdin. En azından sen sanıp endişelenmezdim.”

“Bazı şeyler söylenmez. Sadece öğrenilebilir. Ya da öğrenilmez.”

“Kaderinde vardır ya da yoktur, öyle mi?”

“Hayır. Alnına filan da yazılmaz. Sadece mümkündür. Diğer pek çok seçenek gibi.”

Barrons’un Kitapları ve Süs Eşyaları’nın tavanındaki kadınla adama baktım.

Adamın kanatları vardı.

Kadının tacı.

Adam Barrons’tu.

Kadın ben.

Mutlulukla parlayan gözlerine baktım.

“Belki biz daha da iyisini yaparız.”

Güldü. “İnsanların bitip tükenmeyen şu umudu yok mu!” Sonra elini uzattı. “Mac.”

Bana sadece elini uzatmıyordu. Bundan daha fazlasını vadediyordu. Aşkla tükeneyeğimiz geceler, içimizi soğutacak acılar, siyah buzdan bir krallık ve kaymak taşından bir malikâne. Bütün olası hatalar ve hayal edilebilecek bütün zaferler.

Biz daha iyisini yapacaktık. Yukarıdaki resim geleceğimize dair bir davetiyeydi yalnızca. Ya kabul edecek, ya da ona sırt çevirecektik. Fae dönek denizyıldızları gibiydi. Durmadan değişirlerdi. Sadece şundan emindim. Yolumuzu birlikte seçecektik.

Elini tuttum. “Jericho.”

Buzuna ateş.

Ateşime buz.

Sonsuza dek.

"Ben bitti demeden bitmez"

Cruce laboratuvarının derinliklerine doğru yürürken büyük, siyah kanatlarını ardında sürükledi.

Kral'ın tahtından vazgeçtiği anı hissetmişti. Seelie Kraliçesi'nin büyüğü gibi, Seelie/Unseelie Kralı'nın Fae gücü de bir başkasına geçmeliydi.

Güç ona gelmemiştir. Henüz.

Ama başka bir yere de gitmemiştir. Uzaklarda bir yerde başıboş sürükleniyordu. Kararsızdı belli ki.

Cruce onun karar vermesine yardımcı olacaktı.

Kral'ın tezgâhının başında durdu. *Sinsar Dubh*'tan aldığı büyülere göre karışımına bir tutum şundan, bir tutam bundan katarak ilk çocuğunu yarattı.

Kurallar şekillendirilebilir, demişti Kral adına konuşan ama o olmadığını iddia eden.

Kesinlikle.

Gölgeler Sarayı'nın yeniden doğuşu başlamıştı bile.

SON

YAZARIN NOTU

MacKayla için psikopatından kurtulmak kolaydı. Sihirli bir yöntemi vardı ve onların savaşı kurgusal bir dünyada cereyan ediyordu.

Gerçek dünyada ise asla o kadar kolay değildir.

Kendinizi böyle bir durumda bulursanız başvurabileceğiniz yardım kuruluşları ve destek grupları var. Yazarın bunu hafife aldığı ve kolay bir şeymiş gibi gösterdiği asla düşünülmemeli. Bir psikopat, sosyopat ya da bir narsistle ilişkinizi kesmek zor, acı verici, hatta tehlikeli olabilir.

Hepiniz başlı başına birer krallıksınız. İçinde gökkuşağının bütün renklerini barındıran, capcanlı ve empatik krallıklar. Ve aramızda bu güzelim içsel manzaradan yoksun bazı kimseler dolaşıyor.

Unutmayın ki, bir savaşçının en büyük meziyeti cesarettir.

Teşekkür

Ateş *Şarkısı*'nın teşekkür bölümü için ayrı bir kitap-
çık bastırabilirdim ama upuzun bir kitap yazdığım
için mecburen burayı kısa tutacağım. On bir yıldır Ateş
dünyasında yaşıyorum ve onun sayesinde harika dostluklar
kurdum. Dolayısıyla bu sayfayı kapamak benim için hiç
kolay değil.

En başından beri yanımda olan editörüm Shauna
Summers'a çok teşekkür ederim. Random House'daki
ekibin geri kalanına da minnettarım. Kara Welsh, Scott
Shannon, Matthew Schwartz, Gina Wachtel, Gina
Centrello, Sarah Murphy, Hanna Gibeau, Alex Coumbis,
Kate Childs, Kim Hovey, Katie Rice ve Ashleigh Heaton,
hepinize minnettarım. Ayrıca Lynn Andreozzi ve tasarım
departmanına da bir başka harika kapak için teşekkür
borçluyum.

Ateş dünyasının benim kadar iyi bilen, kardeşim Brian
benimle saatlerce psikolojik ve duygusal nüanslar üzerinde
çalıştı. Hakkını nasıl öderim bilmem.

Bir cuma günü kahvesinde labirentin en derin karanlıklarına doğru yolculuğa çıktığımız, Anne Wessels-Paris ve Dancer'ın durumunu danıştığım Doktor Joseph Dagenbach'a da teşekkür borçluyum.

Mia Suarez, namıdiğer, Happi Anarky yıllar boyunca bana verdiğim sayısız ilham için teşekkür ederim. Seninle pervane akımına kapılmak müthişti. Sende tam da olması gerekenler var. Sevgi, tutku, dayanıklılık ve bir çay kaşığı yıldız tozu.

Her sabah yatağımdan umutla kalkmamı sağlayan sevgili okuyucularım, siz olmasaydınız boş sayfaları doldurmak için şevkle çabalamazdım.

Mac ve Barrons, Dani ve Ryodan ve ekibin geri kalanının bir noktada size de gerçek gibi gelmeye başladığını biliyorum. Benim için bundan daha büyük bir iltifat olamaz. Sizinle yeni bir maceraya atılmak için sabırsızlanıyorum. Işıқта kalın.

Karen

KİŞİLER

SİDHE-KÂHİNLER

SİDHE-KÂHİN: Üzerinde Fae büyülerinin işe yaramadığı, Fae'nin gerçek doğasını gizlemek için kullandığı cazibe büyüleri veya illüzyonların ardını görebilen insanlar. Bazıları Tabh'rs denilen diyarlar arasındaki gizli boyut kapılarını da görebilir. Bazıları ise Seelie ve Unseelie güç kalıtlarını his-seder. Her sidhe-kâhin farklıdır, Fae'ye dirençleri değişkenlik gösterir. Bazılarının güçleri sınırlıdır; bazıları gelişmiştir ve birden fazla "özel gücü" vardır. Sidhe-kâhinler dünyayı bin-lerce yıldır, pagan festivallerinde dünyalar arasındaki perde incelince dünyaya adım atan ve Vahşi Av'ın başına geçerek insanları avlayan Fae'den korur.

MACKAYLA LANE (O'CONNOR): Ana karakter, kadın, yirmi üç yaşında, Jack ve Rainey Lane'in evlatlığı, Isla O'Connor'ın biyolojik kızı. Sarı saçlı, yeşil gözlü, Güney'de geçmiş huzurlu ve korunaklı bir çocukluğa sahip. Biyolojik kardeşi Alina öldürülünce ve Garda herhangi bir ipucu bulamayıp davayı kapatınca, Mac barmenlik işini bırakıp Alina'nın katillerini bulmak için Dublin'e gider. Kısa süre sonra Jericho Barrons ile karşılaşır ve istemeden de olsa ortak amaçları uğruna onunla çalışmaya başlar. Bir sürü yete-neğinin yanı sıra, Fae tarafından yaratılmış güç kalıtlarının

izini sürebilir, buna *Sinsar Dubh* adı verilen kadim, zeki, psikopat büyü kitabı da dâhildir. Yirmi sene önce *Sinsar Dubh* manastırın altındaki hücrelerinden kaçınca kısa süreliğine de olsa Mac'in annesini ele geçirmiş ve savunmasız fetüse tam bir kopyasını yerleştirmiştir. Mac tehlikeli kitabın kontrol altına alınmasına yardım etse de zaferi kısa sürer çünkü kitabın iki kopyası daha olduğunu ve bir tanesini içinde taşıdığını öğrenir. Kitap sınırsız ve ölümcül gücünü kullanması için Mac'i baştan çıkartmaya çalıştığı sürece Mac özgür olamaz.

ALINA LANE (O'CONNOR): Kadın, öldü, MacKayla Lane'in kız kardeşi. Yirmi dört yaşında Trinity College'da eğitim almak için Dublin'e gitti ve bir *sidhe*-kâhin olduğunu öğrendi. Darroc olarak da bilinen Yüce Lord'un sevgilisi oldu. Darroc, Kraliçe Aoibheal'in hükümdarlığına son vermek istediği için, ölümsüzlüğü elinden alınan bir Fae'ydi. Alina, Dani O'Malley'i büyü kullanarak kontrol altına alan Rowena tarafından ölümcül Unseelie'nin beklediği bir ara sokağa yönlendirilerek öldürüldü.

DANIELLE "MEGA" O'MALLEY: Ana karakter. İnanılmaz yetenekli, genetik mutasyona uğramış, aşırı yüksek bir IQ'ya, süper güce ve süper hıza sahip şımarık bir *sidhe* kâhin. Genç yaşta Rowena tarafından istismar edildi ve kullanıldı, yaşlı kadının özel kiralık katiline dönüştü ve Mac'in kız kardeşini öldürmeye zorlandı. Çocukluğunda maruz kaldığı karanlık ve travmaya rağmen Dani inanılmaz iyimser, hayatta kalmaya kararlı ve yaşamdan keyif almaya çalışan biri. Mac, *Gölge Ateşi*'nde Dani'nin kız kardeşini

öldürdüğünü öğrendikten sonra, birbirine kardeş kadar yakın olan ikilinin arası açıldı. *Buz*'da, Dani, Mac'ten kaçıp bir Gümüş'e atladı ama tehlikeli Tüm Günler Salonu'na gittiğini bilmiyordu. Daha sonrasında, Dünya'da sadece birkaç hafta geçmesine rağmen Dani'nin Gümüşler'de beş buçuk sene geçirdiği ortaya çıktı. Döndüğünde kendine Jada diyordu.

ROWENA O'REILLY: Ölümüne kadar *sidhe*-kâhin organizasyonunun Yüce Sahibe'siydi. *Sidhe*-kâhin güçlerine sahip altı İrlanda soyunun başında olmasına rağmen onları eğitmek yerine kontrol etmeyi ve güçsüzleştirmeyi seçti. Güç tutkunu, manipülatif, narsistik bir kişilik olan Rowena, Kitap tarafından baştan çıkartıldı ve *Sinsar Dubh*'u serbest bıraktı. Gücünü ve yeteneklerini artırmak için Fae eti yedi, manastırın altında sıradan bir Fae hapsetti. Tehlikeli kara büyülere meraklıydı ve koruması altındaki *sidhe*-kâhinlerin üzerinde deneyler yaptı, özellikle de Danielle O'Malley'i kobay olarak kullandı. *Sinsar Dubh* tarafından kontrol edildi ve Mac'e hiç görmediği ailesinin illüzyonunu göstererek Unseelie Kralı'nı bile kandırabilecek illüzyonlar yaratabilen tılsımı Mac'ten almaya çalıştı. Mac bu hileyi fark etti ve Rowena'yı öldürdü.

ISLA O'CONNOR: Mac'in biyolojik annesi. Isla yirmi üç sene önce Haven'in lideriydi, Arlington Manastırı'nın Yüce Sahibesi'nin kutsal iç çemberini oluşturan yedi *sidhe*-kâhin danışmandan biriydi. Rowena (Yüce Sahibe) kızı Kayleigh O'Reilly'nin Haven'in lideri olmasını istiyordu ve kadınlar Isla'yı seçince çok öfkelenildi. Isla, *Sinsar Dubh*'un manastı-

rın altındaki hücrelerinden kaçtığı akşam Haven'da hayatta kalan tek *sidhe*-kâhindi. Kısa süreliğine de olsa Karanlık Kitap tarafından kontrol edildi ama ölümcül ve sadist bir ölüm makinesine dönüştürülmedi. Manastırdaki kargaşada Isla bıçaklandı ve ağır yaralandı. Barrons, Mac'e manastırı terk ettikten beş gün sonra Isla'nın mezarını ziyaret ettiğini ve kadının cesedinin yakıldığını söyledi. Barrons, Isla'nın tek bir kızı olduğunu öğrendiğini ifade etti. Daha sonra Mac'e Isla'nın karşılaştığı gece hamile olabileceğini ve uygun koşullar altında erken doğum yapıldıysa çocuğun hayatta kalmış olabileceğini de anlattı. Isla'nın ölmemiş olabileceğini ama başka bir çocuk daha (Mac) dünyaya getirip onu birine vermiş olabileceğini dile getirdi. Barrons'un teorisine göre Isla ölmedi çünkü şeytani *Sinsar Dubh* kendisinden bir kopya daha yapmak için kendini savunmasız fetüse kazıdı. Böylece doğmamış Mac'te tekrar var oldu ve Isla'yı kasıtlı olarak serbest bıraktı. Isla'nın Mac'i doğurduktan sonra öldüğü ve arkadaşı Tellie'ye kızlarını İrlanda'dan çıkartıp Amerika'da evlatlık vermesini söylediği, kızlarının İrlanda'ya dönmesini yasakladığı rivayet edilir.

AUGUSTA O'CLARE: Tellie Sullivan'ın büyükannesi. Barrons yirmi sene önce *Sinsar Dubh* manastırın altındaki hücrelerinden kaçtığında Isla O'Connor'ı Augusta'nın evine götürdü.

KAYLEIGH O'REILLY: Rowena'nın kızı, Nana'nın torunu, Isla O'Connor'ın en iyi arkadaşı. Yirmi sene önce *Sinsar Dubh* serbest kaldığında öldürüldü.

NANA O'REILLY: Rowena'nın annesi, Kayleigh'in büyü-kannesi. Deniz kenarında tek başına yaşayan yaşlı bir kadın, cümlelerinin ortasında durup başını sallamasıyla bilinir. Rowena'yı sevmez, kadının ne olduğunun farkındadır ve yirmi sene önce *Sinsar Dubh* serbest kaldığında manastırdadır. Bir sürü insan o gece yaşananları anlatmasını istese de gerçek hikâyeyi Nana'dan dinleyen olmamıştır.

KATARINA (KAT) McLAUGHLIN (McLOUGHLIN): Dublin'in kötü şöhretli bir mafya ailesinin kızı, gücü aşırı empatidir. Dünyanın acısını hisseder, tüm insanların gizlemek için uğraştığı duygularını sezer. Ailesi tarafından işe yaramaz biri olarak görüldüğü için genç yaşta manastıra gönderilir. Rowena tarafından kullanılır ve aşığılanır, sonunda kendi gücünden korkmaya başlar ve korkunun esiri olur. Sağduyulu, aşırı şefkatli, içinde kopan fırtınaları gizleyen durgun gri gözlere sahip biridir. İyi bir lider olmayı öğrenmeyi ve diğer *sidhe*-kâhinlere yardım etmeyi çok ister. Daha vicdanlı bir yaşam sürmek için ailesinin mafya işlerine sırtını döner. Rowena ölünce Kat zorla da olsa bir sonraki Yüce Sahibe olur ama kendini bu konuma uygun görmez. Manastırın altında tutsak edilmiş olsa da Cruce hâlâ kendi illüzyonunu insanlara gösterme gücüne sahiptir ve Kat'i her gece rüyalarında ziyaret eder, kadını utandırır, *sidhe*-kâhinleri yönetmeye uygun olmadığını veya çocukluk aşkı Sean O'Bannion'a layık olmadığını hissettirir. Kat'in inanılmaz saf bir kalbi ve motivasyonu vardır ama güçten, disiplinden ve yönetmek için gerekli kendine güvenden yoksundur. *Alev*'de, Ryoda'n'a yaklaşır ve daha güçlü olmasına, daha iyi liderlik etmesine yardımcı olmasını ister.

Ryodan ne istediği konusunda dikkatli olması gerektiğini söyler, ardından Kat'i sessiz Kasteo ile birlikte Chester's kulübünün altındaki bir odaya kapatır.

JO BRENNAN: Yirmili yaşlarda, zayıf, narin yüz hatlı, kısa ve diken diken saçlara sahip bir *sidhe*-kâhin. Fae'yi görebilen meşhur altı İrlanda soyunun (O'Connor, O'Reilly, Brennan, McLaughlin veya McLoughlin, O'Malley ve Kennedy) birinden gelir. Özel yeteneği önceden algılanan objelerin zihinde net bir biçimde canlandırılması veya güçlü hafızasıdır ama ne yazık ki yirmili yaşlarda kafasının içinde çok fazla hakikat yoktur, bu yüzden aradığını bulmakta zorlanır. Hiçbir zaman zihninde kusursuz bir dosyalama sistemi yaratamaz. Kat tarafından Dokuzlar'ı gözetlemek üzere Chester's kulübünde çalışmaya gönderilir ve gece kulübünün ölümsüz sahibi Ryodan tarafından garsonluk yapmaya ikna edilir. Ryodan meşhur başıyla onaylamasıyla Jo'yu yatağına davet eder ve Jo bu işin sonunun çok kötü biteceğini bilse de adama karşı koyamaz. *Alev*'de, Jo, sevgilisi Ryodan'dan ayrıldıktan sonra onun tadını ağzından silmek için Lor'a (sözde Pri-ya'dır ve hiçbir şey hatırlamayacaktır) yönelir. Lor'un hiçbir zaman Pri-ya olmadığını ve aralarında geçen cinselliği asla unutmayacağını çok geç öğrenir. Gerçi, Lor yapabilse unutmayı tercih etmektedir.

PATRONA O'CONNOR: Mac'in biyolojik büyükannesi. Günümüze kadar, hakkında çok fazla bilgi ulaşmamıştır.

DOKUZLAR

Dokuzlar hakkında çok fazla şey bilinmez. Uzun zaman önce sonsuza kadar yaşamakla ve her öldüklerinde aynı coğrafı konumda tekrar doğmakla lanetlenmişlerdir. Vahşi, kana susamış ve üstün bir alternatif yaratık formları vardır. Başlangıçta Dünya denen gezegenden gelen insanlar oldukları söylenir fakat bu söylenti doğrulanmamıştır. Barrons'un genç oğluyla birlikte en başta on kişiydiler. Şimdi şu isimlerle tanınıyorlar: Jericho Barrons, Ryodan, Lor, Kasteo, Fade. Bir diğerinin ismi Daku. Dokuzlar'dan birinin kadın olduğuna dair de söylentiler var.

JERICH O BARRONS: Ana karakter. Dublin'de yaşayan ölümsüz bir grubun üyesi. Bu grubun büyük bir kısmı Chester's gece kulübünde yaşar ve Barrons onların tanınmış lideridir ama emirlerini uygulayan genelde Ryodan'dır. Bir metre doksan santimetre boyunda, siyah saçlı, kahverengi gözlü, yüz on kilo ağırlığında, doğum günü 31 Ekim, sözde otuz bir yaşında. İkinci isminin baş harfı Z'dir, lehçeye göre *cezalandırılan* veya *cezalandıran* anlamına gelen Zigor'dan gelir. Büyülerde uzmandır, güçlü koruma büyülerini yapar, Ses denen Druid sanatını akıcı konuşur, antika ve spor araba koleksiyoncusudur. Kelimeleri sevmez, insa-

nın sadece eylemleriyle yargılanabileceğini düşünür. Kimse Dokuzlar'ın ne kadar zamandır yaşadığını bilmez ama kaynaklarda on bin yılı aşkın bir süredir var oldukları söylenir. Barrons ölürse, bilinmeyen, ancak ilk kez öldüğü o yerde tekrar doğar. Tüm Dokuzlar gibi bir hayvan formu vardır, istediği veya zorlandığında bu forma bürünür. Barrons'un kendisi gibi ölümsüz olan bir oğlu vardır fakat Barrons ve adamları lanetlenerek Dokuzlar'a dönüştüklerinde çocuk vahşi işkencelere maruz kalır ve bir yaratığın psikopat versiyonuna dönüşür. Barrons oğlunu kurtarmanın yollarını ararken onu garajın altında bir kafese koyar, bunun için de yaratılan en güçlü büyü kitabı olan *Sinsar Dubh*'un peşine düşer. Oğlunun acılarına son vermenin bir yolunu arar. Mac'in de yardımıyla kadim Avcı K'Vruck'ı kullanarak oğlunu öldürür.

RYODAN: Ana karakter. Bir metre doksan iki santimetre boyunda, zayıf ve şık, gümüş renginde gözleri ve yanları neredeyse kazınmış koyu renkli saçları olan, pahalı kıyafetler ve oyuncaklardan hoşlanan bir ölümsüz. Kollarında yara izleri var ve göğsünden çenesine kadar uzanan büyük bir yara izine sahip. Chester's kulübünün sahibi ve Dokuzlar İmparatorluğu'nun beyni, grubun günlük işleriyle ilgileniyor. Dokuzlar geçmişte ne zaman ortaya çıksa Ryodan ya bir kral, ya bir hükümdar, ya bir pagan tanrı ya da bir diktatördü. Barrons, Dokuzlar'a sessizce emirler veren kişi olsa da Dokuzlar'ın sesi Ryodan'dır. Barrons ilkel ve hayvaniyken, Ryodan medeni ve profesyoneldir. Libidosu çok yüksektir, kahvaltıda ve sonraki öğünlerde seksi çok sever.

LOR: Bir metre seksen yedi santimetre boyunda, yüz kilo ağırlığında, sarışın, yeşil gözlü, güçlü İskandinav yüz hatlarına sahip bir ölümsüz. Kendini mağara adamı olarak görür ve bundan çok hoşlanır. Aşırı kaslı ve yara izleriyle dolu bir vücudu vardır. Lor'un hayatı sürekli partiden ibarettir. Müziği, ateşli sarışınları sever ve kadınları onlarla uzun uzun vakit geçirmek için yatağına bağlar, sırf spor olsun diye yatakta her role bürünmeye heveslidir. Çok uzun zaman önce Eski Dünya'da korkulan ve nefret edilen biriydi, Kemikkıran olarak tanınıyordu.

KASTEO: Uzun boylu, esmer tenli, vücudu yara izleri ve dövmelemlerle dolu, çok kısa kesilmiş koyu renkli saçları olan bir ölümsüz. Neredeyse binlerce yıldır kimseyle konuşmadı. Dokuzlar arasında sevdiği kadını öldürdüğü için böyle olduğuna dair söylentiler dolaşır.

FADE: Şimdiye kadar hakkında çok fazla şey bilinmiyordu. *Sinsar Dubh* tarafından kısa süreliğine ele geçirildi, Barrons ve Ryodan'ı öldürmek, Mac'i tehdit etmek için kullanıldı. Uzun boylu, kaslı ve Dokuzlar'ın geri kalanı gibi vücudu yara izleriyle dolu bir ölümsüz.

FAE

Tuatha De Danann veya Tuatha De olarak da bilinir. İnanılmaz büyü ve illüzyon güçlerine sahip, başka bir dünyadan gelen yaratıklardan oluşan gelişmiş bir ırk. Savaş dünyalarını yok ettikten sonra Dünya'da koloni kurdular, İrlanda sahilinde sislerden ve ışıktan bir buluta yerleştiler. En başlarda bir aradaydılar ve sadece Seelie olarak biliniyorlardı ama sonra Seelie Kralı, kraliçesini terk etti ve Kraliçe, metresini ölümsüz kılmak için Yaratılış Şarkısı'nı kullanmayı reddedince kendi sarayını kurdu. Unseelie Kralı oldu ve Fae kastlarının karanlık yansımalarını yarattı. Seelie altın renginde, ısl ısl ve güzel varlıklarken, Unseelie, kraliyet ailesinden olanlar hariç, koyu renkli derileri ve saçları olan, şekilsiz ve korkunç ucubelere benziyordu. Unseelie sadist ve doymak bilmeyen arzuları olan varlıklar olarak bilinir. Hem Seelie hem de Unseelie'nin dört kraliyet ailesinden prensleri ve prensesleri vardır. Bunlar cinsel bağımlılık yapabilen ve insanlar için ölümcül olan varlıklardır.

UNSEELİE

UNSEELİE KRALI: Fae'nin en kadim üyesi, kimse nereden geldiğini veya ilk olarak ne zaman açığa çıktığını bilmez.

Seelie bile kralın var olmadığı bir dönemi hatırlamaz ve sarayın anaerkil bir doğası olsa da kral, kraliçeden önce var olmuştur, Fae'nin en karmaşık ve en güçlü üyesidir –sadece tek bir güce sahip olmadığı için Seelie Kraliçesi'nden sonra gelir. Yeni varlıklar yaratabilen Yaratılış Şarkısı'nı sadece kraliçe bilir. Kral sadece var olan varlıkları değiştirebilir, galaksiler ve evrenler yaratır, ara sıra da maddeleri bir araya getirerek onlara yaşam verir. Sayısız dünyada Tanrı olarak bilinir. İnanılmaz büyüklükteki evreni her detayı, tüm olasılıkları ile görmesini sağlayan çok karmaşık bir görme yetisine sahiptir, zekâsı insanların algılayabileceği seviyenin ötesindedir. İnsanlarla iletişime geçmek için kendini birden fazla insan formuna bölmek zorunda kalır. Ölümlü diyarında dolaşırken bu insan derilerinden birini giyer. Bir kez ölümlülerin arasında bir formda açığa çıktıysa, bir daha aynı deriyi asla giymez.

RÜYA GÖZLÜ ADAM: (Unseelie Kralı'na da bakın) Unseelie Kralı öylesine muazzam ve karmaşık bir varlıktır ki kendini çok sayıda deriye bölmeden insanların arasına çıkamaz. Rüya Gözlü Adam da çok sayıdaki insan formundan biridir ve ilk olarak Mac yerel bir müzede bir güç kalıtını ararken ortaya çıkar. Mac daha sonra Trinity College'ın Kadim Diller Departmanı'nda adamla bir kez daha karşılaşır ve Christian MacKeltar ile birlikte çalıştığını görür. Mac'in duvarlar düştükten sonra Chester's kulübüne barmen olarak çalışırken de sıklıkla rastladığı biridir. Gizemli bir karakterdir ama faydalı bilgileri şifreli parçalar hâlinde sunmayı sever. Mac, Arlington Manastırı'nın altına *Sinsar Dubh*'u yeniden hapsedene kadar bu adamın

Unseelie Kralı'nın bir parçası olduğunu bilmiyordu ve o akşam Kral'ın bütün formları bir araya gelerek tek bir varlığa dönüşünce gerçeği öğrendi.

METRES: (Başlangıçta insan, şimdi Fae. Aoibheal, Seelie Kraliçesi, Unseelie Kralı, Cruce'a da bakın) Unseelie Kralı'nın ölümlü sevgilisi ve farkında olmadan sonsuz savaşların sebebi. Kral bu kadına âşık olunca Seelie Kraliçesi'nden Yaratılış Şarkısı'nı kullanarak onu Fae ve ölümsüz yapmasını ister ama Kraliçe bu teklifi reddeder. Öfkelenen Seelie Kralı da Peri Diyarı'nı terk eder, kendi buzlu diyarını kurar, karanlık ve ürkütücü Unseelie Kralı'na dönüşür. Sevgilisine Gümüşler'in içinde duvarları içinde kaldığı sürece asla yaşlanmayacağı görkemli ve parlak Beyaz Malikâne'yi yaptıktan sonra Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yaratmaya yemin eder. Unseelie Sarayı onun çabalarının bir eseridir: Karanlık, yırtıcı ve ölümcül varlıklar kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'nın ürünüdür. Kral bir süre sonra milyonlarca yıldır öldüğünü düşündüğü sevgilisinin hayatta olduğunu öğrenir. Ne yazık ki, Cruce kadına Unutma Kazanı'ndan zorla bir kupa içirmiş ve kadının zihnini yok etmiştir. Metresin artık Kral'a veya ona olan aşkına dair tek bir anısı bile yoktur. Aynı deriyi giyen bir yabancı gibidir.

CRUCE: (Unseelie ama yarım milyon yıl boyunca kendisini Seelie Prensi V'Lane kılığına sokar) Güçlü, ısınlanma yeteneğine sahip, seks ile öldürebilen bir Fae. Kralın yarattığı en son ve en kusursuz Unseelie Prensi olduğuna inanır. Karanlık sarayda özel ayrıcalıklara sahiptir,

Yaratılış Şarkısı'nın kusursuz hâle getirilmesi için çalışır. Beyaz Malikâne'ye girmesine izin verilen tek Fae'dir, Kral çalışmalarına devam ederken Kral'ın deneysel iksirlerini metrese götürür. Cruce zamanla Kral'ı, metresi ve krallığı kıskanmaya başlar, Kral'dan her şeyi almak için planlar yapar. Cruce, karanlık sarayın sırlarını Seelie Kraliçesi ile paylaşmadığı için Kral'a kızgındır ve iki sarayın birleşerek tek bir saraya dönüşmesini arzular, sonunda başa geçecek olan da kendisidir. Kral'a Seelie Sarayı'na gidip çocuklarını göstermesini söyler ama Kral bu teklifi reddeder çünkü kraliçesinin yarattığı kusursuz olmayan varlıklara işkence edeceğini veya onları aşağılayacağını bilmektedir. Kral'ın kendileri için savaşmayacağını anlayan Cruce kendisi Seelie Kraliçesi'ne gider ve karanlık saraydan bahseder. Kral'ın ihanetine ve anaerkil bir güce sahip olmak istemesine öfkelenen Kraliçe, Cruce'u bir odaya kilitler ve Kral'ı çağırır. Cruce, Kral ile birlikte yarattıkları illüzyon tılsımlarını kullanarak, kendisini Seelie Prensi V'lane olarak göstererek cazibe büyüsunü yapar. Kral'ın emrine itaat etmemesine öfkelenen ve metresini bu kadar sevmesini kıskanan Kraliçe, Cruce'u çağırır aslında kendi prensi V'lane'dir) ve Kral'a ucubelere ne yaptığını göstermek için onu ışık kılıcıyla öldürür. Çılgına dönen Kral, karanlık Fae ile birlikte Seelie Sarayı'nı basar ve Kraliçe'yi öldürür. Buzlu diyarına gidip, güvenilir ve çok sevdiği prensi Cruce için yas tutmaya hazırlanırken, metresin de öldüğünü görür. Metres bıraktığı notta, artık Kral'ın dönüştüğü varlığa dayanamadığı için intihar ettiğini söyler. Kral'ın bilmediği şey ise, kendisi Seelie Kraliçesi ile savaşırken Cruce'un gizlice Beyaz Malikâne'ye girip metrese başka bir iksir içir-

diği fakat bunun aslında Unutma Kazanı'ndan çalınan sıvı olduğudur. Kadının hafızasını silen Cruce üç illüzyon tılsımını kullanarak Kral'ı metresinin öldüğüne inandırır. Sonra kadını kaçıır ve Seelie Sarayı'nda bir ölümlüye âşık Prens V'lane rolüne bürünür. Irkının başına geçmek, hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı olabilmek için uygun zamanı beklemeye başlar. V'lane olarak MacKayla Lane'e yaklaşır ve onun sayesinde *Sinsar Dubh*'un yerini öğrenir. Kitabı eline geçirirse Unseelie Kralı'nın yasaklı karanlık bilgilerinin hepsini öğrenecek, şimdi Seelie Kraliçesi olan metresi öldürecek, ırkının ataerkil ve anaerkil güçlerini birleştirerek en güçlü Unseelie Kralı olacaktır. *Sinsar Dubh*'un manastırın altında tekrar kontrol altına alındığı gün Cruce formunu gösterir ve kitabın karanlık, yasaklanmış güçlerini içine emer. Fakat Kraliçe'yi öldürmeye ve hem ışığın hem de karanlığın hükümdarı olmaya gidemeden Unseelie Kralı tarafından Arlington Manastırı'nın altında buzların içine hapsedilir.

Alev'de, Dani/Jada bir şekilde kafese koyulmuş Cruce'un bilekliğini almayı başarır. Bunu yapınca Cruce'u hapseden büyüü zayıflatır. Dani/Jada Gümüşler tarafında öğrendiği büyülerle mağaranın devasa kapılarını kapatmayı başarır ve şimdi Cruce'u içeride tutan sadece bu kapılardır.

UNSEELIE PRENSLER: Libidosu aşırı yüksek, doymak bilmeyen arzulara sahip, altın Seelie Prenslar'ın karanlık karşılıkları. Uzun, siyah-mavi saçları, kaslı vücutları vardır. Esmer tenlerini aşırı karmaşık desenlerden oluşan dövme-ler süsler. Bu dövmeler derilerinin altında sürekli değişen fırtına bulutları gibi dalgalanır. Boyunlarında sıvı karanlık

gibi duran siyah torklar taşırlar. Sosyopat bir insanın zalimliğine ve küstahlığına sahiptirler. Dört asil prens vardır: Kiall, Rath, Cruce ve Danielle O'Malley tarafından öldürülen isimsiz bir tane daha. Fae olan şeylerin doğasında kraliyet ailesinden biri ölünce yerini bir başkasının alması vardır. Şimdi Christian MacKeltar bir sonraki Unseelie Prensi'ne dönüşmektedir.

UNSEELIE PRENSESERLER: Prensesleri şimdiye kadar duyan olmadı ve yakın zamanda ortaya çıktıkları söylentileri duyulana kadar öldükleri düşünülüyordu. Cezalandırılmak üzere veya dünyada serbestçe dolaşmasını istemediği güçler oldukları için Unseelie Kralı tarafından bir veya birkaçının bir yere kilitlendiği söylenir. Dani veya Christian MacKeltar tarafından serbest bırakılana kadar bir tanesinin Beyaz Malikâne'deki Kral'ın kütüphanesinde hapsedildiği biliniyor. Aşırı yüksek libidoya ve güçlü ısınlanma yeteneğine sahip prensesler beyaz tenli, mavi gözlü ve uzun siyah saçlıdır. Çöpçü'nün Unseelie Prensesler'i kurcaladığı ve onları bir şekilde değiştirdiği iddia edilir. Akılsız bir vahşiliğe sahip prenslerin aksine prensesler arzuları konusunda gayet mantıklıdır, uzun vadeli kazançları için kısa vadeli fedakârlıklar yapabilirler. Nihai amaçlarının ne olduğu bilinmiyor ama bütün Fae gibi güçle ilgili bir şey olmalı.

KRALİYET AVCILARI: Isınlanabilen bir Unseelie kastı, ilk olarak *Ölümsüz İskoçyalı*'da ortaya çıkan bu kast hem Kral hem de Kraliçe için avlanır, avlarının peşini asla bırakmaz. Uzun boylu, kayış gibi derileri olan bu kanatlı varlıklardan tüm Fae korkar.

KIRMIZI CADİ: Unseelie Kralı'nın ilk yarattığı varlıklardan biri, Dani O'Malley tarafından Kralın Beyaz Malikâne'deki fantastik kütüphanesinde yanlışlıkla serbest bırakıldı. Bağırsaklardan yapılmış bitmemiş elbisesini tamamlamayı takıntı hâline getirmiş bu psikopat kadın karşısına çıkan her şeyi yakalar ve öldürür. Böceksi, örgü şişine benzeyen bacaklarını avlarını öldürmek ve karınlarını deşmek için kullanır. Sonra bir yere oturur ve bağırsakları örerek kanlı elbisesini tamamlamaya çalışır. Bağırsaklar dikilirken çürür ve bu beyhude bir çabadır, bu yüzden yeniden avlanmak zorunda kalır. Söylentiye göre, bir defasında iki Unseelie Prens'i tutsak etmiş, neredeyse yüz bin yıl boyunca onları sayısız kez öldürmüş fakat sonrasında Unseelie Kralı tarafından durdurulmuştur. Çürümüş et kokusu yayar, karmakarışık ve kana bulanmış saçları vardır, buz gibi beyaz yüzünde gözlerinin olması gereken yerde içi boş siyah yuvalara ve ağız yerine ince bir yarığa sahiptir. Kırmızı pençeli yarattığın vücudunun üst kısmı hoş ve kıvrımlıdır fakat kemikler ve kas tellerinden ürkütücü bir korse giyer. Ölümsüz ve sınırsız bir bağırsak kaynağı oldukları için Unseelie Prensler'i kaçırmayı tercih eder çünkü prenslerin vücutları her ölümden sonra kendini yenileyerek eski hâline döner. Barrons'u ve Ryodan'ı öldürdükten sonra Christian MacKeltar'ı (son Unseelie Prens) alıp bilinmeyen bir yere götürür.

FEAR DORCHA: Unseelie Kralı'nın ilk yarattığı varlıklardan biri olan iki metreyi aşkın boya sahip sıska bir Unseelie. Çizgili, kuyruklu ceketli ve en az bir yüzyıl demode bir takım elbise giyer, yüzü yoktur. Zarif ve örümcek ağı siyah bir şapkanın altında fırıl fırıl dönen ve ara sıra maddesel

forma geçen parçalardan bir tornado vardır. Bütün Unseelie gibi, kusursuz olmayan bir Yaratılış Şarkısı'ndan kusursuz olmayan bir biçimde yaratılmıştır. Patolojik olarak eksikliğini tamamlamaya çalışır -bir yüz ve bir kimlik- insanların yüzlerini ve kimliklerini çalar. Fear Dorcha, Unseelie Kralı'nın özel kiralık katili ve metresinin ölümünden sonraki delilik döneminde seyahat arkadaşıdır. Fear Dorcha şapkasının çalınmasıyla Mac tarafından öldürülür fakat gerçekten ölüp ölmediği bilinmemektedir.

KIRAĞI KRAL (GH'LUK-RA D'J'HAI): Dublin'in soğuk ve buzlarla kaplı bir yere dönüşmesinden sorumlu olan Unseelie'dir. Kralın yarattığı en karmaşık ve en güçlü varlıklardan biridir, uzay-zaman dokusunda boşluklar açarak seyahat eder. Bu teknik Seelie'nin ısınlanmasına benzese de doğasını değiştirdiği malzemeler için yıkıcı sonuçlara sebep olur. Kırağı Kral özündeki kusursuzluğun kuantum seviyesinde farkında olan ilk Unseelie'dir ve Kral gibi Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yaratmaya çalışmaktadır. Böylece gerekli frekansları toplayarak kendini onarabilecek fakat bu sırada bu frekansları gerçekliğin dokusundan silecektir. Kırağı Kral'ın beslendiği yerlerde evren gerekli yapısal bileşenlerden yoksun kalır, geride inanılmaz yoğun bir kütle açığa çıkar. Bir kuantum kuşunu yedikten sonra kozmik kemikler kusan bir kedi gibidir. Her ne kadar Dani, Dancer ve Ryodan tarafından yok edilse de insanların dünyasında bıraktığı delikler ancak Yaratılış Şarkısı ile onarılabilir.

GRI ADAM: Uzun boylu, korkunç, cüzzamlı, ısınlanabilen bir Unseelie. İnsan kadınların güzelliğini çalarak beslenir.

Sonrasında bir cazibe büyüsiyle kendine inanılmaz yakışıklı bir erkek görünümü verir. Ölümcüldür fakat kurbanlarını biçimleri bozulmuş bir biçimde acı çekmeye bırakır. Barrons tarafından Mac'ın mızrağı ile öldürülür.

GRI KADIN: Gri Adam'ın dişi versiyonudur, iki metre yetmiş santimetre boyundadır. Bir cazibe büyüsiyle kendini inanılmaz güzellikte bir kadın olarak gösterir ve erkekleri tuzağa düşürüp öldürür. Zayıf, bir deri bir kemiktir, yüzü uzun ve dardır. Ağzı yüzünün alt yarısının büyük bir kısmını kaplar. İki sıra köpek balıklarınıninkine benzer dişleri vardır fakat kurbanlarını okşayarak beslenir, böylece grotesk ellerindeki açık yaralardan onların güzelliğini ve yaşam enerjisini emer. Acelesi varsa ve birini öldürmesi gerekiyorsa ellerini insan derisine koyar ve muazzam bir emiş gücü yaratır. Gri Adam'ın aksine kurbanlarını kısa sürede öldürür. Mac ve Barrons'un, sevgilisi Gri Adam'ı öldürmesine öfkelenip kendi düzeninin dışına çıkarak Dani'nin peşine düşer. Mac de Dani'yi kurtarmak için Gri Kadın ile uğursuz bir anlaşma yapar.

GERGEDAN-ÇOCUKLAR: Alınlarındaki çıkıntı yüzünden gergedanlara benzeyen çirkin ve gri derili yaratıklar. Varil gibi vücutları, kalın kolları ve bacakları, sivri dişli ve dudaksız ağızları vardır. Asil Fae tarafından güvenlik görevlisi ve bekçi köpeği olarak kullanılan sıradan bir Unseelie kastedir.

HAMAM BÖCEKLERİ: Binlerce hamam böceğine benzer yaratığın birbirinin üzerine çıkıp daha büyük bir şeye dö-

nüşmesiyle oluşurlar. Böceklerin her biri insan derisiyle, özellikle de insan yağıyla beslenir. Duvarlar düştükten sonra bazı kadınlar böceklerin vücutlarının içine girmesine ve derilerinin altında yaşamasına izin verir, böylece simbiyotik bir liposuction yöntemi ortaya çıkar. Kolektif hamam böcekleri kalın bacakları ve yarım düzine kolları olan morumsu kahverengi renkte bir metre yirmi santimetre boyunda varlıklardır. Kafaları bir ceviz büyüklüğündedir. Hareket ederken sayısız böcek bir arada kalmak için yer değiştirdiği için jelatin gibi sesler çıkartır. İnce dudaklı, gagaya benzer bir ağzı ve yuvarlak, kapaksız gözleri vardır.

GÖLGELER: Sıradan kastlardan biridir, ilk yaratıldıklarında çok zeki varlıklar olmamalarına rağmen Unseelie hapishanesinden çıktıklarından beri evrimleşmişlerdir. Karanlıkta yaşarlar, ışığa dayanamazlar, geceleri veya karanlık yerlerde avlanırlar. Gri Adam'ın güzelliği çaldığı gibi Gölgeler de yaşamı çalar, kurbanlarını bir vampir gibi tüketir, geride susuz bir insan kabuğu ve kıyafetler bırakır. Karşılarına çıkan tüm canlıları, ağaçlardaki yapraklardan toprağın içindeki solucanlara kadar hepsini, yok ederler.

SEELİE

AOIBHEAL, SEELİE KRALİÇESİ: (Metres'e de bakın) Fae Kraliçesi'dir, nesillerdir kraliçe olan bir soyun son üyesidir ve insanlara karşı sıra dışı bir empatisi vardır. Kraliçe bir zamanlar insandır, Unseelie Kralı'nın uzun zamandır kayıp olan metresi ve ruh eşidir. Unseelie Prensi Cruce ya-

rım milyon yıl önce Unutma Kazanı'ndan çaldığı kupadan Kraliçe'ye içirir, hafızasını siler ve onu kaçıırır, geride Unseelie Kralı'nın ruh eşinin öldüğüne inanmasını sağlayacak bir manzara bırakır. Seelie Prensi V'lane olarak kendini gizleyen Cruce, kadını Unseelie Kralı'nın asla bakmayacağı bir yere, Seelie Sarayı'na gizler. Peri diyarında geçen zaman Aoibheal'i değiştirir ve Kral'ın arzu ettiği şeye dönüşür: Fae ve ölümsüz. Şimdi Seelie Kraliçeleri'nin sonuncusudur. Trajik olan orijinal Seelie Kraliçesi'nin Unseelie Kralı tarafından Yaratılış Şarkısı'nı vermeden öldürülmüş olmasıdır. Faelerin en güçlü ve en güzel büyü olmadan Seelie de değişmeye başlar. *Alev*'de Unseelie Kralı, metresi Beyaz Malikâne'ye götürür ve hafızasını geri kazanmasına yardımcı olması için onu bir zamanlar paylaştıkları odaya hapseder.

DARROC, YÜCE LORD: (İnsan olan Seelie) Bir zamanlar Fae ve Aoibheal'in güvenilir danışmanıyken Cruce tarafından kandırılır ve Perilere ihanet suçuyla sürgün edilir. Seelie Sarayı'nda Adam Black'e Darroc'u öldürme veya ceza olarak onu bir ölümlüye dönüştürme seçimi sunulur. Unseelie'yi serbest bırakmanın ve Kraliçe'yi devirmeye çalışmanın cezası olarak Adam onu ölümlüye dönüştürür, insan olarak hemen öleceğini düşünür, fakat farkında olmadan zincirleme bir reaksiyonu başlatır. Darroc, İnsan ve Peri diyarları arasındaki duvarları yok eder, çok uzun süredir tutsak edilen Unseelie'yi serbest bırakır. Darroc ölümlü diyarında Unseelie eti yiyerek güçlü kalmayı öğrenir ve *Sinsar Dubh*'un ölümlü dünyasında olduğunu duyar. Alina Lane, Dublin'e gelince Darroc onun kız kardeşi Mac gibi

yetenekli bir *sidhe*-kâhin olduğunu, *Sinsar Dubh*'u hissedip izini sürebileceğini öğrenir. Kadını kullanmaya başlar ama ona âşık olur. Alina'nın ölümünden sonra Mac'i öğrenir ve onu da kullanmayı dener, ailesini kaçırmak gibi bir sürü taktiği dener. Mac bir dönem Barrons'un öldüğünü düşündüğü için Darroc ile çalışır ve *Sinsar Dubh*'u kullanarak Barrons'u geri getirmeyi planlar. Darroc, K'Vruck tarafından öldürülür. *Sinsar Dubh*'a doğru giderken bir anda ortaya çıkan Avcı kafasını bir kavun gibi patlatır.

SEELIE PRENSLER: Bir zamanlar asil Sidhe sarayında dört prens ve dört prenses vardır. Seelie Prensesler çok uzun zamandır ortada yoktur ve öldükleri düşünülmektedir. V'lane uzun zaman önce öldürülmüştür, Velvet (gerçek ismi değil) yakın zamanda ölmüştür, R'jan kral olmaya heveslidir ve Adam Black artık insandır. Aşırı seksi, altın renginde saçları ve derisi olan (daha koyu renkleri tercih eden Adam hariç), yanardöner gözlere sahip varlıklardır. Işınlanma konusunda çok güçlüdürler, aşılması neredeyse imkânsız cazibe büyüleri vardır, memnuniyet veya hoşnutsuzlukları ile iklimi değiştirirler.

V'LANE: Seelie Prensi, Fae Kraliçesi'nin aşırı seksi ve erotik sevgilisi. Gerçek V'lane kendi kraliçesi tarafından öldürülür ve Cruce yüzünü değiştirip bir cazibe büyü yapıp onun yerine geçer. O günden sonra da herkesin içinde V'lane olarak dolaşmaya başlar.

VELVET: R'jan'ın kuzeni, ikinci derece asillerden. Ryodan tarafından öldürülür.

DREE-LIA: Velvet'in eşi, *Sinsar Dubh* manastırın altına koyulduğunda oradadır.

R'JAN: Kral olacak Seelie Prensi. Uzun boylu, sarışın, kadifemsi altın renginde deriye sahip bu Seelie ortaya çıktıktan sonra Fae tahtının kendisinin olduğunu iddia eder.

ADAM BLACK: D'Jai Evi'nin Ölümsüz Prens'i ve Seelie Kraliçesi'nin tercih ettiği eşi. Peri diyarından sürülür ve insan diyarına karşı işlediği sayısız suçtan dolayı ölümlüye dönüştürülür. *Sin siriche dubh* veya en karanlık Fae olarak çağrılır, fakat bunu hak etmemiştir. Adam'ın her zaman Fae olmadığı iddia edilir fakat bu teori ispatlanmamıştır. Ölümlülerin yanına sürgüne gönderilince Gabrielle O'Callaghan'a, Ohio'dan gelen bir *sidhe*-kâhine âşık olur ve insan olarak kadının yanında kalmaya karar verir. İnsanlar ile Fae arasındaki savaşa dâhil olmayı reddeder. Bitmek tükenmek bilmeyen manipülasyon, baştan çıkartma ve drama oyunlarından sıkılmıştır. Gabrielle ile sıra dışı ve aşırı yetenekli kızını korur.

KELTAR

Kraliçe Aoibheal tarafından seçilen kadim bir İskoçyalı soyu. İnsanlar ile Fae arasındaki Anlaşma'ya sadık kalınması için Druid olarak eğitilirler. Zeki, fizik ve mühendislikte yetenekli olan Keltar, Inverness yakınında yaşar ve dikili taşlardan bir çember olan Ban Drochaid'i (beyaz köprü) korur. Köprü bir dönem zamanda yolculuk için kullanılır fakat Keltar, Kraliçe'ye verdiği sözlerden birine sadık kalmayınca, Kraliçe de taşlardan çemberi başka zamanlara ve boyutlara geçişe kapatır. .

Mevcut Keltar Druidleri: Christopher, Christian, Cian, Dageus, Drustan.

Druid: Hristiyanlık öncesi Kelt toplumunda Druid'ler ilahi olana tapınma, yasama ve yürütme, felsefe ve gençlerin düzenlerine uygun eğitiminden sorumludur. Druid'lerin tanrıların sırlarına ortak oldukları söylenir. Fiziksel maddeleri, uzayı ve hatta zamanı manipüle edebilirler. Eski İrlanda kelimesi 'Druí' büyücü, sihirbaz, kâhin anlamlarına gelir (İrlanda Mitolojisi ve Efsaneleri).

CHRISTOPHER MACKELTAR: Modern zaman Keltar klanının toprak sahibi, Christian MacKeltar'ın babası.

CHRISTIAN MACKELTAR: (Unseelie Prens'e dönüşür) Siyah saçlı, uzun boylu, kaslı bir vücudu ve öldürücü bir gülümsemesi olan yakışıklı İskoçyalı. Trinity College'da bir öğrenci gibi yaşar, Kadim Diller Departmanı'nda çalışır fakat aslında oraya Jericho Barrons'u izlemek için gönderilmiştir. Klanı tarafından Druid olarak eğitilmiş, Samhain'de Ban Drochaid'de yapılan İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarları güçlendirmeyi amaçlayan ayine katılmıştır. Ne yazık ki seremonide bir terslik çıkmış, Christian ve Barrons Gümüşler'in içine hapsolmuştur. Mac daha sonra Christian'ı Tüm Günler Salonu'nda bulunca hayatını kurtarmak için ona Unseelie eti yedirir, farkında olmadan seksi İskoçyalı'yı bir Unseelie Prens'e dönüştürecek süreci başlatır. Christian bir süre deliliğin içinde kendini kaybeder ve insanlığını yitirirken Dani'nin masumiyetine odaklanır. Kırmızı Cadı'nın *sidhe*-kâhinleri öldürmemesi için kendini feda eder, Dani'nin manastır ile dünyayı kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmasını engeller. Şimdi cehennem gibi bir yerde Kırmızı Cadı'nın tutsağıdır. Kırmızı Cadı tarafından tekrar tekrar öldürülür. Alev'de, Mac, Barrons, Ryodan, Jada, Drustan ve Dageus tarafından kurtarılır ama Dageus, Christian'ın kurtulması için kendini feda eder.

CIAN MACKELTAR: (*İskoçyalının Büyüsü*) On ikinci yüzyılda yaşayan bir İskoçyalıdır, zamanda yolculuk ederek Jessica St. James ile evlenir. Cian intikam almak isteyen bir büyücü tarafından Gümüşler'den birinde bin yıl tutsak edilir. Serbest kalır ve şimdi modern İskoçya'da Keltar klanının diğer üyeleriyle yaşamaktadır.

DAGEUS MACKELTAR: (*Karanlık İskoçyalı*) Zamanın içinde seyahat ederek günümüze gelen ve Chloe Zanders ile evlenen on altıncı yüzyıl Keltar Druid'i. İçinde on üç ölü Draghar'ın ruhu vardır. Draghar kara büyüyle uğraşan kadim Druid'lerin ismidir. Uzun siyah saçları neredeyse beline kadar iner, esmer teni ve altın renginde gözleriyle Keltar'ın en seksi erkeğidir. *Alev*'de, Christian için canını verse de, Ryodan onu geri getirir ve Chester's kulübünün altında bir yere kilitler.

DRUSTAN MACKELTAR: (*İskoçyalının Öpücüğü*) Dageus MacKeltar'ın ikiz kardeşidir, zamanda seyahat ederek günümüze gelir ve Gwen Cassidy ile evlenir. Uzun boylu, esmer tenli, uzun kahverengi saçları ve gümüş renginde gözleri olan yakışıklı bir erkektir. Tam bir şövalyedir ve gerekirse herkesin iyiliği için kendini feda etmeye hazırdır.

İNSANLAR

JACK VE RAINEY LANE: Mac ve Alina'nın ailesi. Mac biyolojik ailesi olmadıklarını, Alina ile evlat edinildiklerini öğrenir. Yapılan anlaşmanın şartlarından biri de kızların doğdukları ülkeye asla dönmemesidir. Jack yakışıklı bir adam ve güçlü bir etik anlayışı olan bir avukattır. Rainey ise çocuk sahibi olması mümkün olmayan merhametli bir sarışıdır. Çelik bir manolya gibidir, güçlü ama kırılmandır.

DANCER: Bir metre doksan iki santimetre boyunca, koyu renkli dalgalı saçları ve muhteşem ela gözleri vardır. Çok olgun, evde eğitilmiş, on yedi yaşında ve aşırı zekidir. Fizik ve mühendislik dallarının ikisinden birden diploma alarak on altı yaşında üniversiteden mezun olmuştur. Fizik çok ilgisini çeker, çok sayıda dili konuşur ve aşırı zengin hayırsever ailesi sayesinde çok seyahat etmiştir. Annesi bir elçi ve babası bir doktor. Duvarlar düştüğünde Trinity College'a yazılmayı düşündüğü için Dublin'de yalnızdır ve zekâsı sayesinde hayatta kalmayı başarır. Bir mucit ve genelde insanların, hatta Dani'nin bile, aklına gelmeyen şeyleri düşünebilir. Barrons, Ryodan ve adamlarından korkmaz. Dani, Dancer ile ilk karşılaştığında Dancer ona bir bilezik verdi

(Dani'nin hoşlandığı bir erkekten aldığı ilk-hediyeydi) ve o günden sonra birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Dancer duygularını Dani'ye de itiraf etti. Dani sadece Dancer'ın yanında olduğu gibi davranabiliyor: Genç, zeki ama anti-sosyal. Dani ve Dancer sıklıkla yer değiştirir, aynı yerde çok uzun süre kalmaz. Şehrin dört bir yanında, yerin altında ve üzerinde, sığınakları var. Dani, Dancer için endişeleniyor çünkü süper güçleri olmadığını biliyor.

FIONA ASHETON: En başlarda Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'yla ilgilenen ellili yaşlarda güzel bir kadın. Jericho Barrons'a âşıktı (karşılıksız). Barrons'un MacKayla ile ilgilenmesini çok kışkırdığı için bir akşam Mac uyurken Gölgeler'i dükkâna alarak Mac'i öldürmeye çalıştı. Barrons bunun için kadını kovdu ve Fiona da Derek O'Bannion'un sevgilisi oldu. Unseelie eti yemeye başladı ve içinde kısa süreliğine de olsa *Sinsar Dubh* girdi. *Sinsar Dubh*, kadının derisini tepeden tırnağa yüzdü ama onu canlı bıraktı. Yediği Fae eti sayesinde artık insanlar tarafından öldürülemiyor fakat sürekli acılar çekerek sakat kalmış bir vücudun içinde yaşamaya devam ediyor. Sonunda Mac'ten mızrağı kullanarak acılarına son vermesini istedi. Fiona, Beyaz Malikâne'de Mac'i bir kez daha öldürmeyi denedikten sonra kadim Gümüşler'den birine atlayınca öldü. Metres ile Unseelie Kralı'nın yatak odası arasında geçit vazifesi gören bu Gümüş'e Kral ve metresten başka kim girerse girsin öldürdü. Ama önce Mac'i son bir kez daha yok etmeyi denedi.

ROARK (ROCKY) O'BANNION: Suudi ataları olan esmer tenli, İrlandalı, Katolik bir gangster. Bir ağır sıklet boks

şampiyonunun vücuduna sahip. Kan davalı iki suç ailesi -Halloranlar ve O’Kierney’ler- tarafından kontrol edilen bir Dublin’de doğdu. Roark kısa sürede tırnaklarıyla kazıyarak ringin tepesine çıktı ama bu kadarı hırslı şampiyon için yeterli değildi, daha fazlasını istiyordu. Rocky yirmi sekiz yaşındayken Halloran ve O’Kierney ailelerinin bütün üyeleri, çocuklar ve torunlar ve hamile kadınlar da dâhil olmak üzere öldürüldü. O gece yirmi yedi kişi ya kurşunlandı, ya havaya uçuruldu, ya zehirlendi, ya bıçaklandı ya da boğuldu. Dublin böyle bir şey görmemişti. Kusursuz bir koreografydi, şehre giriş çıkışlar engellendi, aynı anda restoranlara, evlere, kulüplere saldırılar düzenlendi. Ertesi gün birden zengin olan Rocky O’Bannion, şampiyon bir boksör ve bir sürü gencin idolü, ringden emekli olarak Dublin’de daha önce Halloran’lar ve O’Kierney’lerin ilgilendiği çeşitli işlerin başına geçti. Elleri kanlı olmasına rağmen, yanında eski boksörler ve seraseriler dolaşırsa da, çalışan fakir sınıfın kahramanıydı. O’Bannion aşırı dindar bir adamdı ve kutsal emanetler toplardı. Mac, Kader Mızrağı’nı (İsa’nın yanına saplandığı söylenen Longinus’un mızrağı) kendini korumak için çaldı çünkü ölümsüz Fae’ye zarar verebilen iki silahtan biriydi. Barrons, Mac’i O’Bannion ve çetesinden korumak için Rocky’yi öldürmek zorunda kaldı fakat O’Bannion ailesinin Mac nefreti sona ermedi.

DEREK O’BANNION: Rocky’nin genç kardeşi. Rocky öldürüldükten sonra kardeşinin aracı Barrons’un dükkânının arkasında bulunduğu için Mac’i takip etmeye başladı. Fiona Asheton ile sevgili oldu ve sonunda *Sinsar Dubh* tarafından ele geçirilip Mac’e saldırdı. *Sinsar Dubh* tarafından öldürüldü.

SEAN O'BANNION: Rocky O'Bannion'un kuzeni ve Katarina McLaughlin'in hem çocukluk aşkı hem de şimdiki sevgilisi. Halloran'lar ve O'Kierney'ler Rocky tarafından öldürüldükten sonra şehri neredeyse on sene boyunca O'Bannion'lar yönetti fakat sonra McLaughlin'ler ortaya çıktı. Hem Sean hem de Kat ailelerinden nefret ediyor ve pis işlere bulaşmak istemiyordu. İki suç ailesi bir evlilik ile güçlerini birleştirmek istiyordu fakat duvarlar yıkıldıktan sonra neredeyse bütün McLaughlin'ler öldü. Katarina ve Sean özgür kaldı. Fakat dünyaya kargaşa hâkimdi ve insanlar en temel gereksinimlerini bile bulmakta zorluk çekiyordu. Sean de ister istemez karaborsanın bir parçası oldu, yemek ve zaruri ihtiyaçların adaletli dağıtımı için Ryodan ve Fae ile rekabete girdi. Kat doğru amaçlar için yanlış işlere girmesinden hiç hoşlanmadı ve bu yüzden araları açıldı.

MALLUCÈ: (John Johnstone, Jr) Serveti için milyarder ailesini öldüren ve steampunk vampiri Mallucè olarak kişiliğini yenileyen zeki delikanlı. Yüce Lord Darroc ile takım oldu. Darroc'tan güç, inanılmaz bir cinsel iştah ve kuvvet için Unseelie eti yemeyi öğrendi. Savaşta Mac'in Kader Mızrağı ile yaralandı. Unseelie eti yediği için Fae silahıyla açılan yara vücudunun bazı kısımlarının ölmesine sebep oldu, vücudu değil eti yok oldu, bu yüzden yarı çürümüş ve acı çeken bir vücudun içine hapsedi. Mac'e Azrail olarak göründü ve psikolojik işkenceler yaptı, onu kaçırdı ve Burren'in altında cehennem gibi yerde onu tutsak etti. Mac'e işkenceler yaptı ve onu neredeyse öldürüyordu. Barrons, Mallucè'yi öldürdü ve Unseelie eti yedirerek Mac'i kurtardı fakat kadını sonsuza kadar değiştirdi.

GARDİYANLAR: Orijinal Dublin polis gücü, Gardai. Müfettiş Jayne'nin komutasında daha güçlü, daha hızlı ve daha çevik olmak için Unseelie eti yemeye başladı ve Fae'nin peşine düştü. Fae'yi geçici olarak yaralamak için demir kurşunlar ve onları tutsak etmek için demir kafesler kullanmayı öğrendiler. Uygun şekilde kullanılan demirin Fae'nin ışınlanmasına engel olduğunu fark ettiler.

MÜFETTİŞ O'DUFFY: Alina Lane cinayetini araştıran orijinal Garda'nın başındaydı, Müfettiş Jayne'nin kayınbiraderi. Üzerinde Mac'in ismi ve adresi olan bir kâğıtla gırtlak kesilerek öldürüldü. Kim tarafından öldürüldüğü hâlâ bilinmiyor.

MÜFETTİŞ JAYNE: Kayınbiraderi Müfettiş O'Duffy'nin öldürülmesinden sonra Alina Lane cinayetini devralan Garda. İri kemikli İrlandalı, Liam Nesson'a benziyor. Mac'i takip ediyor ve hayatını zorlaştırıyordu. En başlarda Alina davasını çözmekten çok O'Duffy'ye ne olduğunu bulmakla ilgileniyordu. Fakat Mac ona Unseelie özlü çaydan içirdi ve dünyada olan bitenlere gözlerini açtı. Jayne, Fae'ye karşı savaşımlara katıldı ve Gardai'yi Yeni Gardiyanlar'a dönüştürdü. Unseelie eti yiyen bu acımasız eski polisler ordusu Fae ile savaşıyor ve insanları koruyor. Jayne kendini zor bir konumda bulan iyi bir insan. Adamlarıyla birlikte Fae yakalamayı becerse de Dani veya Mac'in silahları olmadan onları öldüremiyorlar. Dani'nin karşı koyamayacak kadar yaralı olduğu bir andan faydalanıp kızın kılıcını çalarak Dani'nin sonsuz gazabını hak etti.

TÜRÜ BİLİNMEYEN KARAKTERLER

K'VRUCK: Asil Avcılar katının en kadim üyesi olmasına rağmen gerçek bir Unseelie olduğundan kimse emin değildir. Bir zamanlar Unseelie Kralı'nın favori şampiyonu ve dünyalar arasında seyahat ederken kullandığı siyah kanatlı bineğiydi. Küçük bir gökdelen büyüklüğündedir ve bazıları bir ejderhaya benzediğini söyler. Kömür siyahı, soğuk derisi ve turuncu alevlere benzeyen gözleri vardır. Uçuşunda havada siyah buzlu taneler bırakır ve üzerinden geçtiği sular donar. Mac ile özel bir bağı vardır ve içindeki kralı (*Sinsar Dubh* sayesinde) hissettiği için garip anlarda Mac'e görünür. K'Vruck öldürürse bu nihai ölümdür, yaşam sonsuza kadar karmik döngüden çıkartılır. K'Vrucklanmak demek varlığın tamamen silinmesi ve geride hiçbir iz, hiçbir kalıntı kalmaması demektir. Mac, Barrons'un oğlunu kurtarmak için K'Vruck'ı kullanır. Bilindiği kadarıyla Ölümsüz Dokuzları öldürebilecek tek varlık K'Vruck'tır.

ÇÖPÇÜ: Güçlü ve kırık şeyleri toplar, metal çarklar ve dişlilerden devasa bir çöp yığınınına benzer. Unseelie Kralı metresini kaybedip üzüntüden delirdiği dönemde Çöpçü

ile karşılaşır. Çöpçü bir süre Kral ile seyahat eder, onu inceler, belki de ondan bir şeyler toplayıp toplayamayacağını anlamaya çalışır. Unseelie Kralı'na göre kendini bir tanrı olarak görür.

ZYH'LER: Zombi Yiyen Hayaletler, Dani O'Malley'nin anoreksik akbabalara benzeyen yaratıklara taktığı isimdir. Boyları bir metre elli santimetre ile bir metre seksen santimetre arasında değişir, sırtları kambur ve yüzleri hep gizlidir. Örümcek ağı siyah cübbeler giyiyor gibi görünseler bu aslında derileridir. Derileri arasından açıktaki kemikleri ve başlıklarının içinden soluk yüzleri görünür. Mac bir defasında yüzlerinin olması gereken yerde metalin parıltısına şahit olur ama emin olamaz.

MEKÂNLAR

ARLINGTON MANASTIRI: Dublin'e neredeyse iki saat uzaklıktaki kadim taşınan manastır. Bin dönümlük verimli bir arazi üzerine kuruludur. Mistik bir biçimde güçlendirilmiş manastır evleri Fae ve onların diyarını görme yetisine sahip altı İrlanda ailesinin soyundan gelenlerden oluşan *Sidhe*-kâhinleri barındırır. Manastır yedinci yüzyılda inşa edilmiştir. Artezyen kuyuları, büyükbaş hayvanları ve bahçeleri ile kendi başının çaresine bakabilen bir yerdir. Tarihi kayıtlara göre manastırın bulunduğu yerde daha önce bir kilise, ondan önce de bir dikilitaşlar çemberi vardı, daha öncesinde ise bir peri tepesiydi. *Sidhe*-kâhin efsanelerine göre düzeni Unseelie Kralı kurdu, kendi kanını altı İrlanda ailesiyle karıştırdı, asla yapmaması gereken bir şeyi –*Sinsar Dubh*'u- koruyabilecek insanlar yarattı.

ASHFORD, GEORGIA: MacKayla Lane'in memleketi olan Güney'deki küçük, kırsal kesim kasabası.

BARRONS'UN KİTAPLARI VE SÜS EŞYALARI: Dublin, Temple Bar'ın kıyısında bir Eski Dünya sahafıdır. Önceki sahibi Jericho Barrons, şimdiki sahibi ise MacKayla Lane'dir. Portekiz'deki Lello Kitapevi ile tasarım benzerlikleri vardır fakat daha zarif ve rafine bir yerdir. Birinci kattaki çalışma odasında Işınlanan Gümüşler olduğu için dükkânın boyut-

ları sürekli olarak değişir, bazen dört katlı bazen de yedi katlıdır, üst katlardaki odalar sürekli olarak konum değiştirir. Artık MacKayla Lane'in evim dediği yerdir.

BARRONS'UN GARAJI: Barrons Kitap ve Süs Eşyaları'nın altında pahalı arabalara ev sahipliği yapan garajdır. Daha altında, sadece dkkndaki iyi korunan Gümüş ile geçilebilen, Jericho Barrons'un yaşadığı yer vardır.

BEYAZ MALİKÂNE: Gümüşler'in içinde, Unseelie Kralı'nın çok sevdiği metresinin evidir. Devasa bir maliknedir ve sürekli değişir, çok sayıda salonu ve odası sürekli olarak kendini yeniden düzenler.

BRICKYARD: Ashford, Georgi'a'da bir bar. MacKayla Lane, Dublin'e gelmeden önce burada barmenlik yapıyordu.

CHESTER'S GECE KULÜBÜ: 930 Revemal Sokağı'ndaki krom ve camdan devasa kulüp. Chester's gece kulübünün sahibi, Barrons'un ortaklarından Ryodan'dır. Üst katlar halka açıktır ama yerin altındaki katlar Dokuzlar'ın yaşam alanı ve özel kulüpleri barındırır. İnsan ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldıktan sonra Dublin'de Fae ve insanların bir araya geldiği en popüler yer olmuştur.

KARANLIK BÖLGE: Gölgeler'in ele geçirdiği bölgeler. Bu lmcl Unseelie geçtikleri yerdeki yaşamları emer, geride sadece deriden bir kabuğun yanı sıra sindiremedikleri güneş gözlüğü, cüzdan ve tıbbi implantları bırakır. Gündüzleri terk edilmiş yerler gibi görünen bu yerler geceleri bir ölüm

tuzadır. Dublin'in en büyük Karanlık Bölge'si Barrons'un dükkânının hemen yanındadır ve neredeyse yirmi bloğa on üç blok büyüklüğündedir.

LIFFEY NEHİRİ: Dublin'in kuzey ve güney kısımlarını ikiye ayıran nehir. Dublin suyunun büyük kısmını buradan sağlar.

PERİ DİYARI: Perilerin sayısız diyarını temsil etmek için kullanılan genel terim.

TÜM GÜNLER SALONU: Işınlanan Gümüşler'in havaalanı terminali, buradaki aynalardan sayısız dünyaya ve diyara geçilebilir. Yerden tavana kadar altın kaplamadır, sonsuz koridorda milyarlarca ayna vardır, bu aynalar alternatif evrenlere ve zamanlara çıkar. Salona ilk defa girenler uzay-sal ve zamansal bir afallama yaşar, kendilerini çok önemsiz hisseder. Salonda zaman lineer değildir, değişken ve kaygandır, bu yüzden ziyaretçiler asla gerçekleşmeyen veya asla gerçekleşmeyecek hayallerin arasında kaybolabilir. Bir an için kendinizi çok yalnız hissedebilir, bir saniye sonra kâğıt bebek versiyonlarınızın yana doğru açılarak sonsuzluğa uzadığını düşünebilir, el işi kâğıdından binlerce ayağınızın binlerce farklı dünyaya bastığına inanabilirsiniz. Salondaki tüm bu tehlikelerin yanısıra, Gümüşler, Cruce tarafından da lanetlenmiştir (Unseelie Kralı'nın geçişine engel olmak için) ve aynaların gösterdiği görüntüler ardındaki dünyaya ait olmayabilir. Bir yağmur ormanını gösteren bir aynadan sıcak bir çöle veya tropik bir adayı gösteren bir aynadan buzlar dünyasına adım atabilirsiniz fakat illa tam tersi çıkacak diye bir kaide de yoktur.

TEMPLE BAR BÖLGESİ: Dublin’de Temple Bar olarak bilinen yerdir, Temple Bar Pub buradadır fakat aynı bölgede içki içilebilecek sayısız mekân vardır: Meşhur Oliver St. John Gogarty, Quays Bar, Foggy Dew, Brazen Head, Buskers, Purty Kitchen, Auld Dubliner ve daha niceleri. Liffey Nehri’nin güneyinde bölge birkaç blok boyunca uzanır, eskiden turistler ve yerel halk ile dolu iki meydana ev sahipliği yapardı. Sayısız sokak müzisyeni, harika restoranları, mağazaları, yerel grupları ve parti mekânları sayesinde şehrin en gözde yeri idi.

TEMPLE BAR PUB: Bir zamanlar Sir William Temple’ın yaşadığı yer olduğu için onun ismini alan meşhur, antika pub. 1840’da kurulmuştur, parlak kırmızı ışıkları ile konforlu bir yerdir, Temple Bar Sokağı ile Temple Lane’in keştiği köşede ışıklarını görebilirsiniz. Bahçesi, cumbası ve ana salonu vardır. Birinci sınıf nadide viskilerin bulunabileceği bu yerde sigara içilebilen bir bira bahçesi de vardır. Burada efsanevi Dublin Körfezi istiridyelerinden yiyebilir, Guinness biralarınızı yudumlayabilirsiniz. Harika bir atmosferi vardır ve şehrin en iyi geleneksel İrlanda müziklerine ev sahipliği yapar.

TRINITY COLLEGE: 1592’de College Green üzerine kurulan okul dünyanın en iyi üniversitelerinden biri kabul edilir, kütüphanesinde 4,5 milyon kitabın yanı sıra *Book of Kells* gibi nadide eserleri de barındırır. Fizik ve matematikte dünyanın en iyi yüz üniversitesinden biridir, laboratuvarları ve cihazları muhteşemdir. Dancer şimdi araştırmalarının büyük bir kısmını terk edilmiş kampüste yapıyor.

UNSEELİE HAPİSHANESİ: Unseelie Kralı'nın diyarında, siyah buzdan kalesinin yakınında, yarım milyon yıl boyunca Unseelie'yi tutsak eden buzdan hapishane. İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar Darroc (Seelie Kraliçesi'nden intikam almak isteyen sürgüne gönderilmiş Seelie Prensi) tarafından yıkılınca Unseelie serbest kalır ve insan dünyasını istila eder.

DİĞER ŞEYLER

ANLAŞMA: Kraliçe Aoibheal ile MacKeltar klanı (Keltar gizli bariyer veya örtü anlamına gelir) arasında insan ve Fae diyarlarını ayrı tutmak için yapılan anlaşma. Seelie Kraliçesi klana duvarları güçlendirecek ayınlerin nasıl yapılacağını öğretti çünkü orijinal Kraliçe duvarların bir kısmını Unseelie hapishanesini yaratmak için kullanmıştı.

BPÇ: Boyutlararası Peri Çukurları. İnsan ve Peri diyarları arasındaki duvarlar çökünce gerçeklik parçalandı. Cruce'un laneti sayesinde Gümüşler ağında da BPÇ'ler görülmeye başlandı. Yarı-saydam, huni şeklinde, tabanı dar ve tepesi geniş bu şeyleri görmek çok zordur ve bir yere bağlanmazlarsa ortalıkta dolaşırlar. İçlerinde nasıl bir iklim olduğunu içine adım atmadan tahmin etmek imkânsızdır.

CAZİBE BÜYÜLERİ: Fae'nin gerçek görünümünü gizlemek için kullandığı illüzyonlar. Fae ne kadar güçlüyse kılık değiştirdiğini anlamak da o kadar zordur. Ortalama insanlar Fae'nin görmek istediği şeyi görür. Fae büyüsünün bir parçası olan uzaysal bozulma etkisi insanların illüzyona çarpmasına veya değmesine engel olur.

CRUCE'UN BİLEKLİĞİ: Gümüş ve altından yapılmış, kantaşlarıyla süslenmiştir. Sahibini bütün Fae ve diğer yaratıklardan koruyan kadim bir Fae kalıtıdır. Cruce bunu Kral'ın

değil kendisinin yaptığını ve Kral'ın da hediye olarak metresine verdiğini söyler. Cruce'a göre ikiz güçlere sahiptir: metresi hem bütün tehditlere karşı korur ama aynı zamanda metresin sadece bilekliğe dokunarak ve Kral'ı düşünerek onu yanına çağırmasını sağlar.

DEMİR: Periyodik tablonun Fe'si. Demir parmaklıklar ısınlanmayan Fae'yi hapsetmekte işe yarar. Üzerine uygun büyüler yapan demir ısınlanan Fae'yi de bir dereceye kadar tutsak eder. Demir bir Fae'yi öldüremez.

DOLMEN: Üç veya daha fazla dikey taşın üzerine büyük ve yassı bir kapak taşının yerleştirilmesi ile oluşan tek odalı eski çağ mezarlarıdır. Dolmenler İrlanda'da, özellikle Burren ve Connemara'da çok görülür. Yüce Lord diyarlar arasında bir kapı açıp Unseelie'yi getirmek için bir kara büyü ayininde bir dolmen kullanmıştır.

DÖRT TAŞ: Unseelie hapishanesinin siyah-mavi duvarlarından alınan dört taş doğru konumlandırılırsa *Sinsar Dubh*'u etkisiz hâle getirme gücüne sahiptir. Gücü etkisiz hâle getirilen kitap bu sayede güvenli bir biçimde bir yerden başka bir yere taşınabilir. Taşlar Kitap'ın büyüünü hapseder ve tamamen etkisiz kılar, böylece Kitap kendisini eline alan kişiyi ele geçiremez. Aslında, herhangi bir formu etkisiz hâle getirmek için de kullanılabilirler, buna içinde kitap olan MacKayla da dâhildir. Üzerlerindeki kadim rünler diğer Fae güç kalıtlarına tepki verir. Bir araya geldiklerinde güçsüz bir Yaratılış Şarkısı söylerler. Kırmızı Rünler kadar güçlü olmasalar da *Sinsar Dubh* üzerinde işe yararlar.

HAVEN: Manastırın Yüce Sahibesi'nin danışmanları ve Yüce Konsey'ini oluşturan yedi yetenekli ve güçlü *sidhe-kâhindir*. Yirmi sene önce başında Mac'in annesi Isla O'Connor vardı fakat Rowena'nın karanlık sanatlar ile uğraştığından ve *Sinsar Dubh* tarafından baştan çıkartıldığından şüphelendiler. *Sinsar Dubh* o dönemde manastırın altındaki bir mağarada sıkı korunuyordu. Rowena'nın mağaraya gidip geldiğini ve Kitap ile konuştuğunu öğrendiler. Rowena'nın aktivitelerini izlemek için ikinci ve gizli bir Haven kurdular. Bu ekipte Rowena'nın öz kızı ve Isla'nın en iyi arkadaşı Kayleigh de vardı. Haven haklıydı, Rowena yozlaşmıştı ve sonunda *Sinsar Dubh*'u serbest bıraktı. Kaçtığına Kitap'ı kimin taşıdığı veya ortadan kaybolduğu yirmi sene boyunca nerede olduğu bilinmiyor.

İŞINLANMA: Fae seyahat yöntemi. En asil, en güçlü Fae düşünce hızında bir yerden başka bir yere geçebilir. Bir zamanlar zamanın içinde de seyahat edebiliyorlardı fakat ardı ardına gelen hatalardan sonra Aoibheal bu güçlerini onlardan aldı.

KIRMIZI RÜNLER: Bu inanılmaz güçlü ve karmaşık büyü Unseelie Hapishanesi'nin temelini duvarlarını oluşturur. *Sinsar Dubh* tarafından birkaç kez kendini koruması için MacKayla'ya teklif edilir. Bütün Fae bu rünlerden korkar. İnsan ve Peri dünyaları arasındaki duvarlar uzun zaman önce zayıflayınca Seelie Kraliçesi hapishanenin duvarlarına dokunarak güçlerinin bir kısmını aldı ve bu gücü dünyalar arası duvarları güçlendirmek için kullandı... Fakat bunu yaparak hapishaneyi zayıflattı. Hapishaneden Unseelie kaçışları da o zaman başladı. Birisi kırmızı rünlere karşı koy-

dukça kurbanın kaçmak için gösterdiği çabadan beslenen rünlerin gücü artar. MacKayla, *Sinsar Dubh*'u mühürlemek için bu rünleri kullanır fakat kendini V'lane olarak gösteren Cruce, MacKayla'yı rünleri kaldırmaya ikna eder. Jericho Barrons'un yaratık formu bu rünleri yer ve çok lezzetli olduklarını söyler.

KORUMA BÜYÜLERİ: Druidlerin, büyücülerin, *sidhe-kâhinlerin* ve Fae'nin güçlü büyüleridir. Farklı kategorileri vardır. Toprak, Hava, Ateş, Taş ve Metal tabanlı olanların yanı sıra başka türleri de mevcuttur. Barrons bu konuda uzmandır, Dokuzlardan biri olan Daku da öyledir.

KUTSAL EMANETLER: Fae tarafından yaratılmış sekiz çok güçlü kalıt. Dört tanesi Seelie dört tanesi Unseelie'nindir.

Dört Seelie Kutsal Emaneti

LUISNE'NİN MIZRAĞI: Luin'in Mızrağı, Longinus'un Mızrağı, Kader Mızrağı veya Alevli Mızrak olarak da bilinir, Fae öldürebilen iki silahtan biridir. Şimdi MacKayla Lane'in elindedir.

LUGH'UN KILICI: Işık Kılıcı olarak da bilinir, mızrak-tan sonra Fae öldürebilen diğer silahtır. Şimdi Danielle O'Malley'in elindedir.

KAZAN: Unutma Kazanı olarak da bilinir. Fae zamanla bir tür deliliğe maruz kalır. Hafızalarını silmek ve her

şeye yeniden başlamak için bu kazandan içerler. Kazandan hiçbir zaman içmeyen Kâtip, Cruce ve Unseelie Kralı hariç kimse ırklarının tarihini bilmemektedir. Şimdi Seelie Sarayı'ndadır. Cruce kazandan bir kupa alıp metres/Aoibheal'i içmeye ikna etmiştir, böylece kadının Kral'a dair bütün anılarını ve önceki hayatını silmiştir.

TAŞ: Bu Seelie kutsal emaneti hakkında çok az şey bilinir.

Dört Unseelie Kutsal Emaneti

TILSIM: Unseelie Kralı tarafından metresinin Fae gibi gerçekliği değiştirebilmesi için yaratıldı. Altın, gümüş, safir ve akiktendir, kafes kısmında yapısı tam olarak bilinmeyen devasa bir taş vardır. Güçlü iradesi olan biri tarafından algıyı etkilemek ve yeniden şekillendirmek için kullanılabilir. Daha önceki efsanevi kullanıcıları arasında Merlin, Boudica, Jean of Arc, Charlemagne ve Napolyon vardır. MacKayla Lane tılsımı kullanarak *Sinsar Dubh*'u yenmiştir. Şimdi Barrons'un garajın altındaki odasında güvenli bir yerde kilitlidir.

GÜMÜŞLER: Unseelie Kralı tarafından yaratılan bir aynalar ağıdır, diyarlar arasında seyahat etmek için Fae'nin bir zamanlar kullandığı yöntemdir. Gümüşler'in dağıtım merkezi Tüm Günler Salonu'dur. Sonsuz ve yaldızlı bu koridorda zaman lineer değildir, farklı şekillerde ve büyüklüklerdeki aynalardan farklı dünyalara ve zamanlara geçilebilir. Cruce, Gümüşler'i lanetledikten sonra kıyıda köşede bir

aynaya adım atan herkes salona ışınlanır, sonrasında aynalardaki görüntülere bakarak kendine yeni bir hedef belirler. Cruce'un lanetinden sonra salondaki aynalar değişmiştir ve artık gerçek hedefleri göstermezler. Gümüşler'de seyahat etmek aşırı tehlikelidir.

Kitap: *Sinsar Dubh*'a da bakın. Unseelie Kralı'nın bir parçasıdır. Zekâsı olan psikopat bir kitaptır. Kral'ın Yaratılış Şarkısı'nı yeniden yazmaya çalışırken uğraştığı yozlaşmış ve kara büyülerini barındırır. Kitap en başta zeki bir varlık değildi, büyülü bir nesneydi ama Fae ile ilgili olan her şey gibi evrim geçirdi ve zamanla zeki, canlı ve bilinci olan bir şeye dönüştü. Bu olunca da kusurlu Şarkı tarafından yaratılan bütün Unseelie gibi kendini tamamlama ihtiyacı duydu, bilinci için maddesel bir beden aradı, türünün diğer örnekleri gibi olmak istedi. Üç formda ortaya çıkar: tehlikesiz gibi görünen ciltli bir kitap; üzerinde rünler ve kilitler olan yaldızlı ve görkemli bir kadim eser; ya da devasa amorf bir yaratık. İnsanların içine girerek geçici olarak maddesel form kazanır ama insan vücutları onu reddeder ve kısa sürede kendini yok eder. *Sinsar Dubh* genelde içine girdiği vücutlarla oyun oynar, onları sadist öfkesini tatmin etmek için kullanır, ardından onları öldürüp kendine yeni bir vücut bulur (ya da yeni vücudun içine atlayıp eskisini öldürür). Eksiksiz bir kopyasını Mac'in annesini ele geçirdiğinde şekilsiz bir fetüs olarak Mac'in içine koyarak tam bir vücuda sahip olmaya çok yaklaşmıştır. *Sinsar Dubh* hayatının erken safhalarından beri Mac'in içinde olduğu için vücudu onu yabancı bir varlık olarak algılamaz ve reddetmez. Böylece kendini yok etmeden içinde kitapla yaşayabi-

lir. Yine de, orijinal *Sinsar Dubh* kendine bir vücut bulup Mac'ın de kopyasını kabullenmesini ister, böylece sonunda etten ve kemikten bir varlık olacak, kendine de bir eş bulacaktır.

KUTU: Bu Unseelie Kutsal Emaneti hakkında çok fazla şey bilinmez. Kral tarafından metresi için yaratıldığı söylenir.

MACHALO: MacKayla Lane'in icadı, üzerinde LED ışıklar olan bir bisiklet kaskıdır. Dört bir yanı aydınlatarak takanı vampirik Gölgeler'den korumayı amaçlar.

POSTE HASTE, LTD: Dublin'de hizmet veren bir bisikletli kurye servisidir ve asıl sahibi *sidhe*-kâhinlerdir. Rowena tarafından dünyanın dört bir yanında şubeleri açılmıştır, bu sayede manastır global gelişmelerden haberdar olmaktadır.

PRI-YA: Cinsel olarak Fae'ye bağımlı ve onların kölesi bir insan. Asil Fae kastları öyle seksi ve erotiktir ki onlarla seks yapmak bağımlılık yaratır ve insan zihnini yok etmeye başlar. Acı çeken, sekse doymayan, güçten düşmüş bir insan yaratır. Asil kastlar, isterlerse, seks sırasında bu etkiyi azaltabilir ve sadece harika bir deneyimmiş gibi gösterebilir. Fakat bunu yapmazlarsa insan duyuları aşırı yüklenir ve insan bir seks bağımlısına dönüşür, hiçbir şey düşünmez veya konuşmaz, sadece efendisiyle birlikte olmaya odaklanır. Duvarlar yıkıldığından beri birçok insan Pri-ya'ya dönüşmüştür ve toplum bu lanetli varlıklarla nasıl başa çıkacağını düşünmekte, onları tımarhane hücrelerine kapatmaktan başka bir çözüm aramaktadır.

RÜYA ÂLEMİ: Zeki varlıkların bütün umutlarının, fantezilerinin, illüzyonlarının ve kâbuslarının gerçek olduğu veya dinlendiği yerdir. Kimse buranın nereden geldiğini veya nasıl yaratıldığını bilmez. Fae'den bile eskidir. Cruce, Gümüşler'i lanetlemiş ve Tüm Günler Salonu'nu bozmuştur fakat Rüya Alemi'ne güçlkle de olsa hâlâ salondan erişilebilir.

SES: Bir Druid sanatı veya yeteneğidir, insanlar Ses kullanılarak verilen emri harfi harfine yerine getirir. Dageus, Drustan ve Cian MacKeltar bu güçte uzmandır. Jericho Barrons bunun nasıl yapıldığını Darroc'a (uygun bir bedel karşılığı) öğretir ve aynı zamanda MacKayla'yı da bu sanatta eğitir. Öğretmen ve öğrenci birbirlerinin gücünden etkilenmezler, artık birbirlerine emir veremezler.

SHAMROCK: Hafif şekli bozuk üç yapraklı yonca *sidhe*-kâhinlerin kadim sembolüdür. Gör, Hizmet Et ve İnsanları Fae'den Korumayı temsil eder. Rowena sembolün tarihiyle ilgili Mac'e şunları söyler: "Aziz Patrick'in teslimin sembolü olmadan önce bizimdi. Bizim Düzen'in sembolüydü. Bir milenyum önce yeni bir kasabaya taşınan kardeşlerimizin kapılarına çizdi ve flamalarına boyadığı semboldü. İnsanlara kim olduğumuzu ve neler yapacağımızı böyle söyledik. İnsanlar bizim işaretimizi görünce iki hafta kutlama yapardı. En güzel yiyeceklerini, içkilerini ve erkeklerini bize sunardı. Bizimle birlikte olanı seçmek için turnuvalar düzenlerdi. Aslında bir yonca da değil, bir yemin. İki yaprağın hafif yana yatık bir sekize benzediğini, dikey bir Möbiüs şeridine benzediğini görebiliyor musun?

Onlar iki S, birinin sağı yukarı bakıyor ve öbürü tepe-taklak duruyor, sonları birleşiyor. Üçüncü yaprak ve sap ise dikey bir P'ye benziyor. İlk S harfi, 'see' için, görmek anlamına geliyor. İkinci S harfi, 'serve', hizmet etmek anlamına geliyor. P harfi ise 'protect', korumak anlamına geliyor. Bu, aslında Eire'nin, büyük İrlanda'nın sembolü. Möbius şeridi sonsuza kadar gardiyanlık yapacağımızın yemini. Biz *sidhe*-kâhinleriz ve insanlığa göz kulak oluruz. Biz onları Eskiler'den koruruz. Bu dünya ile diğerleri arasında dururuz."

SIFIR: Tek bir dokunuşuyla bir Fae'yi dondurabilen *sidhe*-kâhinlerin gücüdür (MacKayla Lane'de bu güç vardır). Donan veya sıfırlanan bir Fae tamamen güçsüzdür fakat asil ve güçlü Fae kastları için bu donmanın süresi daha azdır. Donan Fae etrafında olan biteni görebilir, düşünebilir. Donması sona eren bir Fae'nin yakınında olmak çok tehlikelidir.

SİNSAR DUBH: Başlangıçta büyülü bir kitaptı, Unseelie Kralı'nın Yaratılış Şarkısı'na dair kusurlu ve toksik kadim bilgilerini saklayacağı veya depolayacağı cansız bir nesneydi. Zaten Unseelie Sarayı'nı ve kastlarını da buradaki bilgilerle yaptı. Kitapta dünyaları yaratabilecek ve yok edebilecek çok tehlikeli bilgiler vardır. Kral gibi gücü neredeyse sınırsızdır. Ne yazık ki, Fae olan her şey gibi, büyü dolu Kitap da evrim geçirir ve değişir, zeki bir varlığa dönüşür. Artık sadece bir kitap değildir, cinayete meyilli, psikopat, aç ve güce doymak bilmeyen bir varlıktır. Diğer kusurlu Unseelie gibi kendini tamamlamak ve kusursuz hâle ge-

tirmek ister, eksikliğini gidermeye çalışır. Kitap bir vücuttan yoksundur. Kral kitabın zeki bir varlığa dönüştüğünü fark edince onun için bir hapisane yaratır ve *sidhe*-kâhinleri -bazıları soylarıyla oynadığını ve onlara kendilerinden bir parça verdiğini söyler- kitabı korumakla görevlendirir. *Sidhe*-kâhinler kitabın kaçmasına engel olmak için vardır. Kral tehlikeli büyüleri yok etmek yerine onların bir kopyasını çıkarttığını anlar. Kral gibi *Sinsar Dubh* da kendinin bir kopyasını yapar ve MacKayla Lane'in ferüsünün içine yerleştirir. Artık iki *Sinsar Dubh* vardır: Cruce'un emdiği (veya Cruce'u kontrol eden) ve MacKayla Lane'in kapağını açmayı reddettiği. MacKayla kendi isteğiyle kitabı açmadığı veya içinden bir büyü yapmadığı sürece kitap onu ele geçiremez. Fakat herhangi bir amaç uğruna tek bir büyü bile yapacak olursa içindeki psikopat kötülük tarafından yok edilecek, sonsuza kadar sesi kesilecektir. Uzun süre aç kalan ve hapsedilen *Sinsar Dubh* özgür kalırsa insanlar için dünya bir cehenneme dönüşecektir. Ne yazık ki, karizmatik, zeki ve baştan çıkartıcı bir varlık olan *Sinsar Dubh* çok uzun süredir insanları gözlemlediği için onların zayıflıklarını bir maestro gibi yönetmeyi çok iyi bilmektedir.

SİZİNLEYİZ: İnsanlar ve Fae dünyaları arasındaki duvarlar yıkıldıktan sonra ortaya çıkan bir örgütlenmedir. İnsanları kendine çekmek için yiyecek, erzak ve güvenlik vadeder. Rainey Lane bu grupla birlikte çalışır, sadece organizasyonun iyi yanlarını görür, belki de Dublin'i yeniden inşa edip kendi ekibini kurabilmek amacıyla kaynaklarını kullanabileceği en uygun yer burası olduğu için. **SİZİNLEYİZ**'den biri *Dublin Daily* gazetesini basıyor; Dani bu gazeteden

nefret ediyor ve görünce çok öfkeleniyor. Bu grup hakkında henüz çok fazla şey bilinmiyor. Üç büyük oyuncu devreye girip erzak stoku yapmaya başlayınca güçleri biraz azaldı.

TILSIM: Tek Gerçek Tılsım olarak da bilinir, Dört Unseelie Kutsal Emaneti'nden biridir.

TILSIMLAR, SIRADAN ÜÇLÜ: Tek Gerçek Tılsım'dan önce yaratılan bu tılsımlar birlikte kullanılırsa algılanması neredeyse imkânsız bir illüzyon dokuyabilir. Şimdi Cruce'un elindeler.

UNSEELIE ETİ: Unseelie eti yemek sıradan bir insana inanılmaz bir güç, dayanıklılık ve duyuşal duyarlılık kazandırır. Cinsel zevki ve gücü artırır, bağımlılık yapan bir şeydir. Aynı zamanda dünyalar arasındaki perdeyi kaldırarak insanların Fae'nin cazibe büyülerinin ardını, gerçek formlarını görmesini sağlar. Duvarlar düşmeden önce tüm Fae cazibe büyüleriyle kendini gizliyordu. Duvarlar düştükten sonra buna gerek görmediler fakat insanlar demiri kullanarak Fae'ye zarar vermeyi ve onları hapsedmeyi öğrendikten sonra cazibe büyülerini yeniden kullanmaya başladılar.

YARATILIŞ ŞARKISI: Evrenin en büyük gücü, bu şarkı yoktan yaratabilir. Bütün hayat ondan gelir. İlk olarak birinci Seelie Kraliçesi tarafından biliniyor ve tüm güçlü büyüler gibi nadiren kullanılıyordu çünkü bedeli ağırdı. Kraliçeden kraliçeye geçerdi, ancak hayatı korumak veya devam ettirmek için zaruri anlarda kullanılırdı. Bu şarkıyı

duymak dünyada cenneti yaşamaktır. Varlığımızla ilgili nasıl, ne zaman ve neden sorularını cevaplamamızı sağlar ama aynı zamanda bunları öğrenmeye de gerek kalmaz. Melodi o kadar güzel, o kadar değişken ve o kadar saftır ki kalbinde kötülük olan biri bu şarkıyı duyarsa olduğu yerde yanıp kül olur.

YAŞAM İKSİRİ: Hem Seelie Kraliçesi hem de Unseelie Kralı'nda bu güçlü iksirin farklı bir versiyonu vardır. Seelie Kraliçesi'ninki bir insanı ölümsüz yapabilir (fakat Fae asaletini veya gücünü kazandırmaz). Kralın versiyonunun ne yaptığı tam olarak bilinmez fakat sarayını yapmak için kullandığı kusursuz olmayan Şarkı gibi iksirin de kusurlu olduğunu düşünmek çok mantıksız olmaz.